DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

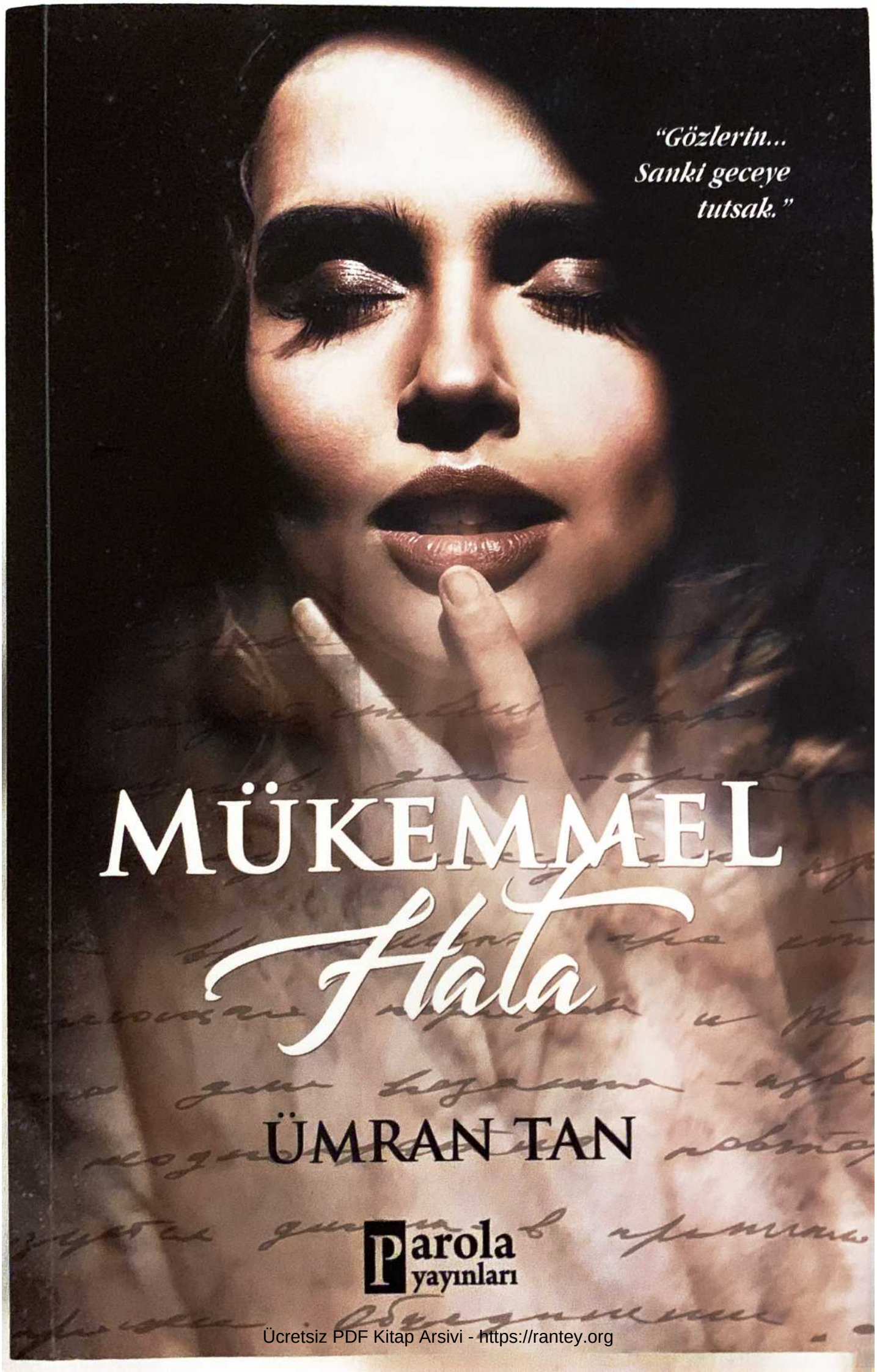
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MÜKEMMEL Hata

Ümran Tan

Parola yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüreği, kırık bir güçten doğan tüm kadınlara ithaf edilmiştir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Antalya / Alanya

Aralık perdeden içeri sızan mart ayının cılız güneş ışığı, göz kapaklarıma çarpıyordu. Bilincim yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Aslında uyanmama sebebiyet veren şey bu değil, ısrarla çalan kapı zilinin sesiydi. Zor da olsa uykulu gözlerimi aralayıp yataktan yavaşça doğruldum. Yüzüme düşen sarı saçlarımı geriye doğru atıp kısılı gözlerimi, odamdaki saate çevirdim. Saatin henüz yedi bile olmadığını görünce gözlerim irice açıldı. Pazar günü, bu saatte gelen de kimdi?

Söylenerek yatağımdan kalkıp, paytak adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kapı hâlâ tüm ısrarıyla çalmaya devam ediyordu. Bu tavır artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Öfkeyle kapının kolunu aşağı indirince, aralanan kapının bana sunduğu tanıdık yüzü gördüğümde şaşkınlıkla bakakaldım. Öfkem, serbest bırakılan balon misali hızla sönerek yok oldu. Arslan tüm heybetiyle karşımda duruyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Beni, evimi nasıl bulabilmişti? Gözlerim, gözlerine kilitlendi. Bakışlarında ilk defa şahit olduğum öfkeyle uzunca bir süre bana baktı. Düşüncelerim dilime kilit vurmuştu, bu yüzden aralık duran dudaklarımla sadece bakıyordum. Konuşamıyor, herhangi bir tepki veremiyor, nefes dahi almadan sadece ona bakıyordum. Aramızdaki bakışmayı bölen ilk o oldu. Ne düşündüğünü anlamadığım gözleri, ağır ağır bedenimde dolaşmaya başladı ve iyice belli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olan karnımın üzerinde durdu. İşte tam o anda zaman durdu. Yelkovan akrebe takılıp yere çakıldı, saniyeler gelecek olan ana küstü.

Sinsice hücrelerime yayılan korku, soğuk nefesini enseme üfledi. Bedenimi ve beynimi, aynı anda acımasızca ele geçiren endişe yüzünden sertçe yutkundum. Arslan bana doğru bir adım attı. O an sabahlığımı giymediğim için kendime söverken, ellerimle karnımı gizleme dürtüme karşı koymaya çalıştım. Şaşkınlığımdan yararlanarak hızla içeri girip kapıyı sertçe kapattı. Bedeninden buram buram yayılan öfkeyle üzerime doğru kararlı adımlarla geldi. Öfkesi öyle somuttu ki elimi uzatsam dokunabilirdim.

Heybeti karşısında küçüldüğümü hissederken bakışlarımı yere diktim. Şüphelerim zihnimi kemiriyor, ihtimaller soluk boruma yılan gibi dolanmış acımasızca sıkıyordu. Titreyen ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı sertçe avuçlarıma geçirdim. Şüphelerim olanaksızdı, öğrenmiş olamazdı, boşuna kuruntu yapıyordum. Düşüncelerimi sakinleştirmek için derin bir nefes çektim içime. Daha sakin hissedince, ondan uzağa doğru çekilme isteğimi bastırıp çenemi havaya kaldırdım.

Sakin olmak zorundaydım! Fakat o, ilk defa şahit olduğum öfkeli hâliyle karşımda dikilirken nasıl sakin olabilirdim ki? Kuruntularımı görmezden gelip, yüz ifademi kayıtsız tutarak konuşmaya zorladım kendimi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Arslan Bey? Ne cüretle evime bu şekilde girersiniz!"

Sert olmasına özen gösterdiğim ses tonum, onu gram etkilememiş olmalıydı ki, bir zamanlar psikoloğum olan adam, değişmeyen sert ifadesiyle üzerime gelmeye devam etti. Ta ki şişkin karnım, sert karın kaslarına değerek onu durdurana kadar.

"Ne yaptığımı sanıyorum, öyle mi?"

Sahte bir sakinliğin hâkim olduğu sert, bariton sesi kulaklarıma dolunca ufacık bir an için gözlerimi kapatmak istedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sesi beni her zaman gereğinden fazla etkilerdi. Tıpkı şu an etrafımı kuşatan kokusu gibi... Bunu belli etmeyerek göz temasını sürdürdüm.

"Evet, ne hakla sabahın bu saatinde kapıma dayanıp içeri bu şekilde girersiniz?"

Beklemediğim bir anda uzattığı elini, karnımın üzerine yerleştirdi. Ani hareketi yüzünden nefesim kesilirken karnım kasıldı. Korku, saklandığı köşeden çıkıp bedenimi kuşatma altına aldı. Hayır hayır, bu korku gereksiz ve saçmaydı. Biliyor olamazdı!

"Bu bebek benim mi?"

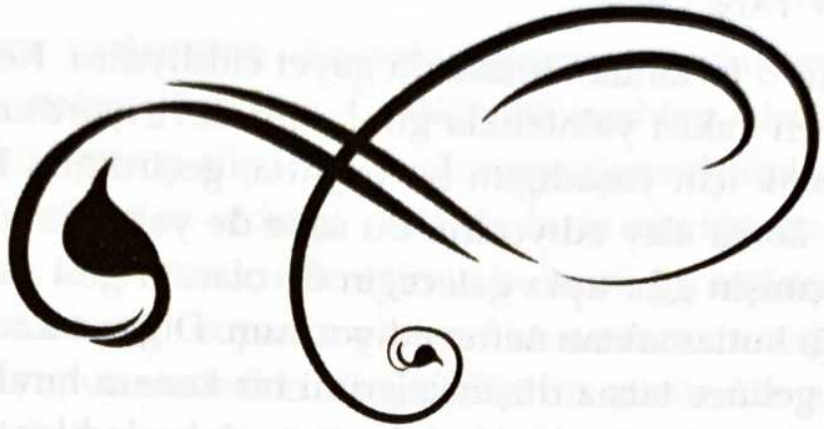
Sahte bir sakinlikle sorduğu sorunun korkunç manası nefesimi kesti, sanrılarımı bir bir çürüttü. Nabzım sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hızla göğüs kafesime çarpıyor, gücü çekilen dizlerim titriyordu.

"Ben... Ben..."

"Bu bebek benim mi?"

Az önceki sakinliğinin aksine bağırarak tekrarladığı soru, yerimden sıçramama neden oldu. Korku, tüm uzuvlarımı boyunduruğu altına alırken çaresizlik yumağının içine düşmüş, belki de hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilmez bir hâle gelmiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. BÖLÜM

"Yalnızlık"

İstanbul / 7 ay önce

21 Ağustos

"İyi ki doğdun Beren!"

Alkış sesleri eşliğinde eğilip mumları üflerken, küçük arkadaş grubumdan yükselen tebrikleri işittim. İçine düştüğüm duruma göz devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Doğrulduğum sırada bana sarılan Ülkü'ye, yüzüme yerleştirdiğim sahte bir gülümsemeyle baktım. Kollarımı ince bedenine sarıp, "Bunlar hep senin başının altından çıktı, değil mi?" diye söylendim.

"Belki biraz moralin düzelir diye düşündüm ama sanırım yine işe yaramadı."

Başımı sıkkınlıkla iki yana doğru salladım. "Komik olma, yirmi dokuz yaşına giren kim mutlu olur ki?"

Geri çekilip kocaman açtığı gözleriyle yüzüme baktı. "Bir kadının olabileceği en güzel yaştasın, Beren."

Sözlerinin üzerine yüzümde alaycı bir gülümseme oluştu. "Yalnız bir menopoz teyze olma yolunda emin adımlarla ilerliyorum, Ülkü."

Ülkü bana boş boş baktıktan sonra kahkaha atmaya başladı. "Saçmalıyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, o farkında olmasa da gayet ciddiydim. Kemiklerime işleyen yakıcı yalnızlıkla günlerimi deviriyordum. Sadece yaşamak için yaşadığım bu hayatta, geçirdiğim her sene benimle âdeta alay ediyordu. Bu sene de yalnızsın diyordu, tıpkı geçmişin gibi tıpkı geleceğin de olacağı gibi ve ben bu yalnızlığı kutlamaktan nefret ediyordum. Diğer arkadaşlarım yanıma gelince tatsız düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Sırayla bana sarılıp iyi dileklerini sunmaya başladılar. Hepsini kısa bir teşekkürle geçiştirirken Ülkü yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Hey eğlen biraz!"

Onu duymazdan gelip, önümde duran votkamı tek hamlede kafama diktim. Bu gecenin bir an önce bitmesini istiyordum ama aksi gibi zaman ağır geçiyordu. Atılan kahkahalar, edilen danslar herkesin keyfinin son derece yerinde olduğunu gösteriyordu. Herkes son derece mutluydu, benim dışımda herkes. Doğum günü kızı bendim, asıl eğlenmesi gereken kişi ben değil miydim? Görünen o ki değildim. Bakışlarım etrafta dolaşmaya devam etti. Her şey neden bu kadar boş geliyordu yaşamaktan bitap düşmüş zihnime? Yenilenen içkimi tekrar kafama diktim. Gece tüm mutsuzluğuma rağmen ilerliyordu ve geçen her saniyeyle beraber nefes almam güçleşiyordu. Sanki boğazıma görünmeyen eller dolanmış, acımadan beni boğuyordu.

Bu geceye daha fazla tahammül edemeyeceğim için kimseye veda etmeden mekândan ayrıldım. Sıcak havaya adım atınca sırtımı duvara yaslayıp nefes almaya çalıştım. Kapanan gözlerimle beraber başım geriye doğru düştü. Bir süre sonra gözlerimi yavaşça açıp yıldızlarla süslenmiş gökyüzüne baktım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Eğilip içimdeki tüm kötülükleri, pişmanlıkları kusmak istiyordum. İçim dışıma çıkana kadar kusmak... Faydası olmazdı. Zihnime kara bir leke gibi çalınan anılar çıkmazdı. Gözlerimi zorlayan yaşları geri iteleyip titrek bir nefes daha aldım. Kendimi bıraktığım an dağılırdım, burada dağılırsam toparlayamazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sırtımı yasladığım duvardan koparıp sarsak adımlarla arabama doğru yürüdüm. Çantamdan anahtarı çıkarıp, kapısını açtıktan sonra sürücü koltuğuna yerleşerek arabayı çalıştırdım. Trafiğin az olduğu yollarda hızla sürdüğüm arabam sayesinde, kısa süre içinde evimin bulunduğu rezidansa varmıştım. Arabamı otoparka park ettikten sonra asansöre binip başımı aynaya yasladım. Düşüncelerim yüzünden ağırlaşan başımı dahi taşıyacak gücüm kalmamıştı. Saniyeler içinde duran asansörden yorgun adımlarla indim.

Nihayet evime girince, lambaları açma gereği duymadan ayağımdaki topuklu ayakkabıları bir köşeye fırlattım. Ardından üstümdeki siyah, sade elbisenin yan tarafında bulunan fermuarını açıp, hızla bedenimden sıyırdıktan sonra onu da salonun bir köşesine atarak iç çamaşırlarımla kaldım. Mutfaktan aldığım şarap şişesiyle beraber odama geçip, boş bir çuval gibi yatağıma çöktüğümde kadehe gerek duymadan kırmızı şarap şişesini kafama dikmeye başladım. Amaçsızca geçen bir yılı daha geride bırakmıştım, bir yıl daha büyümüştüm. Bakışlarım karanlık odanın bir köşesinde sabit kaldı. Yüzümde kendime duyduğum acımadan dolayı alay dolu bir gülümseme oluşmuştu. Kendime tahammül edemiyordum. Bastırdığım nefretim hızla çağladı, nefretimin boyutu arşa ulaştı. İçim kan revan içinde öldürdüğüm benliğimin altında eziliyordu. En kötüsü de içimi ne sökebiliyor ne değiştirebiliyordum. Öfkem, alevlendikçe nefret harlandıkça harlandı.

Dolan gözlerimi yumdum, tükenmiş gibi hissediyordum. Yarısını içtiğim şarap şişesini yere bırakıp yatağımın ortasına uzandım. Sarı, kısa saçlarım yatağa yayılırken, bacaklarımı kendime doğru toplayarak ufacık kaldım. Keşke her şey daha farklı olsaydı diye düşündüm. Keşke daha mutlu ve yaşanmaya değer bir hayatım olsaydı ama değildi. Artık yirmi dokuz yaşına gelmiş, yalnız bir kadındım. Tahminen yaşlılığımın da bundan bir farkı olmayacaktı. Bu yalnızlık sinen evin kasvetli duvarları arasında bir başıma ölüp gidecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hak ettiğim gibi. İşin en acı noktası buydu. Başıma gelen her şeyi hak etmiştim ben. Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Küçüklüğümden beri doğru düzgün ağlamayan biriydim ben ama son günlerde bu durum değişmişti. Sürekli ağlıyordum. Annem güçsüz insanların ağladığını söylerdi. Ağlamamdan hiç hoşlanmazdı, ben de bu yüzden hiç ağlamazdım. Dili geçmiş zamanın yargısında kalmıştı bu fiil.

Gözlerimi yumdum. Zamanında çok hatalar yapmıştım. Bu yüzden mutsuz, yalnız bir kadın olmaya mahkûmdum. Deli gibi sevdiğim adam ve deli gibi sevildiğim adamdan sonra, bir daha asla bir erkeği almayacaktım hayatıma. Acı anılar esir aldı beni. Karabasanlarımı serbest bırakıp zihnimin kapılarını zorlayan düşüncelerime izin verdim.

Her şey insanın özünü ortaya seren hisle başlamıştı: Âşık olmuştum. Benim hastalıklı aşkım beni, kötü, bencil biri yapmıştı. Sadece âşık olduğum adam kalmıştı. Tüm varlığımı ona adamış, ondan ibaret olmuştum. Kötülükler yapmış, insanların hayatını cehenneme çevirmiştim. Âşık olduğum adam uğruna, beni seven iyi bir adamı da harcamaktan çekinmemiştim. Olanların üstünden uzun zaman geçmişti. Onlar affetse de beni, ben yaptıklarımdan ötürü kendimi asla affetmeyecektim. Ağlamam şiddetlendi. Ona çok haksızlıklar yapmıştım, herkese çok büyük haksızlıklar yapmıştım. Hatalarımın bedeli olarak iki adam da hayatımdan çıktı, olması gerektiği gibi. Ben de sağlıklı olmayan ruh hâlimden dolayı bir süre hastanede yatmış, tedavi görmeye başlamıştım. Hastalık boyutuna ulaşan takıntılı aşkım ve intihara meyilli zihnimle sağlıklı değildim. İyileştikçe idrak etmiştim bu gerçeği. Olanları hatırlamak, ruhumu sonsuz bir ızdırabın içine atıyordu.

Odamda yankılanan telefonumun sesi, içimde bulunduğum düşüncelerimden kopardı beni. Arayanın annem olduğunu biliyordum. Kendisi doğum günümde hep bu saatte arayıp kutlardı. Ama o kadar kötüydüm ki değil telefonu cevaplamak, kolumu kaldıracak hâlim bile yoktu. Hem ağlamam annemi kızdırırdı, güçsüz halimi görmeyi sevmezdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çünkü. Yine de ağladım ama saatlerce. Ne içim ne kirli ruhum ne de katran karası kalbim sade gözyaşlarımla temizlendi. Benim kötülüğümün tohumları, hayatıma silinmeyecek bir emare gibi kazınmıştı, çıkamazdı.

Suyun yükselen ısısı tenimi yakarken bunun verdiği tuhaf hazla gözlerimi kapadım. Ardından başımı kaldırıp yüzümü suya doğru tuttum. Bedenimden akan suyla beraber, beynimi acıdan kıvrandıran çürümüş düşüncelerimin de akıp gitmesini ne çok isterdim. Fakat düşüncelerim beynimin en ücra köşelerine kadar sızmış, kendilerine daimi yerler inşa etmişlerdi. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp, daha fazla uzatamayacağım duşumu bitirmek için suyu kapadım. Ardından kızaran bedenime doladığım beyaz havlum eşliğinde, buhar dolu banyodan çıkıp ıslak adımlarla odama geçtim. Bedenim ve ruhum, aşina olduğum yorgunlukla çevrelenmişti. Yatağımın içine girip örtünün altına saklanmak istiyordum.

Başımı bezgince iki yana doğru sallarken, ipi kopan düşüncelerimi görmezden gelerek hazırlanmaya başladım. Çekmecemden aldığım beyaz iç çamaşırlarımı üstüme geçirdikten sonra dolabımdan çıkardığım kırmızı tişörtü ve siyah renk, dar kesimli kotumu giydim. Kısa kesimli, omuzlarıma dökülen saçlarımı hızla taradıktan sonra kurutma gereği duymadan evden çıktım. Tenimi yakan sıcak havadan hoşnut bir şekilde aşina olduğum yolda yürürken temiz havadan derin bir nefes çektim. Attığım her adımda onu görecek olmanın verdiği heyecan ve huzur yayılıyordu hücrelerime. İçimde beni canlandırmaya ant içmiş, anbean büyüyen kıpırtılar ise göz ardı edemeyeceğim kadar büyüktü.

Ah, yine saçmalamaya başlıyordum! O benim psikoloğumdu. Ona böyle hisler hissetmem çok yanlıştı. Geçirdiğim berbat gecem beni yeniden dengesiz kılmış, karar verme me-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kanizmamı etkilemeye başlamıştı. Sadece şu küçük anlarda yaşadığımı hissetsem de bu duyguları kendime yasaklamıştım. Bir kez daha aynı hastalıklı hisler içine düşmektense ölü gibi hissiz yaşamayı tercih ederdim. Kafa karıştırıcı düşüncelerim eşliğinde kısa süren yol bitmişti. Haftanın iki günü geldiğim kliniğin kapısından içeri girip, ikinci ve daimi olmasını ümit ettiğim psikoloğumun odasının yolunu tuttum. Kapalı kapısına baktım, birazdan onu görecektim. Bunu bilmek kalp atışlarımı hızlandırdı.

Kapıyı açmadan önce derin bir nefes alıp, biraz da olsa daha iyi hissederek girdim odasına. Siyah deri koltuğunda oturan psikoloğum, başını masadan kaldırıp bana baktı. Yakışıklı yüzü, gözlerimi kamaştırırken nefes almam gerektiğini hatırlattım kendime. Daima kıvrılmaya hazır duran şekilli dolgun dudaklarıyla gülümsedi bana. Kendime engel olamadan gülümsemesine karşılık verip ona doğru yürüdüm.

"Merhaba."

Sesi tüylerimi ürpertirken, kalp atışlarım daha da hızlanmıştı. Bu adamda beni en çok etkileyen başlıca şeylerden biri şüphesiz ki ses tonuydu. Kısık tondaki sesi, boğuk ve buğuluydu, içimi ısıtıyordu. Kendine gel Beren! Yine yanlış kulvarda yüzüyorsun, boğulman kaçınılmaz! Çık oralardan. Yüzümdeki gülümsemeyi en kuytu köşelere saklayıp yeniden kayıtsız ifademi takındım.

Ayağa kalkıp nazikçe elimi sıktı. Teni tenime değince bedenimi saran elektriği ve içime dolan ıslak toprak kokusunun verdiği huzuru, görmezden gelmeye çalışarak elimi yavaşça sıcak avucundan çektim. Bakışlarım iri bedenine kaydı. Üzerinde her zamanki gibi sade bir kot ve tişört vardı. Rahatına düşkün bir adam olduğunu buradan anlamak zor değildi. Kaçamak bakışlarım, yeniden bakmaya doyamadığım yüzüne kaydı. Genellikle tıraşlı olan yüzü, bugün hafif sakallarla çevrelenmişti ve kabul etmeliydim ki onu olduğundan daha yakışıklı göstermişti. Kendine has bronz teni, biçimli burnu,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzun kirpiklerle çevrili kehribar rengi gözleriyle tam bir erkek güzeliydi.

"Bir şey mi oldu? Neden bu kadar dikkatli bakıyorsun?"

Sorun senin fazla dikkat çekici olman ve uzun zamandır hissetmediğim hisleri ortaya çıkarman. İçimden sarf ettiğim sözlerimin aksine düz çıkan ses tonumla, "Hayır, hiçbir sorun yok," diyerek lila renkli deri koltuğa oturdum. Dikkatli bakışlarla izleme sırası şimdi Arslan'daydı. Hastalık derecesinde olmaya yüz tutmuş zayıf bedenime düşünceli gözlerle bakıyordu.

"Neden yemek yemiyorsun, Beren?"

Sorusu üzerine kaşlarım çatıldı. Cevabını bilmediğim sorulardı bunlar. Bakışlarımı yüzünden çekip ellerime indirdim. "Bilmiyorum."

"Kendini cezalandırmayı ne zaman bırakacaksın? Hem ruhen hem de bedenen uyguladığın cezaların ne zaman son bulacak?"

Gözlerim dolmuştu. "Öyle bir şey yok ki." Sesim, sözlerimi yalanlar gibi güçsüz ve kısık çıkmıştı.

"Artık kendini affetmelisin."

Cevap almadığını görünce, konuyu değiştirip, "Doğum günün nasıl geçti?" diye sordu.

Başımı ellerimden kaldırıp, yüzüme oturttuğum sahte bir gülümsemeyle ona baktım. "İyi, artık yirmi dokuz yaşında, yaşlılığa doğru yürüyen, yalnız bir kadınım."

"Bu yalnızlığın ebedi değil."

Alaycı gülümsemem büyüdü.

"Sen de mutlu olacaksın, neden buna inanmıyorsun? Seni de koşulsuz seven biri çıkacak."

Başımı hızla olumsuz anlamda salladım. Anlamıyordu.

"Buna inanmazsan ilerleyemezsin. Kendini affetmelisin."

Yüzümdeki gülümsemeye zıt, öfkeli gözlerim yüzüne tırmandı. "Kolay mı sanıyorsunuz? Yaptığım kötülükleri en iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bilen, belki de tek kişisiniz," diye konuştum sıkılı dişlerimin arasından.

Elimle önce kalbimi, "Bu günaha bulanmış katran karası kalbimi," dedikten sonra başımı işaret ettim ve konuşmaya devam ettim. "Bu kirli, saplantılı beynimden geçenleri de en iyi siz biliyorsunuz." Bir süre sessiz kaldıktan sonra aynı nefret dolu sesle sözlerimi tamamladım. "Ben her türlü cezayı, mutsuzluğu, yalnızlığı hak ediyorum! Koşulsuz bir sevgi değil, koşulsuz bir nefreti hak ediyorum! Mütemadiyen sürecek bir nefreti!"

Bakışlarımız çarpışırken oturduğu yerden öne doğru eğildi. "Sakinleş önce. Kimse bu kadar nefreti kaldıramaz. Bu nefret seni bitirir."

Gözlerimi devirerek, "Olması gerektiği gibi!" diye söylendim.

Benim aksime sakin bir ifadeyle konuşmaya başladı. Gözleri yumuşacık bakıyordu. "Olması gereken bu değil. Olması gereken artık her şeyi geride bırakıp temiz bir sayfa açman. Önce kendini affet, sonra yine al birini hayatına."

"Sonra saplantıya dönüşen hastalıklı aşkımla, onu ya da kendimi öldüreyim. Yok, ben almayayım."

Başını iki yana salladı, itiraz etme sırası ona geçmişti anlaşılan. "Neden bu kadar inatçısın? Herkes sende Arın'ın bıraktığı etkiyi bırakmaz."

Arın... Duyduğum isimle beraber tüm bedenim buz keserken hafif bir titreme geçti bedenimden. Hastalıklı hislerimin kurbanı olan, bir zamanlar saplantılı bir şekilde âşık olduğum adam.

"Nefes al, Beren."

Odaksız bakan yeşil gözlerim yüzüne çıktı. Sakince, "Aşk bana yaramadı," diye mırıldanıp ayağa kalktım. "Bugün için bu kadar yeter, Arslan Bey." Benim gibi o da ayağa kalkıp yüzüme baktı. Anlayışlı, yargılamayan bakışları beni alaşağı ediyordu her seferinde. Sanırım bu yüzden ona bu denli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çekiliyordum. Bakışlarımı erkeksi yüzünden zor da olsa ayırıp arkamı döndüm. Kapıyı yavaşça açıp, hiçbir şey demeden odasından çıktım.

Her şeye rağmen yaşadığım zor durumdan kurtulmam için bana yardım eden kişi Arslan olduğu için şanslıydım. İyileşmemdeki katkısı büyüktü. İşinde o kadar başarılıydı ki daha terapiye başladığımızın ikinci haftasındayken, nasıl olduğunu anlamadan kendimi bir zamanlar saplantılı şekilde sevdiğim adamdan ve karısı Birce'den, ikisine yaptığım kötülüklerden ötürü özür dilerken bulmuştum. O günler aklımı istila edince kısa süreli hissettiğim huzur, yavaşça geri çekildi. Yolun karşısında bulunan yürüyüş yoluna doğru dalgınca yürümeye başladım. Çocuk parkının bulunduğu yolda ilerlerken bu dünyada tek huzur bulduğum sesleri dinledim.

Hayatım boyunca çocukları çok sevmiştim. Yaşam kaynağı, küçük mucizelerdi onlar. Fakat geçmiş, bugün de yakamı bırakmıyordu. Gördüğüm hamile bir kadın üzerine, geçmişin acı görüntüleri bir bir aklımda belirmeye başladı. Çocukluk aşkım Arın'ın evleneceğini öğrenmiştim. Ve çıldırmıştım. Geçirdiğim sinir krizleri ardından saçma bir plan yapıp, karısını öldürmeye teşebbüs etmiştim. Ama o hamileydi. Her şeyi unutan hastalıklı zihnim, çocuklara duyduğum sevgiyi unutmamıştı o gece. Bu sayede hayatımın hatasını yapmaktan da kurtulmuştum. Her şeyin kırılma noktası olmuştu o anlar, hayatım o geceden sonra tamamen değişmişti.

Adımlarım durdu. Sırtımı önünde durduğum büyük meşe ağacına yasladım. Boşa bir çabayla geçmişin, ruhuma ve bedenime saplanmış kirli pençelerinden kurtulmaya çalıştım. Bakışlarım, bilinçsizce parkta koşuşturan çocuklara kaydı. Hayranlıkla onları izlerken attıkları şen, tasasız kahkahaları dinledim. Sırf çocuk sahibi olabilmek için bile hayatıma birini alabilirdim. Bu sağlıksız düşünce üzerine anında kaşlarım çatıldı. Bu da nereden çıkmıştı? Benim gibi bir kadından anne olmazdı ki! Ama beynim, sağduyumu duymuyor, mantıklı yanımı susturuyordu. Sinsice beynime süzülen fikirler,

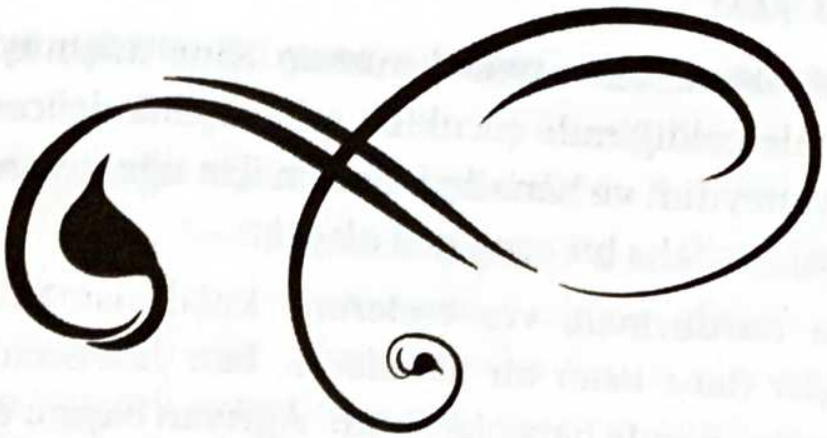
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiç de mantıklı değildi belki ama bir günah tanesi gibi çok da cezbediciydi. Kafamın içindeki deli yanım, bas bas bağırmaya başlamış ve çocuk sahibi olmak istediğini söylüyordu. Küçüklükten beri hayalini kurduğum şeydi bu. Ve çocuk sahibi olmam için de illa evliliğe gerek olmadığını, beynimin en tutarsız yerlerine doğru sinsice fısıldıyordu. Hayır, saçmalıyordum!

Yasladığım ağaçtan bedenimi ayırıp, sarsakça yürümeye başladım. Saçmalıyordum. Bu fikirleri bir an önce kafamdan çıkarmalıydım fakat gizlendiği ininden çıkan şeytan, öyle sinsiydi ki beynimi bir zehir gibi hızla ele geçiriyordu. Düşüncelerim çoktan bağımsızlığını ilan edip beni, oluşmaya yeni adım atmış, zehirli planın içine doğru itelemeye başlamıştı.

Neden olmasın ki? Koşulsuzca sevip, onun tarafından sevileceğim tek varlık çocuktu. Çocuklar insanı karşılıksız severdi. Benim de bir çocuğum olsa, tüm sevgimi versem ona... Hayır! *Evet*. Bunu yapamazdım ya da yapardım. Bir çocuk sahibi olabilirdim. Anne olabilirdim...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. BÖLÜM

"Karar"

Düşüncelerimi ayakta tutan iskele, büyük bir patırtıyla yıkıldı. Enkazın üzerine bir enkaz daha yıkılmıştı şimdi. Acının kekremsi tadı damağıma yayıldı. Kafamda şekillenen düşünceler netleşiyor, enkaz büyüyordu. Benim bitişime yine kendi yalancı gücüm zemin hazırlamış, beni gerçek bir ölüme sürüklemişti. Canhıraş çığlıklarımı kimse duymuyordu. Çünkü zihnim benim girilmesi imkânsız mabedimdi. Zihnim benim en büyük düşmanımdı. Çünkü benim beynim diğer insanlar gibi çalışmıyordu, normal olmayacak kadar saplantılıydı. Bunu kabullenmiş olsam da çoğu zaman sitem etmiş, neden böyle olduğunu sorgulamıştım. Cevap yoktu.

Ve yine aynı şey oluyordu. Beynim benim bağımsızlığımda bir konuya saplanıp kalmıştı, bu bir yıkım daha demekti. Onu destekleyen kalbim ise bu olayın diğer olaylardan farklı olduğunu, bir bebeğim olursa iyileşeceğimi fısıldıyordu kulağıma. Öyle kışkırtıcıydı ki sözleri, ona kanmamak elde değildi.

Tutarsız adımlarla duran asansörden inip, titreyen ellerimle kapıyı açtıktan sonra eve girdim. Yerimde duramadığım için evin koridorlarını arşınladı aceleci adımlarım. Bir yandan da küçüklükten gelen alışkanlıkla tırnaklarımı yemeye başladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lanet olsun! Yine aynı durumun içine düşmüştüm! En son bu hâle geldiğimde çocukluk arkadaşıma delicesine âşık bir vaziyetteydim ve bana âşık olması için uğraşıyordum. Bu saplantım, az daha bir cana mal olacaktı...

Bunu durdurmalı, vesveselerime kulak asmamalıydım. Yoksa işler daha beter bir hâl alacak, ben yine sonu gelmeyen ızdırabın içinde hapsolacaktım. Ağrıyan başımı ellerimin arasına aldım. Düşünmekten dolayı beynim uğulduyor, durmadan kemirdiğim tırnaklarım yüzünden parmak uçlarım sızlıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Dermanı çekilen bacaklarım, bedenimi daha fazla taşıyamadığı için kanepeye çöktüm.

Sakin olmalıydım. Derin nefesler alıp, ellerimin titremesini durdurmak için tırnaklarımı avuç içime batırdım. İçimde doludizgin koşturan hisleri durdurmalıydım, aksini iddia eden beynime düşüncemin saçma olduğunu anlatmalıydım. Gözlerimi yumdum. Arslan'ın sürekli söylediği gibi yavaşça içimden ona kadar saymaya başladım.

1... 2... 3... 4... 5... 6... 7...

Hiçbir işe yaramıyordu! Kanepeden ok gibi fırlayıp masanın üzerindeki telefonumu aldım. Kendime düşünme fırsatı vermeden hızla Arslan'ı arayıp açmasını bekledim.

"Efendim?"

Sakin çıkan buğulu sesi, biraz da olsa rahatlamamı sağlamıştı. Yaşadığım telaştan dolayı bir çırpıda, "Yarın terapiye gelmek istiyorum," dedim.

"Bir sorun mu var?" diye sakince sordu.

Evet, büyük bir sorun var hem de! "Hayır... Evet... Bilmiyorum. Sadece yardımına ihtiyacım var." Ses tonum, titrek ve her an ağlayacakmışım gibi çıkıyordu.

"Tamam, sakin ol, derin nefesler al. İstersen şimdi konuşabiliriz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır, telefonda olmaz."

"Tamam, yarın erken saatte gelebilirsin."

Cevap vermeden telefonu kapatıp tekrar koltuğa oturdum. Başımı kanepenin arkasına yaslayıp gözlerimi kapadım. Sakinleşmeliydim! Derin nefesler alıp, gözlerimin önüne Arslan'ın yüzünü getirdim, o beni sakinleştirirdi. Ama onun yüzü yavaşça silinip yerini minik bir bebek resmine bıraktı. Sarışın, tombul bir bebek... Yüzümde oluşan gülümsemeyle kurduğum düşüme kaptırdım kendimi. Cinsiyetinin ne olacağı hiç fark etmezdi. Onu çok severdim. Kollarının boğumlarını, tombik yanaklarını, kokusunu, her şeyini... Acaba kokusu gerçekten de cennet gibi miydi?

Çalan kapımın yüksek oktavdaki zil sesi, düşüncelerimin arasından çekip çıkardı beni. Yüzümdeki gülümseme silinirken gözlerimi açtım. Gelen her kimse tam vaktini bulmuştu! Sinirle yerimden doğrulup kapıya doğru yürüdüm. Açılan kapının ardından annem düz çıkan soğuk ses tonuyla, "Neden sana ulaşamıyorum, küçük hanım?" diye sordu.

"Akşam çok yorgundum, uyuyakalmışım," dedim baştan savma bir tavırla. Annem bana hafifçe sarılıp içeri girince kapıyı kapattım. Topuklu ayakkabısının çıkardığı tok ses eşliğinde salona geçti. Kırmızı kanepeye otururken, "Yalnız yaşamaya alıştın mı?" diye sordu.

Sanki yalnızlık alışılması mümkün olan bir eylemmiş gibi... Karşısına oturup omuz silktim. "Sanırım."

Ailemden ayrı yaşamam gerektiği fikri Arslan'dan çıkmıştı. Kendi kişisel kimliğimi bulmam için bunu istemişti. Ailem de bu isteği yerine getirmişti. Bu evi sevmiyordum esasında, yalnızlığı da öyle. Yine de tek yaşamak en iyisiydi.

"Bu iyi, bir tanem."

Düzgün, küt kesimli, açık kahverengi saçlarını geriye doğru attıktan sonra beni incelemeye başladı. Benim yeşil gözlerimin aksine, annemin gözleri koyu kahverengiydi. Gözleri-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mizin rengi farklı olsa da bakışlarımızın soğukluğu aynıydı. Etrafımdakilere mesafe dolu gözlerle bakmayı annemden öğrenmiştim. Biçimli sağ kaşını havaya kaldırdı, yüzünde memnuniyetsiz bir ifade oluşmuştu.

"Ne bu hâlin Beren? Saçların, yüzün, tenin... Ne hâle gelmişsin böyle? Her gördüğümde daha kötü oluyor gibisin."

Ses tonunun üzerimde yarattığı suçlulukla bakışlarımı ellerime indirdim. "Özür dilerim."

"Tırnaklarını da yemişsin. Bunu yapmaman gerektiğini kaç kere söyleyeceğim? Ve gözlerin... Yine ağladın, değil mi?"

Sesimi çıkarmadan ellerime bakmaya devam ettim. Uzanıp soğuk ellerimi tuttu. "Kızım, daha ne kadar söylemeliyim? Güçlü bir kızsın sen, bu tavırlar sana hiç yakışmıyor. Tamam, bazı hatalar yaptın ama olsun. Hemen pes edemezsin!"

Dolan gözlerimi yüzüne diktim. "Güçlü değilim ben!" diye itiraz ettim kısık çıkan sesimle.

Gözleri öfkeyle yandı, ince dudakları gerildi. Bu hâllerimi hiç sevmiyordu. Onun kızı güçlü olmalıydı, kusursuz olmalıydı.

"Öylesin! Kendine gel artık, Beren! Kaç ay oldu? Bu hâllerine son vermenin zamanı gelmedi mi? Bu hâllerini hiç sevmediğimi biliyorsun!"

İçime dolan korkuyla ellerini sıkıca tuttum. "Tamam, düzeleceğim ama beni seveceksin, değil mi?" Elimde olan tek sevgiyi kaybedemezdim, buna dayanamazdım.

Yüzünde tatminkâr bir gülüş oluştu. "Seveceğim kızım."

Birdenbire küçüklüğüm geldi gözlerimin önüne. Zihnim geçmişe sürüklendi. Bu anı annemle beraber birçok kez yaşamıştım. Üzerinden uzun yıllar geçmişti belki ama anılar, hâlâ tazeydi. Annem biraz daha oturduktan sonra işlerinin olduğunu söyleyip kalktı. O gittikten sonra anılarımla beraber, geçmişin tozlu sayfalarında kilitlenip kaldım. Küçükken on-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ların sevgisini hep çok istemiştim. Şimdi olduğu gibi... Elimden ne geliyorsa yapmıştım ama faydası yoktu. Annem ve babam çocuk sahibi oldukları zaman çok gençlerdi. Bu yüzden benimle ilgilenmek yerine kendi sosyal hayatlarını yaşamayı tercih etmişlerdi. Sorunun hep bende olduğunu düşünür, benimle ilgilenmeleri için her şeyi yapardım. Yaramazlık, uzun ağlama krizleri, kendime zarar vermeler... Ama hiçbiri işe yaramıyordu.

Sonra bir şeyi keşfettim. Evin hizmetçisine bağırırken annemin bakışlarını... O an anladım, annem gibi olmalıydım, annemin dediklerini yapmalıydım, hem o zaman severlerdi beni. Hep şikâyet ettikleri ağlama krizlerimi bıraktım, yaramazlığı bıraktım, hizmetçinin çocuklarıyla oynamak yerine onları aşağıladım. Sonra annemin yüzünde oluşan hoşnut gülüşü fark ettim. Altı yaşında kararımı vermiştim. Annem gibi soğuk bir kız olacaktım. Bu sayede annemin ve babamın sevgisini kazanacaktım. Raydan çıkmıştım, insanları aşağılıyor, onları küçümsüyor ve ne olursa olsun asla ağlamıyor ya da mızmızlık yapmıyordum. Annem beni sevdi. Babam yine de çok farkımda değildi. Babalığı bilmiyor ve sanırım pek sevmiyordu. On yaşlarımdayken annem, bir kez daha hamile kalmıştı ve babamla aralarının fena hâlde bozulduğunu hatırlıyorum. Annem günlerce odasından çıkmamıştı. Yemek yememiş, sadece ağlamıştı. Fazla üzüntü ve strese dayanamayan bebek, annemin rahminde son nefesini vermişti ve buna koca evde sadece ben üzülmüştüm. İsmini, cinsiyetini bilmediğim, annemin 'fetüs' diye adlandırdığı minik kardeşim için günlerce ağlamıştım. Annem ise yine uzaklaşmıştı benden.

Bu yüzden olamayacak olan kardeşimin acısını gömdüm derinlere. Belki de iyi ki olmamıştı, yoksa fazla kıskanç kişiliğim ona da zarar verirdi. O olaydan sonra annemle babamın arası düzeldi ve babam bana karşı daha ılımlı oldu. Beni bir gençlik hatası olarak görmeyi bırakmamıştı ama bir nebze dahi olsa bana karşı daha ilgili oldu. Hatta bisiklet sürmeyi bile öğretmeye çalışmıştı. Şimdilerde ise maddi olarak tüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ihtiyaçlarımı karşılıyordu ama yine de aramızda aşılması zor bir mesafe vardı ve sanırım hep olacaktı. Beni sevdiğini biliyordum en azından, bu bile yeterdi. Güçlü olursam annem de severdi.

Bir bebeğim olursa o da severdi. Karanlık, güçlü vesveseler, sinsice süzüldü aklıma. Bu düşünce yasak meyve gibiydi. Yememeliydim ama çok iştah çekiciydi. Adem'in Havva'ya, yanlış olmasını bile bile karışı gibi... Düşünme, yarına kadar düşünme. Daha fazla düşüncelerimin esiri olmamak için kendimi oyalamaya başladım. Önce zerre anlamadığım bir film izledim, ardından aynı sayfayı defalarca okumak zorunda kaldığım kitaba baktım. Kısacası aklımı bebek düşüncesinden uzaklaştırmak için her şeyi yaptım. Uykusuz geçen uzun gecenin sonunda sabah erkenden kliniğin yolunu tuttum.

Adımlarım, bahçeye gelene kadar hızla devam etmişti. Fakat bahçeye girince gördüğüm manzara karşısında adımlarım kesildi. Arslan, dört beş yaşlarında duran, minik bir kızın önünde diz çökmüş, onunla konuşuyordu. Gülümsemeye hazır duran kıvrımlı dudakları ve sıcak karamel gözleriyle, buz tutan kalbimi öyle hızla eritti ki nefesim kesildi. Sırtımı duvara yaslayıp, can alıcı manzarayı izlemeye başladım.

Minik kız, annesinin elini bırakıp cılız kollarını, önünde diz çöken yakışıklı adamın boynuna doladı. Yüzümde varlığından habersiz olduğum gülümsemeyle büyülenmiş gibi izledim önemdeki manzarayı. Arslan, elini kaldırıp sarı saçlarını yavaşça okşadı kızın, sonra yanaklarına minik öpücükler kondurarak ayrıldı ondan. Kız, annesinin elini tutup, Arslan'a el salladıktan sonra uzaklaşmaya başladılar. Ben ise donan uzuvlarımla öylece durmaya devam ediyordum. Sonra ne kadar zaman geçti bilmiyorum, arkamı dönüp çıktım bahçeden. Afallamış bir hâlde yürüdüm.

Robot gibi beynimin komutlarını yerine getirdi bedenim. Nedense o manzara beni çok etkilemişti. Vücudumda aniden hüküm sürmeye başlayan sakinlik, dünkü hâlime oranla tuhaftı. Eve girdikten sonra kıyafetlerimi çıkardım yavaşça. Ağır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adımlarla banyoya girerek, küveti sıcak suyla doldurup bir kadeh şarap eşliğinde köpüklü suya adım attım. Gözlerim kapanırken bu dinginliğin tadını çıkardım. Bedenim, sıcak suya önce tepki gösterse de yavaş yavaş alışıp gevşemeye başladı. Kadehimi dudaklarıma yaslayıp küçük bir yudum aldım. Dün kafamda oluşan tutarsız fikirler, artık şekillenmeye başlamıştı. Ne istediğimi biliyordum ve artık geri dönüşü yoktu. Biyolojik saatim ilerliyordu, hayatıma bir erkek de alamazdım. Ama çocuk sahibi olmak istiyordum. Çünkü biliyordum ki o bebek beni iyileştirecekti, benim şifam olacaktı. Aklımda şekillenen plan, yüzümdeki gülümsemenin nedeniydi. Kadehimi yerine bıraktıktan sonra suyun içine gömülüp gözlerimi yumdum. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamalıydım.

Arslan... Kurbanım oydu, nedeni sadece az önceki manzara değildi. Az önceki sahne gözümü açmış, en ideal kişiyi görmemi sağlamıştı. Arslan benim aksime sağlıklı bir beyne, sabırlı bir kişiliğe sahipti. Anlayışlı, zeki aynı zamanda güler yüzlüydü. Tam olarak bebeğimde olmasını istediğim genler vardı onda. Ve yakışıklıydı... Bunlardan öte aylardır ölü gibi olan bedenimi ve hissizleşen duyularımı harekete geçiriyordu. Arın'dan sonra ilk defa bir erkeğe, bu kadar kuvvetli hisler duyuyordum. Kabul etmesem de ilk defa bir erkeği arzuluyordum. Bu, işimi daha kolay hâle getirecekti. Uzun dakikaların ardından gevşemiş bedenimi banyodan çıkardım. Odama geçince gözlerim boy aynasına takıldı, adımlarım aynaya doğru ilerledi.

Çok değişmiştim... Eski ışıltının esamesi kalmamıştı bedenimde. Uzun vücudum, hastalık derecesinde zayıf duruyordu. Omuzlarım, yaşadığım güçsüzlüğü gösterir gibi çökmüştü. Omuzlarımı okşayan saçlarım bile solgundu, saç uçlarıma kadar kırılmıştım. Aynadaki kadın, yaşama nedeni olmayan biriydi. Hayata tekrar tutunmak için bir nedene ihtiyacı vardı. Ve o neden bulunmuştu. Yüzümde silik bir gülümseme oluştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arslan'dan bir bebek sahibi olacaktım ama onun ruhu bile duymayacaktı. Bu bebek, sadece bana ait olacaktı. Sadece benim olacaktı. Tek ihtiyacım olan şey sağlam bir plan ve beraber geçirmemiz gereken bir geceydi. Raydan çıkmıştı düşüncelerim, bu saatten sonra durdurulamazdı.

Telefonum ısrarla çalıyordu. Sersemlemiş bir hâlde yatağımdan doğruldum. Üzerimdeki havluya şaşkınlıkla baktım, ne zaman uyuyakaldığımı bile bilmiyordum. Yataktan doğrulup makyaj masamın üzerindeki telefonu aldım. Arslan arıyordu. İçime yayılan panik duygusuyla bir an ne yapacağımı bilemedim. Sanki beynimden geçenleri bilebilirmiş gibi aptal bir düşünceye kapılmıştım.

Derin nefesler alıp, biraz sakinleştikten sonra açtım telefonu. "E-efendim?" Lanet sesim titrek çıkmıştı! Gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes daha aldım ciğerlerime. Sakin ol!

"Terapiye neden gelmedin, Beren?"

Sorusu üzerine gözlerimi açtım. "Şey, ben iyi hissetmeye başladım, gerek kalmadı." Lütfen inansın!

"Yine de gelmeliydin, gerek olup olmadığına birlikte karar verirdik."

Ses tonundan durumdan memnun olmadığı belli oluyordu. Ilımlı ve sakin çıktığını umut ettiğim sesimle, "Haklısın, bir dahaki terapiye gelirim," dedim.

"İhmal edilmesi gereken bir şey değil bu, Beren."

"Biliyorum ama gerçekten iyi hissediyorum. Bir dahaki terapide görüşürüz."

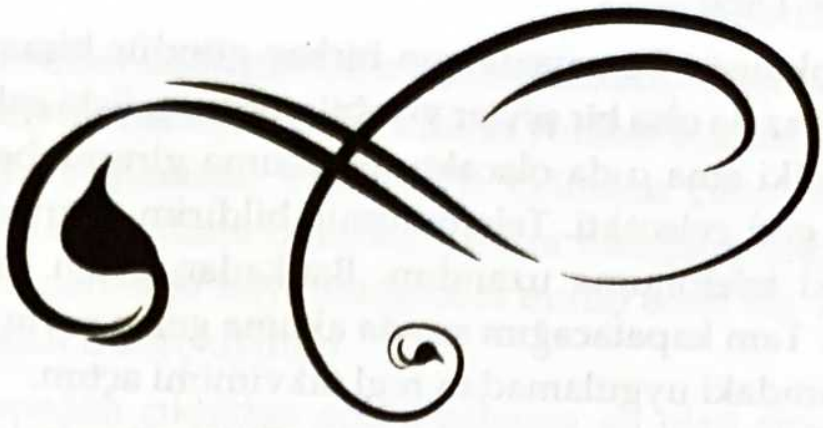
"Pekâlâ, hoşça kal."

Telefonu kapatınca rahat bir nefes verdim. Böyle olmazdı, soğukkanlılığımı korumalıydım. Aklımdan geçen düşünceleri anlayamazdı. Mabedime gizlediğim planları benden başka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kimse bilmiyordu, bilmeyecekti. Belki bunu ona yapmamalıydım ama ben, bencil bir kadındım ve içimdeki dürtülere engel olamıyordum. Karar verilmişti! Arslan Ulusoy, benim sperm bankam olacaktı ve bu sır, benimle beraber mezara kadar gidecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3. BÖLÜM

"Kusursuz Plan"

Saplantımla el ele vermiş, kendi ölümüme yardım ediyordum. İşlenen cinayete ben de dâhil oluyor, bilerek bir kere daha canıma teşebbüs ediyordum. Ama bunu umursadığım pek de söylenemezdi. Tüm sonuçları göze almıştım. Her şey kusursuz bir plan şeklinde ilerleyecekti. En ince ayrıntısına kadar düşünüp, hiçbir noktada patlak vermesine izin vermemeliydim. Yapacağım şey kirli bir kumar oyunuydu, ya kazanacak ya da kaybedecektim.

Ya hep ya da hiç. Risk büyüktü ama kazanırsam alacağım ödül çok daha büyüktü. Düşüncelerimin verdiği dalgınlıkla giysi dolabımın kapağını açıp, düzenli bir şekilde katlanan giysilerime göz gezdirdim. Eski şaşaalı kıyafetlerimin yerini daha sade ve şık kıyafetler almıştı. Bu eve taşındığım zaman eski kıyafetlerimin hepsini atmış, dolabımı baştan aşağı -annemin istediği gibi değil de- kendi istediğim gibi değişmiştim. Dolabımın yeni hâlini seviyordum.

Askıya uzanıp daha önce hiç giymediğimi fark ettiğim şifon, kalın askılı mavi elbisemi aldım. Diz kapağımın hemen üstünde biten elbisemi, hızlı hareketlerle üzerime geçirdim. Ardından beyaz renk sandaletlerimi ayaklarıma geçirdikten sonra hazırdım. Bugün uzun süredir hissetmediğim kadar keyifli olduğum için hafif bir makyaj bile yaptım. Yaşamam için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

neden çıkmıştı. Bu sayede son birkaç gündür biraz da olsa gülüyor, az da olsa bir şeyler yiyebiliyordum. Eski ışıltım hâlâ yoktu belki ama o da olacaktı. Hayatıma girecek bebeğimle beraber geri gelecekti. Telefonumun bildirim sesini duyunca yataktaki telefonuma uzandım. Bankadan gelen saçma bir mesajdı. Tam kapatacağım sırada aklıma gelen şeyle beraber, telefonumdaki uygulamadan regl takvimimi açtım.

Reglim birkaç gün önce bitmişti. Bitişin üzerinden geçen dokuzuncu gün doğurganlık seviyemin en yüksek olduğu gün iken, diğer günler ortaydı. İşimi şansa bırakmamak adına, bu cumartesi gecesi yani dokuzuncu gece Arslan ile yatmalıydım. Ama nasıl olacaktı? İşte can alıcı nokta buydu. Onunla nasıl bir gece geçirecektim? Bu gecenin onun tarafından hatırlanmaması nasıl mümkün olacaktı?

Genel olarak cumartesi gecesi arkadaşlarıyla dışarı çıktığını, birkaç telefon konuşmasına şahit olduğum için biliyordum. Yine de riske atmamalı, bundan emin olmalıydım. Cuma günkü terapide dört göz dört kulak olmalı, hatta fırsatını bulursam telefonunu ele geçirmeliydim. Bu sayede bundan emin olmam daha kolay olurdu. İninden çıkan şeytanımın ayartıcı sözlerini dinlerken alt dudağımı yavaşça ısırdım. Yüzümde engel olamadığım minik bir gülümseme oluştu, her şey güzel olacaktı.

Ya olmazsa o zaman ne olacak?

Yaptığın haksızlık yanına kâr kalmayacak!

Vicdanımın kulak tırmalayan sesini hızla susturdum. Her şey güzel olacaktı, aksi mümkün değildi. Vicdanım cılız sesiyle inkâr etse de onu duymazdan geldim. Planım istediğim gibi ilerlerse sonucu mükemmel olacaktı. Yumduğum gözlerimin önüne gelen bebek resmi, yüzümdeki gülümsemeyi büyüttü. Bebeğimiz olursa eğer, hangimize çekerse çeksin çok güzel ve zeki olacaktı. Tek problem, saplantılı genlerimin ona geçme olasılığıydı. Bu konuda Arslan'ın genlerinin baskın çıkmasını istemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Onun gibi sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kin, akıllı ve her daim gülümseyen bir bebek... Düşüncesi bile büyüleyiciydi. Bebeğim daha ortada yokken bile beni hayata bağlamaya başlamıştı. Mutlulukla evimden çıkıp otoparka indim. Beyaz Audime bindikten sonra butiğime doğru yola çıktım. Bu derbeder hayatımda beni mutlu eden tek yerdi ve bunu Arslan'a borçluydum.

Hastaneden çıktıktan sonra babama ait olan şirkette çalışmak istememiştim. Çünkü ilgi alanım olmayan iş yerinde, tam bir aptal sarışın durumuna düşüyordum. Bu hayatta benim anladığım ve sevdiğim tek şey vardı: moda. Giyim kuşam, çizim bunlar benim için her şeydi. Ama babam bunu hep reddetmişti. Benden başka varisi olmadığı için tek istediği, onun şirketinde çalışmamdı.

Öldükten sonra şirketin başına geçmemi istiyordu. Ama yapamıyordum, sevmediğim bir yerde çalışmak istemiyordum. Burada Arslan devreye girmiş, sevdiğim şeylerle uğraşmam konusunda beni ikna etmeyi başarmıştı. Hassas durumum koz olarak elime geçmiş, yıllardır hayalini kurduğum butiği açmamda zemin hazırlamıştı.

Üniversite yıllarında ailemden gizli devlet üniversitesinde iki yıllık moda tasarımı okumam çok işime gelmişti. Tabii özel üniversite yanında devlette okumak biraz kötüydü. Oraya çok aykırı dursam da derslerimi sevdiğim için büyük keyif almıştım.

Gözlerim, süresi azalan kırmızı ışığa kaydı, yeşil ışığın yanmasına daha otuz saniye vardı. Parmaklarım direksiyonda ritim tutarken bakışlarımı etrafta gezdirdim. Yolun karşısındaki eczane dikkatimi çekti. Dün internetten araştırdığıma göre gebelikten birkaç hafta önce içilen folik asitin, bebeğe yararı büyüktü. Arabayı kenara çekip karşıya geçtim. Eczanenin beyaz steril ortamına girince, orta yaşlarındaki kadının bakışları bana kaydı.

"Hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kumral, hoş bir kadındı. Topladığı saçları, hafif makyajı, beyaz önlüğüyle düzgün ve titiz duruyordu.

"Merhaba, hamilelik öncesi kullanılan folik asit ilacından almak istiyorum."

"Tabii ki," dedikten sonra raftan çıkardığı 'Folic plus' adlı pembe kutuyu uzattı. "Gebeliğinizden üç ay önce başlayarak, gebeliğin üçüncü ayının sonuna kadar, günlük dört yüz miligram şeklinde kullanmalısınız."

Ben sadece bir hafta kullanacaktım ama artık yapacak bir şey yoktu. Ücreti ödedikten sonra eczaneden çıkıp arabama bindim. İçimdeki heyecan anbean artıyordu. Geri kalan yolu yüzümde oluşan gülümseme, aklımdaki güzel hayallerle bitirdim. Park ettiğim arabamdan indikten sonra italik yazılarla yazılan *Elisa Butik* adlı modaevimizin içine girdim. Somon ve krem tonlarının hâkim olduğu butik; ışıltılı, şık ve ferahtı. Burayı seviyordum. İçerisindeki farklı, rengârenk kıyafetleri, ortamını, içeri girdiğimde beni karşılayan hanımeli kokusunu...

Burayı yaklaşık bir yıl önce Ülkü ile beraber açmıştık. Ben çizim, o satış departmanıyla ilgileniyordu. Kısa süre içerisinde soyadımızın da sağladığı katkıyla iyi iş çıkartmış olsak da yolun daha çok başındaydık.

Çalışanlara ufak bir gülümsemeyle günaydın dedikten sonra küçük, ferah odama geçtim. Krem renkli deri koltuğuma oturur oturmaz çizim kâğıtlarımı çıkardım. Ne zamandır tasarım namına hiçbir şey çizememiştim. Şimdi ise parmak uçlarım karıncalanıyor, bir an önce bir şeyler karalamak istiyordu. Eşyalarımı masanın üzerine koyduğum sırada kapı açıldı.

"Günaydın."

Neşe içinde odaya giren Ülkü'ye baktım. Her zaman nasıl bu kadar enerjik olabiliyordu acaba?

"Günaydın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanıma gelip kısaca sarıldıktan sonra mini, turuncu elbisesini düzeltip koltuğa oturdu. Kocaman olan kahverengi gözlerini yüzüme dikti. "Nasılsın hayatım?"

"İyiyim, sen nasılsın?" diye sordum ona nazaran sakin bir ifadeyle.

Açık kahverengi, uzun saçlarıyla oynarken, "Her zamanki gibi," dedi.

"Çizim mi yapıyorsun?"

Bağırarak sarf ettiği sözler üzerine başımı olumlu anlamda salladım.

"Tekrar çizim yapman çok güzel, çok sevindim."

Birkaç haftalık tıkanıklığımın geçmesi beni tek sevindirmemişti anlaşılan. "Bu seferki tıkanıklık fazla uzun sürse de nihayet geçti."

Ülkü kocaman sırıttı. "Bomba gibi geliyorum diyorsun yani?"

Sözlerine gülümseyip omuz silktim. "O zaman seni ilham perilerinle tek bırakayım, kolay gelsin bebeğim," dedikten sonra ayağa kalkıp, geldiği gibi gitti. Başımı iki yana salladım. Dikkatimi önümdeki çizime verirken tek isteğim, bir an önce cuma gününün gelmesiydi.

Derin bir nefes çektim ciğerlerime, hiçbir şey anlamayacaktı. Boşuna stres yapıyordum. Soğukkanlılığımı korumalıydım, eski günlerde olduğu gibi. Kapalı gözlerimi açtım, yüzüme görünmeyen ellerle ifadesizlik maskemi yerleştirdim. Duygularım gizlendiğine göre parti başlayabilirdi. Kendimden emin adımlarımla kapıyı çalıp içeri girdim. Her şey güzel ilerliyordu. Ta ki karşısına geçip güzel yüzüyle karşılaşana kadar. Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. Bu kadar yakışıklı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmak zorunda mıydı? İri, hafif çekik gözleri bana döndüğünde hafif bir gülümsemeyle, "Hoş geldin Beren," dedi.

Adımı güzel sesinden duymak, yoğun bakışlarını hissetmek dizlerimi titretmiş, sallantıda olan öz güvenimi yerle bir etmişti. Bu adamdaki çekim, akıllara zarardı. Etrafa saf, salt bir tutku yayıyordu ve ben onunla sevişecektim! Bunun altından nasıl kalkacaktım peki? Tek istediğim yatakta görüntüsü kadar iyi olmamasıydı. Yoksa bana dokunduğu ilk an aklımı kaybederdim.

Boğazımı temizleyip düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım. "Hoş buldum," deyip karşısındaki koltuğa oturdum. Terleyen avuç içlerimi, yavaşça üzerimdeki kot pantolonuma sürerken yüzüne baktım.

"Nasılsın?"

Heyecanlı, stresli, hasta...

"İyi, çok daha iyi."

Hissettiklerimin aksine sakin çıkan sesimi duyunca, düşünceli bakışları bedenimde hızlıca dolaştı. "Daha iyi göründüğün su götürmez bir gerçek. Geçen haftaya oranla daha canlı görünüyorsun."

Bakışlarımı yüzünden kaçırdım. "Öyle hissediyorum."

"Peki, bunu tetikleyen şey ne sence?"

Senden bir bebek sahibi olacağım düşüncesi.

Hafifçe gülümsedim. "İşim. Yeni tasarımlar çizdim, bu yüzden daha iyi hissediyorum." Kısmen gerçekti sözlerim, bu hafta iyi iş çıkarmıştım.

Hafif bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. "Bu iyi, senin adına sevindim."

Arslan'ın sorduğu sorularla beraber sohbet havasında geçen terapi tam bir saat sürdü. Ne yazık ki bu süre zarfında telefonu hiç çalmadı, sadece bir ara mesaj gelmişti. O mesaja bakmalıydım.

"Biraz daha sohbet edebilir miyiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu teklifi daha önce hiç yapmadığım için şaşırmış olsa da bozuntuya vermedi. "Tabii, ne hakkında konuşmak istersin?"

"Siz. Yani hep benimle ilgili konuşuyoruz. Biraz da sizinle ilgili konuşsak?"

Kaşları çatıldı, düşünceli bir ifade belirdi yüzünde. "Ah şey..." Cevap vereceği sırada telefonuna tekrar mesaj geldi. Mesajı açıp okuduktan sonra hızla cevaplayıp bana döndü. Aklıma gelen şeyi uygulamak için kaçamak bir nefes aldım. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra elimi, öne doğru düşen başımın üzerine koydum. "Ah!"

Hafif bir inleme dökülürken dudaklarımdan, Arslan ayağa kalkıp telaşla yanıma geldi. "İyi misin?" Endişe dolu çıkmıştı sesi.

Kısık bir sesle, "Hayır, pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandım yavaşça. Rol yapmayı hâlâ beceriyor olmam iyiydi.

"Hastaneye gidelim mi?"

Gözlerimi hızla kırpıştırıp sertçe yutkundum. Başımı iki yana doğru sallayıp, "Gerek yok, sanırım şekerim düştü. Tatlı bir şey yersem daha iyi hissederim," dedim.

Yüzündeki endişeli ifade varlığını koruyordu. İçime çöreklenen vicdanımın ince sızısını görmezden geldim. Arslan geri çekilip, "Tamam, kantine uğrayıp geliyorum," dedikten sonra hızlı adımlarla odayı terk etti. O gider gitmez hızla yerimden fırladım. Onu kandırmayı hiç istemesem de buna mecburdum.

Masanın üzerindeki telefonu açıp hızla mesajlar kısmına girdim. Selim diye birinden üç mesaj vardı. Bu gece için buluşmak istemişti ama Arslan yarın yazmıştı kısaca ve mekân adı yoktu. Neyse bu da yeterdi şimdilik. Telefonu yerine koydum, tam doğrulduğum sırada kapı hışımla açıldı. Arslan endişenin verdiği gerginlikle içeri girdi. Sertçe dudağımı dişlerken, telaşla elimi masaya yaslayıp destek alıyormuş gibi durdum. Elindeki çikolata paketiyle yanımda durdu.

"Ayakta ne yapıyorsun? Oturman gerekiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben şey, nefes almak için pencereye yakın olmak istedim."

Yanıma gelip büyük ellerini sırtıma yerleştirdi. Sanki teninden tenime elektrik akımı geçmiş gibi irkildim. Elinden yayılan yakıcı sıcaklık, elbisemin kumaşını hiçe sayarak tenime ulaşıyordu. Yakınlığının verdiği sersemletici etkiyle yürümeye çalıştım fakat adımlarım sendeledi. Arslan beni daha sıkı kavrayıp güçlü bedenine yasladı. Kokusu ve sıcaklığı aklımı bulandırırken gözlerim kapandı. Kokusunu hiç bu kadar yakından solumamıştım. Çok güzel kokuyordu. Yağmur sonrası etrafı saran toprak kokusu gibi huzur doluydu.

"İyi görünmüyorsun, sadece şekerinin düştüğüne emin misin?"

Beni yavaşça deri koltuğa oturttu. Başını eğip dikkatli bakışlarını yüzüme dikti. "Eminim. Birazdan düzelirim," dediğimde kaşları çatılsa da geri çekildi. Ancak o zaman derin bir nefes alabildim. O ve akıllara zarar çekimi uzaktayken daha iyiydim.

Elindeki çikolata paketini açıp bana uzattı. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Ben çikolatadan nefret ederdim. Sadece çikolatadan da değil, tatlı olan her şeyden nefret ederdim. Uzattığı paketi mecburen alırken, dikkatli bakışları eşliğinde ufak bir ısırık aldım. Yavaş yavaş çiğneyip, zor da olsa yutkundum. Daha fazla yiyemezdim.

"Biraz daha ye."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, daha iyiyim, gerek yok." Zoraki bir gülümsemeyle baktım yüzüne.

"İtiraz etme Beren, o paketin hepsi bitecek." Fazla kararlı çıkmıştı sesi, yine de yemek istemiyordum.

"Gerçekten gerek yok. Açık havada yürürken yemeye devam ederim, şimdi çıkayım ben," deyip ayağa kalkmaya çalıştım.

Aynı anda bana dönünce burunlarımız sürtündü. Beklenmedik yakınlığı afallamama neden olurken, nefesi nefesime

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çarptı. Bir an için zaman durmuştu, en azından benim için öyleydi. Hissettiğim şaşkınlıktan dolayı dudaklarım aralandı, bakışlarım dudaklarına kaydı. Dolgun pembe dudakları yakınımda, sıcak nefesi dudaklarımdaydı. Kor nefesi dudaklarımı yakıyor, yakınlığı nabzımı durduruyordu. Kokusu tarafından kuşatma altına alınırken tüm mantığım bedenimi terk etti. Bakışlarım gözlerine kayma gafletinde bulundu. Yakından bakınca, kehribar rengi harelerinin çevresindeki koyu kahve halka ve neredeyse kaşlarına değen uzun, kıvrımlı kirpikleriyle gözleri olağanüstü güzelliğe sahipti. Çok güzeldi. Büyüyen göz bebeklerine bakılırsa, bu yakınlık onu da şaşırtmış olmalıydı. Başını iki yana sallayarak aniden geri çekildi. Tıkanan nefesimi kontrol altına almaya çalışırken, ikimiz de sanki suç işlemişiz gibi bakışlarımızı kaçırdık.

"Ben daha iyiyim, çıkayım."

İtiraz dolu sesini duyuyor ama ne dediğini anlamıyordum. Yanaklarım kızarmış, dizlerim titriyordu! Neyim vardı benim böyle? Âşık olduğu çocukla karşılaşmış liseli ergenler gibiydim. Kendime sinir olurken, bu aptal hisleri kovmaya çalıştım. Böyle devam edersem hiçbir haltı beceremezdim. Bir an önce soğukkanlılığımı geri kazanmalıydım.

Cumartesi Günü

Plan basitti. Bu gece işimi şansa bırakmamak adına tüm gün boyunca Arslan'ı takibe alacak, gece nereye gideceğini öğrenecektim. Bu gece ne olursa olsun onunla yatmalıydım. Bugün hafta sonu olduğu için kliniğe geç gidecekti. Bu yüzden saat on bir gibi kliniğe gidip beklemeye başladım. Yaklaşık bir saat içinde bahçeye giren siyah cipini gördüm. Ardından saatler süren bekleyiş başladı. Fazla sabırsız bir insan olduğum için bu bekleyiş işkence gibi geçiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Etrafı turlamış, telefonumla uğraşmış, birkaç kez Starbucks'a uğramıştım. Yapacak başka bir şey kalmamıştı ki saat beş sularında Arslan klinikten çıkıp arabasına bindi. Gaza basıp peşi sıra sürdüm arabamı. Aramıza en az iki araba koyuyor, elimden geldiğince dikkat çekmemeye çalışıyordum. Lüks bir rezidansın bahçesine girerken, ben de yolun karşısında park ettiğim arabamın içinde beklemeye başladım. Zaman geçiyor, dengesiz düşüncelerim saklandığı yerden çıkıyordu. Zihnimin tavanlarında asılı kalan fikirlerim yüzünden vicdanımın işkencesine maruz kalıyordum. Ben ne kadar sustursam da o beni dinlemiyor, yüksek sesli itirazlarını sürdürüyordu.

Bunu yapmamalıydım. Bir insanın hayatına ondan izinsiz dâhil olmaya hakkım yoktu. Başımı, titreyen ellerimin arasına aldım. Yapacağım şey yanlıştı ama yalnız kalmak istemiyordum. Tek başıma dinlediğim yalnızlığın senfonileri kulaklarımı kanatıyor, kulak zarımı patlatıyordu. Ben artık dayanamıyordum. İçine düştüğüm durum öyle büyük bir çaresizlikti ki kelimelerin anlatmaya gücü yetmezdi. Dolan gözlerimle titrek bir nefes aldım. Aklım karmakarışık bir vaziyetteydi. Doğru kararı veremiyordum.

Tam o sırada bahçeden çıkan arabayla yanlış da olsa kararımı verdim. Ne olursa olsun yapacaktım. Bu saatten sonra geri dönüşü yoktu! İçimde oluşan ağlama isteğini göz ardı edip, İstanbul sokaklarında takibe aldım onu. Uzun dakikalar süren takibin ardından arabası, daha önce hiç görmediğim bir barın önünde durdu. Arabadan inip anahtarını valeye verdiği sırada onu incelemeye başladım.

Beyaz tişörtü, siyah deri ceketi, siyah kotu ve aynı renk postalları ile her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Dik duruşu ve kendinden emin adımlarıyla mekânın kapısından içeri girince, görüş alanımdan çıkmış oldu. Hızla arabamı geriye doğru sürüp caddeye girdim. Çok az sürem olduğu için hızla evime sürmeye başladım arabamı. Kısa süren yolculuğun ardından hızlı hareketle arabamı park edip evime çıktım. Sabah yatağımın üzerine bıraktığım elbiseyi üzerime

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçirdim. Kan kırmızı rengindeki büzgülü kumaşa sahip olan elbise, tenimi ikinci bir deri gibi sarmıştı. Boyu kalçamın hemen altında bitiyor, straplez modeliyle olduğundan cüretkâr görünüyordu.

Kısa olan saçlarımı tarayıp sıkı bir atkuyruğu yaptım. Ardından makyajımı yapmaya başladım. Dumanlı göz makyajımın ardından elbisemle aynı renk olan kırmızı rujumu sürüp parfümümü sıktım. Son olarak siyah topuklu ayakkabılarımı geçirdim ayağıma. Rekor sürede hazırlanmıştım. Nasıl olduğuma bakmak için birkaç adım geri çekilip aynaya baktım. Elbisenin içinde vurgulanan beyaz tenim, topuklu ayakkabılarımla seksi ve güzel görünüyordum. Tıpkı eskisi gibi... İşte bu bendim; iddialı, çekici, kibirli kadın. Hırslı biriydim. Kendi isteklerim için kimseyi göremeyecek, hayatlarını umursamayacak kadar da bencildim.

Bencilliğin sonun olacak! Vicdanımı susturdum, şimdi olmazdı. Düşüncelerimin yapışkan ağına şu an düşemezdim. Düşünürsem çıkamazdım işin içinden, yine çökerdim. Kendime acıyan günlerime dönmek istemiyordum, ben sadece mutlu olmak istiyordum. Bebeğimle beraber mutlu. Bakışlarım odamdaki saate kaydı, yarım saatimin dolmasına çok az kalmıştı. Hızla evden çıkıp yola koyulurken Ülkü'yü aradım.

"Ülkü yardımın lazım, sana birazdan konum atacağım bara gelebilir misin?"

"Olur, bebeğim gelirim. Zaten sıkılıyordum evde."

Telefonu kapattıktan sonra duran arabamı park edip indim. Kendimden emin adımlarla barın boğuk havasına adım atarken bu gece her şeyin biteceğini biliyordum. Ellerimi kan revan içinde bırakan ipler bu gece kopacaktı. Dönüşü ağır taşlarla kaplanan yoldan artık çıkış yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. BÖLÜM

"Darmaduman"

Çocukluğumdan beri hayatıma nakşeden yegâne şey, acıydı. Benim zihnim, kalbim, ruhum ne kadar gizlesem de sonu gelmeyen acılarda kavrulmuştu. Annem beni umursamadığında, babam benimle ilgilenmediğinde, beni kardeşi yerine koyan çocukluk arkadaşıma âşık olduğumda tek hissettiğim duygu acıydı. Hayatımdaki varlığı yadsınamayacak kadar somuttu.

Acıdıkça güçlendim, kötü oldum. Bazen canımı bu denli yakmasından nefret ettim, bazen de onunla var oldum. Dönüp baksam geçmişe, bana eşlik eden, beni ayakta tutan tek şeyin o olduğunu görürdüm. Ama artık istemiyordum! Acı çekmek, üzülmek, hasta bir beyne sahip olmak istemiyordum. Ben mutlu olmak, sevilmek istiyordum. Bunu bana verebilecek tek kişi, sadece bir bebekti. Bu yüzden bara adımımı attığımda tüm insani duygularımı kapının dışında bıraktım. Tüm umarsızlığımla cehennemin ölümcül yedi günahına kapılarımı açtım. Beynimi, odaklandığı konu haricinde bomboş bıraktım. Ne olacakların sonucunu ne karartacağım hayatı ne de bu yaptığım yüzünden ödeyeceğim bedeli düşünüyordum. Tek düşündüğüm, kendim ve olmasını istediğim bebeğimdi. Bencillikse bencillik, kötülükse kötülük! Tarifsiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mutluluğu yaşamak için umudumu kapı dışarı bırakıp tekrar kötü olurdum.

Kadehimden büyük bir yudum aldım. Barın karanlık bir köşesine çekilmiş, Arslan ve arkadaşını izliyordum. İkisi teklerdi. Yanındaki arkadaşı sürekli konuşuyor, bir şeyler içiyordu ama o, öyle değildi. Sessiz, sakin biriydi ve kızların ilgisi onun üstündeydi. Etrafındaki kadınlar şuh bakışlarla ona bakıyor, kışkırtıcı hareketler sergiliyordu ama o pek de umursuyormuş gibi durmuyordu. Yüzümde oluşan anlamsız gülümsemeyi sildim. Bakışlarım, bana doğru gelen Ülkü'ye kaydı. Üzerinde mini, fuşya rengi elbisesi, kıvır kıvır yaptığı saçları ve koca gülümsemesiyle çok tatlı duruyordu.

"Nasılsın güzellik? Aylar sonra seni gecelerde görmek çok güzel!" Bağırarak sarf ettiği sözlerine sadece gülümsedim. *Dönüşüm fazlasıyla olaylı olacaktı.*

Masanın üzerindeki içkimi, izin alma gereği duymadan içtikten sonra bana dönerek, "Peki, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu neşe dolu çıkan sesiyle.

Yavaşça yutkunarak, "Şöyle ki," derken çenemle karşıdaki masayı gösterdim. "Karşı masadaki iki erkeği görüyor musun?"

Ülkü'nün meraklı bakışları bahsettiğim masaya döndüğünde, "Of görüyorum ve sanırım eridim!" diye iç geçirince gülme isteğimi bastırdım.

"Saçları kısa, kumral olan adam var ya, onunla vakit geçirmek istiyorum. En azından bu geceliğine ama yanındaki adamı saf dışı bırakmam lazım."

Tane tane sarf ettiğim sözlerimi duyunca bakışları bana döndü. "Neden ki?"

Hafifçe boğazımı temizleyip inandırıcı olması için büyük özen gösterdiğim ses tonumla, "Şey o biraz çekingen, tek olmalı ve kıvama gelmesi için içki içmesi lazım," dedim.

Biçimli kaşları çatılmış, gözlerine yerleşen kuşkulu ifadeyle beni izliyordu. "Peki, benim görevim ne burada?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarımı tekrar Arslan'a diktim. "Basit. Masalarına gidip onları sarhoş etmek... Zeki, konuşkan bir kızsın. Onları oyala, içki içir. Sonrası bende..."

Tepkisini ölçmek için ona döndüğümde, dudaklarını büzerek onlara bakıp sözlerimi tartarken, "Bu şaheserler hayır denilemeyecek kadar mükemmeller. Bu iş bende şekerim, merak etme sen," deyip, kabarık elbisesiyle kıvırarak onlara doğru yürüdü.

Ülkü kabul ettiği için bir yanım rahatlamış olsa da hâlâ korkuyordum. Endişe dolu bakışlarla beklemeye başladım. Lütfen reddetmesinler. Kendi düşünceme güldüm. Ülkü'den kaçış yoktu. Onunla üniversite birinci sınıftan beri tanışıyorduk, ne denli inatçı olduğunu biliyordum. Eskiden aramız iyi değildi çünkü ben kötü kız, o iyi kız kategorisindeydi. Fakat ailelerimiz tanıştığı için sürekli bir iletişimimiz oluyordu. Yurt dışından gelip beni hastanede bulana kadar hep kavga ederdik. Sonra nasıl olduğunu anlamadan, onunla arkadaş ve iş ortağı olarak buldum kendimi. İnatçı ve ikinci şans vermesini bilecek kadar yüce gönüllü bir kızdı.

Ülkü yanlarına vardığını görünce dikkatimi onlara verdim. Her zamanki enerjisiyle konuşmaya başladı. İki adam da şaşkındı, böyle bir şey beklemedikleri açıktı. Ülkü konuştu, güldü, onlara içki içirmeye başladı. Hızla barmenin yanına gittim. Ülkü'yü işaret ederek alkolik olduğunu, bu yüzden ona servis ederken içki yerine meyve suyu vermesini söyledim. Sarhoş olmamalıydı çünkü. Barmen anlamasa da dediğimi yaptı. Ülkü içkisini ilk içtiği an şaşırsa da zeki bir kızdı, benim yaptığımı anlaması uzun sürmedi.

Aradan geçen zamanla beraber daha rahat davranmaya başladı. Arslan'ın aksine Selim daha hızlı içiyordu. Arslan ise fazla temkinliydi. İkisine tuhaf tuhaf bakıyor, sonra etrafını izleyip ağır ağır içkisine devam ediyordu.

Ülkü'ye mesaj attım. "Arslan'la ilgilen, içki içmesini sağla."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ülkü mesajı okuduktan sonra ilgisini istemeye istemeye Arslan'a yönlendirdi. Zaman ağır, aynı zamanda sancılı geçiyordu. Beklemek zordu. Ama beklediğime değiyordu. Saat gece yarısına yaklaşırken sarhoş olmaya başladılar. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadan kırmızı şarabımı yudumlayıp, boğazımdan aşağı kayışını hissettim. Gevşemeliydim. Ülkü bana bakıp lavaboyu işaret ettikten sonra yanlarından ayrıldı. Kadehimi bitirip arkasından yürüdüm. Ülkü barın büyük lavabosuna girince parlak, kahverengi gözlerini bana dikti.

"İkisi de sarhoş oldu. Fakat Selim'in dediğine göre seninki sarhoş olunca, sabah hiçbir şey hatırlamıyormuş. Bu yüzden pek içmeyi sevmiyor ama benim sayemde nasıl olduğunu anlamadan sarhoş oldu. Ne yapacaksın şimdi?"

Sevinç naraları atma isteğime zorlukla engel oldum. Sabah hiçbir şey hatırlamayacaktı. Daha ne isteyebilirdim ki? Sırıtmamı zor bastırırken, kayıtsız tutmaya çalıştığım yüz ifademle omuz silktim. "Sorun yok. Fakat Selim'in gitmesi lazım." Düşünmeye başladım. Onu nasıl yollayabilirdim? Farkında olmadan tırnaklarımı kemirdiğim sırada Ülkü elimi çekti. Hevesle bana bakan Ülkü'ye kaydı bakışlarım. "Ne var? Neden böyle bakıyorsun?"

Sinsice gülümserken, "Selim bende," deyince şaşkınlıkla ona baktım.

Cırlar gibi, "Ne?" diye sordum.

"Ne kadar yakışıklı olduğunu görmedin mi?" Alt dudağını ısırıp iç geçirdi.

Gözlerim kocaman açıldı. "Hı?"

"Alık alık bakmayı kes, Beren! Çok yakışıklı, çok tatlı, esprili... Sanırım hayatımın aşkını buldum. Hem küçük bir kaçamaktan zarar gelmez."

Göz kırparak söylediği sözler, tükürüğümde boğulmama neden olacaktı. "İyi de sen bakiresin! Hiç erkekle görmedim ben seni!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet ve onunla yatacağımı söylemedim. Sadece biraz vakit geçireceğiz."

Açık kalan ağzımı kapattım. İşler gittikçe tuhaf bir hâl alıyordu. "Peki, Selim sende, istediğini yapabilirsin. Sadece Arslan tek kalsın yeter." Ülkü sözlerimi duyunca ellerini keyifle çırptı. "Tamamdır!"

Beraber lavabodan çıktık. Ülkü işveli bir yüzle Selim'e yaklaşıp kollarını boynuna dolayarak onu piste çekti. Sarmaş dolaş dans etmeye başladılar, kısa süre sonra ise çıkışa doğru yürüdüler. Başımı iki yana sallayıp temkinli adımlarla Arslan'a yaklaştım. Heyecandan titreyen sesimle, "Merhaba," dedim. Güzel gözleri gözlerimi buldu, bedenim hızla gözlerindeki uçuruma sürüklendi. Uzun bir bakışma geçiyordu aramızda. Gözlerindeki uçurumun kenarına bacaklarımı sarkıtarak oturmuş, rüzgârın beni yere düşüreceği anı bekliyordum sanki. Rüzgâra gerek duymadan, kendimi gözlerindeki uçurumdan aşağı attım.

Ona yanaşıp elimi yavaşça kolunun üzerine koydum. Bakışları önce elime kaydı, ardından elbisemin açıkta bıraktığı bedenimde dolanmaya başladı. Bakışlarındaki ifade arsızlaştı, boğazım kurudu...

Dudağının sağ tarafı yavaşça kıvrıldı. "Vay, güzel hastam Beren... Hoş geldin."

Dili dolanıyor, kelimeler ağzından zor çıkıyordu. Fena hâlde sarhoştu. Yüzümde oluşan gülümsemeyle, "Teşekkür ederim ve hoş buldum," dedikten sonra yanına sokulup, ikimiz için viski sipariş ettim.

"Hayır, içmeyeceğim. Bu gece yeterince sınırı aştım," dedikten sonra odaksız bakışları etrafta dolandı. "Selim nerede? Tabii, kızı görünce tek bıraktı beni," diyerek gülmeye başladı. Onu ilk defa bu kadar umursamaz, tasasız görüyordum. Ben de onunla beraber gülmeye başladım. Bu hâli gevşememi sağlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Arabam yanımda, istersen seni bırakabilirim?" Beklenti dolu bir ifadeyle yüzüne bakarken, viskimden küçük bir yudum alıp gülümsememi kadehimin arkasına gizledim.

"Daha sonra."

Başımı olumlu anlamda sallayıp biraz daha yanaştım sıcak bedenine. Başımı kaldırıp dudaklarımı kulağına doğru yanaştırarak, "Dans edelim mi?" diye sordum, nefesim kulağının altındaki hassas bölgeye çarparken. Nefes alışverişi değişti, daha hızlı bir hâl aldı, baygın bakan gözleri ağır ağır bana kaydı. Cevap vermesini beklemeden kolunu tutup piste çektim onu. Barın karanlık kalabalığına karıştık. Fonda Beyonce'nin iç titretici sesi duyuluyordu. Kollarımı boynuna dolayıp ona doğru bir adım daha attım. Bedenlerimiz öyle yakındı ki aramızdan rüzgâr bile geçemezdi. Yavaşça kışkırtıcı hareketlere başladım. Kalçamı kıvırıyor, bedenlerimizi temas hâlinde tutuyordum. Ellerini ince belimde hissettim. Parmaklarını tenime gömdü, tutuşu sertleşti. Tüm uzuvlarını bedenimde hissetmek, kokusunu yakınından solumak içimi titretiyordu. Ona sokulmaya devam ettim. Yüzlerimiz yaklaşırken nefesi dudaklarıma çarptı, dudaklarımız arasında sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Mesafelerin cayır cayır yanmasını istediğim bir anda kilitlenip kaldım. Yüzüne vuran kırmızı ışığın altında bakışları derinleşti, dans daha kışkırtıcı bir hâl aldı. Yüzüm alev alırken, kızaran yanaklarımı umursamamaya çalışarak dans etmeye, bedenimi bedeniyle temas hâlinde tutmaya devam ettim.

Damarlarımda akan kan alev almış, tenimi cayır cayır yakıyordu. Aldığım her nefes, kokusuna aç ciğerlerime yetmiyordu. Başımı kaldırıp burnumu yavaşça boynuna sürttüm. İçime çeke çeke soludum kokusunu. Gözlerim, içime yaydığı huzurla kapandı. Dudaklarımı nemlenen tenine sürtüp ufak öpücükler kondurdum boynuna. Belimin oyuğuna inen eli, beni sertçe kendine yasladı. Burnunu saçlarıma sürttü. "Kokun çok davetkâr." Boğuk sesi içimi titretirken, bağımlılık yapan kokusundan zor da olsa kopardım kendimi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şarkı bitmiş, aramızdaki elektrik yoğunlaşmış, cızırtılar çıkarıyordu. Dokunsam yanacak gibiydim. Geri çekilip, elini tutarak, sırtımı dönüp onu dışarı yönlendirdim. Barın boğuk havasından çıkınca, ferah hava sıcaklayan bedenlerimize çarptı. Arslan sarhoş olduğu için adımları sarsaktı. Kolunun altına girip destek olmaya çalıştım. Koca cüssesinin yanında uzun boylu olmama rağmen küçücük kalmıştım. Başımı kaldırınca bakışlarımız çarpıştı, dudaklarım aralandı. Kararan bakışlarıyla üzerime gelmeye başladı. Nasıl olduğunu anlamadığım bir hızla sırtım duvarla buluşmuştu, soluğum ciğerlerimi terk etti. Dudakları saniyeler içinde boynuma sokulup burnunun ucunu hafifçe boyun kıvrımıma sürttü. Teması tenimde kıvılcımlar çıkardı. Kor bir ateş parçası gibi kanıma karışmıştı. Yanıp kül olmam ise kaçınılmaz bir sondu, sonumdu. Bu adam benim sonum olacaktı! Çok güzel bir son hem de...

"Kokun sarhoş edici, büyüleyici... Aklımı başımdan alıyorsun." Sözleri içimde oluşan depremlerin nedeniydi. Fay hatları kayıyor, taş taş üstünde bırakmayacak cinste depremler oluşuyordu. Bedenim uyuşmuş, pelte kıvamına gelmişti.

Başını kaldırıp buğulanan gözlerime baktı. "Dudaklarının tadını merak ediyorum."

Boğuklaşan ses tonundan çıkan sözler ise işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Sözlerini algılayamadan dolgun, sıkı dudakları dudaklarımı buldu. Dizlerim titrerken dudaklarım aralandı. Düşecek gibi oldum, parmaklarımı koluna dolayıp ona tutundum. Tadı damağıma yayılırken, içime akın eden hisler çok yoğundu. Sanki dünya ekseninden kaymış, her şey ters dönmüş gibiydi. Dilime dolanan dili dizlerimin bağını çözdü, bedenim tatlı bir şekilde ürperdi. Bu duygular bana yabancıydı. Daha önce hiç bu kadar yoğun hisler yaşamamıştım. Bir fırtınaya kapılmıştım bu gece, alabora olmam ise kaçınılmazdı. Arslan, beni darmaduman edecek fırtınamdı. Eli bedenimde dolanırken kendime geldim. Kendimi zor da olsa geri çekip, "Dur," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudakları boynuma inince irademe ihanet eden gözlerim kapandı. "Lanet olsun durmalıyız!" Bir bar köşesinde bu şekilde yakalanmayı istediğimden hiç emin değildim. İşler o noktaya gitmeden durdurmalıydım!

"Arslan dur, burada olmaz!" Yerinden kımıldamayınca onu sertçe iteledim. Ardından elini tutup heybetli bedenini arabaya çektim. Titreyen dizlerimle sürücü koltuğuna geçerken endişeli bakışlarım başını cama yaslamış, her an sızacak gibi duran Arslan'a kaydı.

Aracı hızla ayarladığım otele sürdüm. Uyuyakalmamalıydı. "Arslan en sevdiğin renk ne?"

Uykulu bir şekilde, "Hı?" deyince gülümsememi bastırdım.

"Renk? Hangi rengi seversin?"

Arabanın koltuğuna biraz daha yerleşti. "Uykum var."

Gözlerini kapattığını göz ucuyla gördüğümde telaşlandım. Uyumamalıydı. "En sevdiğin yemek ne ya da ne tür müzik dinlersin? En son hangi kitabı okudun?" Aklıma gelen tüm soruları soruyor, onu konuşturmaya çalışıyordum. On beş dakikanın ardından nihayet otele vardık.

Adımları hafif sarsak olması dışında düzgün sayılırdı. Yine de koluna girip lobide yürümesine yardımcı oldum. Önceden ayarladığım odaya gitmek için asansöre bindik. Daralan alanla birlikte barda olan elektriği tekrar hissettim. Bakışlarım dudaklarına kaydı. Bakışları ağırlaşan Arslan da benden pek farklı değildi. İkimiz de sık sık nefes alıyor, bakışlarımızı birbirimizden ayıramıyorduk. Asansör odamızın bulunduğu kata çıkarken, Arslan aniden bana doğru gelip bedenini bedenime yasladı. Sırtım aynayla buluşurken sıcak dudaklarıyla tekrar öptü beni.

Tenim yangın yeriydi, Arslan ise yangına dökülen benzin. Dokunduğu yerin ateşini harlıyor, tenimi alev alev yakıyordu. Duran asansör bizi kendimize getirdi. Arslan geri çekilince asansörden indik. Az önceki dağıtan öpücüğün verdiği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sersemlik vücudumda dolaşırken, kapıyı açınca beraber içeri girdik. Daha odanın lambasını açamadan, sırtım bu defa duvarla buluştu. Dudakları tekrar dudaklarımı bulurken, ellerimi kumral saçlarına geçirdim. Gül yapraklarına dokunuyormuşum gibiydi saçlarını okşamak. Titreyen ellerim saçlarından göğsüne inerken gömleğinin düğmelerini acemice açmaya başladım. Onun ısısıyla ısınan ellerimi açıkta kalan bronz, sıcak teninde gezdirdim. Ardından gömleğinin altından karın kaslarına indi ellerim. Dudakları boynuma yöneldi, dünyam bir kez daha ters döndü. Kendime gelmeli, kontrolü ele almalıydım. Bir aksilik çıkmadan birlikte olmalıydık. Titreyen ellerim sarsakça gömleğin geri kalan düğmesini de açıp, üstünden çıkardığımda ortaya çıkan görüntü ağız sulandıracak cinstendi.

Dudaklarımı boynuna yerleştirip yavaşça gezdirdim. Boş kalmayan elleri, bedenimi keşfe çıktı. Yavaş dokunuşlarıyla tenimde gezinen ellerini sıcak, ıslak dudakları takip ediyordu. Biraz geri çekilip elbiseyi aşağı indirmeye başladı sonra. Elbisemin modeli gereği sütyen giymediğim için bedenim ellerinin altında çıplak kaldı.

Eli yavaşça göğsümü kavrarken dudakları açıkta kalan tenimde oyalandı. Tüm bedenim titrerken nefes almam güçleşmişti. Alnımı çenesine bastırarak sakinleşmek için sık aralıklarla nefes alıp verdim. Elleri, dudakları, dokunuşu, öpüşü... Çok iyi hissettiriyordu. Bedenim ellerinin altında âdeta şakıyordu. Sakin kalamıyordum, bedenimi ona doğru bastırdım. Yabancı duygular hüküm sürüyordu benliğimde. Bir kere daha kontrolü bırakma eşiğine gelmiştim. Gözlerimi zor da olsa açarken, bulanık bakan bakışlarımı netleştirmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Dengem altüst olmuştu. Daha şimdiden dağılmıştım.

Arslan benim ilk birlikte olduğum erkek değildi. Bunu bir kez daha yıllar önce beni karşılıksız seven adamla yaşamıştım ama o geceye dair her şey silinmişti. Beynim sağlıklı çalışmıyordu, hastaydım ve ne yaptığımın farkında bile değil-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dim. Arın'ın evleneceğini duyunca, beni yıllardır karşılıksız şekilde seven adamın evine gidip büyük bir hata yapmıştım. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Sadece koca bir hataydı, aklım yerinde değildi. İntikam istemiş, bu yüzden beni koşulsuz şartsız seven adamı kullanmıştım. Ama o zaman bile bu kadar iyi hissetmediğimi biliyordum.

Arslan'ın dudaklarını, sırasıyla çıplak göğüslerimde hissedince düşüncelerim buharlaştı. Arslan'dan başka her şey hızla silindi. Bedenim yay gibi gerilirken ayak parmaklarım içe doğru büküldü. Bedenimde yaktığı ateş alevlenmiş, vücudum onun için hazır hâle gelmişti. Elbise hızlı hareketlerle üzerimden tamamen çıkarıldıktan sonra sarsak adımlarla yatağa ilerledik. Sırtım soğuk çarşafla buluşurken, elleri saçlarıma karıştı. Saçımdaki toka kopmuş ya da çıkarılmıştı. Uzun olmayan sarı saçlarım yastığa döküldü, dudakları çıplak bedenimi defalarca tavaf etti. Göbeğime batan sakalları başımın geriye doğru düşmesine neden olurken gözlerimi sıkıca yumdum. Yüzü hafifçe yukarı çıkıp göğsümün arasındaki boşlukta soluklandı. Sıcak nefesi tenimi dağladı. Aklım başımdan gitmiş, bedenim bulutların üzerine çıkmıştı. Dudakları gerdanıma doğru çıkıp, köprücük kemiğime derin bir öpücük kondurduktan sonra tekrar dudaklarıma çıktı. Tutkuyla öptü dudaklarımı. Aceleci, hükmedici bir öpücüktü bu. Ne ara çıplak kaldığından habersiz olduğum bedenine sıkıca sarıldım. Bacaklarımda dolaşan elleri kalçamı kavradığında bedenlerimiz yavaşça bir bütün hâlini aldı. Nabzım paramparça olmuş, ciğerlerim soluksuz kalmıştı. Dünya üzerinde ikimizden başka her şey silinmişti. Yapboz gibi birbirini tamamlayan bedenlerimiz aşkın ritmine ayak uydurmuş, ahenkli bir dansa kaptırmıştı kendilerini. Dudakları tenimin her zerresinde gezerken hareketleri hoyratlaştı. Dakikalar geçti, dudakları dudaklarımı susuz kalmış gibi içmeye devam etti. Dudaklarımdan kopan inlemeyi dudakları bastırdı. Son sert hamlesiyle beraber bedenlerimiz hırçın dalgalarda acımasızca savruldu durdu. Yaşadığım anın yoğun hazzı, aklımı kaybetmeme ne-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den olacaktı. Genzinden kopan inlemeye eşlik etti ufak çığlıklarım. Kalbim göğüs kafesimde acizce çırpınırken, Arslan'ın kalp atışlarını sağ tarafımda hissediyordum. Kalp atışlarının hızı benimkiyle yarışır cinstendi. Nihayet hırçın dalgalar duruldu, bedenlerimiz infilak etti. Kokusu kokuma, nefesi nefesime karıştı. Biz olduk. Hayatımda bir daha yaşamayacağım bu tecrübeyi, zihnime kazıdım satır satır...

Başı boyun kıvrımıma düştü, ellerim terli saçlarında dolandı. Onu sevmiyor olmama rağmen aldığım zevkin yoğunluğu tuhaftı. Aramızdaki bariz şekilde olan ten uyumu ise muazzam ötesiydi. Karışan kafamla sakinleşmeye çalıştım. Birkaç saniye ardından Arslan'ın boynuma çarpan düzenli nefesiyle uyuduğunu anladım. Hafif bir kıkırtı dökülürken dudaklarımdan elimle dudaklarımı kapattım.

Başarmıştım! Dolan gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Mutluluk gözyaşlarıydı bunlar. Arslan hafifçe yana kayıp kolunu bedenime sıkıca doladı. Bedenim harcadığım efordan dolayı yorgun düşmüştü. Kanımdaki alkol ve yaşananların verdiği rehavetle ağırlaşan gözlerim kapandı. Elimi yavaşça karnımın üzerine koyup derince gülümsedim. Ardından yorgun düşen bedenim daha fazla dayanamayarak zihnim karanlığa gömüldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5. BÖLÜM

"Medcezir"

Ağırlaşan göz kapaklarımı zor da olsa araladım. Uykulu gözlerim bilinmezliğe doğru açıldı. Bakışlarım, yabancı odada şaşkınlıkla dolanırken, yer ve zaman kavramını yitirmiş gibiydim. Vücudum sıcaklamış, başımda ise inanılmaz bir ağrı vardı. Parmaklarımı şakaklarımın üzerine yerleştirip, kasılan bedenimin gevşemesi için gerindim. Vücudumda daha önce tatmadığım tatlı bir sızı baş gösterdi. Hafifçe gülümseyip sırtımı sıcak, sert bedene yasladığım sırada bir el göğsümü kavradı.

Sıcak, sert beden mi? Neler oluyor? Gözlerim kocaman olurken dün geceye dair anılar bir bir süzüldü aklıma. Plan, gece, Arslan...

Kahretsin uyuyakalmışım! Hızla doğrulmamak için kendimi zor tuttum. Arslan uyanmadan önce buradan kaçmalıydım. Başımı tedirginlikle yan tarafa doğru çevirdiğimde yüzüyle burun buruna geldim. Güzelliği karşısında soluğum kesildi. Dağınık, koyu kumral saçları, dolgun, aralık duran pembe dudakları ve hafif sakallı çenesiyle çok yakışıklıydı. Gözlerimi kırpıştırdım, kendime gelmeliydim. Başımı diğer tarafa çevirip, yavaşça kalkmak için hazırladım kendimi. Ama göğsümdeki eli tutuşunu sertleştirdi. İçimde oluşan zevke eşlik eden korkuyla beraber dudağımı sertçe ısırdım. Adam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uykuda bile vücudumu yönetebiliyordu. Elini tutup yavaşça kaldırdım. Temas kesildiğinde rahat bir nefes alabildim. Çıplak, kaslı bacağının üzerine attığım bacağımı yavaşça çekerek doğruldum sıcak yataktan.

Gün ağarmak üzereydi. Arslan uyanmadan buradan çıkmalıydım. Yoksa her şeyi anlayacak, bütün planım altüst olacaktı. Hızlı hareketlerle dağıttığımız odanın içinde eşyalarımı aramaya başladım. Elbisemi odanın köşesinden hızla aldım ama iç çamaşırım ortada yoktu. Elbiseyi üzerime geçirip düzeltmeye çalıştım. İç çamaşırım olmadan çıkamazdım dışarıya. Gözüme takılan şeyle yatağın kenarına doğru yürüdüm. Ona ait siyah baksırı kızaran yanaklarımla beraber üzerime geçirdim. Saçlarımı düzelttikten sonra topuklu ayakkabılarımı elime aldım. Odadan çıkmadan önce Arslan'ın aynada yansıyan bedenine takıldı bakışlarım. Kendime engel olamadan ona doğru ilerleyip geniş sırtına baktım. Sol kürek kemiğinin üzerindeki dövme dikkatimi çekti. Eğilip dikkatlice incelemeye başladım. Bir pusula dövmesiydi. Tenine fena hâlde yakışan siyah dövme, güzel işlemesiyle omzunun bir köşesine kazınmıştı. Parmak uçlarım üzerinde dolanmak için karıncalanıyordu. Bunu yaparsam uyanma ihtimali yüksek olduğu için kendime engel oldum.

Dikkatimi çeken diğer ayrıntı ise sırtında boydan boya oluşan tırnak izleriydi. Yüzüme akın eden yakıcı sıcaklığı görmezden gelerek, kürek kemiklerinin ortasına bir öpücük bırakıp ıslak toprak kokusunu içime çektim. Kokum bulanmıştı tenine, bu hoşuma gitti. Tekrar hafifçe öpüp doğruldum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyor, cevabının ne olduğunu düşünmek istemiyordum.

Odadan çıkıp kısa yürüyüş mesafesi ardından asansöre adım attım. Asansör, yaşanılanlarla kuşanmıştı âdeta... Dün gece beni asansörün aynasına yapıştırdığı sahneleri düşünmemeye çalışarak dağılan hâlimi düzeltmeye çalıştım ama nafileydi. Çünkü görüntüm fena bir hâldeydi. Düzeltemeyeceğimi anlayınca pes edip duran asansörden indim. Lobiye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uğrayıp tuttuğum odanın ücretini ödedikten sonra arabama atladım. Vücudumdaki adrenalin yüzünden ellerim titriyordu. Başımı direksiyona yaslayıp derin nefesler almaya çalıştım... Bitmişti. Her şey tam olarak istediğim gibi gelişmişti. Dudaklarımdan dökülen kahkahalara engel olamadım. Başarmıştım! Onunla bir gece geçirmiştim ve o, bunu hatırlamayacaktı. Başımı geriye atıp gülmeye devam ettim. İçimde tarifsiz bir heyecan oluşmuştu. Planım kusursuz bir şekilde işlemişti.

Kahkahalarım dakikalar içinde kaybolurken, daha fazla oyalanmamak adına arabamın gazına basıp, Arslan'ı ve yaşadığım muazzam ötesi geceyi ardımda bıraktım. Yol boyu düşünmeyi kendime yasaklamıştım. Yarım saatin ardından evime varınca mekanik hareketlerle içeri girip ayakkabılarımı ve elbiseyi çıkardım. Kokusu tenime sinmişti, onun gibi kokuyordum. Ve bu his duş almama engel oldu. Üzerime bir şey geçirecek takatim olmadığı için yarı çıplak bir vaziyette serin, büyük yatağıma kıvrıldım. Düşünmemeliydim. Düşünürsem dağılırdım. Gözlerimi kapatıp onun kokusunu soluyarak derin bir uykuya daldım.

Bedenimde çağlayan suyun ısısını arttırdım. Haşlak su tenimi yakıyordu. Gözlerimi kaparken düşüncelerimin de yanmasını istedim. Yanıp kül olmasını istedim. Belki o zaman rahat bırakırlardı yakamı. Ama ne mümkündü...

Saçlarımdaki köpükler tenimden akıp gitti, tıpkı dün geceye ait izler gibi. Kendimi, ruhu çekilmiş boş bir et yığını gibi hissediyordum. Bomboştum, yine dağılmıştım. Yaptıklarımın ağırlığı omuzlarıma çöreklenmiş, beni tüketiyordu.

Gözlerimi yumarak içimdeki yoğun ağlama isteğini görmezden gelmeye çalıştım. Tenim alev alev olunca uzanıp suyu kapattım. Ardından buhar kaplı banyodan üzerime do-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ladığım havlumla çıktım. Dalgın adımlarla odama geçince boy aynadaki yansımamla göz göze geldim. Vicdanım dik dik bakıyordu bana. 'Ne yaptın sen? Nasıl yaparsın bunu?' diyordu, duyulmayan ama iliklerime kadar işleyen keskin sesiyle. Bunu ona yapmaya hakkım yoktu. Ya hamileysem...

Elim, havlumun örttüğü karnıma kaydı. Rahmimde bir can hayat bulmuş olabilirdi. Babasız bir bebek büyüterek çocuğuma da haksızlık yapacaktım. Ağlama isteğim arttı. Bakışlarımı zor da olsa aynadan çektim. Kulaklarımı kapatarak vicdanımın sesini işitmek istemiyordum. Bu yaptığım yanlıştı belki ama buna ihtiyacım vardı. Hayatta kalmak için şifama ihtiyacım vardı. Hem kimse bilmeyecekti. Arslan, bir bebeğinin varlığından habersiz yaşar giderdi. Gözümden yaşlar akmaya başlayınca dermanı kalmayan dizlerimle beraber yatağa çöktüm. Kimi kandırıyordum? Yaptığım yanlıştı, büyük bir hataydı. Eğer hamileysem ikisine de büyük haksızlık yapmış olacaktım ama geri dönüşü yoktu. Yatağa uzanıp bacaklarımı kendime doğru çekerek küçücük kaldım. Kalbime sanki bir şey batıyor, nefes almamı engelliyordu. Yine kaybolmuştum.

Medcezire uğrayan düşüncelerimin yorucu hissiyatıyla durmadan ağladım. Saatler geçti, gözyaşlarım durmadı. Kesik çıkan sesimle sessiz aflar diledim. Duvarlar dinledi beni, sağır edici sessizlikte gözyaşlarıma şahitlik yaptılar.

Saçlarımı bağlarken aynaya mümkün olduğunca bakmıyor, kendimle göz göze gelmemeye çalışıyordum. Çantamı alıp evden çıktım. Bugün terapi vardı ve ben hâlâ o gece yaşananlardan dolayı kötü hissediyordum. Yaşananları bile bile onun yüzüne nasıl bakacaktım? Her şey bu kadar tazeyken, nasıl hiçbir şey olmamış gibi onunla konuşacaktım? Esen rüzgârın şiddetiyle siyah ceketime sıkıca sarılıp, kliniğin aşina olduğum yollarını hızlıca arşınladım. Bir an önce bugünü bi-

tirmeliydim. O gecenin üzerinden koskoca altı gün geçmişti. Arslan beni aramamış, o geceki kadının ben olduğuma dair bir belirti göstermemişti. Bu sayede bu kadar rahattım belki de ama yine de korkuyordum. Bu yüzden o geceki kadına benzememek için fazlaca sade giyinmiştim.

Tek problemim vardı. Yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp, kayıtsız tuttuğum yüz ifademle odasının kapısını tıklattım. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp odasına girdim. Anında yüzüme çarpan kokusunu içime çektim. Önceleri beni rahatlatan kokusu şimdi gerilmeme neden olmuş, o geceye dair unutamadığım anıları bir kez daha hatırlatmıştı. Bu hisleri görmezden gelmeye çalışarak düz bir sesle, "Merhaba," deyip karşısındaki koltuğa oturdum.

"Hoş geldin."

Sesini duyunca elimde olmadan ona bakma gafletinde bulundum. Nefesim sekteye uğradı, sanki daha bir yakışıklı olmuştu. Hasretle güzel yüzünü süzmeye başladım fakat o benim burada olduğumun farkında bile değil gibiydi. Kaşlarım çatıldı. Daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Gözleri dalgın bakıyordu. Bana baktı ama gördüğünden bile şüpheliydim.

Boş bakışları gayriihtiyari saçlarıma kayınca kaşlarını çattı. Bu tepkisi yerimde kıpırdanmama neden olmuştu. Kısaca saçlarıma baktıktan sonra bakışlarını çekip dalgınca konuşmaya başladı.

"Nasılsın?"

Sorusunu duyunca hızla, "İyiyim," diyerek cevapladım.

Gerginlikten ellerimi birbirine sürtmeye başladım. Bu terapinin bir an önce bitmesini istiyordum. Arslan boğazını temizleyip dikkatini bana verdiğinde dalgın hâlinden biraz da olsa sıyrılmış gibiydi.

Her zamanki gibi sohbet etmeye başladık. Bana yine sorular sordu, bir şeyler öğrenmeye çalıştı ama eskisi gibi rahat anlatamıyordum. Bunun sebebi ise ona bakınca artık eskisi

gibi olamamamdı. O gece olanlardan sonra da olmayacağımı biliyordum. Dokunuşları bu kadar taze ve aklımdan çıkmazken bu mümkün değildi.

Nihayet bir saate yakın süren terapi bitince ayağa kalktım. Ardından günlerdir aklımda olan şeyi icraata geçirmek için bir çırpıda konuşmaya başladım. "Şey, ben artık terapileri bitirmek istiyorum." Sözlerimin ardından kaşları şaşkınlıkla havalandı. Gözlerimi yüzünden kaçırıp ellerime diktim.

"Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu sakince.

Senden hamile olma olasılığım ve artık sana başka gözle bakmam. İçimden sarf ettiğim sözleri duymazdan gelip, düz çıkmasına özen gösterdiğim ses tonuyla konuşmaya başladım. "Artık iyi hissediyorum ve birkaç hafta içinde buradan başka bir şehre taşınacağım. Orada terapilere başka bir psikologla devam ederim." Hamile değilsem bile bu şehirden gidecektim. Artık ona psikolog gözüyle bakamadığım için sonuç ne olursa olsun terapileri bitirmem daha mantıklı olacaktı.

"Peki, karar senin. Seninle tanışmak güzeldi, kendine iyi bak, Beren."

Uzattığı elini tuttuğumda içime yakıcı bir sıcaklık akın etti. Dokunuşu yakıyordu, dokunuşu mahvediyor, nefesimi kesiyordu. Elimi hiç bırakmasın istedim, gözlerimi kapatıp son dokunuşunun tadını çıkarmak istedim ama bu mümkün değildi. Bu odadan çıktıktan sonra hayatından tamamen çıkacaktım. Bir daha onu göremeyecek, sıcak bakan gözlerine bakamayacak, içimi eriten sesini duyamayacaktım. Artık hayatımda olmayacaktı.

Gözlerime aniden hücum eden yaşlar, ağlamak üzere olduğumun habercisiydi. Dağılmadan önce buradan çıkmam lazımdı. Elimi istemeye istemeye çekerken, "Hoşça kal," dedim kısık çıkan sesimle. Ardından sırtımı ona dönüp odadan çıktım. Bir daha soluyamayacağım kokusunu, içinde her defasında kaybolduğum altın harelerini geride bıraktım. Far-

kında değildim belki, ya da kabul etmek istemiyordum ama kalbimin bir parçasını da o odada, onunla bırakmıştım.

O an anladım işte. Yine kara kış gelmişti acınası ömrüme... Bir kaybediş daha gerçekleşti. Bu sayamadığım kaçıncı kaybedişti peki? Hayatımda büyük anlamı olan insanları, öyle ya da böyle hep kaybediyordum. Sanırım kaybetmeye mahkûmdum. Taksiye atlayıp iş yerimin adresini verene kadar dayandım. Sonra mı? Sonra gözyaşlarım birer birer aktı. Kaybettiklerime, kaybedeceklerime ağladım. En acıtanı ise bu son kaybedişti. Ayrılmak acıtmıştı. Hem de ne acıydı! Kalbim sanki can çekişiyordu, ciğerlerim işlevini yerine getiremiyor, yeterince nefes alamıyordu.

Hıçkırığımı bastırmak için elimle ağzımı kapattım. Neden bu kadar üzüldüğümü bile bilmiyordum, sonuçta istediğimi almıştım. Bu acı da neydi? Sanırım alışkanlıktı. Ona kısa sürede çok alışmıştım ben. Sıcaklığına, anlayışına, ilgisine... Ama artık yoktu.

Elim karnımın üzerine yerleşirken, bu bebeğe her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordum. Taksi durunca düşüncelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Dalgınca ücreti ödeyip arabadan indim. Titreyen ellerimle gözyaşlarımı silip, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Ardından güçsüz adımlarla butiğe girip kimseyle konuşmadan odama girince, Ülkü'yü telefonuyla uğraşırken buldum. Ülkü'yü en son, o gece Selim ile beraberlerken görmüştüm.

"Hey, selam."

Yumuşak çıkan sesimi duyunca gözlerini bana dikti. Kocaman gülümseyerek, "Selam!" dedi. Ardından heyecanla telefonuna döndü.

"Kimle mesajlaşıyorsun?"

Bakışlarını telefondan ayırmadan, "Selim'le," dedi.

Kaşlarım anında çatılırken ne diyeceğimi bilmiyordum. "O gece aranızda neler geçti?" diye sordum dakikalar sonra.

Ülkü bana bakıp dudaklarını büzdü. "Çok bir şey geçmedi, sadece öpüştük ve ben ona âşık oldum."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne? Sen ciddi misin?"

Başını heyecanla aşağı yukarı salladı, ben ise şaşkınlıktan dehşete düşmüştüm. "Ülkü, doğru dürüst tanımadığın birine ilk görüşte âşık olduğundan bahsediyorsun."

"Çünkü öyle, ona fena hâlde âşık oldum ama o fazla inatçı."

Onu aşk konusunda yargılayacak en son kişi bendim. Bu yüzden sessiz kalmaya çalışsam da, "Peki, o sana karşı nasıl?" diye sormaktan alıkoyamadım kendimi.

Omuz silkti. "Biraz uğraş sonucunda o da bana âşık olacak, hissediyorum."

Engel olamadan küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Bu kız, en az benim kadar çatlaktı. "Kolay gelsin o zaman," dedikten sonra nefes almamı sağlayan çizimlerime döndüm.

"Anne, anne, anne!" duyduğum haykırış sesiyle arkama döndüm. Aynı ses yine ağlayarak bağırmaya başladı. "Anne!"

"Oğlum!" dedim sessizce. Ardından sonu olmayan karanlık gecede koşmaya başladım. Saçlarım yüzümün önüne gelerek görüşümü engelliyor, çıplak bacaklarım yerdeki ağaç dalları yüzünden çiziliyordu. Ama durmadım. Koştum koştum koştum. Sesi bulmalıydım. Çocuğuma yardım etmeliydim.

"Anne!" dedi tekrar. Daha hızlı koştum ama yoktu. Sadece sonu gelmeyen karanlık orman vardı ve yankılanan çaresiz sesi. Durup etrafıma bakındım, gözyaşlarım akmaya başladı, bebeğimi kaybetmiştim.

"Anne!"

Sesini tekrar duyunca koşmaya başladım fakat dallara takıldığım için hızla yere düştüm.

Aynı anda gözlerim açıldı. Nefes nefese kalmış bir hâlde odamın tavanına bakarken hızla yataktan doğruldum. Alnımda boncuk boncuk terler birikmiş, göğsüm körük gibi inip kalkıyordu. Bu rüya da neyin nesiydi böyle? Sersemce yataktan kalkıp mutfağa geçerek büyük bir bardak su içtim.

Biraz da olsa kendime gelmiştim. Mutfaktan çıkınca, başta yatak odama gitmeye niyetlensem de bir kere uyanınca, bir daha uyumam imkânsız olduğu için bu fikirden vazgeçtim. Ertelediğim bir mevzu vardı, artık onu halletmeliydim. Kararlı adımlarımla geçen gün eczaneden aldığım poşeti alıp banyoya ilerledim. Tam beş dakika sonra üç adet hamilelik testini yan yana koymuş, irileşen gözlerimle sonucu bekliyordum. Terleyen ellerimi şortuma sürdüm. Büyük sayılabilecek banyomda ileri geri yürürken, bakışlarım sürekli yan yana koyduğum test çubuklarına kayıyordu. Reglim tam altı gün gecikmiş olmasına rağmen, testi yapacak gücü bulamamıştım kendimde. Sonuçtan korkuyordum. Negatif çıkmasından daha çok korkuyordum.

Fakat gördüğüm rüyanın etkisiyle artık gerçeği öğrenmek istiyordum. İyi ya da kötü, sonucu öğrenmek zorundaydım. Dakikalar hiç bu kadar uzun olmamıştı. Zaman bana inat durmuş, geçmiyordu sanki. Stresim arttı, ellerim titremeye başladı. Nefes alıp içimden ona kadar saymaya çalıştım. Bir yanım deli gibi korkuyor, diğer yanım bildiği gerçeği teyit edeceğini düşünüyordu. Yine de emin olamıyordum. Peki, ya hamile değilsem? O zaman ne yapacaktım?

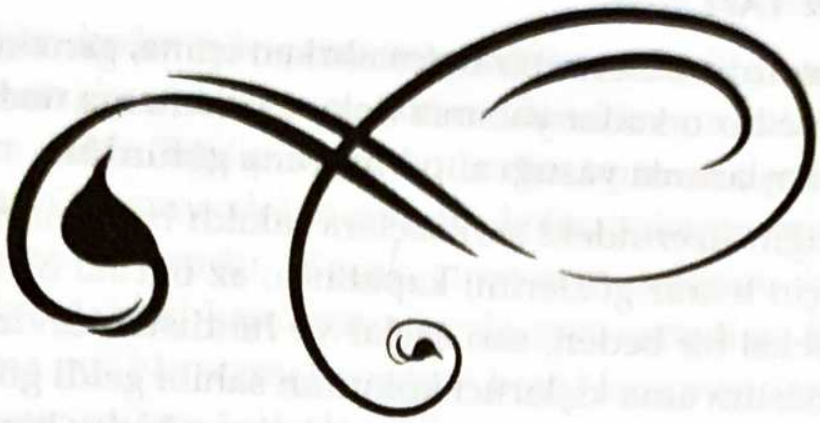
Güzel düşün, güzel olsun... Arslan'ın sürekli söylediği sözler zihnimde yankılandı. Adı aklıma gelince, görünmez eller sanki karnıma paslı pençelerini geçirmiş gibi hissettim. Son günlerde aklıma ona dair şeyler gelince, hissettiğim tek şey acıydı. Biraz da pişmanlık ve özlem, çokça özlem... Bir ayı aşkın süredir görmemiştim ne de olsa.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım, bunları geride bırakmalıydım. Benim için önemli olan yegâne şey bebeğimdi. Bu bebeği çok istiyordum, her şeyden çok. Elim karnımın üzerine giderken, dudaklarımda sessiz dualarım dökülüyordu. Yumulan gözlerimi açarak, derin bir nefes alıp hamilelik testlerine baktım. Tek çizgi olan üç çubuktan ikisinde, ikinci çizgi belirmeye başladı.

Nefes al, nefes al. Çift çizgi netleşti, pozitif. Bunun anlamı, hamileydim. Sanki suyun dibinde dakikalarca nefessiz kalmış, boğulmak üzere olan birinin yüzeye çıkması gibi derin bir soluk çektim. Elim açılan dudaklarımın üzerine giderken, titreyen dizlerim bedenimi taşıyamadığı için yere çöktüm. Gözlerimden yaşlar akıyor, dudaklarımdan kahkahalar dökülüyordu. Gülüyor, aynı zamanda ağlıyordum.

Hamileydim. Benim bir bebeğim olacaktı. Bebeğim. Sadece bana ait bir oğlan çocuğu. Erkek olacaktı. Nasıl olduğunu bilmesem de öyle hissediyordum. Şükürler olsun! Allah'ım şükürler olsun!

Tekrar yüksek sesle gülmeye başlarken gözyaşlarımı sildim. Artık mütemadiyen olacağını düşündüğüm yalnızlığım bitecekti. Ekseriyetle geçirdiğim ruhsuz, mutsuz günler geride kalmıştı. Kim bilir belki o meşhur mutluluk, bu defa beni de bulmuştu.

6. BÖLÜM

"Bilinmezlik"

Arslan Ulusoy

Feci bir baş ağrısıyla uyandım uykumdan. Sanki beynim patlayacak gibiydi. Genzimden acı dolu bir inleme döküldü. Sıkıca kapadığım gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Bu kadar içecek ne vardı sanki? Başımı ellerimin arasına alıp yavaşça doğruldum. Fakat gözlerime çarpan gün ışığı işleri daha beter bir hâle getirdi.

Homurdanarak küfürler sarf ederek, kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunmaya çalıştım. Kısılı gözlerim yabancı odada gezindi. Ben neredeydim? Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım ama kafamın içi sanki pamukla doluydu. Dün geceye dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum. En son Selim ile beraber bir şeyler içerken, masamıza yüzünü dahi hatırlamadığım geveze bir kız gelmiş ve durmadan konuşmuştu. Sonrası ise sis bulutunun içinde kalmış gibi pusluydu. Zihnimi daha fazlası için zorlasam da bir işe yaramadığı gibi baş ağrımın şiddetini arttırıyordu. Başımı yavaşça yastığın üzerine geri koydum.

Ne güzel bir gündü ama! Tanımadığım bir otel odasında, çıplak ve feci bir baş ağrısıyla tek başına kalmış, hatırlamadığım olaylarla başa çıkmaya çalışıyordum. Gerçekten içki bana yaramıyordu. Sıkkınlıkla yüzümü sıvazlayıp başımı yana

doğru çevirdim. Derin bir nefes alırken içime, genzime dolan tanıdık ve bir o kadar yabancı koku afallamama neden oldu. Çatılan kaşlarımla yastığı alıp burnuma götürdüm.

Yastığın üzerindeki sarı saçlara takıldı bakışlarım. Hatırlamak için tekrar gözlerimi kapatınca, az önceki belirsizliğin aksine seksi bir beden, sarı saçlar ve hindistan cevizine benzeyen masum ama kışkırtıcı kokunun sahibi geldi gözlerimin önüne. Peki, aklımda sadece silüeti beliren kadın kimdi ve şu an neredeydi? Ve ben neden yalnız ve karmakarışık bir hâldeydim? Tekrar odaklanmaya çalıştım ama beynim, bomboş bir kara delik gibiydi. Sikeyim böyle işi! Bir daha içki içmeyecektim, yani sanırım içmeyecektim.

Yatakta durmanın bir faydası olmayacağı için yavaşça doğrulup otelin banyosuna girdim. Ayılmam için duşa ihtiyacım vardı. Neredeyse soğuğa yakın olan ılık suyla uzun bir duş alırken, biraz da olsa daha iyi hissediyordum. Fakat sırtımda baş gösteren sızı, yüzümü buruşturmama neden oldu. Duştan çıkınca banyonun aynasından sırtıma baktım. Sırtım boydan boya taze, kızarık çizgilerle donatılmıştı.

Lanet olsun! Tutku dolu geçen ama benim zerre hatırlamadığım gecenin kanıtını sırtımda taşıyordum. Beyaz havluyu kalçalarıma doladıktan sonra banyodan çıkıp odaya geçtim. Susadığım için komodinin üzerindeki suyu bardağa doldurup içmeye başladım. Ardından giyinmem için eşyalarıma bakındım fakat etraf fazla karışıktı. Koltuğun üzerine fırlatılan gömleğimi görünce, üzerime geçirdiğimde birkaç düğmesinin kopmuş olduğunu gördüm. Anlık bir görüntü belirdi aklımda ve 'sarışın kadınlar soğuk olur' tezi anında çürüyerek yok oldu. Yüzünü hatırlayamadığım sarışın afet, tam bir ateş parçasıydı.

Başımı iki yana sallayıp diğer eşyalarımı ararken, ona ait olduğunu tahmin ettiğim dantel, kırmızı bir tanga buldum. Kendi iç çamaşırım ortada yoktu. Sanırım sarışın kadın, kendi iç çamaşırını bulamayınca benimkini giymişti. Başımı iki yana sallayıp, kotumu üzerime geçirince ardından adını dahi

bilmediğim kadının iç çamaşırını cebime sıkıştırdım. Telefonumu karmakarışık olan yataktan alacakken, siyah bir toka dikkatimi çekti. Eğilip aldıktan sonra burnuma yaklaştırıp kokladım. Genzime dolan tanıdık koku, tokanın ona ait olduğunu gösteriyordu. Kaçak prensesin tokasını bileğime taktım, bir dahaki karşılaşmamızda ona verirdim. Bir daha karşılaşma mı? Ne saçmalıyordum ben! Ne zamandan beridir tek gece geçirdiğim kadınları tekrar görmek istemiştim ki? O sırada aklıma gelen şeyle beraber ani bir telaş sardı bedenimi. Korunmamıştık, kahretsin! İlk defa böyle bir şey gelmişti başıma. Ellerimi sertçe saçlarıma geçirdim. Sinirle odayı turlarken, onun korunuyor olmasını ümit etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Daha fazla bu odada kalmak istemediğim için odanın kapısını açıp hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Kısaca odanın numarasına baktıktan sonra asansöre bindim. Bakışlarım aynaya takılınca, zihnime yeni bir sahne daha akın etti. Yeşil, yemyeşil arzuyla buğulanmış gözler, tutkuyla karşılık veren dudaklar... Kaşlarımı çatıp yoğunlaşmaya çalıştım ama sadece bölük pörçük anılar belirip ardından yok oluyordu. Asansör durunca düşüncelerimi bir kenara bırakıp lobiye doğru yürümeye başladım. Hafifleyen baş ağrım tekrar nüksetmeye başlamıştı.

Çalışan görevli personele bakıp kısaca, "108 numaralı oda," dedim. Sesim istem dışı sert çıkmıştı. Görevli bilgisayarı kontrol ettikten sonra bana bakıp resmi bir şekilde, "Ücret ödendi efendim," dedi.

Şaşkınlıkla esmer, orta boylarındaki genç adama bakıp, "Nasıl yani?" diye soludum.

"Ücretin ödendiği yazılıyor, efendim. İyi günler dileriz."

Kaşlarım çatılırken serseme dönmüştüm. Bu sarışın kadın kendini ne sanıyordu? Kendimi kelimenin tam anlamıyla 'kullanılmış' gibi hissediyordum. Düşüncemin yaydığı öfkeyle dişlerimi sıkıp çıkışa yöneldim.

Bir komodinin üzerine para koymadığı kalmıştı! Sinirle güldüm. Hayatıma fırtına gibi girip aynı hızla çıkan küstah, sarışın kadının adını bile bilmiyordum. Aslında geri dönüp öğrenebilirdim ama çok da umursamadım. Kendisi sabah kaçar gibi giderken adımı öğrenmek istememişti. Ben neden isteyecektim ki? İşin acısı, yüzünü dahi hatırlamıyor olmamdı. Tek bildiğim ateşli bir sarışınla muazzam bir gece geçirdiğim ve ardından da kullanılmış peçete gibi kenara atıldığımdı. Sinirle yürümeye devam ederken yoldan geçen bir taksiyi durdurdum. Taksiye bindikten sonra evimin adresini verip başımı koltuğa yasladım. Baş ağrım devam ettiği için hâlâ odaklanmakta sorun yaşıyordum. Bu yüzden düşünmemeye çalıştım.

Kısa süren yolculuğun ardından evimin bulunduğu rezidansa varmıştım. Kısa süre içinde evime girip yatağıma uzandım. Uyumak istiyordum fakat öfkem geçmiyordu. Gözlerim kapanırken göz kapaklarımın önünde beliren silüet, ağrıyan başımı daha beter bir hâle getiriyordu. Sinirle doğrulup, iki ağrı kesici içtikten sonra salona geçerek açtığım televizyondan maç izlemeye başladım.

Sonra aniden Selim'in de dün gece orada olduğu aklıma geldi. Cebimden telefonumu çıkarıp hızla onu aradım. Belki Selim kızı görmüştür diye düşünürken telefona cevap verdi.

"Selim, dün gece neler oldu?"

"Sana da merhaba Arslan, ben de iyiyim, sağ ol."

Sabırsız çıkan ses tonumla, "Kes tatavayı! Dün neler oldu onu anlat?" dedim.

"Abi, en son masamıza gelen kızla beraber ardı ardına içki içtik, sonra sabah kendimi pembe bir yatak odasında buldum. Düşünsene her yeri fazlaca pembe olan bir oda... Nasıl evden çıktığımı bile hatırlamıyorum."

Kaşlarımı çattım. Sarışın afeti görmemiş miydi yani? Emin olmak adına, "Peki benim yanımda kimse var mıydı?" diye sordum.

"Hım, en son ben kızla dans ederken sen yalnızdın," dedi düşünceli çıkan sesiyle.

Demek ki Selim görmemişti. Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi yumdum. Fazla takılmıştım bu belirsiz olaya, daha fazla düşünmek istemiyordum. Bugün öğleden sonra sadece bir terapim olduğu için zamanımı o saate kadar uyuyarak geçirmeye karar verdim. Fakat lanet kadın, uykuda bile rahat vermemiş, sürekli uyanmama neden olmuştu. Rüyamda ona dokunmaya çalıştıkça ulaşamıyor, yüzüne bakmak istedikçe kayboluyordu. Bir an bile aklımdan çıkmıyordu. En sonki rüyamda tam birlikte olacakken, nefes nefese uyandım. Bildiğim tüm küfürler ağzımdan dökülürken, yataktan fırlayıp soğuk bir duş aldım. Daha fazla uyuyamayacaktım, üstümü giyinip kliniğe gitmek için evden çıktım.

Önce taksiyle dün geceki mekâna gidip arabamı aldım. Kısa süren yolculuğun ardından kliniğe varmıştım. Park ettiğim arabamdan inip hızlı adımlarla klinikten içeri girince, az da olsa daha iyi hissediyordum. İşimi seviyordum. Bu hayatta en çok sevdiğim şeyler arasında yer alıyordu şüphesiz ki. Hastalarımı dinlemek, onlara yardımcı olmak muazzam bir histi. Anlatılmazdı ve ben bugünlere gelmek için çok çaba vermiş, çok uğraşmıştım. Psikolog olmak istediğimi, babamın şirketindeyken önemli bir toplantının ortasında karar vermiştim. Beni sıkan, nefret ettiğim kravatı boynumdan kopartır gibi çıkarmış, herkes bana bakarken, "Benden bu kadar!" deyip kapıyı çekip çıkmıştım. Babam çok kızmıştı. Aldığım eğitimin boşuna gitmesini istemediğini, şirketi devralmam gerektiğini söyleyip durmuştu. Ama atladığı bir şey vardı: Ben onun oğluydum, bunun anlamı ise fena hâlde inatçı bir kişiliğe sahip olduğumdu. Psikolog olmak istediğimi söylediğimde karşı çıksa da dediğimi yapacağımı gayet iyi biliyordu.

Ve hayatta en nefret ettiğim şey, bir şeylerin bana dikte edilmesiydi. Bu benim hayatımdı, kimse yön veremezdi, müdahale edemezdi. İzin vermezdim. Omzumdaki pusula dövmesinin nedeni de buydu. Doğru yolu daima ben bulmaya

çalışırdım. İnadım babamın bir yandan hoşuna gidiyordu çünkü bir nevi tarih tekerrür ediyordu. Yıllar önce babasına resti çekip yeni bir şirket kurmuştu. Bu yüzden geç olsa da anladı beni. Tasdik etmedi, bir süre konuşmadı ama istemese de kabullendi.

Hayatımda verdiğim en iyi karardı. Derslerimi çok seviyordum. Önceki üniversitemde kötü olan derslerim şimdi tamamen değişmişti. Çok iyi bir ortalamayla üniversitemi bitirmiştim. Yirmi sekiz yaşında başlamıştım işime ve dört yıl gibi kısa sürede iyi bir yere gelmiştim. Daha gidecek çok yolum vardı ve şu anki yolum çok güzel bir şekilde ilerliyordu. Tabii arada takıntılı hastaların radarına girmiştim. Beni kandırmak için çok uğraş vermişlerdi.

Ama kural bir: Asla ama asla hastalarına -ne kadar güzel veya seksi olursa olsunlar- o gözle bakma! Bakmadım. Dediğim gibi inatçı bir heriftim. Zaten hayatımda güçlü, kendine güvenen, zeki kadınların olmasını isterdim. Yani hastalarım dikkatimi çekmiyordu.

Odamın kapısı tıklatılınca dikkatim dağıldı. Hastam odaya girince düşüncelerimi bir kenara bırakıp onunla ilgilenmeye başladım. Eşinin onu aldatması üzerine hayata küsen, genç bir kadındı. Ayşe Hanım'la uzun süren sohbetimizin ardından, hızla geçen günü ardımda bıraktım. Ama hâlâ tam olarak iyi hissetmiyordum. Ve bu huzursuzluğum sadece bir şekilde geçebilirdi: Gökçe... Güzel yeğenim. Arabama atlayıp kardeşimin evine gitmek için yola çıktım. Kısa süre içinde Karmen'in evine varmıştım. Kapıyı açınca beni karşısında gördüğüne şaşırmıştı. Bana sarılırken, "Seni beklemiyordum!" dedi.

Sarılışına karşılık verirken hafifçe gülümsedim. "Gökçe'yi özledim."

Gökçe sesimi duyunca hızla antreye gelip boynuma atladı. Bu küçük kızı çok seviyordum. Beraber içeri geçip onu

kucağıma oturturken, "Alaz nerede?" diye sordum. Karmen gözle görülür bir şekilde gerilirken, "İşte," dedi sadece.

Gözlerimi kısıp onu incelemeye başladım. "Gözlerin neden kızarık senin?"

Güzel kardeşimin ela rengi gözlerinin akı kanlanmış, beyaz teni solmuştu. Kaşlarım çatıldı. Uzun balköpüğü tonlarındaki saçlarının karıştığını ve fazla pejmürde göründüğünü fark ettim. Hiç kendi gibi değildi.

"Neyin var senin? Ne bu hâlin?"

"Babam kızdı, eve gelmedi."

İki buçuk yaşındaki yeğenim Gökçe'ye şaşkınlıkla baktım. Ardından bakışlarım Karmen'in solgunlaşan yüzüne kaydı. "Gökçe, bebeğim hadi odana git sen, ben de annenle konuşayım."

Ela rengi gözlerini kırpıştırırken hızla başını salladı. İki kulak yaptığı kıvırcık saçları yerinde oynarken odasına doğru koştu.

"Ne oldu? O Alaz piçi ne demeye sana bağırıp sonra eve gelmiyor?"

Gözlerini devirdi. "Çocukluk arkadaşına o şekilde seslenme. Hem ne biçim psikologsun sen, nerede sağduyun?"

Dik dik ona baktım. "Karmen beni sinir etme. Arkadaş falan dinlemem seni üzdüyse, biliyorsun."

Bıkkınlıkla oflamaya başladı. "Abi, biz karı kocayız. Tartışmamışız çok normal, değil mi sence? Düzeliriz abartma."

Ayağa fırladım. Normalde çok sakin bir yapım olsa da söz konusu benim küçük kardeşim olunca kendime engel olamıyordum. "Karmen delirtme beni! Tartıştınız tartıştınız, eve gelmemek ne demek! Bana sana âşık olduğunu söylerken, seni hiç üzmeyeceğine dair söz vermişti! Şu anki hâline bak bir de! Yirmi bir değil de otuz yaşında gibi görünüyorsun!"

Gözyaşları yüzünden akarken, eğilip buz gibi olan elini tuttum. "Düzeliriz, sen karışma abi, lütfen."

Başımı iki yana salladım, üzerine gitmemek için eve gitmeye karar verdim. "İhtiyacın olursa ararsın."

Gökçe'nin odasına gidip onu öptükten sonra çıktım evden. Alaz benim dostumdu, beraber büyümüş sayılırdık. Sonra bir gün Karmen ile karşıma çıkıp, birbirlerine âşık olduklarını söylemişti. Üzerine bir de Karmen'in hamile olduğunu. Karmen o zamanlar daha on sekiz yaşındaydı! Delirmiştim, Alaz ilk yumruğumu yerken Karmen zorla ayırmıştı bizi. İkisiyle de uzun süre konuşmamıştım. Ta ki minik yeğenim Gökçe doğana kadar. Gökçe her şeyi değiştirmişti.

Her şey düzelmişken Karmen'i, kardeşim dediğim adam yüzünden böyle görmek beni delirtmişti. Yine de onların arasındaki bir meseleydi, ben girmemeliydim. Hem o piç âşıktı kardeşime, en azından öyle söylüyordu.

Düşüncelerimin arasında eve ne ara vardığını fark etmemiştim. Arabadan inip dalgınca eve doğru yürüdüm. İçeri girince ışıkları açmadan, odama girip yatağıma uzandım. Kolumla gözlerimi kapatırken bileğimdeki siyah tokaya kaydı bakışlarım. Aklıma yine sarışın kadın geldi, sanki kokusu esiyordu. İlk defa bir kadın bu kadar aklıma takılıyordu. Bu lanet hisleri ilk defa yaşıyordum. Nedenini sanırım biliyordum. Olaylar benden bağımsız bir şekilde gelişmiş, hiç müdahale edememiştim. İşler benim kontrolümden çıkınca hep böyle olurdu. O konuya takılır, halledene kadar aklımdan çıkaramazdım. Başımı iki yana sallayıp sıkıntılı bir nefes verdim ve onu düşünmeyi bıraktım.

Gerçekten bırakmıştım. Gün içinde aklıma gelmemesi için her şeyi yapmış, birkaç gün boyunca onu düşünmemeyi başarmıştım. Ta ki cuma günkü hastama kadar... Hayatın kötü yüzünü görmüş, kötülükler maskesiyle yaşayan güçlü, bir o kadar yaralı Beren'e kadar. Sarışın Beren... Saçlarına bakınca içim bir tuhaf olmuştu ve gözleri... Gözlerimi kaçırdım, yanlış kulvara doğru kulaç atıyordum. Başımı iki yana sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Fakat ilerleyen dakikalarda fark ettiğim şeyle gözlerim kısıldı. Onda bir tuhaflık vardı. Sürekli

ellerini ovalıyor ve bakışlarını kaçırıyordu. Tuhaf bir şekilde suçlu gibi görünüyordu. Fazla zayıf olan bedeni gerilirken titreyen elleri dikkatimi çekti. Bu hareketlerine başta bir anlam veremesem de terapi sonunda nedeni anlaşıldı.

Terapileri bitirmek istiyordu. Aslında sebebi gayet makuldü. Şehir dışına yerleşmek ona iyi gelebilirdi. Kendini affedemiyor, geçmişte yaptığı kötülükleri kabullenemiyordu. Her şeyin, bir zamanlar sağlıklı olmayan düşünceleri yüzünden olduğunu kabullenene kadar da düzelmeyecekti. Bu da zamanla olacaktı.

Yumuşak, zarif elini sıkarken açık pencereden içeri esen rüzgâr, kokusunu bana taşıdı. Tanıdık bir kokusu vardı, fazla tanıdıktı. Pek üstünde durmamaya çalışarak ardından baktım. Zayıf ve bitkin olan bedenine ve bakımsız hâline rağmen Beren, güzel bir kadındı. Sıska bedeninde göze çarpan tek şeyse dolgun göğüsleri ve kalçalarıydı. Bir de dudakları vardı tabii. Pembe dudaklarının alt kısmı, üst dudağına göre fazlaca dolgun ve dikkat çekiciydi.

İşin tuhaf yanı, geçen haftaya kadar bunların hiçbirini fark etmemiş olmamdı. Geçen gün ince beline dolanan kollarım, onu düşmekten korumak isterken dudakları dikkatimi çekmişti. İlk defa ona bir kadın gözüyle bakmış olsam da o benim hastamdı. Güzel ya da çekici olması durumu değiştirmese de ben bir erkektim. Sağlıklı bir erkek... O temastan etkilenmiş, daha sonra da unutup gitmiştim. Şimdi ne demeye bunları hatırlıyorsam sanki. Ellerimi saçlarımın içine getirip sıkkınca ofladım.

Bu aralar sarışın kadınlardan gerçekten uzak durmalıydım. Acaba daha önce hiç sarışın bir kadınla birlikte olmadığım için miydi bu istek? Bir ara bu konuyu çözüme kavuşturmalı, sarışın bir kadınla birlikte olmalıydım. Bu düşünceme kaşlarım çatıldı. Sarışın deyince aklıma sadece beni alabora eden kaçak prenses geliyordu.

O gecenin ardından geçen bir haftaya rağmen hâlâ aklıma gelmeye devam ediyordu. Kolumdaki siyah tokayı çıkarıp burnuma doğru götürdüm. Derin bir nefes çektim ama üzerinde ona ait kokunun esamesi kalmamıştı.

Düşüncelerime engel olamazken, günler geçip gidiyordu. Kendimi ara ara o barda buluyordum. Ama yoktu. Hiç var olmamış bir rüya gibiydi. İşin kötü yanı ondan sonra kimseyle birlikte olmak istememiştim. O gecenin ardından koskoca iki ay geçmişti. Sonra bir gece yine aptal bir ümitle gittiğim barda, üniversite zamanlarında tanıştığım Seda'ya rastladım. Seda hukuk öğrencisiydi. Ortak bir arkadaş sayesinde tanışmıştık o zamanlar. Sonra iletişimimiz kopmuştu.

O gece, onu gördüğümde ilk başta tanımamış olmama rağmen, o beni hemen tanımıştı. Yanıma gelip sohbet etmeye başlamıştı. Esmer teni, çekik kahverengi gözleri, biçimli yüz hatlarıyla, hoş ve çekici bir kadındı. Mini elbisesi, uzun esmer bacaklarını ortaya sererken, kendinden emin hareketleri hoşuma gitmişti. Telefonlarımızı alıp iletişim hâline geçtik. Güzelliğinin yanı sıra komik ve tatlı bir kızdı. Sürekli iletişim hâlindeydik, kafamı dağıtıyordu.

Sonra bir gün bana âşık olduğunu itiraf edince öz güveni hoşuma gitmiş ve onunla sevgili olmaya karar vermiştim. Tanışmamızın birinci ayında sevgili olmuş olduk böylelikle. Birlikte güzel bir ikili olduğumuz su götürmez bir gerçekti. Ayrıca tutkulu bir kadındı, ona uyum sağlamak kolaydı. Onu sevmesem de ondan hoşlanıyordum sanırım. Tam sevdiğim gibi esmer, güçlü, kendinden emindi. Seda ile beraber tanışmamızın üzerinden geçen beşinci ayında, artık o geceyi ve yüzünü hatırlayamadığım sarışını pek düşünmüyordum.

Çalan telefonum düşüncelerimi bozarken ekranda Seda'nın aradığı yazıyordu. "Efendim?"

"Aşkım neredesin? Özledim seni!" deyince yüzümde oluşan gülümsemeyle eve girdim.

"Şimdi eve geldim, bir saat içinde havaalanında olmalıyım. Seminer için Antalya'ya gidiyorum."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Benim neden haberim yok?" diye sordu soğuk çıkan sesiyle.

Bu tavrı kaşlarımı çatmama neden olmuştu. "Bilmem, söylemeye gerek duymadım."

"Tam beş aydır beraberiz ama hâlâ beni hayatına tam anlamıyla almıyorsun, Arslan."

Sıkıntıyla oflamamak için kendimi zor tuttum. "Öyle bir şey yok, Seda. Sadece hayatımın her anını birine söylemeye alışık değilim."

Boğazını temizleyip, "Haklısın abarttım, yoğun bir gün geçirdim de ondan biraz stresliyim," deyince gülümsemeye başladım.

"Dönünce stresini alırım ben."

Nefesi kesilirken, "Sabırsızlıkla bekliyorum!" dedikten sonra bir süre daha konuşup telefonu kapattık. Yolculuk için ufak bir el valizi hazırladıktan sonra duş alıp üzerimi değiştim. Alanya'daki hastanede çalışan bir arkadaşımın ricası üzerine, seminer vermek için iki günlüğüne oraya gidecektim. Evden çıkıp havaalanına gitmek için taksiye bindim. Alanya'yı seviyordum, oraya gitmek bana iyi gelecekti.

Uçaktan inip taksi bakındım. Alanya'da havalimanı olmadığı için oraya yakın bir ilçedeydim. Çevirdiğim taksiye atlayıp yaklaşık yarım saatin ardından geceyi geçirmek için otele geçtim. Mart ayı olmasına rağmen hava sıcak sayılırdı. İnsana

huzur veren ılıman bir havası vardı buranın. Bunun etkisiyle sabah enerjik bir hâlde uyandım. Yataktan kalktığım sırada bileğimdeki siyah toka dikkatimi çekti. O gecenin üzerinden koskoca yedi ay geçmişti. Hayatıma güzel bir kadın girmişti ama ben yine de kolumdaki tokayı çıkarmamıştım. Nedenini sorgulamayı ise çok önceden bırakmıştım.

Hazırlanıp otelden çıktım. Arkadaşımı görmek için gideceğim hastane yakın olduğundan dolayı yürümeye karar verdim. Etrafımı inceleyerek yürürken gördüğüm kişiyle beraber şaşırdım. Aslında ilk başta onu tanıyamamıştım bile ama oydu. Altı ayda ne çok değişmişti. Kısa solgun saçları canlı bir sarıya dönmüş, sırtına doğru dalgalar hâlinde uzanıyordu. İnce bedeni dolgunlaşmış, çökük yüzü ise aldığı kilolarla daha bir güzelleşmiş, âdeta ay gibi parlıyordu. Önceden güzeldi şimdi ise büyüleyici.

Hayranlık dolu bakışlarım bedenine kayınca gözlerim kocaman oldu. Beren, o hamile miydi?

7. BÖLÜM

"Düğüm"

Arslan Ulusoy

Yaşadığım şaşkınlığı üzerimden atmaya uğraşırken, taşlaşmış bacaklarımla ona doğru yürümeye başladım ama geç kalmıştım. Beni bu hâle getiren kadın, çoktan doktorun odasına girip kapıyı kapatmıştı. Adımlarım o yöne ilerledi, başımı kaldırıp jinekoloğun ismine baktım. Arkadaşım Mustafa'nın eşi Çiğdem, onun doktoruydu demek. Üzerimdeki şaşkınlıktan kurtulmaya çalışırken beklemeye başladım. Onunla konuşmak, hayatına dair yaşadığı şeyleri öğrenmek istiyordum. Geçen dakikalar ardından çalan telefonum dikkatimi dağıttı. Seda arıyordu. Bir an açmamayı düşündüm ama açmazsam eğer durmadan aramaya devam edecekti.

Sabırsızca, "Efendim?" diye cevapladım telefonu.

"Nasılsın hayatım?"

Hastanenin gürültüsü, sesini duymamı engelliyordu. Daha sakin bir köşeye geçip, "İyiyim Seda, sen nasılsın?" diye sordum. Gözlerim arada kapıya kayıyor, çıkıp çıkmadığını kontrol ediyordum.

"Ben de oraya gelmek istiyorum."

Seda'nın sözleri dikkatimi çekerken şaşkın bir hâlde, "Sebep?" diye sordum.

"Seni özledim, hem bir iki günlük Alanya havası, bize çok iyi gelmez mi sence de?"

Kaşlarım çatıldı. Nedense sebebi bu değilmiş gibi hissediyordum. "Gerek olduğunu sanmıyorum."

"Hadi ama seni özledim!" dedi cilveli bir tavırla. Bazen aşırı derecede ısrarcı olabiliyordu.

"Lütfen Arslan..."

Sesini kısarak, akıl çelici bir tona düşürdü. Arkamı dönerken saçlarımı karıştırdım. "Nedense buraya gelme sebebini, beni kontrol etmek istiyormuşsun gibi algılıyorum."

Şuh bir kahkaha attı. "Saçmalama Arslan, sadece seni gerçekten özledim. Biraz İstanbul havasından uzaklaşıp sana sığınmak, seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Bilmiyorum, daha sonra konuşsak bu konuyu?" Beren aklımdan çıkmadığı için mevzuya yoğunlaşamıyordum. Bu yüzden vedalaşıp telefonu kapattım.

Odanın kapısına doğru yürüyünce kapının açık olduğunu gördüm. Gitmişti demek ki. Çiğdem'in odasına girip kapıyı kapatınca bana döndü. Çiğdem şaşkın bakışlar eşliğinde ayağa kalkıp bana doğru geldi. Parlak gözleri ve yumuşak ses tonuyla, "Arslan hoş geldin," dedi.

"Hoş buldum."

Dostça sarılırken açık kahverengi gözleriyle bana bakıp, "Ne zaman geldin?" diye sordu.

"Dün akşam geldim, sabah Mustafa'ya uğramak için erken geldim ama eski bir hastamın senin odana girdiğini görünce, önce sana uğramak istedim."

Şaşkınlıkla, "Eski hastan mı?" diye sorunca başımı olumlu anlamda salladım. "Evet, ismi Beren."

Duyduğu isim üzerine gözleri irice açıldı. "Şu sarışın afet mi?"

Başımı olumlu anlamda salladım tekrar. Tam da o sarışın afet. "Onu hamile görmeyi hiç beklemiyordum açıkçası, bu yüzden hayli şaşırdım. En son hayatında kimse yoktu."

Çiğdem biçimli kaşlarını çatarak düşünceli bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Hâlâ yok aslında, yani hep tek gelir kontrole. En azından ben neredeyse altı aydır onu hiç yanında bir adamla görmedim."

Kaşlarım çatıldı. "Kaç aylık hamile?"

"Yedi aylık hamile. Bana ilk kontrole geldiği zaman bebeği beş haftalıktı."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Yedi ay öncesi İstanbul'da olduğu zamana denk geliyordu. Demek orada hamile kalmıştı. O yüzden terk etti şehri. Yedi ay... İçimde anlamsız bir duygu yeşermeye başladı. "Evinin adresi var mı? Onu ziyaret etmek istiyorum."

Adresini aldıktan sonra hastaneden çıkıp yürümeye başladım. İçimde adlandıramadığım, anlam veremediğim tuhaf hisler vardı. Nereye gittiğimi bilmeden yürürken küçük bir pazarın içinden geçtim.

Rengârenk takıların bulunduğu standın önünde onu gördüğümde hazırlıksız yakalanmıştım. Eli karnının üstünde, üzerindeki kırmızı geniş elbiseyle hafifçe eğilmiş, takıları inceliyordu. Bulduğu bir kolyeyi kaldırıp dikkatlice baktı. Kehribar taşından yapılan kolyeye buruk bir hâlde baktıktan sonra satın aldı. Pazardan çıkınca adımlarım hızlandı, onunla konuşmak istiyordum. Beren dalgınca yürürken yanından geçen genç bir adam hızla ona çarptı. Dengesini kaybedip geriye doğru sendeledi. Birkaç adım arkasında olduğum için kolumu beline dolayarak sıkıca tuttum onu. Ona çarpan kişi hiç durmadan yürümeye devam etti. Adi piç!

Beren korku dolu bir hâlde, eli karnının üzerinde sabit dururken minnetle onu tutan kişiye, yani bana döndü. Yeşil gözleri kocaman açılmış, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Beni karşısında görüyor olmasına inanamıyormuş gibi kirpiklerini

kırpıştırmaya başladı. Benim aklım karşımdaki kadından ziyade, beynime balyoz gibi inen ayrıntılardaydı. Bunca aydır görmekten kaçındığım ayrıntılar. Yeşil buğulu gözleri, sarı saçları, üzerindeki kırmızı elbisesi... Dolgun pembe dudakları... Esen rüzgârla burnuma dolan, tanıdık Hindistan cevizi kokusu...

Çok tanıdıktı. Çok çok fazla... Kalp atışlarım hızlandı, ağzım kurudu. Hayır... Hayır saçmalıyordum! Lanet olsun hayır, olamazdı! Bu sadece beynimin bana oynadığı saçma bir oyundu. Öyle olmak zorundaydı! Elim ateşe değmiş gibi hızla geri çektim.

"Sen... Senin ne işin var burada?" diye sordu yüzünde beliren dehşet dolu bir ifadeyle.

Renginin anbean kireç gibi oluşuna şahit oldum. Gözlerindeki şaşkınlığın, yerini salt bir korkuya bırakışını izledim. Bu kadın neden bana korku dolu bakıyordu? Kafam daha fazla karıştı. Beynimin içinde aylardır varlığını koruyan kördüğüm, öyle bir hâl aldı ki çözülmesi imkânsızdı. Ya da aslında çok basitti.

"Seminer için Alanya'ya gelmiştim." Gözlerim bedeninde dolandı yavaşça, belirgin göbeğinde sabit kaldı. "Seni böyle görmeyi hiç beklemiyordum doğrusu." Sesim düz ve sert çıkmıştı.

Gözleri hafifçe açılırken sertçe yutkundu. "Ben, şey biriyle tanıştım," dedi hızla.

Saçlarıyla oynamaya başlayıp, gözlerini kaçırdı ardından. Yalan söylüyordu. Gözlerimi kısıp yavaşça, "Nerede tanıştın?" diye sordum.

"Burada tabii ki..." Hızla verdiği cevap, yalan söylediğini doğruluyordu. Sorularıma devam ettim. "Kim peki? Evlendin mi?"

"Burada yaşayan biri, evlilik henüz yok. Neyse ben gitmeliyim."

Dikkatle yüzüne baktım, sonra aniden aklıma gelen fikri icraata geçirmek için düşünmeden kolunu tuttum. Onu hızla kendime çekerken yumuşak dudaklarına dokundurdum dudaklarımı.

Ancak bu şekilde bir şeyler yerine oturabilirdi. Gözleri kocaman açılmış bana bakarken gözlerim kapandı. Başımı yana eğerek öpüşümü derinleştirdim. Alt dudağını kavramış, hızla öpüyordum onu. Öptüm, tadını aldım, kokusunu bu sefer teninden soludum. Asansör, yeşil bakışlar, dolgun dudaklar, tadı, kokusu, yaşattığı hisler... Yaşadığım yoğun his bedenimi kuşatma altına aldı. O gecenin sabahı gibi hissediyordum. Kalbim göğüs kafesime hızla çarparken geri çekildim. İnfilak ettim. Siktir!

Şaşkınlıktan kurtulunca beni hızla iteleyip, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı. Yüzü kızarmış, sesi titriyordu. Ben onu duymuyordum bile. Yaşadığım yoğun hislerin içinde kilitli kalmış gibiydim. Zihnime bölük pörçük akın eden o geceye dair anılar ise bana hiç yardımcı olmuyordu.

Öfke ve heyecan dolu bakan gözlerle bana sertçe baktıktan sonra arkasını dönüp paytak adımlarla yürümeye başladı. Aklımdaki düşünceler, delilikti. Olamazdı! Böyle bir şey yapmış olamazdım. Kahretsin! Çalan telefonumla beraber Mustafa'nın yanına gitsem de tüm günü düşünceli bir hâlde geçirdim. Aklımı seminere bile verememiştim. Beynimde deli senaryolar dönüyor ama mantığım bunu kabullenemiyordu.

O geceki kayıp prenses Beren olamazdı. Böyle bir şeyin mümkünatı yoktu. Kendi kendime üretip çürüttüğüm teorilerin haddi hesabı yoktu. Kafamdaki sorulardan ancak bir şekilde kurtulabilirdim. Gece ilk uçakla İstanbul'a döndüm tekrar. Seda'nın aramalarına ya da mesajlarına dönmedim. Yapmam gereken başka bir şey vardı. Saat akşamın onu olmasını umursamadan, duran arabamdan inip yedi ay önce sarhoş bir hâlde geldiğim otele giriş yaptım. Gerçekleri öğrenmenin tek yolu buydu.

"Merhaba efendim, hoş geldiniz."

Çalışan adama, "Merhaba," dedikten sonra doğrudan konuya girmeye karar verdim. "Ben kamera kayıtlarına bakmak istiyorum," dedikten sonra uğraşlar ve işin içine giren ücretle beraber kayıtları izledim.

Sandalyeden şaşkınca kalkarken ne ara arabaya bindiğimi bile bilmiyordum. Lanet olsun! Beren ile yatmıştım. Hatırlayamadığım, aklımı başımdan alan sarışın afet oydu. Kahretsin! Nasıl yaptım ben bu hatayı? Elimi hızla direksiyona geçirdim. Kayıtlar, girişte sarmaş dolaş bir kadınla otele giren görüntüleri içeriyordu. Yakınlaştırınca yanımdaki kadının kim olduğu rahatlıkla anlaşılıyordu. Yedi ay önce biz onunla yatmıştık ve Beren yedi aylık hamileydi.

Elimi tekrar direksiyona vurdum. Öfkeyle arabayı çalıştırıp gaza bastım. Öyle hızlı basıyordum ki gaza, araba âdeta uçuyordu. Öfkeyle dişlerimi sıktığım için çenem ağrıyordu. Önümdeki ihtimaller cinnet sebebimdi. Hastamla yatmıştım. Tek isteğim o çocuğun benden olmamasıydı. Olmama ihtimali yüksekti. Sonuçta bir benimle yatmış olamazdı, değil mi? Güzel bir kadındı. Başkasıyla beraber olması kadar olağan bir şey yoktu. Bu ihtimal nedensizce daha çok sinirlenmeme neden oldu. Daha çok yüklendim gaza.

Sabaha kadar sürdüğüm arabayla beraber nihayet sabahın yedisinde adrese varmıştım. Hışımla arabadan çıkıp tek katlı bahçeli evin kapısını açtım, daha sonra evin kapısını çalmaya başladım. Öfke sindiği yerinden çıkmış, tekrar tüm gücüyle harlanmıştı. Onunla yatmama izin vermiş olması bile beni çıldırtacak noktaya getiriyordu. Belki de en büyük kızgınlığım kendimeydi. O kadar içmeseydim eğer hayatımın hatasını yapmamış olacaktım.

Hızla kapıya vurup açılmasını beklerken nihayet kapı aralandı. Dağınık saçları, uykulu yüzünde hüküm süren öfkeli ifadesiyle kapısına dayanan kişiye baktı. Gözleri beni fark edince kocaman açıldı. Bakışlarım elbise tarzında olan, pem-

be geceliğin altındaki bedenine takıldı. Göbeğine dikkatlice bakarken kapıyı kapatıp ona doğru yürüdüm. Gözleri korku dolu bir ifadeyle bakmasına rağmen, çenesini havaya kaldırıp, yüzüne güçlü görünmeye çalışır bir ifade takındı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Arslan Bey? Ne cüretle bu şekilde evime girersiniz!"

Sert çıkan sesinde hafif korku tınıları vardı. Üzerine gitmeye devam ettim, ta ki göbeği karnıma değene kadar.

"Ne yaptığımı sanıyorum, öyle mi?" Sesim sakindi, fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

"Evet, ne hakla sabahın bu saatinde kapıma dayanır, içeri bu şekilde girersiniz?"

Onu duymazdan gelerek elimi göbeğinin üzerine koydum. İçimde görmezden geldiğim bir şeyler hareketlendi. Sıcak teni avucumu yakarken yeşil gözlerine dikkatle baktım. "Bu bebek benim mi?"

Kocaman açılan gözlerinde salt bir korku vardı. Rengi beyazlarken, "Ben... Ben..." dedi kekeleyerek. Tahammülüm kalmamıştı. Kişiliğime aykırı olarak bağırmaya başladım.

"Bu bebek benim mi?"

Beren Taşçı

Karanlık bir kuyunun içine düşüyordum. Çırpındıkça düşüşüm hızlanıyor, yer çekimi beni içine çekiyordu. Düz duvarlara tutunmak isteyen ellerimin çabası boşaydı. Bir yere tutunamıyor, bu düşüşü durduramıyordum.

Bağırıyordum. Sesim çıkmasa da bağırıyor, ağlıyordum. Göğsümü yaran sessiz sayhalarım, ciğerlerimi patlatacak gibiydi. Yine de aralıksızca çığlık attım. Biri beni duyar umuduyla bağırdım. Gözlerimi açtım. Kuyudan bana bakan bir adam vardı, aylar önce kandırdığım adam. Sessizce beni izliyordu. Hiçbir şey yapmadan

düşüşüme seyirci kalıyordu. Yüzündeki ifade öyle boştu ki ne düşündüğünü anlayamıyordum. İfadesiz yüzü öfke dolu bir hâl aldı, bana kızgındı. Yardım et diye sessizce bağırdım, duymadı. Öfke dolu gözlerle bakmaya devam etti.

"Bebeğimize bak!" derken kuyu beni içine çekti. Arslan sadece izledi. Beni içine çeken dipsiz kuyunun içinde, bakışları altında boğuldum.

Uykumdan uyandığımda kan ter içinde nefes nefese kalmıştım. Elimi boynuma dolayıp nefes almaya çalıştım. Lanet olsun, fazlasıyla gerçekçi bir rüyaydı! Birkaç saniye durup hızla atan kalp atışlarımı sakinleştirmek adına nefes alıp verdim. Göğsüm körük gibi inip kalkıyor, tüm bedenim titriyordu. Yataktan yavaş hareketlerle kalkıp mutfağa geçtim. Büyük bir bardak su içtikten sonra daha iyi hissetsem de kafam allak bullaktı.

Titremesi devam eden dizlerimle salona geçip kanepeye çöktüm. Bu rüya da neyin nesiydi? Başımı ellerimin arasına alınca saçlarım öne doğru düştü. Geçen gün onu gördüğüm için miydi bu rüya? Onu görmek bana iyi gelmemişti, korkularımı tetiklemişti. Her şey yolunda giderken onu görmek, bana dokunması beni fazlasıyla etkilemişti. Ellerimi yüzümden çekip sırtımı koltuğa yasladım.

Aklımda fısır fısır konuşan sesler vardı. Gözlerimi yumdum. Yedi aylık hamileydim ama kimse ne bebeği ne de bebeğin babasının kim olduğunu biliyordu. Eğer bana bir şey olursa onu kimse bilmeyecekti. Babası bile onu tanımayacaktı. Bencilliğim beni bile aşıyordu. Gözlerim dolmaya başladı. Doğum sırasında ölürsem bebeğim kimsesiz kalacaktı. Bunu nasıl düşünemezdim? Gözlerimi zorlayan yaşlar birer birer dökülmeye başladı. Bana bir şey olursa Arslan öğrenmeliydi, bebeğimize her şeye rağmen o bakardı. Bakışlarım masamın üstündeki telefona kaydı. Bana bir şey olursa şayet Arslan bebeğinin varlığını bilmeliydi.

Telefonun kamera kısmına girip masanın üstüne yerleştirdim. Düşünmeden, rüyanın etkisinden sıyrılmadan her şeyi baştan başlayarak anlatmaya başladım. Anlattım, ağladım, yalvardım... Sanki karşımda Arslan varmış gibi içimde gizlediğim her şeyi kustum. Daha sonra tekrar izleme gereği duymadan videoyu dizüstü bilgisayarıma aktardım. Yorgun adımlarımla odama girip yatağımın altına girdiğimde çok üşüyordum. Battaniyeye sarılıp elimi karnımın üstüne yerleştirdim.

"Bana bir şey olduğu takdirde, baban hep seninle olacak, yavrum. Her zaman."

Onun haricinde Arslan bu bebeğin babası olduğunu öğrenmeyecekti. Yorgun göz kapaklarımı yumdum ama uyumak ne mümkündü? Bütün gece boyunca gözlerimi her kapayışımda Arslan'ın yüzü gözlerimin önünde beliriyor, bedenim o dipsiz kuyuda süzülüyordu. Sürekli dönüp durarak geçen gecenin sabahına doğru nihayet uyuyakalabilmiştim.

Aralık perdeden içeri sızan mart ayının cılız güneş ışığı, göz kapaklarıma çarpıyordu. Bilincim yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Aslında uyanmama sebebiyet veren şey bu değil, ısrarla çalan kapı zilinin sesiydi. Zor da olsa gözlerimi aralayıp yataktan yavaşça doğruldum. Yüzüme düşen sarı saçlarımı geriye doğru atıp kısılı gözlerimi odamdaki saate çevirdim. Saatin henüz yedi bile olmadığını görünce gözlerim irice açıldı. Pazar günü, bu saatte gelen de kimdi?

Söylenerek yatağımdan yavaşça kalkıp, paytak adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kapı hâlâ tüm ısrarıyla çalmaya devam ediyordu. Bu tavır artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Öfkeyle kapının kolunu aşağı indirince, aralanan kapının bana sunduğu tanıdık yüzü gördüğümde şaşkınlıkla

bakakaldım. Öfkem, serbest bırakılan balon misali hızla sönerek yok oldu. Arslan tüm heybetiyle karşımda duruyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Beni, evimi nasıl bulabilmişti? Gözlerim, gözlerine kilitlendi. Bakışlarında ilk defa şahit olduğum öfkeyle uzunca bir süre bana baktı. Düşüncelerim dilime kilit vurmuştu. Bu yüzden aralık duran dudaklarımla sadece bakıyordum. Konuşamıyor, herhangi bir tepki veremiyor, nefes dahi almadan sadece ona bakıyordum. Aramızdaki bakışmayı bölen ilk o oldu. Ne düşündüğünü anlamadığım gözleri, ağır ağır bedenimde dolaşmaya başladı ve iyice belli olan karnımın üzerinde durdu. İşte tam o anda zaman durdu. Yelkovan akrebe takılıp yere çakıldı, saniyeler gelecek olan ana küstü.

Sinsice hücrelerime yayılan korku, soğuk nefesini enseme üfledi. Bedenimi ve beynimi, aynı anda acımasızca ele geçiren endişe yüzünden sertçe yutkundum. Arslan bana doğru bir adım attı. O an sabahlığımı giymediğim için kendime söverken, ellerimle karnımı gizleme dürtüme karşı koymaya çalıştım. Şaşkınlığımdan yararlanarak hızla içeri girip kapıyı sertçe kapattı. Bedeninden buram buram yayılan öfkeyle üzerime doğru kararlı adımlarla geldi. Öfkesi öyle somuttu ki elimi uzatsam dokunabilirdim.

Heybeti karşısında küçüldüğümü hissederken bakışlarımı yere diktim. Şüphelerim zihnimi kemiriyor, ihtimaller soluk boruma yılan gibi dolanmış acımasızca sıkıyordu. Titreyen ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı sertçe avuçlarıma geçirdim. Şüphelerim olanaksızdı, öğrenmiş olamazdı, boşuna kuruntu yapıyordum. Düşüncelerimi sakinleştirmek için derin bir nefes çektim içime. Daha sakin hissedince, ondan uzağa doğru çekilme isteğimi bastırıp çenemi havaya kaldırdım.

Sakin olmak zorundaydım! Fakat o, ilk defa şahit olduğum öfkeli hâliyle karşımda dikilirken nasıl sakin olabilirdim ki? Kuruntularımı görmezden gelip, yüz ifademi kayıtsız tutarak konuşmaya zorladım kendimi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, Arslan Bey? Ne cüretle evime bu şekilde girersiniz!"

Sert olmasına özen gösterdiğim ses tonum, onu gram etkilememiş olmalıydı ki, bir zamanlar psikoloğum olan adam, değişmeyen sert ifadesiyle üzerime gelmeye devam etti. Ta ki şişkin karnım, sert karın kaslarına değerek onu durdurana kadar.

"Ne yaptığımı sanıyorum, öyle mi?"

Sahte bir sakinliğin hâkim olduğu sert, bariton sesi kulaklarıma dolunca ufacık bir an için gözlerimi kapatmak istedim. Sesi beni her zaman gereğinden fazla etkilerdi. Tıpkı şu an etrafımı kuşatan kokusu gibi... Bunu belli etmeyerek göz temasını sürdürdüm.

"Evet, ne hakla sabahın bu saatinde kapıma dayanıp içeri bu şekilde girersiniz?"

Beklemediğim bir anda uzattığı elini karnımın üzerine yerleştirdi. Ani hareketi yüzünden nefesim kesilirken, karnım kasıldı. Korku, saklandığı köşeden çıkıp bedenimi kuşatma altına aldı. Hayır hayır, bu korku gereksiz ve saçmaydı. Biliyor olamazdı!

"Bu bebek benim mi?"

Sahte bir sakinlikle sorduğu sorunun korkunç manası nefesimi kesti, sanrılarımı bir bir çürüttü. Nabzım sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hızla göğüs kafesime çarpıyor, gücü çekilen dizlerim titriyordu.

"Ben... Ben..."

"Bu bebek benim mi?"

Az önceki sakinliğinin aksine bağırarak tekrarladığı soru, yerimden sıçramama neden oldu. Korku, tüm uzuvlarımı boyunduruğu altına alırken çaresizlik yumağının içine düşmüş, belki de hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilmez bir hâle gelmiştim. Başım dönüyor, midem bulanıyordu.

"Sana bir soru sordum!"

Sert sesini tekrar işitince irkildim. Gözlerim kararmaya başlamıştı. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ama her kapattığımda açmak daha zor oluyordu. En son kapattığımda göz kapaklarımı açmak imkânsız oldu. Tutunmak için kolunu tuttum, en son gördüğüm şeyse öfkeli yüzüne bulanan telaştı.

Gözlerimi yavaşça açarken, baş ağrım yüzünden yüzümü buruşturup etrafa bakınca yatağımda olduğumu gördüm. Neler olmuştu? Gözlerimi kapattım. Lanet olsun, Arslan gelmişti! Arslan bebeği öğrenmişti! Yoksa olanlar rüya mıydı? Evet, kesinlikle rüyaydı. Geceleyin gördüğüm rüya gibiydi, gerçekçi ama sadece bir rüya. Elimi göbeğime götürdüm. "Rüyaymış bebeğim. Bu da sadece aptal bir rüyaymış."

"Maalesef bebek, annene söyle rüya falan değildi."

Yerimden sıçrarken korku dolu gözlerimi cam kenarındaki mavi koltuğumu yatağa çevirmiş, sabit gözlerle beni izleyen Arslan'a çevirdim. Gözlerinin akları kanlanmış, açık kahve gözleri koyulaşmış bir hâlde ifadesiz yüz ifadesiyle beni izliyordu. Eskiden sürekli gülümser gibi bakardı oysa.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp, "Ne işin var evimde?" diye sordum soğuk bir sesle.

Aynı yüz ifadesiyle, "Bir şeyler yemelisin, sonra her şeyi konuşacağız," dedikten sonra ayağa kalktı.

Ayağa kalkacağım sırada sertçe, "Otur!" deyince tekrar yatağa sindim. İçime korkunun tohumları düşmüş, hızla kök salıyordu. Arslan mutfağa gitmek için odadan çıkarken bütün vücudum titriyordu. Bedenimden soğuk ter damlalarının süzülüşünü hissediyordum.

Nasıl anlamıştı? Kahretsin! Gerçeği nasıl öğrenmiş olabilirdi? Başımı ellerimin arasına aldım. Tüm bedenim gerginlik

ve korkudan dolayı titriyordu. Bu işin içinden nasıl çıkacaktım? Oysa her şey onu gördüğüm o güne kadar gayet güzel bir şekilde gidiyordu. Çok istediğim bebeğim rahmime düşmüş, içimde can bulmuştu. İçimde yeşeren hayat, beni hayata döndürmüştü. Ondan sonrası ise hızla gelişmişti. Ilıman yerleri hep severdim, bu yüzden Alanya'ya taşınmıştım. Ailemi ikna etmek biraz zor olsa da daha iyi olacağıma ikna etmiştim onları. Ülkü bu durumu hiç kabul etmemişti, gitmemi istemiyordu. Geçici bir süre olduğunu ve aylık düzenli olarak tasarım ve çizimleri yollayacağımı söyleyerek ikna etmiştim onu.

Kimse bebeğimi bilmiyordu. Kimse adresimi bile bilmiyordu. Ailemin bana düşkün olmaması hayatımda belki de ilk defa işe yaramıştı. Görüntülü konuşma yaparak geçiştiriyordum onları. Bebeğim doğana kadar hiçbirinin haberi olmayacaktı. Zor bir hamilelik geçirmiştim. Stresten uzak durmak zorundaydım. Ben de öyle yaptım. Herkesten uzak durdum.

Ve lanet olsun, her şey çok güzel ilerliyordu! Ta ki iki gün önce Arslan'ı görene kadar. Ta ki bu sabaha kadar... Hasret kaldığım dudakları beni aniden öptüğü zaman bir terslik olduğunu anlamıştım ama üstünde durmamıştım. Çünkü korkmuştum, bu yüzden beni öpüş nedenini irdelememiştim. Alacağım cevapları kaldıramazdım. Ve şimdi hayatım yine tepetaklak olmak üzereydi. Korktuğum şeyler başıma geliyordu bir bir. Gözyaşlarım gözlerime battı, midem bulanıyordu. Üzüldüğüm ve streslendiğim zaman hep böyle oluyordu. Mide bulantım hızla artarken yataktan kalktım. Ağırlaşan bedenimi olabildiğince hızlı bir şekilde banyoya atmaya çalıştım ama aniden kalktığım için gözlerim kararmıştı. Dikkatsizliğim yüzünden ayağımı kapıya çarpınca dudaklarımdan acı dolu bir çığlık koptu. Yine de banyoya ilerleyip hızla klozetin önünde diz çöktüm. Soğuk fayans diz kapaklarımı aşındırdı. Çalkalanan midemle kusmaya başlarken Arslan'ın sesini duydum.

Sonra saçlarımı topladı. Kuru öğürtüyle az da olsa kusarken gözlerimden yaşlar akıyordu. Kusmaktan nefret ediyor-

dum. Hamile kaldığımdan beridir de sürekli bu hâldeydim. Sabah kusmaları, son aylara doğru azalsa da ara ara yokluyordu. Bitkin bir hâlde sifonu çekip, yorgun bedenimi soğuk duvara yasladım. Ter içinde kalmıştı bedenim.

"Hadi kalk, elini yüzünü yıkayalım."

Ses çıkarmadan doğrulmaya çalıştım. Arslan ayağa kalkıp elini uzattı. Tedirgince baksam da hamileliğim sürecinde bana uzatılan ilk eli, kalkmak için tutmak zorundaydım. Soğuk elim sıcak elini tuttuğunda, teninden tenime geçen elektrik parmaklarımdan başlayarak kolumu uyuşturdu. İçimdeki tedirginlik arttı. Gözlerim birleşen ellerimizde takılı kalmıştı. Ok yaydan tam şu an çıkmıştı, hedef ise belirsizdi. Umarım okun saplanacağı yer ölümcül olmazdı diye ummaktan başka bir şey gelmedi elimden. Arslan yavaşça beni ayağa kaldırdı. Yüzüne bakmadan sersemce lavaboya doğru ilerledim. Dişlerimi fırçalayıp, yüzümü yıkarken varlığı bir adım arkamda bana destek oldu.

Gösterdiği ilgiyle boğazım düğümlendi. Görmediğim, muhtaç olduğum ilgi kandırdığım adamdan geliyordu. Biraz sonra yapacağımız konuşma aklıma gelince tüm bedenim tekrardan titremeye başladı. Korkuyordum... Onunla yüzleşmekten, ödeyeceğim bedelden deli gibi korkuyordum!

Odama geçince yatağa oturdum, tekrar ortadan kayboldu. Başımı ellerimin arasına aldım. Ne yapacaktım ben şimdi? Arslan elinde kahvaltılık gevreğini hazırladığı bir tabakla gelince ellerimi yüzümden çektim.

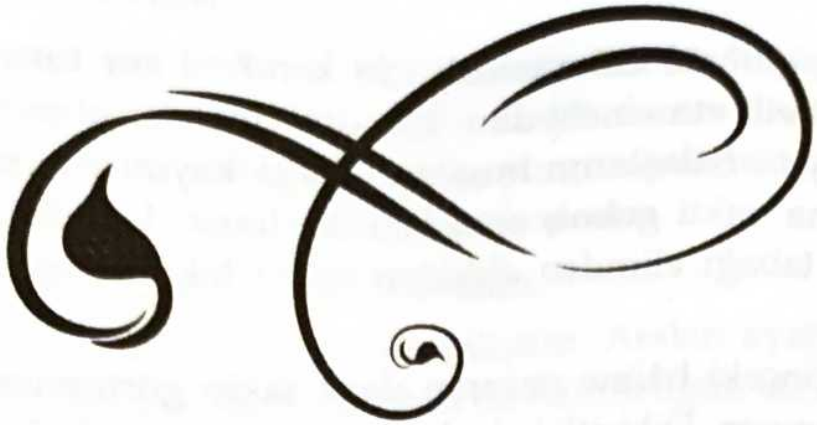
"Kısa süre içerisinde benim gibi beceriksiz birinin elinden anca bu çıkar."

Genelde düzgün kahvaltı yapmaya çalışsam da bazen sadece gevrek yemek istediğim için evde bulunduruyordum. Başımı olumlu anlamda sallarken bana uzattığı kâseyi alıp sütle ıslatılan gevreği yemeye başladım. Mideme bir şeyler girdiği için daha iyi hissediyor, aklıma gelen konuşmayla tekrar fenalaşıyordum. Bir çıkış yolu bulmalıydım ama aklım

durmuş gibiydi. Oflamamak için kendimi zor tutuyordum, bir şey belli etmemeliydim. İçimdeki mahşer alanını öğrenmemeliydi. Bakışlarım boşalan tabağa kayınca telaşlandım. Konuşma vakti gelmiş ama ben hiç hazır değildim. Arslan uzanıp tabağı elimden aldıktan sonra tekrar mavi koltuğa oturdu.

Az önceki hâline nazaran daha sakin görünmesi iyi bir şeydi sanırım. Dikkatli bakışlarını yüzüme çevirdi. Sırtını koltuğa yaslayıp düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Konuşma vakti geldi, Beren. Bana her şeyi anlatacaksın."

8. BÖLÜM

"Cam Kırıkları"

Cam kırıkları gibiydi o an kelimeler. Ne konuşabiliyor ne de dikkatli bakışlarının altında susabiliyordum. Her halükârda kelimeler kanatıyor, canımı yakıyordu. Gücümü toplamaya çalışarak, derin bir nefes alıp boğazımı temizledim.

Sakin çıkmasına özen gösterdiğim ses tonumla, "Bunu nereden çıkardığınızı sorabilir miyim?" diye sordum yavaşça. Kaşları çatılırken birkaç dakikalığına gözlerini yumdu. Sanki kendini sakin olmaya zorluyor gibiydi.

"Benimle oyun oynama, Beren."

Ölüm sakinliği vardı sesinde. Çok değil, daha birkaç ay önce beni rahatlatan ses tonu, şimdi korkudan tüylerimi ürpertmişti. Bunu belli etmemeye çalışarak dik dik yüzüne baktım. Gözlerini açıp gözlerimin içine baktı. "Kamera kayıtlarını izledim, Beren. Yedi ay önce birlikte olmuşuz. Ve ne büyük tesadüftür ki jinekoloğunun dediğine göre yedi aylık hamileymişsin. Benden korkuyorsun, yalan söylüyorsun. Bir şeyler gizlediğin apaçık belli. Artık itiraz etmeyi bırak ve neyin nasıl olduğunu anlat bana."

Sözleri yağlı ip gibi boynuma dolandı. Aldığım nefesler ipe takılıyor, ciğerlerime ulaşmıyordu. İp soluklarımı katlediyordu. Ellerim yumruk şeklini alırken tırnaklarımı sakin-

leşmek adına avuçlarımın içine geçirdim. Bunları nasıl öğrenmişti bu adam?

Dolan gözlerimi kırpıştırıp titreyen sesimle, "Jinekoloğum, onunla ne zaman konuştunuz?" diye sordum.

Boğuluşumu gizliyordum, son çırpınışlarımdı bunlar. Gözlerini yumarak derin nefesler almaya başladı. Uzun parmakları bileğindeki tokaya uzandı. Dalgınca tokayla uğraşmaya başladı. Daha çok bilinçsizce yapılan bir harekete benziyordu. Bakışlarım siyah tokada asılı kaldığı sırada Arslan konuşmaya başladı.

"En yakın arkadaşımın eşi olur, Çiğdem. Seni onun odasına girerken gördüm. Şimdi, cevaplarını aldıysan anlatmaya başlayacak mısın?" Keskin sesi tahammülsüz çıkmıştı.

İnkâra devam etmek adına, "Sizinle sevişmedi..." diyecekken her şey bir anda oldu.

Kanepeden fırlayıp üzerime doğru eğilerek çenemi sertçe tuttu. Başım geriye doğru düşerken gözleri gözlerimi deldi. "Sakın yalan söyleme, Beren! Sakın! O gece bir şeyler oldu! Yüzünü hatırlamasam da bunu gayet net hatırlıyorum!"

Sıkılı dişlerinin arasından sarf ettiği öfke dolu sözlerin ardından çenemi elinden sertçe çektim. Bu tavrı o kadar beklenmedik ve sinir bozucuydu ki kendime engel olamadan, "Evet, sizinle yattık!" diye çıkıştım.

Eli yavaşça yanına doğru düştü. Birkaç adım geriye gittiğinde düz ifadesini hâlâ koruyordu. "Nasıl oldu? Hiçbir detayı atlamadan anlat."

Dişlerimi sıktığım için çenem ağrıyordu. Başka yolun olmadığı çıkmaz sokakta mahsur kalmış gibiydim. Yine de bakışlarına karşılık verirken aklıma gelen ilk şeyi hızla anlatmaya başladım. "Her şey bir anda gelişti. Ben bara gelmiştim, sonra sizi gördüm, selam verdim. Birkaç kadeh bir şeyler içtikten sonra dans etmeye başladık. Sonra nasıl olduğunu anlamadan yakınlaşmaya başladık. Bardan çıktığımızı hatırlıyorum. Sonra beni öptünüz."

Kelimelerimin ardından gergin bir sessizlik yaşandı. Arslan elini saçlarına geçirip derin bir nefes aldı. "Neden beni durdurmadın? Bunun yanlış olduğunu biliyordun! Neden durdurmadın?"

Gözlerimi azap dolu gözlerinden çekip parmaklarıma kilitledim. "Durdurmaya çalıştım ama siz çok ısrarcıydınız. Ben de sarhoştum. Her şey çok hızlı gelişti. Beraber otele gittik. Tutkuların esiri olmuştuk o dakikalarda." Ona bu kadar rahat yalan söyleyebiliyor olmam şaşkınlık duymama neden olmuştu.

"Sonra?" diye sorunca irileşen bakışlarım gözlerine çıktı. Bundan sonrası doğrular olacağı için anlatması daha rahat olacaktı.

"Sabah uyandığımda pişmandım. Aceleyle üstümü giyinip çıktım odadan. Yaptığımızın yanlış olduğunu biliyordum. Sizin üzüleceğinizi de biliyordum. Eve gittim, bir hafta boyunca sizden hiç ses çıkmadı. Terapiye gelince de hatırlamadığınızı sandım. Böylece olay kapanmış olacaktı. Kendinizi suçlu hissetmenizi istemedim."

Sözlerim bitince dudağımın iç tarafını dişlerimin arasına aldım. Ne olur anlattıklarıma inanmış olsun. Endişeyle vereceği cevabı beklerken, göğsüm hızlı aldığım soluklardan dolayı körük gibi inip kalkıyordu. Hızlı adımlarla odayı turlamaya başlarken eli dağınık saçlarının arasından çıkmıyordu. Anlattıklarımı sindirmeye çalışırken kasılan bedeninden ne kadar gergin olduğu rahatça anlaşılıyordu.

Birkaç dakikanın ardından durup bana doğru döndü. Yüzüme bakarken sert bir ifadeyle, "Bebek benim mi?" diye sordu.

Bu soruya ne cevap vereceğimi dahi bilmiyordum. Ama kabul edemezdim, edersem bebeğimi benden alırdı. Bunu kaldıramazdım. Bir çırpıda, "Hayır, yani sanmıyorum," dedim.

Gözlerinde öfke rüzgârları geçerken bana doğru yaklaşmaya başladı. Geri çekilmemek için kendimi zor tutarken, gözlerimi dikkatli bakan gözlerinden kaçırdım.

"Benden sonra kaç kişi girdi hayatına?"

Gözlerim, sorusu karşısında hayretle açılırken ses tonumun sinirli çıkmasına mani olamadım. "Bunun sizi ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum!" Ateş saçan yeşil gözlerim tekrar gözlerine sabitlenmişti. Bunu gerçekten sormuş olduğuna inanamıyordum.

Bana doğru yaklaşıp kolumu tutarken sert olmayan tutuşuyla beni kendine doğru yaklaştırdı. "Eğer karnında benden olduğunu şüphelendiğim bir bebek varsa, attığın adıma kadar her şey beni ilgilendirir. Anladın mı?" Dudaklarıma çarpan nefesi eşliğinde sarf ettiği sözler, içimin titremesine neden olmuştu. İçimde yarattığı hisleri görmezden gelmeye çalıştım.

"Anlamadım ve tekrar diyorum, benim özel hayatım sizinle bir gece geçirdik diye sizi hiç ama hiç ilgilendirmez!"

Dişlerini sıkınca yanak kasları dalgalandı. "Sözlerimi ikiletme Beren!"

Sert sesi üzerine konuşmadığımı görünce, "Peki, bunu sen istedin," deyip geri çekildi. Hızlı hareketlerle cebinden telefonunu çıkarıp arama yaptıktan sonra beklemeye başladı.

"Alo Çiğdem nasılsın? Yedi aylık hamile bir kadın için DNA testi yapılmasını istiyorum."

Sarf ettiği sözler üzerine tüm bedenim hızla buz kesti. Bu da nereden çıkmıştı ki? Lanet olsun! Mahsur kaldığım sokağın duvarları üstüme üstüme geliyordu.

Arslan bir süre karşı tarafı dinledikten sonra konuşmaya devam etti. "Tamam, teşekkür ederim. Biliyorum bugün pazar ama bu testi yapmamız şart. Yardımcı olabilir misin?"

"Tekrar teşekkürler," dedikten sonra telefonu kapatıp bana baktı.

"Öyle bir test yaptırmayacağım!" Sıkılı dişlerimin arasından sesim tıslar gibi çıkmıştı.

"Yaptıracaksın! Başka bir şansın yok." Öyle sakindi ki sesi, söylediğini yaptıracaktı.

Ama beni daha tanımıyordu. Kararlı bir ifadeyle, "Siz öyle sanın," dedikten sonra yataktan kalkıp karşısında dikildim. "Sırf siz istediniz diye öyle bir test yaptırmayacağım! Çocuk sizden değil diyorum! Hâlâ neyin derdindesiniz? Şimdi evimden gidin artık, beni rahatsız ediyorsunuz!"

Beni duymazdan gelerek, "O zaman bebeğin babası kim? Nerede bu adam?" diye sordu.

"Size ne! Gidin evimden hemen!"

Bana doğru bir iki adım atıp tam önümde dikildi. "O test yapılana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Buna alışsan iyi edersin."

Kararlı tavrı çileden çıkmama neden oluyordu. "Lanet olsun! Yaptırmayacağım işte! Buna beni zorlayamazsınız!" Çığlık atmaktan bir oktav aşağıda olan sesimi duyunca yüzünü bana doğru indirdi.

Aynı sakinlikle, "Bal gibi de zorlarım. Hazırlan çıkıyoruz," dedi.

Sırtımı ona dönüp yatağıma oturdum. "Beren seni bu evden geceliklerinle ve kucağımda çıkarmamı istersen benim için hiç sorun değil. Bunun olmasını istemiyorsan, hazırlanman için sana on dakika veriyorum. Şimdi ister zorla istersen isteyerek o hastaneye gideceğiz, kararı sen ver," dedikten sonra sırtını dönüp, "İçeride seni bekliyorum," diyerek odadan çıktı.

Kapanan kapıya öfkeyle baktım. Daha çok beklerdi. On dakika boyunca oturduğum yerden milim kıpırdamayı düşünmüyordum. Hazırlanmayacaktım işte. O, henüz ne kadar inatçı bir yapıya sahip olduğumu bilmiyordu. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Kahretsin! Planladığım her şey bozuluyordu. Planım, üzerime yıkılan harabe bir ev gibiydi. Ev yıkıldı,

bedenim altında kaldı, ruhum can verdi. Bir yıkım daha, bir ölüm daha gerçekleşti. Böyle olmamalıydı. Hamile kaldığımdan beri ne kadar da mutluydum oysa. Sanki hayatıma sihirli bir değnek dokunmuş gibiydi. Nihayet o uzak mutluluk beni de bulmuştu ama şimdi domino taşları gibi öyle hızla devriliyordu ki her şey, hangi birini tutacağımı bilmiyordum.Bu işin altından nasıl kalkacaktım? Kalkamayacaktım. Direncim bile boşunaydı. Bebeğimden güç almak ister gibi elimi karnımın üstüne yerleştirdim. Gözlerim kapanırken dudaklarımdan çaresiz dualar dökülüyordu. Çok çaresizdim. Çünkü biliyordum, yaptığım şeyin bedelini ödemem yakındı, çok yakındı. Odanın kapısı açılınca, on dakikanın bittiğini anlamıştım. Arslan beni bıraktığı gibi görünce gözleri öfkeyle doldu.

"Neden işleri yokuşa sürüyorsun? Sadece Allah'ın belası, sikik bir test istiyorum!" diye bağırarak sarf ettiği sözlere hiçbir tepki vermedim.

"Beren bak, inan sonuç negatif çıkarsa hayatından var olmamış gibi yok olacağım. Lütfen inat etmeyi bırak, şu testi yapalım."

Ona doğru dönüp bıkkın bir şekilde baktım. "Arslan Bey, anlamıyorsunuz."

Alaycı bir şekilde kahkaha attı. "Bey! Sence içinde bulunduğumuz bu durumda 'Bey' demen ne kadar mantıklı?"

"Size nasıl istersem o şekilde hitap ederim, karışamazsınız!" diyerek kollarımı önümde bağladım. Ağzını açıp tam konuşacakken vazgeçip geri kapadı.

"Ne diye kendimi yoruyorsam?"

Kendi kendine konuşur gibi sorduğu sorudan sonra hışımla üzerime doğru yürüdü. "Ne yapıyorsunuz?"

Cevap vermeden kollarını bacaklarımın altından geçirerek, ağırlaşan bedenimi kucaklarken, "İndirin beni!" diye haykırsam da dinlemeden yürümeye devam etti.

"Beni duymuyor musunuz? İndirin beni!"

Dış kapıya doğru yönelirken kendime hâkim olamadan gerçekleri avaz avaz bağırmaya başladım. "Bu bebek senin lanet olası herif! Şimdi indir beni!"

Adımları hızla kesildi. Ellerimi sinirle saçlarımın içine geçirirken, "İndir beni!" dedim tekrar. Mekanik hareketlerle beni indirdi. Yüzü sararmış, nefes alışverişi sıklaşmıştı. İyi görünmüyordu.

Endişeyle, "İyi misin?" diye sordum. Sesini çıkarmadan kanepeye doğru ilerleyip, kendini boş bir çuval gibi kanepeye bıraktı. Dirseklerini dizlerine yaslayıp başı önüne düşmüştü.

Yanına doğru ilerleyince başını kaldırıp bana bakarken, "Emin misin?" diye sordu. Gözlerinde korku vardı, biraz da endişe. Ne yapacağını bilmeyen biri gibi bakıyordu, benim gibi bakıyordu.

"Senden sonra kimseyle yatmadım. Yani başka bir ihtimal yok."

Sakin hâli, her geçen dakika artan şaşkınlığımı körüklüyordu. Karşısındaki kanepeye minik adımlarla yürüyüp yavaşça oturdum. "Eee bağırma faslına ne zaman başlıyoruz?"

Şaşkınlık pırıltıları dolan gözlerini bana dikti. "Bağırma faslı mı?"

Bıkkın bir ifadeyle başımı salladım. "Hamile kaldığım için ne kadar dikkatsiz, beceriksiz bir kadın olduğumu, bunu nasıl yapabildiğimi falan filan. Bekliyorum."

Başını iki yana sallayıp bezgince yüzüme baktığında, "Saçmalama, bunu tek başına yapmadın. Senin kadar benim de dikkatsizliğim söz konusu. Ne olursa olsun bir hastamla yatmamalıydım. Ne kadar içersem içeyim korunmalıydım," dedikten sonra sırtını kanepeye yaslayıp gözlerini yumdu. "Keşke diyeceğim ne çok şey ne çok hata yapmışım bir gecede."

Sözlerinin ardından vicdanım sızlasa da şu anki hâli için yapacak bir şey yoktu. Onun hata olarak gördüğü, benim yaşam sebebimdi. O benim minik mükemmel hatamdı. Bu

yüzden vicdanımın ağırlığı altında ezilen kalbimi görmezden geldim.

Odanın içinde çalınan telefon sesi, sessizliği bölerken Arslan cebinden çıkarıp yanıtladı. "Efendim Seda?" dedikten sonra ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerledi.

Seda mı? O da kimdi? İçimde oluşan merak duygusuna engel olamadan, yavaşça ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerledim. Ne yapıyordum ben Allah aşkına? Gerçekten çığırımdan çıkmaya başlamıştım. Kimse kim, beni ne ilgilendirirdi ki? Mutfağın kapısından geri döneceğim sırada, "Biliyorum tatlım," dediğini duydum. Adımlarım kesildi, sanki buz gibi bir kova su üzerimden dökülmüş gibi hissettim.

Sevgilisi vardı! Lanet olsun! İşler daha ne kadar sarpa sarabilirdi? Koltuğa çöktüğümde ilmek ilmek çaresizliğin tüm hücrelerime işlendiğini hissettim. Bu işin içinden sıyrılmam gerekiyordu ama nasıl olacaktı? Beynim ucu bucağı olmayan bomboş karanlık bir kuyu gibiydi. Düşüncelerimin her biri diğerine dolanmış, sanki bir adım atsam onlara takılıp o kuyunun içine düşecek gibiydim.

"İyi misin?"

Sesini duyunca bakışlarım hızla yüzüne kaydı. Tüm bu yaşananlardan sonra sorduğu soru, o kadar saçma gelmişti ki bir an için gülmek istesem de bu isteğimi bastırıp, "Sevgilin mi var?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Bundan sana ne?"

"Lütfen seninle yattığımızda o hayatımda yoktu de!" diye çaresiz bir şekilde yakardım.

Bakışlarından sorumun onu öfkelendirdiği anlaşılıyordu. Gözlerini kısıp, "Tabii ki yoktu! Ben hayatıma giren kadınları asla aldatmam!" dedi sertçe.

Sözlerinin ardından derin bir nefes aldım. En azından bir kadının aldatılmasına neden olmamıştım. Bu da iyiydi. Boğazımı hafifçe temizleyerek, "Konuşmalıyız," dedim.

Başını hafifçe eğerken tam karşıma oturdu. Derin bir nefes alıp aklımda olan düşünceleri onunla paylaşmaya başladım. "Bak, çok karışık bir durum gibi görünüyor farkındayım ama bunu çözebiliriz. Yapman gereken tek şey, bugün öğrendiğin her şeyi unutmak... Hamile olduğumu ve seninle birlikte olduğumuzu unutman gerekiyor. Bu sayede her şey çözüme kavuşacak."

Kaşları havalanırken önce birkaç saniye yüzüme baktı. Sözlerimde ciddi olduğumu anlayınca, "Bebekten haberim yokmuş gibi yaşayayım, öyle mi?" diye sordu şaşkınca.

Başımı hızla olumlu anlamda salladım. "Öyle. Senden hiçbir şey talep etmiyorum. Maddi ve manevi olarak ben ona yeterim. Tek istediğim hayatımdan çıkman."

Alaycı bir şekilde attığı erkeksi kahkahası odada yankılanırken sinirle ona döndüm. Bu kahkahası başka zaman da hoşuma gidebilirdi fakat şu an sadece öfke duymama neden olmuştu. "Derdin ne senin? Ne demeye kahkaha atıyorsun?"

Kahkahası bıçak gibi kesilirken gözlerinde öyle bir öfke oluştu ki sertçe yutkundum. Kanepenin arkasına saklanmak isteyen korkmuş yanımı bastırarak, son cesaret kırıntılarıyla bakışlarına karşılık vermeye çalıştım.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Ürkütücü çıkan boğuk sesi kulaklarımda yankılandı. "Ben sadece çözüm üretmeye çalışıyorum. Seni en az hasarla bu işin içinden çıkarmak için uğraşıyorum." Sesimin korkudan dolayı titrek çıkmasına mani olamamıştım.

"Ne çözümünden bahsediyorsun sen! Seninle seviştiğimiz ve dikkatsizliğimiz yüzünden hamile kaldığın o gece var ya Beren, en az hasar diye bir şey kalmadı. Bu iş ikimizin eseri, sarhoş olmam beni suçsuz kılmaz. Tek başına seni böyle bir sorumlulukla bırakmam ben. Ve o, benim de bebeğim."

Önce bağırarak konuşan Arslan'ın sesi sonlara doğru kısılarak daha sakin ve kararlı bir hâl aldı. Titreyen ellerimle saçlarımı geriye attım. Bedenimden oluk oluk ter akıyor, kal-

bim hızlı hızlı çarparak göğüs kafesimi acıtıyordu. Dolan gözlerimle konuşmaya zorladım kendimi. "Onu benden almana asla izin vermem."

Eliyle yüzünü sıvazladı. "Onu senden ne demeye alayım ki? Onun annesisin sen. Az mantıklı ol."

Sesindeki şaşkınlık ve yüzündeki dehşet dolu ifadeyle sarf ettiği sözler üzerine yerime sindim. Her geçen saniye daha beter olan işler nefesimi kesiyor, dermansız bir çaresizliğe sürüklüyordu beni. "Ben ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Mantık beni terk edeli saatler oluyor."

"Şimdi düşünme, Beren. İkimiz de zor bir sabah geçirdik. Biraz dinlen, daha sonra detaylı bir şekilde konuşacağız."

Gözlerimi yorgun bakan gözlerine çevirdim. "Sevgilin?"

"Ne olmuş ona?"

Sen ciddi misin der gibi baktım. "Sence sevgilin, başka bir kadının senden hamile olduğunu duyunca ne yapacak?"

Umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. "Bu benim sorunum. Senin düşünmene gerek yok."

Peki, madem öyleydi, ayağa kalktım. Yorgun ve bitkin hissediyordum. "Ben bir duş alıp dinleneceğim. Kapının yerini biliyorsun," dedikten sonra yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu.

Başımı ne var anlamında sallayınca, "Bir çözüm bulana kadar bir yere gitmeyi planlamıyorum. Şimdi uyu ve dinlen," dedi.

Başımı olumlu anlamda sallarken gitmek için hareketlendim. Bir iki adım atmıştım ki duyduğum soruyla beraber kalakaldım. "Şey onun, yani bebeğin cinsiyeti ne?"

Gözlerimi kapatırken elim gayriihtiyari karnımın üzerine gitmişti. Hafifçe attığı tekmesini hissedince yüzümde oluşan gülümsemeyle, "Erkek. Bir oğlum olacak," dedim. Gördüğüm rüyamın doğruluğunu dördüncü ayında öğrenmiştim.

Benim, onu ilk öğrendiğim an hissettiğim gibi bir oğlum olacaktı.

Yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken, ardından hiç beklemediğim kelimeler döküldü dudaklarından. "Oğlumuz olacak."

Hisler, düşünceler hepsi iç içe girmiş, adi bir düğüm hâlini almıştı. Düğüm öyle adi, öyle kötü bir hâldeydi ki neresine dokunsam kopacak, neresine dokunsam elimde kalacak gibiydi. Dokunmaya çekiniyor, öylece bırakmaya korkuyordum. Çünkü ipler illa inceldiği yerden acımasızca kopacaktı. Duşun altında kaç dakika kaldığımdan habersiz olsam da buruşmaya başlayan ellerim, fikir sahibi olmamı sağlıyordu. Uzun dakikalar olmuştu. Ama bedenim, gerilmekten kopmak üzere olan bir misina gibiydi. Gizlediğim gerçekler boğazımı mengene gibi sıkıyor, her geçen saniye tutuşunu sıkılaştırıyordu. Sertçe yutkundum. Ne yapacaktım ben? Eğer gerçekleri söylersem bebeğimi benden alırdı. Buna izin veremezdim. Emin olduğum belki tek şeydi. Canım pahasına da olsa buna izin vermeyecektim.

Uzanıp suyu kapattım. Sıcak suyun bir halta yaradığı yoktu şu dakikalarda. Minik adımlarla duş kabinden çıkıp, kapının arkasına astığım havlumu aldım. Yavaşça üzerime doladığım pembe, yumuşak havluyla çıplaklığımı kapattım. Buhar kaplı banyodan çıkıp odama geçtim. Makyaj masamın üzerinde duran doğal losyonu güzelce vücuduma yedirdim. Bedenim aylar öncesine nazaran hayli değişmişti. On üç kilo almış ve bayağı ağırlaşmıştım. Ama aldığım her kilo, beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Çünkü başlarda zor bir hamilelik geçirmiştim. Gerçekten çok zordu. Bedenim çok zayıf ve dirençsizdi. Yediklerimi midemde tutamıyordum ve sık sık kanamam oluyordu. Bebeğim tehlikedeydi ve bana yardım

edecek bir eşim ya da annem yoktu. Bekâr anne olmanın zorluğunu, yaşadığım her dakikada anlamıştım.

Hem de çok acı bir şekilde... Mesela kusarken saçımı tutan, sırtımı okşayan kimse olmadığı zaman anlamıştım. Ya da aşermeye başladığım çileği bulmak için tek başıma tüm marketleri gezerken... Nedensizce ağladığım zaman gözyaşlarımı silip, bana destek olacak bir Allah'ın kulu olmadığı zaman... Kanamam olduğu için tek başıma hastaneye gidip, bir başıma sancılı dakikalar geçirdiğimde anlamıştım. Yine de pes etmedim. Tek başıma mücadeleme devam ettim.

Özel bir diyetle beslenmeye başlamıştım. Dördüncü aydan sonra kusmalarımın azalması ise çok iyi olmuştu, çünkü nihayet kilo almaya başlamıştım. Kırk sekiz kiloya kadar düşen uzun, çelimsiz bedenim aldığı kilolarla günden güne toparlanmış, canlılık kazanmıştı. İnişli çıkışlı hormonlarıma bazen tahammül edemesem de her şeye rağmen hamileliği sevmiştim. Zaten bunalttığım kimse olmadığı için sorun yoktu. Kendi kendime kızıp duruyor, sonra tekrar kendi kendime sakinleşiyordum. Karnıma bakarak konuşmaya başladım. "Ah bebeğim, çok yordun anneni ama her saniyesine değdi."

Karnımı hafifçe okşadım. "Seni kucağıma alacağım güne çok az kaldı, küçüğüm." Biraz daha sakin hissederek üstümü giymek için dolabın kapağını açtım. Önce beyaz iç çamaşırlarımı, ardından beyaz bir tişört ve kot, bahçıvan tulumu giyip saçlarımı bağladım.

Aynaya takılan bakışlarım eşliğinde rengi kaçan yüzüme baktım. Neden bilmiyorum -pekâlâ biliyorum güzel görünmek adına- kirpiklerime maskara sürerek yeşil gözlerimi ortaya çıkardım. Çilekli nemlendiricimi dudaklarıma yedirerek daha kırmızı durmasını sağladıktan sonra salona geçmek için hareketlendim. İçeri geçince burnuma dolan kokular açlığımı körükledi. Kokuyu takip ederek mutfağa ilerledim.

"Selam."

Başımı karşılık verircesine sallarken cevap verememiştim. Sadece kokunun kaynağını bulmak istiyordum. Masanın üzerindeki hazır yemek paketleri dikkatimi çekti.

"Acıkmışsındır diye düşündüm. Ben de dışarıdan bir şeyler sipariş ettim."

Başımı olumlu anlamda sallarken, "Hı hı," diyerek masaya oturdum.

Dikkatli bakışlarını umursamadan hızla yemeğimi yemeye başladım. Çok acıkmıştım, yemek yedikçe bunu fark ediyordum. Sessizlik dolu ortamda kısa sürede biten yemeğimin ardından sırtımı sandalyeme yasladım. Doymuştum. Çok daha iyi hissediyordum. Arslan'ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissetsem de ona bakamadım. İçinde hapis olduğum bu belirsizlik beni öldürüyordu. İçinden çıkamadığım düşünceleri bir kenara bırakıp, masayı toparladıktan sonra salona geçtim.

"İştahının açılması güzel."

Arkamdan gelen Arslan'ın sesini duyunca ona doğru döndüm. Yanaklarım kızarmıştı. Sanırım fazla yemiştim. "Hamile olduğum için olmasın?"

Bana baygınca baktıktan sonra, "Bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Tabii."

"Neden aldırmadın? İyi değildin Beren, üzerine bir de tek başına bebek sorumluluğu, gerçekten zor olsa gerek. Neden aldırmadın?"

Sözleri kaşlarımı çatmama neden olmuştu. İçime dolan öfke yüzünden sertçe konuşmaya başladım. "Asla, bunu asla düşünmedim! Ona böyle iğrenç bir şeyi nasıl yapmamı beklersin! Hasta olabilirim ama bebek katili değilim ben!"

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Derin bir nefes alarak sakinleşince merak ettiğim soru döküldü dudaklarımdan. "Ne yapacağımıza karar verdin mi?"

Eliyle çenesini kaşıyıp başını aşağı doğru eğdi. "Saatlerdir düşünüyorum ve yapılması gereken tek bir şey var."

Bakışlarım dikkatle yüzüne döndü. "Nedir o?"

"Evleneceğiz."

9. BÖLÜM

"Çaresizlik"

Sarf ettiği sözleri büyük şaşkınlığa uğratırken bedenim titredi, nabzım daha bir hızlı atmaya başladı. Dudaklarımdan dökülen hayret kahkahalarına engel olamadım. Bir nevi histeri krizi geçirirken Arslan'a baktım. Kahkahalarım arttı. Destek almak için yanımdaki duvara tutundum. Bir süre sonra yaşaran gözlerim ve ağrıyan karnımla beraber art arda attığım kahkahalarıma son vermeye çalıştım. Ama hâlâ dudaklarımdan kıkırtılar dökülüyordu. Yüzümde üçüncü bir göz çıkmış gibi bakan Arslan'a, "İyi şakaydı!" deyip kanepeye oturdum.

"Şaka falan değil. Bu şartlar altında yapılması gereken en mantıklı şey, evlenmek."

Bakışlarım bu sefer saf bir öfkeyle ona döndü. "Sen aklını mı kaçırdın? Daha dakikalar önce bana 'az mantıklı ol' diyen adam, şimdi karşıma geçmiş dünyanın en saçma şeyini söylerken mantıktan bahsediyor!"

Benim öfkeli hâlime oranla o gayet sakin duruyordu. Gelip yanıma oturarak sakin bir tavırla tane tane konuşmaya başladı. "Beren, söylediklerimde haklı olduğumu biliyorsun."

Hayır, hiç de bilmiyordum. "Sözlerinde haklı falan değilsin! Sözlerin saçmalık, ayrıca komik! Böyle bir şeyin mümkünatı yok!"

Sakin hâli kaybolurken ellerini öfkeyle saçlarının içine geçirdi. "Pekâlâ, senin önerin ne bakalım, bayan çokbilmiş!"

Gözlerimi kaçırdım. "Sana anlatmıştım."

"Ah evet, saçma zırvalıkların! Kendi çocuğumdan habersiz yaşayacağım, öyle mi? Zaten şerefsiz herifin tekiyim ben, çocuğuma bakamayacak kadar da adi!"

Gözlerimi kaçırıp karşıya diktim. "Öyle biri değilsin! Ayrıca senin sevgilin var! Ne evliliğinden bahsediyorsun?"

"Bebek daha önemli, Beren. Ve bunlar benim sorumluluğum."

"Arslan biz evlenemeyiz."

Ona bakmayınca ayağa kalkıp karşımda duran masanın üzerine oturdu. Kehribar rengi gözleri, gözlerime dokundu. "Mecburuz. Şu an için en mantıklı olan bu. Doğuma sayılı aylar kaldı. Ve bebeğimin, gayrimeşru damgasını yemesini istemiyorum."

Sakince sarf ettiği sözlere histerik bir şekilde gülerken, "Hayır, bu çözüm değil!" dedim tekrar. Bunu kabul etmemi benden bekleyemezdi. Sırf hamile olduğum için onunla evlenemezdim!

"Daha iyi bir fikrin var mı? 'Ben ona tek başıma da yeterim' zırvalığından başka?"

Dudaklarımı bir iki kere sinirden aralayıp sonra tekrar kapadım. Küçük çocuklar gibi ayağımı yere vurarak ağlamak istiyordum. "Sen iyi değilsin, evet kesinlikle iyi değilsin! Uyu, dinlen, duş falan al. Kendine gel. Öğrendiklerin sende şok etkisi yaratmış olmalı. Bu yüzden böyle konuşuyorsun," diyerek yavaşça doğruldum. "Ben de biraz yürüyüş yapmak için dışarı çıkarım. Sen de iyice düşünürsün bu süre zarfında." Portmantonun yanına ilerleyip trençkotumu giymeye başladım.

"Beren, ben gayet iyiyim. Otur şuraya, konuşma bitmedi."

Yüzüne bakmadan, "İyi falan değilsin, dinlen. Ben bir iki saate gelirim," dedikten sonra kapıyı çarpıp çıktım evden. Başımı iki yana sallarken şaşkınlıktan ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Bu adam aklını kaçırmış olmalıydı.

Küçük adımlar eşliğinde yürümeye başladım. İlkbaharın temiz havasını içime çekerken, nereye gittiğimi bilmeden öylece yürüdüm. Hayatımın bir gün içinde bu denli değişmesi nefesimi kesiyordu. Allah'ım ne yapacağımı bile bilmiyordum. Yanından geçtiğim çocuk parkındaki bir banka çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Yaptığım şeylerin ortaya çıkmayacağını düşünmek aptallıktı. Şimdi ortaya çıkmakla kalmamış, peşi sıra ödemem gereken bedelleri de getirmişti. Ve bir de gizlediğim gerçekler vardı.

"Ah be anneciğim, ne yapacağız biz? Baban gerçekleri öğrenirse seni benden almaya bile kalkışabilir. Ondan ne kadar süre gizleyebilirim bilmiyorum. Yine de gizleyeceğim. O, plan yaptığımı asla öğrenmemeli."

Sırtımı banka yaslarken akşam olduğu için boşalan parkı izlemeye başladım. Bir yandan da aklımı kurcalayan sorunlarla başa çıkmaya çalışıyordum. Onunla evlenmek, bu çok ütopik bir şeydi benim nazarımda.

Bu evliliği kabul edemezdim. Eğer edersem kalbimi ona vermem kaçınılmazdı ve bu benim sonum olurdu. Çünkü o benim için âşık olunması çok kolay biriydi. Ben onun tenin-de yanmıştım, kokusunda hayat bulmuştum. Tüm bunlar yaşanmışken onunla evlenmek bilerek intihardı. Örselenmiş kalbim, bir kez daha karşılıksız aşkı kaldıramazdı. Bu yüzden hayatıma oğlumdan başka bir erkek almak istemiyordum. Başımı kızıla boyanan gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes çektim. O sırada omzumda hissettiğim dokunuşla beraber başımı arkaya doğru çevirdim.

"Hey, ne yapıyorsun burada tek başına?"

Hafifçe gülümseyip burada tek arkadaşım olan Faruk'a bakarken, "Hava almak istedim," deyince gülümseyip heybetli bedeniyle yanıma oturdu.

"Beni de çağırsaydın ya."

Omzumu silktim. "Bu sefer de böyle olsun."

Buraya geldiğim gün, taşınmama yardımcı olduğu zaman Faruk'la tanışmıştık. Uzun boylu, hoş, esmer bir adamdı. Çok sıcakkanlıydı ve bu zamana kadar gerçekten çok yardımcı olmuştu bana. Başım her sıkıştığında onu yanımda buluyordum.

"Bir sorun mu var? İyi görünmüyorsun."

Tam yok diyecektim ki vazgeçtim. Birine anlatmalıydım içine düştüğüm bu karışık durumu, yoksa kafayı yiyecektim. "Aslında var," deyip ona döndüm.

Koyu kahverengi gözleri kısılırken, "Nedir?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp hızla konuşmaya başladım. "Bebeğimin babası geldi, o burada."

Faruk'un kaşları çatılırken sertçe, "Sonunda aklı başına geldi desene şerefsizin!" dedi.

Tepkisi karşısında gözlerim hayretle açıldı. "Hey, deme öyle. O öyle biri değil."

"O yüzden mi bir başına geldin buralara, yapma Beren. Adam olan kimse, hamile birini tek başına bırakmaz."

Şaşkınlıkla, "Haberi yoktu ki!" diye soludum.

"O daha fena. Nasıl korkuttuysa seni demek ki, söyleyememişsin."

Alay edercesine güldüm. Ah, olanları bir bilseydi! "Öyle bir durum değil bu. Sana ayrıntıları tam anlatamasam da bu çok farklı ve sıkıntılı bir durum." Ellerimi saçlarımın içine geçirip ofladım. "Evlenmek istiyor. Ama ben böyle bir şeyi istemiyorum."

"Bu durum içinde yapılması gereken en mantıklı şey değil mi sence de?"

Şaşkınlıkla yüzüne bakmaya başladım. "Değil! Bu sadece benim bebeğim, ben ona yeterim." Sertçe sarf ettiğim sözler eşliğinde elim koruma içgüdüsüyle karnımın üzerine gitti.

Yüzündeki sert ifade yumuşarken elime uzandı. "Beren, babasız çocuk büyütmek inan bana öyle göründüğü kadar kolay değil. Babasız büyüyen biri olarak bunu en iyi ben bilirim."

Gözlerim dolmaya başlarken titreyen sesimle, "Bilmiyorum, ne yapacağımı inan hiç bilmiyorum," dedim.

"Akıllı bir kadınsın sen, en iyi kararı vereceğine eminim."

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından elimi yavaşça çektim. "Eve gideyim artık," diyerek doğruldum banktan. Kafam daha çok karışmıştı. Bu düğüm nasıl çözülecekti bilmiyordum. Tek bildiğim gerçek, onunla evlenemezdim. İkimizin iyiliği için bunu yapamazdım. İlerisi için daha büyük pişmanlıklara neden olabilirdi bu. Düşüncelere boğulmuşken eve geldiğimi fark ettim. Cebimdeki anahtarı çıkarıp evin kapısını açtım. Onu görecek olmanın verdiği heyecan kıpırtıları içimde kelebekler uçuşturuyordu. Sakinleşmek adına derin bir nefes aldım. İçerisi boştu. Ceketimi çıkarıp odama yönelirken banyodan gelen su sesini duydum. Demek duş alıyordu.

Odama girip üzerimdeki tulumu çıkardım. Üstüme geniş bordo renginde bir tişört ve onun takımı olan şortumu giydim. Saat sekize geliyordu ve ben şimdiden çok yorgun ve bitkin hissediyordum. Mutfağa geçip dolaptan süt çıkardım. Gerilen sinirlerim bu sayede gevşeyebilirdi belki. Sütümü büyük bir bardağa boşalttıktan sonra Arslan için de kahve hazırladım. İkimiz için de zor bir gün olmuştu. İçeri geçince Arslan'ı duştan çıkmış, elinde tuttuğu -bana ait olan- kitapla koltukta oturuyor vaziyette gördüm. Saçları ıslak ve dağınıktı. Üzerinde aynı kıyafetler vardı: siyah tişörtü ve aynı renk kot pantolonu. Kahveyi ona uzatıp kanepeye çöktüm.

Kahveyi aldığı sırada, "Teşekkür ederim. Güzel kitapmış," dedi.

Bebek gelişimi için okuduğum kitaplardan biriydi. "Böyle kitaplar okumayı seviyorum."

Sessizce sade kahvesinden bir yudum aldı. Sade ve az şekerli kahveyi sevdiğini terapi zamanlarında öğrenmiştim. Sütümü içmeye devam ederken karnımda hareketlenme hissettim. Bebeğim bu saatlerde fazla hareketli olurdu. Derince gülümserken elimi üzerine koydum. "Yaramaz bebeğim." Bakışlarım yumuşamış, tekme atışını hissetmenin verdiği mutluluğu yaşıyordum. Onu her hissettiğimde benim için paha biçilmezdi. Bu çok farklı, yüce bir histi, aynı zamanda muciZeviydi.

"İyi misin?"

Arslan'ın sesini duyunca gözlerimi açıp ona doğru döndüm. "Hiç olmadığım kadar. Onun karnımdaki varlığını hissettiğim her an çok mutlu oluyorum."

"Hareket mi ediyor?"

Yüzünde çözemediğim bir ifade vardı. Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Deli gibi hem de!" dedim.

Aniden, "Dokunabilir miyim?" diye sorunca gülümsemem yüzümde dondu. Buna mani olamazdım. Ne kadar inkâr etsem de benim kadar onun da bebeğiydi. Hafifçe başımı eğince yerinden kalkıp yanıma oturdu. Elini uzatınca, nefesimi tutup temasını bekledim. Eli varla yok arası bir hafiflikte karnıma dokunduğunda nefesim sekteye uğradı. Aynı zamanda milyonlarca karınca içimde deli gibi hareket etmeye başladı. Gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. Elindeki sıcaklık karnıma yayıldığı sırada tekme attı. İkimiz de aynı anda gülmeye başlayınca bir tekme daha attı.

"Bu çok farklı bir his."

Hayranlıkla dolu olan sesini duyunca ona döndüm. "Öyle... İlk hissettiğimde saatlerce ağlamıştım."

Eli karnımın üzerinde sabit kalırken, sessizce birkaç dakika sadece hareketlerini hissetti. "Hamileliğin nasıl geçti?"

Yalnız, mutsuz, perişan... Gerçeklerin aksine sadece, "İyi," dedim.

Kısaca verdiğim cevap üzerine yüzündeki silik gülümsemeyle konuşmaya başladı. "Kardeşimin hamileliği zor geçmişti, Alaz neler çekmişti elinden. Sen şanslısın demek ki."

Değilim, demek istesem de dilimi ısırıp sustum. "Yeğenin var demek. Kaç yaşında?"

Yüzünde sevgi dolu, tarifi imkânsız bir ifade oluştu. Anlaşılan yeğenini çok seviyordu. "Gökçe, üç yaşında bilmiş cadının tekidir. Daha şimdiden çok çektiriyor Karmen'e, minik cadı."

"Oğlan olduğu için şanslıyız desene."

Hafifçe güldü. "Kim bilir?"

O sırada oğlum minik bir tekme daha attı. "Bayağı hareketli," deyince kıkırdayıp başımı salladım.

Sıcaklığı tenime ulaşırken kokusunun verdiği huzur, uykumu getirmeye başlamıştı. Göğsüne kıvrılıp uyumak isteyeceğim türde bir huzur yayıyordu etrafına. Kendi düşüncelerime sinirlenirken söylediği sözler donup kalmama neden olmuştu.

"Kokun hâlâ aynı. Tuhaf, bu kokuya rağmen nasıl tanıyamadım seni?"

Kaskatı kesilmiş, cevap vermeden duruyordum. Arslan konuşmaya devam etti. "Ya da sanırım en başından beridir biliyordum. Sadece kabul etmek istemeyeceğim bir şeydi bu. Sanırım gerçekten de asla asla dememek lazımmış."

Donuk bir ifadeyle konuşmaya zorladım kendimi. "Hayat işte, asla yapmam dediğin şeylerin başrolünde buluyorsun kendini."

Elini çekerken, "Öyle," dedi.

Ortama tuhaf bir sessizlik hâkim olurken, biten kahve bardağını masanın üzerine bırakıp bana döndü. "Yeterince düşündüğünü varsayarak cevabını bekliyorum."

Yine mi aynı konuydu? Bıkkınlıkla oflamamak için kendimi zor tuttum. "Cevabımı verdim. Böyle bir şeyin mümkünatı yok." Sesimin sert çıkmasına engel olamamıştım.

"Var, evleneceğiz. Seni ikna etmek için her şeyi yaparım."

"Yapamam! Neden anlamamakta ısrar ediyorsun?"

"Neden?"

Sorusu beni çileden çıkardı. Sanırım gerilen sinirlerim için son damla olmuştu. Büyük bir öfkeyle, "Neden öyle mi?" diye tekrar ettim onu. Dudaklarımdan sahte kahkahamın alay dolu tınıları dökülmeye başlarken, "Nedenmiş?" dedim tekrardan.

Kahkaham başladığı gibi hızla kesilirken konuşmaya başladım. "Tekrar dinlemek istiyorsun, öyle mi? Hay hay anlatırım ben de. Ama ondan önce bir sorum var. Evlendikten sonra sana âşık olduğumu sanıp, seni takıntı hâline getirirsem ne yapacaksın?"

Sorum üzerine kaşları çatılırken, "Böyle bir şey olmayacak. Bana âşık olmanı sağlayacak hiçbir şey yapmayacağım," dedi kararlılıkla.

"Emin ol Arın da yapmamıştı. Ama sonra ne oldu hatırlıyorsun, değil mi? Bana hep kardeşi olarak yaklaşan adama duyduğum saplantılı aşk yüzünden, sevdiği kadını defalarca aşağıladım, hakaret ettim, onları ayırmak için türlü oyunlar çevirdim. En son da düğün gecesini basıp sevdiği kadının alnına silah dayadım. Ve emin ol, onu öldürmek istedim, hiç acımadan hem de. Arın'ın ne hâle geleceğini zerre umursamadan. Sadece yok olsun istedim. Ta ki hamile olduğunu duyana kadar... Sonra namlunun ucunda benim kafam vardı. Sadece anlık korkum o tetiği çekmeme engel oldu."

Birkaç saniye susup sözlerimi hazmetmesini bekledikten sonra konuşmama devam ettim. "Şimdi bir kez daha düşün,

Arslan. Böyle bir kadınla evlenmek istiyor musun? Ayrıca cevabın yine evet ise de, emin ol sevgilisi olan bir adamla asla evlenmem. Evliliğimiz kâğıt üstünde olsa bile. Hoş seninle sevgilin olmasa da evlenmeyeceğim," dedikten sonra bardağı masaya bırakıp, sık kirpiklerle çevrili altın harelerine uzun uzun baktım. Ardından daha sakin çıkan ses tonumla, "Hani yazar diyor ya, kötüyüm sevemeyeceğin kadar, öyle fenayım. İşte öyleyim ben de. Bunu sana yapamam Arslan, lütfen anla beni," dedikten sonra salondan çıkıp odama geçtim.

İçimde bir şeyler kırılmıştı. Sanki yaptığım şeyleri dile getirmek canımı acıtmıştı. Şimdi tek isteğim, gerçekleri tüm çıplaklığıyla duymanın onu kararından vazgeçirmesiydi. Bizim için başka bir çıkış yolu yoktu çünkü.

Sabah uyandığımda içimde nefes almamı güçleştiren bir sıkıntı vardı. Şüphesiz ki nedeni, dünkü konuşmaydı. Ayaklarımı yataktan sarkıtırken mide bulantım hafif hafif kendini gösteriyordu. Kusmadan evvel bir şeyler yemeliydim. Mutfağa geçerken gözlerim etrafı taradı. Yoktu, gitmiş olmalıydı. Dünkü anlattıklarımdan sonra kalması aptallık olurdu zaten. Umursamamaya çalışarak mutfağa geçip bir şeyler atıştırdım. Yavaş hareketlerle evi toplayıp düşünmemeye çalıştım. Ama lanet olsun olmuyordu! Aklım ne kadar en doğrusu buydu dese de kalbim, aptal kalbim ağrıyordu. Gitmesi, istemesem de canımı acıtmıştı.

Derin bir nefes alırken kendime sakin olmamla ilgili telkinler veriyordum. Sağduyulu olmalıydım, en iyisi buydu. Hem eninde sonunda gidecekti benden. Ona oyun oynadığımı öğrenmeden gitmesi daha iyi oldu. Yoksa olacakları düşünmek dahi istemiyordum. Kanepeye çökerken biraz da olsa daha sakin hissediyordum. Kırılan kalbim pek umurumda değildi. Nasılsa kırılmaya alışıktı, farklı bir muamele bekle-

miyordu. Boğazımda oluşan yumruyu gidermek için sertçe yutkundum. Ardından masanın üzerindeki kitabımı elime alıp okumaya başladım. Düşünmeyi kesinlikle kendime yasaklamıştım.

Dakikalar belki de saatler ardından çalan kapıyla beraber temkinli hareketlerle ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Hızlanan kalbime kızarken o olmamasını ümit ediyordum ama bingo! Araladığım kapıyı açarken, "Yine niye geldin sen?" diye sordum. Cevap vermeden içeri geçti. Yorgun görünüyordu. Bunu umursamamaya çalışarak kollarımı bağladım. "Sana bir soru sordum, Arslan. Niye geldin?"

"Sevgilimle ayrıldım, artık evlenmemize bir mani kalmadı."

Sözleri karşısında ağzım hayretle aralanırken yüzüne şaşkınca bakmaya başladım. "Sen ne yaptın?"

Dudağını büküp sağ omzunu silkti. "Seda'dan ayrıldım. Seninle evlenirken onunla sevgili olamazdım, değil mi?"

Rahat tavrı, sinir katsayılarımı arttırdı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

Bezgin bir ifadeyle, "Her neyse benim özel hayatımı boş ver. Ne zaman evleniyoruz?" diye sordu.

"Öyle bir şey yok, evlenemeyiz. Bunu aklına sok."

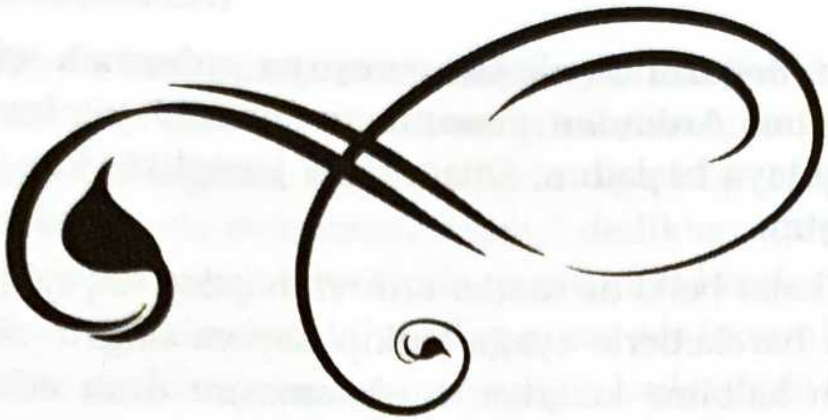
Tam konuşacakken kapı çalındı. Öfkeyle kapıyı açtığımda karşımda daha önce görmediğim uzun, esmer bir kadın vardı. "Buyurun?"

"Arslan burada mı?" diye sorduktan sonra cevap beklemeden içeri girdi.

"İyice yolgeçen hanı oldu ama burası! Siz kimsiniz?"

Arslan kadına tuhaf tuhaf bakarken, "Seda, senin ne işin var burada?" dediğini duydum. Şaşkınlıkla donakaldım. Olanlara gerçekten inanamıyordum. Bebeğimin babasının sevgilisi evime gelmiş, salonumda dikiliyordu.

Lanet olsun, işler daha fazla ne kadar karışabilirdi ki?

10. BÖLÜM

"Kırılmış Kadın"

Şaşkınlığın bedenimde hüküm sürdüğü anlarda salonumun orta yerinde dikilmiş, olayları idrak etmeye çalışıyordum. Ama mantığım, ne şu anki durumu ne de bu kadının evimde olma nedenini anlayamıyordu. Bakışlarımı Arslan'ın şaşkın yüzünden ayırıp, adının Seda olduğunu öğrendiğim kadının üzerinde dolandırdım.

İlk dikkat çeken şey, güzelliği ve esmer teniydi. Sade, bir o kadar iddialı bir güzelliğe sahipti. Uzun kestane rengi saçlara, aynı renk hafif çekik küçük gözlere, ince dudaklara sahip hoş bir kadındı. Fakat birbirimize o kadar zıt bir görünüme sahiptik ki! Seda ile göze çarpan tek ortak noktamız güzel olmamızdı sanırım.

"Sana bir soru sordum, ne işin var burada?"

Arslan'ın odada yankılanan sert sesi, düşüncelerimden kopardı beni. Seda çenesini havaya kaldırıp dolan gözleriyle, "Doğru söylediğini gözlerimle görmek istedim sanırım," dedi.

"Beni takip ettiğine inanamıyorum!"

Arslan'ın sözleri üzerine Seda, histerik bir kahkaha atarken bana tiksinti dolu gözlerle bakmaya başladı. "Ben de bu kadının senden hamile olduğuna inanamıyorum! Beni böyle

biri yüzünden terk edişine inanamıyorum! Ne çok inanamayacağımız şeyi yaşıyoruz, değil mi?"

"Öylesine biri mi?" Şaşkın sesimi duyunca bakışları tekrar bana kaydı.

"Evet, öylesine biri... Ne idüğü belirsiz kadının tekisin. Kimden hamile kaldın kim bilir?" Gözlerini kısarak, "Ya da para için mi tüm bu gösteri?" diye sordu.

Gözlerim irileşirken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Seda sözlerine dikkat et!" Arslan'ın uyarısı üzerine kirpiklerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalıştım. Sert çıkmasına özen gösterdiğim ses tonuyla konuşmaya zorladım kendimi. "Bence Arslan'ın sözünü dinle. Yoksa işler, inan bana kötü olacak. Şimdi lütfen evimden gider misin? Çünkü bizi rahatsız ediyorsun."

Gözleri öfkeyle parlarken üzerime doğru gelmeye başladı. "Biz mi? Siz, asla 'biz' kavramına sahip olamayacaksınız. Sen sadece öylesine bir hevessin. Sırf çocuk için yanında olacak, onun sadece çocuğunun annesi olacaksın. Karısı bile olamayacaksın. Sadece basit, para için çocuk yapan bir kadın sıfatını taşıyacaksın. Bunu aklına sok! Senin gibi biri yüzünden ondan asla vazgeçmem!"

"Seda daha fazla saçmalamadan git buradan!"

Bana öfkeyle bakan kadına baktım. Ardından da öfkesinin büyümesine neden olacak kadar büyük bir kahkaha atmaya başladım. "Sana acıyorum gerçekten. Şu hâline de bir bak. Terk edilen sevgilisinin ardından bir zavallı gibi gelmekle kalmamış, kendini kandırışını gözler önüne seriyorsun. Ama bu kadar ajitasyon yeter, malum hamile kadınım, içim kaldırmıyor." Biten sözlerimin ardından gözlerimi devirince ağzı şaşkınlıktan aralanmıştı.

"Sen kimsin ki bana acıyorsun? Seni sevmeyen bir adamdan çocuk peydahlamış, para avcısının tekisin! İnsanların

hayatını mahveden birisin! Gerçekten sizin gibi insanlardan tiksiniyorum!"

Sinirlenmemeye çalışarak, "Eee bitti mi?" diye sordum.

Sinirden yüzü kızarmaya başladı. "Seni istemeyen bir adamı sevdiği kadından ayırdın! Bu ne pişkinlik böyle?"

Bordo oje sürdüğüm tırnaklarıma bakarken vurdumduymaz bir ifadeyle, "Sevdiği kadın mı?" diye sordum. Ardından cevap vermesine müsaade etmeden devam ettim. "Güldürme beni Seda, seni sevseydi şayet senden asla ayrılmazdı."

"Sen..."

"Seda yeter artık, git lütfen!" Arslan Seda'nın kolunu tutmuş, çıkışa yönlendirmeye çalışıyordu.

Seda'nın bakışları Arslan'a döndü. "Arslan sana inanamıyorum! Böyle bir kadın için mi terk ettin beni? Ona âşık mısın?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Değilim ve git şimdi!"

"Aynen canım, hadi biraz söz dinle ve git evimden."

Hışımla bana döndü. "Sırf onu yakınında tutmak için yaptın bunu, değil mi? Başka türlü onu kafesleyemezdin çünkü!"

Artık gerçekten sinirlenmeye başlamıştım. Ona doğru bir iki adım attım. "Sana üzücü bir haberim var o zaman, canım. O, beni arayıp buldu. O, seni terk etmek istedi. Ve yine o, bana evlenme teklifi etti."

Gözleri dolarken rengi kaçmıştı. "Yalan söylüyorsun!"

Dikkatlice çekik kahverengi gözlerine baktım. Ondan birkaç santim uzun olduğum için tepeden bakma şansını elde etmiştim. "Söylemediğimi biliyorsun. O yüzden gelmiş buraya hakaretler yağdırmaya çalışıyor, beni küçük düşürüp her şeye rağmen seni sevdiğine inanmaya çalışıyorsun. Ama acı gerçek şu ki seni sevmiyor ve bunu bilmek seni bu hâle getiriyor."

"Seda hadi, lütfen git artık!"

"Onun gibi bir kadınla evlenemezsin!" Nafile çırpınışlardı. İnkârları, ne yaparsa yapsın sonu değişmeyecekti.

O an neden bilmiyorum ama kendime mani olamayarak bir kez daha hırsımın kurbanı oldum. "Ama en kısa zamanda evleneceğiz. Malum oğlumuz doğmak üzere. Neyse acıktım ben, bir şeyler yiyeyim, onu sen gönderirsin Arslan. Tanıştığıma memnun oldum," dedikten sonra ikisinin yanından sıyrılarak, Arslan'ın şaşkınlık dolu yüzünden gözlerimi ayırıp mutfağa geçtim. Evim küçük olduğu için mutfaktan seslerini duyabilecektim. Mutfağın girişinde durup onları dinlemeye başladım.

"Nasıl olur anlamıyorum, daha bu sabah sana sürpriz yapıp buraya gelene kadar çok güzel giden bir ilişkimiz vardı. Bir de şimdiki hâlimize bak, birkaç saat içinde ne hâle geldik."

Ağlar gibi çıkan sesini duyunca ofladım. Bu kadını hiç sevmemiştim. "Seda bak ben..."

"Arslan sen bana bir bebeğin olacağı için bu ilişkiyi sürdüremeyeceğini söyledin. Ben inanamadım ama şimdi doğru söylediğini görüyorum ve inan bana ben bebeğe rağmen yanında kalırım. O kadınla evlenmene gerek yok. Artık herkes rahatlıkla bekâr anne olabiliyor. Soyadını vermen yeterli. Hatta doğduktan sonra onu alırsın bebeğe beraber bakarız. Ona annelik yaparım."

Sinirden dişlerimi sıkarken gidip saçını başını yolmamak için zor tutuyordum kendimi. Aptal! Bebeğimi benden alıp kendi bakacakmış, çok bekler. Sakin olmaya çalışarak, sesli bir şekilde oflayan Arslan'ın cevabını bekledim.

"Seda böyle bir şey asla olmaz. Ben masum bir bebeği annesinden koparmam öncelikle bu bir, ikincisi ise benim bebeğim gayrimeşru bir şekilde dünyaya gelmeyecek. Herkes gibi bir ailesi olduğunu bilip hissedecek."

"Sırf bu yüzden ömrünü sevmediğin bir kadınla mı geçireceksin?"

"Ömür boyu değil, sadece bir süre sürecek bu evlilik."

"Arslan seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Beklerim seni, inan bana beklerim."

Nefesimi tutup Arslan'ın cevabını beklemeye başladım. "Bekleme Seda, sonu ne olacağı belli olmayan bir şeyi bekleme. Bu haksızlığı sana yapamam. Lütfen git artık. O hamile, zarar görmesini istemiyorum."

Gözlerim hayretle irileşirken Seda ızdırap dolu bir sesle, "Beni değil de onu mu düşünüyorsun? Ben ne hâle geldim peki görmüyor musun?" diye çaresizce sordu. Ardından adım sesleri geldi. Onu takip eden kapı sesiyle beraber gittiğini anlamıştım.

Şaşkın bir hâldeydim ve ne yapacağımı bilmiyordum. Sırtımı yasladığım duvardan kopardım. Sanırım en mantıklı olan bir bardak süt içmekti. Süt iyiydi. Sütümü içip kendimi mutfakta olabildiğince oyaladıktan sonra isteksiz adımlarla içeri geçtim. Arslan dün gece oturduğumuz kanepede oturmuş, başını kanepenin gerisine yaslayıp gözlerini yummuştu.

"Beni şaşırtıyorsun."

Aniden sesini duyunca irkilmeme engel olamamıştım. "Anlamadım?"

Sözlerimin ardından gözlerini açıp bana baktı. "Az önceki tavrını diyorum, beklemiyordum."

Çatılan kaşlarımla, "Sakın onun sözleri yüzünden ağlayacağımı beklediğini söyleme bana. Ayrıca herkes beni ağlatamaz, yaralayamaz. Öyle kolay değildir bu," diyerek karşısındaki kanepeye oturdum.

"Evet, az önce gözlerimle şahit oldum buna. Gerçekten güçlü bir kadınsın."

Alay dolu bir ifade oluştu yüzümde. Kırık bir sesle yavaşça konuşmaya başladım. "Değilim, inan bana güçlü olmanın yanından bile geçmiyorum. En fazla kırılmış bir kadınım ben."

Başını dalgınca aşağı yukarı sallarken gözleri yine anlayışla bakıyordu. "Doğru, kırılmış bir kadınsın sen, Beren. Ve ben sana daha fazla zarar veriyormuşum gibi hissediyorum. İnan az önceki olayların yaşanmasını istemezdim."

Başımı şiddetle iki yana sallarken, "Ah hayır, böyle şeyler zarar vermez bana. Seda'nın sözlerinin doğru olmadığını ve ne amaçla söylediğini de biliyorum. Az geçmedim o yollardan," diyerek acılı bir şekilde güldüm.

"Yine de bu kadar emin tavırlar beklemiyordum senden sanırım. Sürekli beni şaşırtmayı başarıyorsun."

Dalgınca, "Çoğu zaman kendimi de," dedikten sonra ayağa kalktım. "Biraz yürüyüş yapmak istiyorum, hava çok güzel," diyerek cevabını beklemeden hazırlanmak için odama geçtim. Lacivert, kalçalarımın altında biten geniş bir kazak ve kot giydikten sonra saçlarımı taramaya başladım. Saçlarım bayağı uzamış ve eski ışıltısına kavuşmuştu. Sırtımdan aşağı süzülen görüntüsüne bakarken bir ara kestirmeyi aklıma not ettim. Saçlarımı açık bırakıp, ağır adımlarla odadan çıkınca kapının önünde beni beklemekte olan Arslan'ı gördüm.

"Ben de gelmek istiyorum."

İsteğine şaşırsam da belli etmemeye çalıştım. İlgisiz görünmeye çalıştığım bir tavırla, "Sen bilirsin," dedim. Ardından beraber evden çıkıp yürümeye başladık. Yüzüme çarpan temiz havayı içime çektim. Kuş ötüşleri, yeni yeşermeye başlayan doğa ve yazın habercisi olan mevsim bana huzur veriyordu.

"İlkbaharı seviyorsun."

Aramızdaki sessizliği bozan Arslan'ın sesini duyunca ona doğru döndüm. "Sen nereden biliyorsun?"

Hafifçe omuz silkti. "Dışarı çıktığımızda yüzünde oluşan gülümseme, sürekli derin nefesler alman ve parlayan gözlerinle bunu anlamak çok da zor olmasa gerek," deyince hafifçe gülümsedim.

"Canlanan doğa hoşuma gidiyor. Ve etrafta hüküm süren ıslak toprak kokusu çok güzel."

"Öyle gerçekten."

Biraz daha yürüdükten sonra dinlenmek için bir banka oturdum. Hareket etmek iyi gelse de çok fazla yürüyemiyordum. Arslan da gelip yanıma oturdu. İçimdeki anlık dürtüye engel olamadan ona doğru dönüp konuşmaya başladım. "Sabah seni göremeyince gittiğini düşündüm."

Başını hafifçe eğerken alt dudağını ağzına yuvarlayarak düşünceli bir tavırla, "Gittim ama geri gelmek için," dedi. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Beren, sözlerinde ciddi miydin?" diye sordu.

Merakla, "Hangi sözlerimde?" diye sordum.

"Evleneceğimize dair söylediğin sözlerin..."

Evlenmek... Seda'ya kısa süre sonra evleneceğimizi söylemiştim. Kahretsin! Bunu söylediğimi tamamen unutmuştum ama ben.

"Ben şey, aslında tam olarak değ..."

"Beren oyun oynama benimle ve artık kabul et. İşleri sadece yokuşa sürüyorsun."

Gözlerimi kapatıp yorgun bir nefes verdim. "Ben, dün anlattıklarımdan sonra hâlâ benimle evlenmek istemene gerçekten şaşırıyorum."

Yüzünde yan bir gülüş belirdi. "Bana bilmediğim bir şey anlatmadın. Ayrıca şu an ikimizden ya da isteklerimizden daha önemli bir şey var." Elini karnımın üzerine yerleştirerek nefesimi kesti. "Oğlumuz."

Haklıydı. Ne kadar reddetsem de lanet olsun ki haklıydı! "Ben gerçekten bilmiyorum. Korkuyorum." Yaşlarla dolan gözlerimi yüzüne sabitledim. "İnan bana çok korkuyorum. Tekrar o hâlime dönmek istemiyorum. Hayatını, hayatımı cehenneme çevirmek istemiyorum. Sadece huzurla oğlumu büyütmek istiyorum." Başımı hafifçe öne eğdim. Eski hâlime

dönme düşüncesi bile ölüm sebebimdi. Diğer elini çenemin altına yerleştirerek, yüzümü kendine doğru kaldırıp gözlerimin içine baktı uzun uzun.

"Bu şekilde düşünmen bile eskisi gibi olmadığını gösteriyor. İzin ver, bir kez daha yardım edeyim sana. Bir daha eski hâline dönmeyeceksin. Güven bana."

Elinin dokunduğu yerler sanki alev almış gibi yanarken, gözümden akan yaşlar eline doğru aktı. "Korkma. Artık ben varım." İşte ben de bundan korkuyordum.

"Şimdi inatçı kadın, evlenecek misin benimle?" diye sordu tatlı bir şekilde.

Güzel gözleri sabırsız bakıyordu, bir o kadar da samimi. "Beni, bebeğimi nasıl bu kadar çabuk kabullendin anlayamıyorum." Saatlerdir aklımı kurcalayan soruyu dile getirdim.

Gözlerini kısa süre yumup tekrar açtı. "O geceyi hiç unutmadım Beren, belki tam olarak hatırlamıyorum ama unutmadım. Ve içten içe onun sen olduğunu biliyordum sanırım. Bu yüzden kabullenmem zor olmadı. Hem hayatın bize getirdiklerini kabullenmek zorundayız. O gece bir şeyler oldu, hatalar yaptım. Şimdi bedelini ödemek zorundayım ve şansa bak ki bedeli çok tatlı bir şey olacak."

Kaşlarım olabildiğince çatılırken, ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeydim. Yavaşça, "O, mükemmel bir hata," diyerek hafifçe gülümsedim.

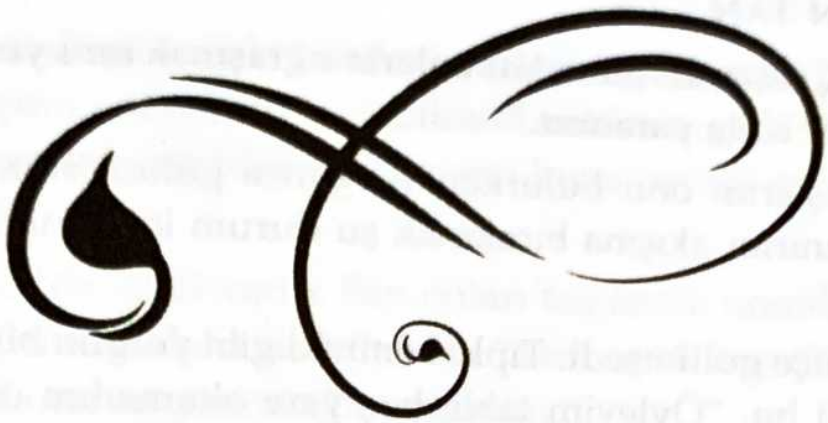
"Haklısın." Karnımdaki eli tutuşunu güçlendirirken, bebeğim minik bir tekme atarak bizi gülümsetti. "O gerçekten mükemmel bir hata."

"Arslan?"

"Efendim?"

Derin bir nefes alıp dişlediğim dudağımı serbest bıraktım. "Kabul ediyorum. Seninle evleneceğim."

Sonumun ne olacağını hiç bilmiyordum. Verdiğim kararın doğruluğu tartışılır nitelikteydi belki ama bir kez daha kalbi-

11. BÖLÜM

"Kaos"

Sessizlik, şu dakikalarda en çok konuşan yanımız olmuştu garip bir şekilde. Evime doğru yürüdüğümüz yol boyu konuşmamayı tercih etmiş, ikimiz de kendi kabuklarımıza çekilmiştik. Şikâyetim yoktu aslında çünkü düşünmeye ihtiyacım vardı. Düşünmek pek işe yaramasa da ihtiyacım vardı işte. Bir şeyleri rayına oturtmalıydım.

Eve girdikten sonra odama geçip yatağıma uzandım. Gerçekten de ne halt edecektim ben şimdi? Sonuçsuz kalan düşüncelerimin içinde kayboluyor, yolumu bulamıyordum. Her geçen saniye, nefret ettiğim çaresizliğin içine sürükleniyordum.

Odamın kapısı açılınca bakışlarım içeri giren Arslan'a kaydı. Yüzüne şaşkınlıkla bakarken, sessizce yanıma gelip yatağıma oturdu. "Çok düşünüyorsun, yapma bunu. Olayları biraz akışına bırak."

Yavaşça sırtüstü dönerken bakışlarım tavana kilitlendi. "Olmuyor ki öyle. Kafam çok dolu... Hangi düşüncenin ucunu tutsam diğeri düğümleniyor sanki. Ve ben hiçbirini çözemiyorum."

Anlayışlı bir ifadeyle yüzüme baktı. "İnan seni çok iyi anlıyorum. Ve çözüm olarak da tek söyleyeceğim, akışına bırak. Düğümler kendi kendine çözülsün ya da daha beter hâle

gelsin. Çözümün olmadan onlarla uğraşmak seni yormaktan başka bir halta yaramaz."

Bakışlarım onu bulurken yorgunca gülümsedim. "Haklısın. Sanırım akışına bırakmak şu durum içerisinde en iyisi olacak."

Hafifçe gülümsedi. Tıpkı benimki gibi yorgun bir gülümsemeydi bu. "Öyleyim tabii, boş yere okumadım onca yıl," diyerek göz kırpınca hafifçe güldüm.

Yüzü tekrar ciddi bir ifadeye büründü. "İstanbul'a gitmem gerekiyor. İşimi fazla ihmal ettim."

Onu onaylarcasına başımı salladım. Haklıydı. Yaşaması gereken bir hayatı ve halletmesi gereken işleri vardı. "Ne zaman gideceksin?"

"Akşam yedideki uçağa bilet aldım. Bir süre gelmem imkânsız." Ah, demek birkaç saat içinde gidiyordu. Yalnız kalmak iyi gelecekti. Düşünmem gereken çok şey yaşanmıştı.

"Ama en kısa zamanda işleri yoluna sokmalıyız."

Sözlerinin ardından sağ kaşımı havaya kaldırıp muzip bir ifadeyle, "Sanırım iş dediğin bizim evlilik meselesi?" diye sordum.

Dudağının sağ tarafı kıvrıldı. "Biraz öyle oluyor." Gülümsemek bu adama çok yakışıyordu, bir kez daha anlamıştım bunu.

"Peki, tam olarak ne olacak?"

"Bu hafta içi evlilik için gerekenleri halledeceğim. Önümüzdeki hafta da çok büyük olmayan bir düğünle evleniriz."

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Kendimi hız treninin içindeymişim gibi hissediyordum. Bu tempo çok yabancıydı tekdüze hayatıma. İçime dolan endişe yüzünden panik dolu çıkan sesimle itiraz etmeye başladım.

"Önümüzdeki hafta mı? Düğün mü? Hayır hayır, bu kadar erken olmaz. Ayrıca düğün istemiyorum. Sade bir nikâh töreni kâfi."

Arslan düşünceli bir ifadeyle irileşen gözlerime bakıyordu. Yatıştırıcı ses tonuyla, "Aslında haklısın, gizli bir nikâh yapmak en iyisi olabilir ama annem buna bayağı sorun çıkarır," dedi.

Ah, bir de ailesi vardı. Ben onları tamamen unutmuştum. İçimdeki endişe daha da büyüdü. "Yedi aylık hamile hâlime daha fazla sorun çıkaracağına eminim."

"Sadece ailelerimizin katılacağı küçük bir tören olsun o zaman."

Önerisini düşündüğüm sırada, "Ailen hamile olduğunu biliyor mu?" diye sordu aniden.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp hafifçe doğruldum. Sırtımı yatak başlığına dayadıktan sonra bir çırpıda, "Hayır, hiç kimse bilmiyor," dedim.

Kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sordu.

Dudağımı serbest bırakıp omzumu silktim. "Kimse bilsin, yorum yapsın istemedim. Bana ait olan bir şey hakkında söz sahibi olunmasını sevmiyorum." Bebeğim benim her şeyimdi. Daha şimdiden tüm dünyam olmuştu. Kimsenin ona bir şey demesine müsaade edemezdim.

"Nereye kadar saklamayı planlıyordun peki?"

Yüzünde meraklı bir ifade oluşmuştu. Kendime sürekli sorduğum sorulardan bir tanesiydi bu. Gözlerine bakıp doğrudan gerçekleri söyledim. "Gittiği yere kadar saklayacaktım. Ailemin çok sorun çıkaracağını sanmıyorum. Pek ilgili aile değillerdir." Onlar hiçbir zaman beni tam anlamıyla görmediler, duymadılar. Yine aynı umursamaz tavırlarla karşılamalarını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından düşünceli bir ifadeyle dudağının kenarını kaşıyan Arslan, dalgınca konuşmaya başladı. "Evliliğimiz ve hamileliğin, kimsenin beklemediği büyük bir bomba olacak desene."

Sözlerinin üzerine küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. "Aynen öyle Arslan, harbe hazır ol, zor günler bekliyor bizi."

"Kendi isteğimle girdiğim bir savaşa beni korkutarak kaçıramazsın, Beren," diyerek öne doğru eğilip parmağını burnumun ucuna değdirdi.

Beklenmedik temasının içime yaydığı heyecanı belli etmemeye çalışarak düz bir sesle konuştum. "Ben uyarayım yine de."

Benimle evlenerek çok büyük bir risk almış olacaktı. Henüz farkında olmasa da kaybetme riskinin yüksek olduğu, kirli bir kumar oyunuydu bu.

Yavaş olduğu kadar da hızlı geçen günlerde ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeydim. Tek başıma kafamdaki sorunlarla mücadele etmek kolay olmuyordu. Bu yüzden son günlerde sürekli düşünceliydim. Zihnim kaos halindeydi. Kafamı toparlayamıyor, herhangi bir sonuca varamıyordum. Arslan düşünme demişti ama öyle kolay değildi. Yapacağımız hamle hayatımı baştan sona değiştirecekti ve artık tek kişi değildim. Düşünmem gereken, içimde büyüyen başka bir hayat daha vardı. Bu yüzden yanlış bir şey yapmaktan çekiniyor, bilinmezliğini koruyan gelecekten korkuyordum. Bazen akışına bırakmak istesem de söylenmeyen gerçeklerin ağırlığını tüm ihtişamıyla hem sırtımda hem kalbimde taşıyordum. Ve gizlenen gerçekler beni hunharca eziyordu.

İşin tuhaf yanı Arslan yanımdayken daha iyiydim, sanki her şeyin üstesinden gelebilecekmişim gibi hissediyordum. Bu düşüncelerim yüzünden kendime sürekli kızıyor olsam da düşünceye kelepçe vurulmuyordu neticede. Aniden çalan telefonumun tiz sesi düşüncelerimi bölerken, ağır hareket-

lerle yerimden doğrulup paytak adımlarla telefonumun bulunduğu mutfağa doğru ilerledim. Kalp atışlarım hızlanırken arayanın içten içe Arslan olmasını umuyordum nedense. Bu hâllerime kızarken telefon ekranına baktım. Ülkü arıyordu.

"Efendim?" diye cevapladığım sırada Ülkü kesik kesik çıkan sesiyle, "Beren ben çok kötüyüm!" dedi. Kaşlarım çatılırken kalbim korkuyla atmaya başladı. Sesi gerçekten kötü geliyordu. "Ne oldu?"

"Anlatacağım ama önce beni almalısın. Ben senin yanına geldim, havaalanındayım. Seni bekliyorum, gel lütfen."

İnanamıyordum! Ülkü buraya gelmişti, bir bu eksikti. Ama bir yanım artık ona söylemem gerektiğini, gizlememin saçmalık olduğunu biliyordu. Hem onu bu hâlde bırakamazdım. "Peki, geliyorum," dedikten sonra telefonu kapatıp içeri geçtim. Arabamın anahtarını ve ceketimi aldıktan sonra tam evden çıkıyordum ki telefonum tekrar çalmaya başladı.

Telaştan ekrana bakmadan telefonu açıp, "Geliyorum, çıktım evden!" dedim hızla.

"Nereye gidiyorsun?"

Arslan'ın buğulu sesi, adımlarımı aksatmıştı. "Hım şey, arkadaşım geldi de onu almaya gidiyorum." Evin kapısını kapatıp arabama doğru yürümeye başladım.

"Tek başına gitmen ne kadar doğru? Başına bir şey gelebilir." Arslan'ın sözleri afallamama neden olurken, ilk defa duyduğum bu sözler içimde bir yerlere dokundu. Öyle ki yutkunamadım, konuşamadım... Biri, beni ve bebeğimi düşünmüştü. Bu farklı his yabancıydı bana. Fazla yabancıydı... Gözlerim dolsa da yüreğime dokunan sözleri, yüzümde içten bir gülümseme oluşturmuştu.

"Şey, yok bir şey olmaz."

"Emin misin?" Ses tonundan endişelendiği belli oluyordu.

"Eminim. Yani bunca zamandır her yere tek gittiğim düşünülürse..."

Arabaya binerken aramızda birkaç dakikalık bir sessizlik hüküm sürdü. "Zor olmadı mı?"

Neyi kastettiğini çok iyi biliyordum. Yalnız geçen hamilelik sürecimi soruyordu. "Olmadı," desem de ses tonum olduğuna dair izler taşıyordu.

"Neden zor olmuş gibi hissediyorum o hâlde? Seni daha önce bulmalı, yanında olmalıydım."

Kaşlarım çatılırken itiraz dolu bir sesle konuşmaya başladım. "Hayır, öyle düşünme lütfen. Hamile olduğumda sana gelebilirdim ama gelmedim. Bu benim tercihimdi."

Arslan sertçe, "Kimse böyle bir şeyi tercih etmez Beren, sen buna mecbur bırakıldın. Sorun bende belki de, sana o güveni veremedim," dedi.

Ah, benim yüzümden kendini suçluyordu! "Böyle düşünme lütfen."

Beni duymazdan geldi. "Sanırım pek de iyi bir herif değilim."

Sıkılı dişlerim ve dolmaya başlayan gözlerimi yumdum. "Senin bir suçun yok. Her şeyi ben pla..."

"Hastam geldi, kapatmam gerekiyor."

Aniden sesini duyunca girdiğim transtan çıktım. "Hı?"

"Kapatmam gerekiyor."

"Tamam, hoşça kal."

Kapanan telefona şok olmuş gözlerle bakıyordum. Az daha ona her şeyi söyleyecektim! İnanamıyordum. Başımı ellerimin arasına alırken hâlâ fena hâlde afallamış bir hâldeydim. Kendini suçlamasına dayanamamıştım. Ama dayanmalıydım, bir daha böyle bir zayıflık göstermemeliyim. Derin nefesler alırken, arabayı çalıştırıp havaalanına doğru sürdüm. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlamış olsam da zor günlerin beni beklediğinden bir kez daha emin oldum. Ama ne olursa olsun kendime hâkim olmalıydım, zayıf bir anım da olsa ona hiçbir şey anlatmamalıydım. Hayatım neden sürekli bu

şekilde işliyordu ki? Tasasız bir şekilde mutlu olmak istiyordum ben. Ama olmuyordu, ne yaparsam yapayım o meşhur mutluluk tam anlamıyla beni bulmuyordu. Nedeni basitti aslında, zamanında yaptığım şeylerin bedeliydi bunlar.

Arabamın camını açarak içeri taze hava girmesini sağladım. Derin nefesler doldururken ciğerlerime, biraz da olsa daha iyiydim. Düşünmeyi bırakmalıydım çünkü bir işe yaramıyordu. Sanırım Arslan'ı dinlemeli, en azından bir süreliğine her şeyi akışına bırakmalıydım.

Yolda hızla ilerleyen arabamla beraber nihayet havaalanının olduğu ilçeye varmıştım. Arabadan çıkmaya gerek kalmadan Ülkü'yü gördüm. Gözlerim irileşirken öylece inceledim onu. Üzerinde ilk defa renkli mini elbisesi yoktu. Siyah bir pantolon ve koyu renk bir kazak giymiş, saçlarını öylece toplamış, gözlerinin etrafı kızarmıştı. Gerçekten kötü görünüyordu. Beni görünce elindeki küçük valiziyle arabaya doğru gelmeye başladı. Derin bir nefes alıp, arabanın kapısını açınca, beni gördüğünde şok olacaktı.

Yavaş hareketlerle arabadan indiğim sırada yanıma varmak üzereydi. Boş bakan iri kahverengi gözleri öylece bedenimde dolanırken bakışları göbeğimde takılı kaldı. İri gözleri kocaman olurken öylece baktı.

"Sen hamile misin? Yoksa ben bir nevi şok mu geçiriyorum? Hayır hayır ağlamak bana hiç yaramadı, akli dengemi yitirmeye başlıyorum. Oysa daha çok gençtim, yaşanacak bir hayatım vardı benim. Selim ile evlenecektim ben daha, ay hayır evlenmem onunla, adı batsın aptal herif!"

Dudaklarından hızla dökülen her sözcük, ağzımın hayretle açılmasına neden olurken gözlerimi kırpıştırmaya başladım. "Yeter! Kızım bir sus ya. Motora bağladın yine."

"Beren seni şu an nasıl gördüğümü bilsen, inan bana hak verirsin."

Dehşet dolu sesi üzerine gülmemeye çalıştım. "Nasıl görüyorsun?"

"Her an bir yerde doğuracak kadar hamile görüyorum." Gözlerini kapatıp yüzüne bir iki tokat attı. "Vallahi delirdim ben!"

Elini tutup yüzünden çektikten sonra gözlerine bakarak tane tane konuşmaya başladım. "Sadece iki dakika sakin ol, lütfen." Başını aşağı yukarı sallayınca, "Şimdi arabaya bin, eve gidince konuşacağız." Yine başını sallarken arabaya bindi. Sürücü koltuğuna yerleşip arabayı çalıştırdım. Ardından ona dönmeden, "Ve Ülkü, delirmedin gerçekten hamileyim," dedim.

Bana dönüp tam konuşacağı sırada elimi kaldırdım. "Eve gidene kadar konuşmak, soru sormak yok." Açılan dudakları kapanırken oflayarak önüne döndü. Hafifçe sırıtırken yola koyuldum. Yarım saat süren yolculuğumuzun ardından arabadan inerken, Ülkü'nün şaşkınlığını koruyan bakışları altında eve girdik. Evin kapısını kapatır kapatmaz konuşmaya başladı. "Bu kadar sustuğum yeter. Hemen anlatıyorsun." Onu duymazdan gelmeyi tercih ederek, mutfağa geçip bir bardak su içtim. Ardından ağır hareketlerle ceketimi çıkarıp minik adımlarla kanepeye doğru yürüdüm. Tam karşısına oturduktan sonra ona baktım.

"Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?"

"Hayır!" Cırlar gibi çıkan sesini duyunca yüzümü buruşturdum. "Hemen anlatmaya başlar mısın lütfen?"

Anlaşılan anlatmadan kurtulamayacaktım. Başımı olumlu anlamda sallayıp konuşmaya başladım. "Seni bara çağırdığım o gece var ya hani, hatırlıyor musun?"

"Selim ile tanıştığımız gece..."

"Aynen, işte o gece Selim'in diğer arkadaşı Arslan, onunla birlikte oldum. Bir ay sonunda hamile olduğumu öğrenince de buraya taşındım. Gözlerden uzak bebeğimi büyütmek istiyordum."

"Sen ciddisin! Peki, babası olacak şerefsiz nerede? Hoş, Selim ile arkadaşsa o da onun gibi korkak piçin tekidir!" Ha-

raretli sözleri üzerine hayretle açılan gözlerimle ve aralanan dudaklarımla gülmeye başladım.

"Selim ne yaptı da böyle sinirlendin sen? Geldiğinden beri adama laf söylüyorsun."

Gözleri buğulanırken bakışları boşluğa daldı. Sonra başını hızla iki yana doğru salladı. "Ay boş ver! Ben sonra anlatırım, esas olaylar sende."

Derin bir nefes alıp devam ettim. "Kimse bu bebeğin varlığını bilmiyordu Ülkü, babası da öyle. Ama öğrendi."

"Eee sonuç olarak ne olacak? Annenlerin haberi var mı?"

Dudaklarımı büzerek başımı iki yana doğru salladım. "Dediğim gibi kimsenin haberi yok. Ve şey önümüzdeki ay düğünüm var."

"Hönk, yavaş gel kızım!"

Sürekli gözlerini kırpıştırarak, bir şeylere anlam vermeye çalışan haline bakınca, gülüp omzumu silktim. Bu hıza ben bile alışamamışken onun alışması tuhaf olurdu zaten. "Doğuma az kaldı ve Arslan evlenmemiz konusunda ısrarcı."

"Niye bana söylemedin?"

Ani sorusu üzerine bakışlarımı kaçırdım. "Kimseye söyleyemezdim."

Gözleri dolarken mahzun bir şekilde konuşmaya başladı. "Demek ki beni arkadaşın olarak görmüyorsun? Oysa ben her şeyimi anlatırdım sana."

"Öyle düşünme lütfen. Kimseye anlatamazdım. Seninle alakalı değil, benimle ilgili bu durum. Lütfen anla beni." Küskün bir ifadeyle omuz silkti. Konuyu değiştirmek adına,"Hadi sen anlat, âşık oldu mu Selim sana?" diye sordum.

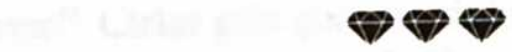
Bakışları anında salt bir öfkeyle dolarken sıkılı dişleri arasından konuşmaya başladı. "Olmasın, istemiyorum o piçin aşkını falan!"

Bu hâline şaşırırken yavaşça, "Neden?" diye sordum.

"Tam yedi aydır beyefendinin peşinde koşuyorum. İlk tanıştığımız gece hariç bana hiç yüz vermedi. İşin tuhaf yanı bunu bilerek yapıyor. Benden uzak tutuyor kendini. Ama tabii bunu da reddediyor. En son dün gece beni istemediğini, onu fena hâlde bunalttığımı söyledi. Aşkımı da ilgimi de istemiyormuş. Aptal herif!"

Sözlerinin ardından ağlamaya başladı. Ne yapacağımı bilmez hâlde öylece ona baktım. Ağlayan bir insana ne iyi gelirdi ki? "Şey, sarılmamı ister misin?" diye sorunca başını aşağı yukarı salladı. Ayağa kalkıp yanına oturarak göbeğimin izin verdiği ölçüde sarıldım ona. "Ağlama lütfen," dememe rağmen ağlamaya devam etti.

Daha sonra kollarımda ağlaya ağlaya uyuyakaldı. Geri çekilip, rahat etmesi adına onu yavaşça kanepeye yatırarak üzerini örttüm. Sonrasında ben de yorgun olduğum için odama geçtim, uyumak istiyordum. Yatağıma girdiğim sırada aklımda hâlâ Ülkü'nün anlattıkları vardı. Bu erkeklerin derdi neydi cidden? Neden hep seven kadınlar üzülüyordu hiç anlamayacaktım. Ülkü, mutlu olmayı sonuna kadar hak eden biriydi oysa. Onun adına üzülürken hamileliğin verdiği rehavetle çok kısa süre içerisinde uyuyakalmışım.

Uzun mu kısa mı olduğunu kestiremediğim dakikalar ardından kapının çalınma sesi, beni ağır uykumdan uyandırdı. Kafam karışık bir hâlde ayağa kalktıktan sonra sesi takip ettim. Salonda boş olan kanepeye kaydı bakışlarım. Sanırım Ülkü dışarı çıkmıştı. Sersem bir hâlde kapıyı açarken, karşımda tüm çekiciliğiyle dikilen Arslan'ı görmeyi hiç beklemiyordum doğrusu.

Merak dolu bir sesle, "Senin ne işin var burada?" diye sordum.

Omuz silkerken kafasını kaşıdı. "Ah şey, seni almaya geldim."

Kaşlarım çatılırken şaşkınlıkla, "Beni almaya mı?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı doğru yavaşça salladı. "Böyle uzakta olmuyor, Beren. Aklım sürekli sizde... Seni İstanbul'a götürmek istiyorum."

12. BÖLÜM

"Yanlış"

Birkaç gün içerisinde yaşadığım şaşkınlıklara bir yenisi daha eklenmişti. Ne hissedeceğini bilmeyen kalbim afallamış, nasıl bir tepki vereceğini şaşırmıştı, keza beynim de öyle. Bu adam, hayatımı baştan aşağı değiştireceğine dair yemin etmiş gibiydi. Sürekli beklemediğim şeyler yapıyor, dengemi bozuyordu. Hızına yetişemiyor, ayak uyduramıyordum.

"Beren?"

Adımı duyunca başımı hafifçe iki yana doğru sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Bir iki adım geri çekilip eve girmesi için ona yer açtım.

"İyi misin?"

İyi miydim sahiden? Ah, hiç sanmıyordum. "İyiyim, içeri gel."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Arslan salona geçti. Ben hâlâ öylece dikilmeye devam ediyordum. Toparlanmak için en iyisi biraz yalnız kalmaktı. "Ben banyodayım," diye seslendikten sonra hızlı adımlarla banyoya girdim. Kapıyı kapattıktan sonra lavabonun önüne geçip musluğu açtım. Akan soğuk suyu avuçlarıma doldurup yüzüme çarptım. Aynaya kayan bakışlarım, su damlacıkları akan yüzüme takıldı. Yeni

uyandığım için saçlarım dağılmış, dudaklarım kızarmıştı. Yeşil gözlerim ise şaşkınlıkla bakıyordu.

Sözleri aklımda dönüp duruyordu... Az önce yaptığı teklif, beklenmedik olmakla birlikte çok ince bir düşünceydi. Ah, bu adamın yaptığı her hareket öyle bir işliyordu ki içime, öyle bir dokunuyordu ki kalbime, ne yapacağımı bilemez hâle getiriyordu beni. Korkum büyüyordu, Arslan kalbimi kaplıyordu. Öyle hızla kaplıyordu ki beyaz kâğıdın üzerine damlayan siyah mürekkebin yayılma hızı gibiydi. Beyaz öyle hızla boyanıyordu ki siyaha, zerre kendine has ak rengi kalmayacaktı.

Bunu durdurmalıydım. Ona duyduğum hoşlantı hissi, adlandırmaya korktuğum aşka dönüşmeden engel olmalıydım. Yoksa bu benim felaketim olurdu. Öyle bir dağılırdım ki bu sefer benden bir parça dahi kalmazdı. Bu kötü düşünceleri bir kenara bırakıp saçlarımı titreyen ellerimle düzelttim. Derin bir nefes aldıktan sonra biraz daha sakin hissettiğim için içeri geçtim. Arslan kanepede oturmuş, telefonuna bakıyordu. Bakışları bana kayınca telefonu kapatıp yanına bıraktı.

"Nasılsınız?"

Sorusunun ardından hafifçe gülümseyerek, "İyiyiz, sen nasılsın?" diye sordum. Onun yanında tuhaf bir şekilde çekingen hissediyordum. Bakışlarımı gözlerinden kaçırıp karşısındaki kanepeye oturdum. "Bir şey içmek ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Arkadaşın nerede?" diye sorunca aklıma gelen ihtimal yüzünden kaşlarım çatıldı. Arslan, Ülkü'yü hatırlayabilirdi. Düşük bir ihtimaldi ama ihtimaldi işte. Kalp atışlarım yaşadığım endişeden dolayı hızlanmaya başladı.

Belki de en iyisi bu olurdu. Vicdanımın kısık sesi zihnimde yankılandı. Aslında haklıydı. Sakladığım gerçeği anlatmaya hiçbir zaman cesaretim olmayacaktı. Bu yüzden bu şekilde ortaya çıkması daha iyi olabilirdi. Yolun daha başıydı, hem vereceği hasar belki daha az olurdu. "Bilmem, uyuyorduk en son. Hava almak için dışarı çıkmış olabilir."

Başını aşağı yukarı sallarken düşünceli gözleri beni buldu. Sessizce gözlerime bakarken ben de onu izlemeye başladım. Yanık buğday rengindeki dağınık saçlarıyla aynı renk olan sakalları uzamıştı. Bu sayede dudaklarının pembeliği ve dolgunluğu göze çarpıyordu, sanki daha bir çekici olmuştu. Ah, bir de kokusu vardı tabii! Kısa süre içerisinde evimi tüm ihtişamıyla kaplayan toprak kokusu... İç çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Soruma cevap vermedin?" diye sorunca dikkatim dağıldı.

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Sanki her şey çok hızlı gelişiyor. Fazla hızlı."

"Öyle ama yavaş ilerleyemeyiz, zaman ilerliyor. Ve dediğim gibi hamile hâlinle bir başına burada kalmanı istemiyorum. Aklım sürekli sende." Nabzım hızlanmaya başladı. İçimde hareketlenmeye başlayan karıncaları teker teker öldürmek istiyordum. Sadece bebeğini düşünüyordu. Benim heyecanlanmam çok saçmaydı.

"Haklısın aslında, neticede senin de bebeğin. Onu yanında istemen çok normal..."

Hafifçe gülümsedi. "O zaman en geç pazar günü, İstanbul'a kesin dönüş yapalım mı?"

Bu hız nefesimi kesiyor, midemi burkuyordu. Yine de itiraz etmeye pek hakkım olmadığı için, "Peki," dedim sessiz bir kabullenişle.

"Ah, şey pazartesi aile yemeğimize beraber gitsek senin için sorun olur mu? Onlarla tanışmanı istiyorum. Ayrıca çok geç olmadan bu durumu anlatmalıyım."

Kaşlarım hafiften çatılmıştı. Acaba ne tür bir tepkiye maruz kalacaktım? Belirsizliğe duyduğum nefreti bir kenara bırakıp küçük bir nefes aldım. "Ona da tamam."

Tek kaşını kaldırarak, "Stres ya da korku?" diye sorunca omuz silktim.

Sadece tepkilerinden çekiniyordum. "Büyük bir tepki gelmeyecekse sorun yok."

"Sanmıyorum. Benim evleneceğime ve çocuk sahibi olacağıma dair umutlarını yitirmişlerdi. Bu yüzden büyük bir sürpriz olacak o kadar."

Sözlerinin üzerine düşünceli bir ifadeyle, "Açıkçası sakin tepkin hâlâ şaşırtıyor beni. Bu kadar çabuk benimsemen tuhaf," deyince yüzümdeki varlığını koruyan düşünceli ifade onda da belirdi. Yavaşça başparmağıyla dudağının kenarını kaşıdı. "Çocukları her daim sevsem de baba olma fikri bana uzak geliyordu. Ama hayatın benim için farklı planları varmış. Açıkçası başta korksam da şimdi öyle hissetmiyorum."

Hayatın değil, benim planlarım. Sözlerimi durdurmak için dilimi ısırdım. Zihnim bağırmaya devam etse de gerçeklere sustum. "Bu kadar çabuk kabullenmen iyi oldu aslında."

Hafifçe güldü. "Keşke en baştan beri bilseydim."

Gözlerimi kaçırdım. Ah, bir bilseydi gerçekleri... "Ben üzgünüm, söyleyemedim."

Oturduğu koltuktan yavaşça kalkıp yanıma oturdu. Yüz yüze bakarken, uzanıp sıcak elleriyle üşüyen ellerimi tuttu. Kansız bir yapıya sahip olduğum için hamileliğim boyunca özellikle sıcak olan ellerim buz kütlelerine dönüşmüştü.

"Geçmişi geride bırakmak en iyisi," dedikten sonra çatılan kaşlarıyla, "Ve senin ellerin neden bu kadar soğuk?" diye sordu. Hafifçe omuz silktim. "Kansızlık."

Bir süre daha ellerimi tutup kendi elinin ısısını ellerime aktardı. O dakikalarda elleri sadece ellerimi ısıtmadı, aynı zamanda da donmaya yüz tutmuş kalbimi ağır ağır ısıttı. Sorun çıkarmadığı için, bu kadar anlayışlı bir yapıya sahip olduğu için minnetle baktım yüzüne. Aslında yüzüm yoktu güzel yüzüne bakmaya ama kendime engel olamıyordum işte. "Her şey için teşekkür ederim, Arslan."

Hafifçe gülümseyince bakışlarım dudaklarına kaydı. Yasak bölge... Sertçe yutkunup bakışlarımı zor da olsa gözle-

rine çıkardım. Uzun, kıvrık kirpiklerle çevrili kehribar rengi, parlak gözleri güzeldi. Bakmaya doyamayacak kadar hem de... Bakışları gözlerimden dudaklarıma inerken dudaklarım kurudu. Ardından o geceki enerji baş göstermeye başladı. Aramızda varlığını korumaya devam eden yoğun tutku, uyuduğu ağır uykusundan yavaşça uyandı. Kalbim hızla göğüs kafesime çarpıyordu. Tüylerim ürperdi, nefesim soluk borumda takılı kaldı. Dudaklarım aralanırken aramızdaki mesafenin azaldığını fark ettim. Ferah nefesi dudaklarıma çarpıyor, dudaklarımı cayır cayır yakıyordu. Kokusu benliğimi kuşatma altına alırken gözlerim buğulandı. Kuruyan boğazımı ıslatmak için nafile bir çabayla yutkunmaya çalıştım. Tam o sırada kapının tiz sesi odayı doldurdu. Bizi kendimize getirip geri çekilmemizi sağlayan çalan zil sesi miydi yoksa durumun yanlışlığı mıydı bilmiyordum. Sanırım nedenini bilemeyecektim de.

Tek bildiğim eğer o kapı çalmasaydı yanlış şeyler olacaktı. Bakışlarımı, Asrlan'ın şaşkınlık dolu yüzünden kaçırıp ayağa kalktım. Kapıya doğru ilerlerken beynimin içi sis alanı gibiydi. Düşüncem düşüncemi görmüyor, zihnim hiçbir şeyi algılayamıyordu. Sadece yanlıştı işte. O kırmızı bölgeydi, uzak durmalıydım ondan. Kapıya yanaştıkça yaşadığım heyecan geri çekildi, yerine geçen stres tüm bedenimi kuşatma altına aldı. Gözlerimi yumup titremeye başlayan ellerimle kapının kolunu indirdim. Arslan, Ülkü'yü hatırlayacak olursa şayet, işler kötü bir hâl alacaktı.

Açılan kapının ardından Ülkü içeri girdi. "Merhaba, evde pek bir şey kalmadığı için alışverişe çıktım. Biraz da etrafı keşfettim. Ay, ne güzel yer burası Beren, değil mi? İnsan hiç sıkılmaz. Bu arada seni ben uyandırmadım, değil mi?"

Her şeye rağmen kıpır kıpır bir kızdı. "Bir nefes al anlatacağım."

Ülkü elindeki poşetlerle yürüdüğü sırada, karşısında tüm heybetiyle dikilen Arslan'ı görünce adımları aniden kesildi.

"Sen de kimsin?" Arslan'ın yanında minnacık kalmış, kocaman açılan gözleriyle ona bakıyordu.

Arslan elini uzatıp sakin, kendinden emin çıkan sesiyle, "Arslan Ulusoy," dedi. Rahat tavrından anladığım kadarıyla Arslan, Ülkü'yü tanımamıştı. Rahat bir nefes alırken gerilen bedenim anında gevşemişti.

Ülkü yüksek sesle, "Ay, sen o adamsın!" diye bağırdı.

Arslan boş bir ifadeyle yüzüne baktı. "Kim?"

"Bizim bebişin babası. Ben de Ülkü, teyzesi oluyorum bu durumda," dedikten sonra elindeki poşetleri yere bırakıp yüzünde oluşan koca gülümsemeyle Arslan'ın uzattığı elini tuttu. "Memnun oldum."

Ardından yere bıraktığı poşetleri alıp mutfağa doğru yürürken, "Ben çok acıktım, bir şeyler hazırlayacağım," dedikten sonra gözden kayboldu.

Ne yapacağımı bilmez vaziyette salonun orta yerinde dikiliyordum. Arslan ile baş başa kalmaya hazır olmadığım için, "En iyisi ben de ona yardım edeyim," diyerek mutfağa geçtim. Bir buçuk saatin ardından yapılması kolay olduğu için domates çorbası, pilav ve et sote hazırlamıştık. Daha doğrusu Ülkü yemekleri hazırlamış, ben ise sadece salatayı yapmıştım. Arslan'ı yemeğe çağırdıktan sonra Ülkü'nün bitmek tükenmek bilmeyen konuşmaları eşliğinde yemeğimizi yemeye başladık. Bir ara Ülkü lavaboya gidince, Arslan bana dönüp şaşkınlıkla, "Bu hep böyle çok mu konuşur?" diye sordu.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bu iyi hâli desem?"

Sözlerimi duyunca gözleri kocaman oldu. "Nasıl tahammül edebiliyorsun?"

Sorusu üzerine omuz silktim. "İyi kızdır, severim onu ve kendisi tek dostum olur," deyince tuhaf bir sessizlik yaşandı aramızda. "Seda nasıl?" Aniden sorduğum soruyla beraber dilimi sertçe ısırdım. Seda da nereden çıktı şimdi?

Yerinde rahatsızca kıpırdanırken, "İyi olacak," dedi.

Başımı aşağı yukarı sallarken, açıkçası buluşup buluşmadıklarını merak ediyordum. Ama sormadım. Beni ilgilendirmezdi sonuçta. Biten yemeklerin ardından Ülkü'nün ısrarı üzerine, mutfağı toplamayı ona bırakıp içeri geçtim. Öylesine bir televizyon kanalı açınca Arslan ile beraber izlemeye başladık. Televizyonun karşısındaki kanepede birbirimize uzak mesafede oturuyorduk. Arada engel olamadığım bakışlarım ona kayıyordu. Sürekli bileğindeki tokayla oynaması dikkatimi çekiyordu. Yaptığının pek farkında değildi, bir nevi alışkanlık gibi duruyordu. Bakışlarımı takip eden bakışları bileğindeki tokaya indi. Kendime engel olamadan, "Önemli birine mi ait?" diye sordum.

Kaşları çatılırken cevap vermeyince açıklama yapma gereği duydum. "Sürekli oynuyorsun da o yüzden sordum."

Baştan savma bir tavırla, "Farkında değilim," diyerek televizyona bakmaya başladı.

Ben de onun gibi yaparak televizyona döndüm. Geçen sessiz ve huzurlu dakikaların ardından uykum gelmeye başladığı için sürekli esniyordum. Gözlerimi her kapadığımda ise açmak zor olmaya başlamıştı. Ne zaman pes ettiğini bilmediğim göz kapaklarım nihayetinde kapanmış, artık açılmıyordu. Başımı farkında olmadan yanıma yaklaşan Arslan'ın omzuna yasladım. Kokusunun yaydığı huzurla uykunun tatlı kollarına bıraktım kendimi. Dakikalar ardından bedenim havalandı, üşüyordum. Bedenimi ısıtmak için beni kucaklayan kişiye sokuldum. Hafifçe gözlerimi açarken Arslan'ın kollarında olduğumu gördüm. Uyku sersemi bir hâlde, "Üşüyorum," diye mırıldandım.

Sıcaklığından koparılıp soğuk yatakla buluştu sırtım. Yumuşak battaniyeme sarılırken, "Dolapta bir tane daha olacaktı, onu da üzerime örter misin?" diye sordum, uyuduğum için sesim çatlak çıkmıştı.Dolabı açıp aldığı battaniyeyi üzerime örttükten sonra, "Bu böyle olmayacak," diyerek battaniyeyi kaldırıp yatağın içine girdi. Uykulu gözlerim şokla açılırken başımı ona doğru çevirdim.

"Üşüyorsun ve ben fazlasıyla sıcağım."

Açıklaması üzerine ona şaşkınca bakmaya devam ettim. "Buna gerek yok."

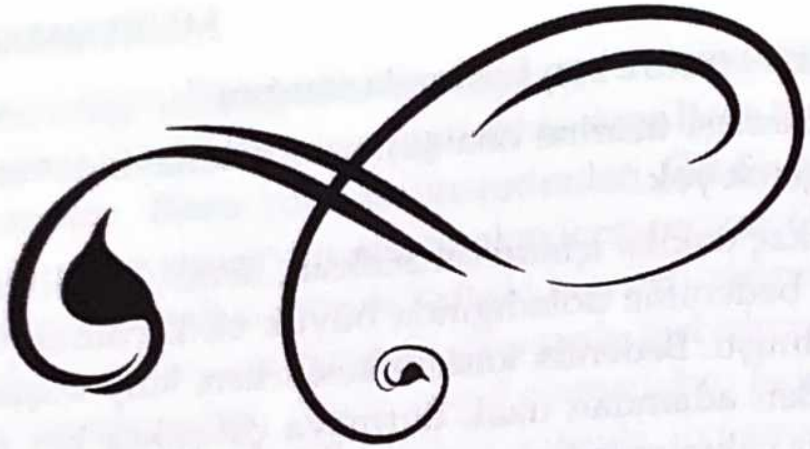
"Birkaç dakika içinde ısınacaksın, Beren," dedikten sonra kolunu bedenime doladığında büyük eli karnımın üzerinde asılı kalmıştı. Bedenim kaskatı kesilirken, kalp atışlarım hızlandı. Ben adamdan uzak durmaya çalıştıkça her seferinde daha bir yakınımda buluyordum onu.

"Sakin ol, sadece uyuyacağız. Hem daha ilerisini yaptığımız düşünülürse bu yaptığımız gayet masum, öyle değil mi?"

Kızaran yanaklarımla, "Aynı durum değil," dedim.

"Her neyse, uyu hadi." Bedeninden yayılan sıcaklık, dakikalar içinde ısınıp uyuşmamı sağladı. Gözlerim tekrardan kapanmaya başlıyordu. "Yarın uçak yolculuğunun bebek için sorun olup olmadığını sormak için doktora gideceğiz. Şimdi uyu, sarışın."

Uyuşuk zihnimle bana yasak olan adamın kollarında belki de hayatım boyunca hissettiğim en huzurlu uykuma daldım.

13. BÖLÜM

"Yalanlar"

Benliğim, daha önce tatmadığım yabancı duygularla çevrelenmişti. Yirmi dokuz yıllık hayatım boyunca, ilk defa bir erkeğin huzur dolu kollarında sarmalanmış bir şekilde uyumuş, uyanmıştım. Bu çok farklı bir hisli ve güzeldi... Çok güzeldi. Başımı hafifçe ona doğru çevirip gün ışığının aydınlattığı suretini izledim. Yüz hatları gevşemiş, dudakları hafifçe aralanmıştı. Yumuşak saçları, ellerimi arasında gezdirmek isteyeceğim kadar davetkâr duruyordu. Uyanmasını istemediğim için bu isteğimi göz ardı ettim.

Hamileliğin son aylarına doğru uyumak gittikçe sıkıntılı olsa da, kollarında son derece rahat uyuduğum su götürmez bir gerçekti. Ve şaşırtıcı bir biçimde birkaç kere dönüp durmam da pozisyonumuz değişmemişti. Sırtım geniş göğsüne yaslı, kolu karnımın üzerinde asılı duruyordu. Bedenime aşıladığı huzur ve güvene alışmak çok kolaydı... Ama alışmamalıydım, yanlıştı. Hafifçe iç çektim. Kendime engel olamadan, elimi uzatıp sakallarla kaplı yanağının üzerinde hafifçe gezdirdim. Elime batan sakallarının verdiği his, yüzümdeki gülümseme nedeniydi. İçi kadar dışı da hayli güzeldi. İyi biriydi, hak etmediğim kadar. Bu iyilik bana birkaç beden büyük, vicdanıma fazlaydı, kaldıramıyordum. İpin ucu kaçmadan kopmaya yüz tutmuş ipleri tutmalıydım.

Yavaşça kokusunu içime çekip birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. Bir daha bu denli yakın olmamıza izin vermeyecektim. Kendi iyiliğim için buna müsaade etmeyecektim. "Yaptıklarım yüzünden özür dilerim." Sessizce mırıldandıktan sonra, yavaşça kollarından sıyrılıp ayağa kalktım. Son bir kez daha ona baktıktan sonra odadan çıktım.

Mutfaktan sesler geliyordu. Ülkü uyanmış olmalıydı. Banyoya uğrayıp kişisel ihtiyaçlarımı giderdikten sonra mutfağa geçerek, Ülkü'nün hazırlamakta olduğu masaya oturdum.

Beni gören Ülkü gülümsedi. "Günaydın en güzel anne adayı."

"Günaydın, keşke bu kadar zahmet etmeseydin, Ülkü. Misafirsin, ben hazırlardım."

Önüme büyük bir bardak süt koyarken, "Saçmalama, hamilesin sen. Senin tek işin dinlenmek ve yeğenime iyi bakmak," deyip yanağımdan makas aldı.

"Peki, madem." Sütümden içerken Ülkü, Arslan ile geçirdiğim geceye dair muzip sorular soruyordu.

Onu duymazdan gelerek susmayı tercih ettim. Ülkü'nün kısa süre içinde donattığı masaya bakınca karnım guruldamaya başladı. Çok acıkmıştım. Bu yüzden Arslan ve Ülkü'yü beklemeden yemeye başladım. Onları beklemeyi gerçekten istemiştim ama ne yazık ki bebeğim benimle aynı fikirde değildi. Önce haşlanmış yumurtamı yedim. Ardından Ülkü'nün sabah erken saatlerde aldığı simide krem peyniri sürdüğüm sırada Arslan mutfaktan içeri girdi. Onu görünce elim havada asılı kaldı. Kırışan siyah tişörtü, dağılan saçı ve sakalıyla fena hâlde iyi görünüyordu. Her defasında aklımı başımdan alması haksızlıktı!

Yasak bölge, girersen çıkamazsın Beren, onu izlemeyi kes! Sağduyum haklıydı. Önüme dönüp dudaklarımı büzdüm.

"Günaydın. Erkencisiniz."

Ülkü, Arslan'a bakıp, "Ay yok enişteciğim, sen geç kaldın. Baksana seninki bizi beklemeden masada olan her şeyi silip süpürdü," deyince ikisinin bakışları bana döndü.

Çiğnemekte olduğum simidi yuttum. "Ben iki canlıyım. Sizin gelmenizi bekleyemem." Elimi karnıma götürüp başımı eğdim. "Değil mi oğlum, suç onlarda erken gelseydiler," dedikten sonra vurdumduymaz bir şekilde yarım kalan yemeğimle ilgilenmeye başladım. Göz ucuyla onlara bakınca ikisinin de bana gülümsediğini gördüm. Omuz silkip yemeye devam ettim.

Sessiz geçen kahvaltımız bitince Arslan bana döndü. "Bir saat içinde çıkmamız gerekiyor, randevu saatine az kaldı."

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra hazırlanmak için odama geçtim. Yatağımı toplayıp duş aldım. Daha sonra üzerime hardal sarısı, geniş triko ince bir kazak, altına da rahat kot giydikten sonra saçlarımı sıkıca bağladım. Yüzüm cansız durduğu için hafif kırmızı bir ruj sürdüm, çıkmak için hazırdım. Odadan çıkınca kanepede oturmuş haberleri izleyen Arslan'a

"Ben hazırım!" diye seslendim.

Başını sallayıp kanepeden kalktı. Portmantoya asılı siyah ceketini giydikten sonra beraber evden çıktık. Arabaya doğru sessizce ilerledik. Aramızda sürekli olan bu sessizlik, tuhaf bir biçimde rahatsız edici değildi. Aksine farklı biçimde iyiydi. Sessizliği bile huzurluydu. Arabaya bindikten sonra aramızdaki sükûtu radyoda çalan şarkı doldurdu. Başımı cama yaslayıp kısa süre sonra ayrılacağım yerleri izledim. Burayı özleyecektim.

Yavaşlayan araba hastanenin önünde durunca ona doğru döndüm. "Çiğdem seni görünce şaşıracak."

Bana bakan gözleri düşünceliydi. "Evet, sanırım ona da büyük bir şok olacak. Ama yapacak bir şey yok, hadi inelim," dedikten sonra beraber arabadan inip hastaneye doğru yürümeye başladık.

Tuhaf bir şekilde gergin hissediyordum çünkü insanlara açıklama yapmayı pek de sevmiyordum. Yaptıklarım beni ilgilendirirdi, bir başkasını değil. Ama insanlar bu gerçeği pek umursamıyor, bir başkasının hayatına yorum yapacak gücü kendilerinde bulabiliyorlardı. Sırf bu yüzden gizlemiştim ya bebeğimi...

Bunları umursamamaya çalışarak aşina olduğum koridorlarını arşınladı adımlarım. Hastanenin sevmediğim kokusu burnuma süzülürken yanımdaki adama baktım. Buraya hep tek gelmiştim. İtiraf etmeliydim ki beraber gelen çiftlere özenmiş, onlar gibi olamayacağım için hep üzülmüştüm. Ama şimdi dolaylı yoldan da olsa hayallerim gerçek olmuştu. Durumun ironisi karşısında gülmeden edemedim.

"Ne oldu?"

Arslan'ın sorusunu duyunca hafifçe omuz silkip, "Hiç," dedim. Daha sonra jinekoloğum olan Çiğdem Hanım'ın odasına girdim, ardım sıra gelen Arslan ile beraber. Çiğdem yüzünden hiç eksilmeyen gülümsemesiyle karşıladı beni. Ta ki arkamdan içeri giren Arslan'ı görünceye kadar. Gülümsemesi yüzünde dondu, gözleri hafifçe açıldı.

"Ah Arslan, seni beklemiyordum. Hoş geldin ama önce hastamla ilgilenmeliyim."

"Biz de bunun için geldik." Çiğdem'in masasının karşısındaki koltuğa oturduktan sonra Arslan Çiğdem'e bakıp ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Açık konuşmak gerekirse bebeğin babası benim, Çiğdem."

Çiğdem'in gözleri irileşirken ne yapacağını bilmiyor gibi bakıyordu. Dudaklarını bir iki kez açıp kapattıktan sonra, "Anlamadım?" dedi. Eh, anlamamakta haklıydı.

"Şöyle ki biz Beren ile İstanbul'da tanışıyorduk. Bir süre sevgili olduk ama aramız bozulunca Beren beni terk etti. Buraya geldiğim zaman tesadüfen onu görünce bebeğin babası olduğumu anladım." Bakışlarım Arslan'a dönerken rahatça söylediği yalana şaşırmıştım.

"O yüzden mi aldın adresi benden? Hastan olduğunu söyleyerek kandırdın beni!" Arslan hafifçe başını aşağı doğru eğdi. Çiğdem şaşkınlıkla başını iki yana sallamaya başladı. "Yüz sene düşünsem aklıma gelmezdi. Hayat gerçekten şaşırtmayı seviyor."

"Evet, kesinlikle öyle..."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Çiğdem nedensizce gülmeye başladı. "Desene bunca zaman arkadaşıma sövüp durmuşum, hamile kadını bir başına bıraktığını düşünerek."

Araya girme gereksinimi duyarak, "Aslında bu tamamen benim suçum. Kimseye söylemedim," dedim.

Çiğdem hafifçe gülümseyip elimi tuttu. "Eminim ki bir açıklaman vardır. Kadınlar her zaman haklıdır çünkü." Sözlerinin ardından ikimiz de gülmeye başladık.

Arslan Çiğdem'e bakıp, "Biz yarın İstanbul'a gideceğiz. Beren'in hamile hâliyle seyahat etmesi uygun mu? Ayrıca hazır gelmişken rutin kontrolleri yapalım," deyince Çiğdem, "Pekâlâ..." deyip ayağa kalktı. Dakikalar sonra doktorumun, karnımın üzerine sürdüğü soğuk jelle beraber hafifçe ürperdim. Bebeğimi göreceğim için fazlasıyla heyecanlı hissediyordum. Her seferinde bu tarifsiz his yayılıyordu içime. Ekranda çıkan görüntüyle beraber bakışlarım ona döndü. Önce küçük bir fasulye tanesi gibiyken şimdi büyümüş, bebek şeklini almaya başlamıştı mucizem.

"Çok güzel." Arslan'ın hayranlık dolu sesini duyunca bakışlarım ona doğru kaydı. Yüzündeki ifade nefesimi kesti. Bakışları çok içten, çok güzeldi.

"Her şeyi normal, gayet sağlıklı."

Hafifçe gülümseyip sessizce, "Çok şükür," diye mırıldandım.

"Başlarda zor ve tehlikeli bir hamilelik olsa da şu an her şey normal görünüyor. Rahatla lütfen Beren'ciğim."

"Tehlikeli mi?" Arslan'ın sesi üzerine bakışlarım tekrar yüzüne kaydı. Kaşları çatılmıştı.

"Evet, maalesef Beren birkaç kere düşük tehlikesi geçirdi. Gerçekten zor bir hamilelikti. Tabii annemiz bundan bir gün bile şikâyetçi olmadı. Aşırı olan kusmaları yüzünden, beslenmesini serumla yaptığında bile tek isteği, onu sağlıklı bir şekilde kucağına almaktı. Gerçekten şanslı bir bebek, annesi onu çok seviyor."

Çiğdem'in sözleriyle beraber ona kolay hamilelik geçirdiğime dair söylediğim ufak yalan da ortaya çıkmış oldu böylelikle. Nedensizce utangaç hissederken, hafifçe doğrulup karnımın üzerindeki jeli bir peçete yardımıyla sildim. "Seyahat etmenizde hiçbir sakınca yok, gönül rahatlığıyla gidebilirsiniz." Arslan, Çiğdem'in elini sıkıp dostça sarıldıktan sonra odadan çıktık.

Arabaya binerken Arslan sessizdi. Sonra aniden bana döndü. "Neden bana kolay hamilelik geçirdiğine dair yalan söyledin?"

Derin bir nefes alırken arabasına sinen kokusunu içime çektim. "Çünkü bunu bilmen sana sadece daha fazla vicdan azabı yaşatacaktı ve ben senin üzülmeni istemiyorum Arslan. Lütfen anla beni."

Memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Peki öyle olsun," dediğinde yüzünde yenilmiş bir ifade vardı.

"Beren ne kadar inkâr etsen de güçlü bir kadınsın. Ondan vazgeçmediğin için, tek başına verdiğin mücadele için teşekkür ederim."

Kalbime bir şey battı, kalbim kanadı. Akan yapışkan kan, vicdanıma damladı. Vicdanım kan revan içinde kaldı, içim pişmanlıktan kavruldu. Gözlerimi zorlayan yakıcı yaşları iteleyip düz bir sesle konuşmaya zorladım kendimi. "Teşekkür edilecek bir durum yok. Ben sadece üzerime düşen görevimi yaptım. Yine olsa yine yaşamak zorunda kalsam o acıları, tek bir saniye düşünmem, çocuğum için seve seve katlanırım."

"Biliyorum. Artık biliyorum." Yüzünde çözemediğim bir ifade belirirken, gözlerini kaçırıp arabayı çalıştırdı. Eve dönüş yolunda Arslan bana dönüp, "Acıktın mı?" diye sordu.

Aslında acıkmıştım. Hamileliğim ilerlediği için bu aralar çok sık acıkıyordum. "Evet," deyince arabayı başka bir yöne sürmeye başladı. Daha önce hiç gitmediğim bir mekânın önünde durdu araba. Yavaşça arabadan indikten sonra abartıdan uzak olan küçük mekâna girdik. Arslan bana bakıp, "Buranın yemekleri çok güzeldir. Her geldiğimde muhakkak uğrarım," dedi masaya oturduğu sırada.

Arslan Adana dürüm sipariş etmişti. Aslında hamile kalmadan önce et pek yemezdim ama hamilelikten sonra bebeğime yararı olduğu için sıkça yemeye çalışıyordum. Siparişlerimiz gelince dürümden gelen güzel kokular iştahımı kabartırken hızla yemeye başladım. Gerçekten çok lezzetliydi.

"Çiğdem'e neden yalan söyledin? Ben gerçeği söylemeni bekliyordum."

Sırtını sandalyeye yaslayıp bana baktı. Nedense jinekologdan çıktığımızdan beri bakışları değişmişti. Farklı bir biçimde daha sıcaktı ya da bana öyle geliyordu.

"Aslına bakarsan herkese bu şekilde anlatmayı planlıyorum."

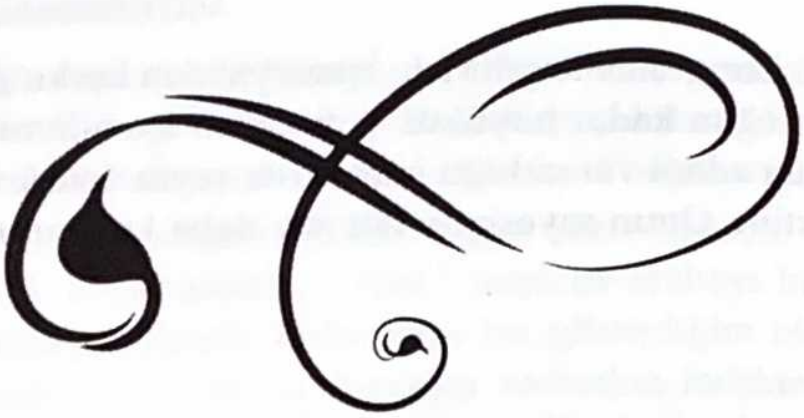
Ben de onun gibi sırtımı sandalyeye yasladım. "Olur, sen bilirsin."

Masadaki suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Peki, kalkalım mı?" diye sordu. Başımı olumlu anlamda sallayınca Arslan hesabı istedi. Daha sonra restorandan çıkıp arabaya doğru yürüdük.

Arslan sakince, "Yarın öğlen saatlerine kadar çıkmamız gerekiyor," deyince sertçe yutkundum.

Şu an yaşamakta olduğum şehri ve hayatı seviyordum. Fakat yarın hayatım bir kez daha tamamen değişecekti. Herkes bebeğimden haberdar olacak, birçok eleştiriye maruz ka-

lacaktım. Zor günler kapıdaydı. İçime yayılan korku göz ardı edemeyeceğim kadar büyüktü. Ama içten içe biliyordum ki yanımdaki adam var olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilecektim. Onun sayesinde her şey daha katlanılır bir hâl alacaktı.

14. BÖLÜM

"Sızı"

Bordo valizimi yatağımın üzerine koyup fermuarını açtım. Dolaptan kıyafetlerimi çıkarıp içine yerleştirirken buruk hissediyordum. Buradan ayrılmayı pek de istemiyordum. Çünkü İstanbul, benim için iyi anılara ev sahipliği yapmıyordu. Oraya gitmek, içime gömdüğüm kötülüklerle yüzleşmek gibiydi. Kötü anılarım vardı orada. Her bir köşesinde yaşananların izi sinmişti. Ben orada iyi değildim...

İçimdeki ses, melodik çıkan sesiyle fısıldadı. *Belki artık orada iyi olursun, çünkü artık Arslan var, artık oğlun var.* Hâlâ inanması güçtü. Hayatımı değiştirecek iki kişiye sahip olacaktım. Daha kısa bir süre önce yalnız bir kadındım ama şimdi iki erkek vardı hayatımda. İkisi de mükemmeldi... Bunları hak ettiğimden emin değildim. Hak etmeyecek şeyler yapmıştım ama yine de bu fırsatı elimden kaçırmayacaktım. Bir kez daha kaybeden taraf olmayacaktım.

Olmamak zorundaydım. Çünkü yaşam kaynağım olan oğlumu kaybedersem dayanamazdım, gerçekten dayanamazdım. Ve şimdi kaybetmek istemeyeceğim şeyler, ikiye çıkıyordu. İçimde bir şeyler daralmaya başladı, ruhumun karanlık tarafı aklıma süzüldü. Ben küçücük bir eşyam kaybolsa üzülen bir insandım. Bu yüzden onları saplantılı hayatıma almamalıydım ama almıştım işte. İş işten geçeli aylar oluyor-

du. Artık yoluma bakmalıydım. Sislerle kaplıydı belki yolum ama yine de önümü görmeliydim. Sisler elbet açılacak, yolum net bir şekilde görülecekti. Derin bir nefes aldıktan sonra kıyafetleri yerleştirmeye devam ettim. Makyaj masamın üzerindeki eşyalarımı makyaj çantasına yerleştirdiğim sırada kapım tıklatıldı. "Gel!" diye seslenince Ülkü içeri girdi.

"Sana yardım etmeye geldim."

İtiraz etmemiştim çünkü ayakta durmaktan belim ağrımaya başlamıştı. Yatağın üstüne yavaşça oturdum. Geri kalan eşyalarımı Ülkü yavaş yavaş toparlamaya başladı. Aynı zamanda hiç susmadan konuşuyordu. Onun bu cıvıl cıvıl hâli içimdeki hüznü kovuyor, neşelenmemi sağlıyordu.

"Ülkü, Selim'den haber var mı?" diye sorarken neşeli hâli birdenbire söndü.

Gözleri dolarken, "Hayır, haber yok," dedi.

"Anladım."

Elinde katlamakta olduğu pantolonu bırakıp, yanıma otururken omuzları yaşadığı hüzünden dolayı çökmüştü. "Beren?"

"Efendim?"

Gözleri o kadar mahzun bakıyordu ki içim acıdı. "Beni neden sevmedi?" diye sordu. Boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Bu soruyu yıllarca sormuştum kendime. Cevap, sonu olmayan bomboş bir kuyuydu. Bir insanı neden sevdiğini anlamayacağımız gibi sevmediğini de anlayamıyorduk ne yazık ki. Bu yüzden belki de irdelememek en iyisiydi. Çünkü sonuç değişmiyordu.

"Ülkü, biliyorsun ki ben de Arın'ı sevmiştim. O kadar sevmiştim ki kendi benliğimi, daha sonra da akli dengemi yitirmeye başlamıştım. İnan bana sevmeyen bir adamı kendine âşık etmenin hiçbir yolu yok. Bunun cevabı da yok. Bu soruları sorma kendine. Zor biliyorum ama akışına bırak. İnan hayat sana olması gerekeni getirecek zaten. Yoksa mahvolursun Ülkü, olma. Sen de mahvolma, bu neşen hiç bitmesin."

Koca kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Öyle kolay değil ki Beren! Onu o kadar çok seviyorum ki... Ve biliyorum, o da bana karşı boş değil. Ama bu neyin inadı, neyin direnci anlamıyorum. Kendine bir şeyler ispat etmeye çalışıyor ama ne? Bir insanın bu kadar gereksiz yere inat etmesi saçmalık. Hayat kısa, hayat elimizden her saniye akıp gidiyor, tadını çıkarmalıyız. Neden bunu anlamıyor ki? Ah, aslında cevap basit! Kalas, kaz kafalının teki çünkü!"

Ani ruh değişimi yüzünden gülmeye başladım. "O kalası yontursun kuzum sen, hiç merak etme," deyince benim gibi gülmeye başladı. Sonra nedensizce ikimiz de kahkaha atmaya başladık. Sanırım fena hâlde sinirlerimiz bozulmuştu. Çünkü ağlanacak hâlimize gülüyorduk. "Beren, biz neye gülüyoruz?"

"Ben de bilmiyorum," dedim kahkahalarımın arasından. Gözlerimden yaşlar akarken karnım ağrımaya başladı. Elimle yüzümü kurulayıp nefes almaya çalıştım. O sırada açık kapıdan içeriye Arslan girdi. Şaşkınlıkla bize bakıyordu. Yüz ifadesini görünce tekrar gülmeye başladık.

"İyi misiniz?" İkimiz de başımızı salladık, sonra kahkahalarımız yavaşça azalmaya başladı. Arslan ayakta dikilmiş, şaşkınca bize bakmaya devam ediyordu.

O sırada kapı çalınca, "Ben bakarım," diyerek ayağa kalktım. Paytak adımlarımla kapıya ulaşınca kolunu indirdim. Açılan kapının ardından gördüğüm kişi yüzünden bir an şaşırıp kaldım. "Faruk, hoş geldin! İçeri gel lütfen." İçeri girince salona doğru yürüdük, Arslan ile Ülkü de yanımıza gelmişti. Arslan tuhaf bakışlarla Faruk'u incelerken ikisini tanıştırmak adına, "Buradaki tek arkadaşım, Faruk. Ve bu da Arslan," dedim. Arslan elini uzattı, birkaç saniye Arslan'ın eline bakan Faruk, ifadesiz bir yüzle uzanıp ona uzatılan eli tuttu. Dudaklarından memnun oldum kelimeleri dökülse de yüz ifadeleri hiç de öyle durmuyordu.

"Kaçak baba adayımız bu oluyor anlaşılan."

Faruk'un sarf ettiği fütursuz kelimeler yüzünden bedenim gerilirken sertçe baktım. Arslan kayıtsız bir ifadeyle Faruk'a bakarak, "Sanırım evet, ben oluyorum," dedi. Sesi ifadesiz olsa da bu ifadesizliğin altında öfke olduğunu hissetmiştim.

Faruk alaycı bir ses çıkarttı. "Tabii, insanın kendini bilmesi güzel."

"Faruk lütfen!" deyince sertçe bana baktı. Gözlerinde çözemediğim tuhaf bir ifade vardı. Bu ifadeye daha önce hiç şahit olmamıştım.

"Kahve içer misiniz?"

Bakışlarımız, tatlı bir şekilde soru soran Ülkü'ye döndü. Gergin ortamdan kurtulma umuduyla, "İyi olur," dedim hızla.

"Pekâlâ, ben kahve yapıp geliyorum o zaman." Arkasından gitmeyi bir an düşünsem de ikisini tek bırakmak istemediğim için vazgeçtim.

"Otursanıza." Arslan ile beraber yan yana oturduk. Faruk ise tam karşımızda oturmuş, bakışları ben ve Arslan arasında gidip geliyordu.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordum Faruk'a. Faruk işine âşık bir matematik öğretmeniydi. Omuz silkip, "İyi gidiyor," deyince hafifçe gülümsedim. "Buna sevindim."

Sözlerimin ardından esnemeye başlayınca Arslan bana döndü. "Yorgun görünüyorsun, uyu istersen."

Başımı iki yana doğru sallayıp hafif bir tebessümle, "Gayet iyiyim," dedim.

Faruk, "Bunu düşünmek için biraz geç kalmadın mı?" diye Arslan'a sorunca tüm bedenim gerilmeye başladı. Bu adam neden sürekli olur olmaz sorular soruyordu ki?

Arslan'ın bakışları dikkatli bir şekilde Faruk'a döndü. "Derdin ne?"

Faruk bakışlarına sertçe karşılık verirken öfke dolu bir şekilde konuşmaya başladı. "Derdim sensin, derdim onun tek

başına kalmış olması, derdim onun aylarca tek yaşaması! Ve o hamileydi!"

Arslan'ın cevap vermesine izin vermeyerek araya girdim. "Faruk sana olayların nasıl geliştiğini daha önce anlatmıştım! Neden bu şekilde konuşuyorsun?"

Arslan kolumu tutarak, "Bırak Beren, haklı!" deyince bende ipler koptu.

Herkesin bir şekilde Arslan'ı suçlu görmesi sinirlerimi bozuyordu. Oysa tek suçlu bendim. Bunun verdiği öfkeyle bağırmaya başladım. "Haklı falan değil! Neden hepiniz anlamamakta ısrar ediyorsunuz! Sana söylememek benim kararımdı, senin bilmeni istemedim, kimsenin bilmesini istemedim! Neden bu olay bu kadar büyüdü gerçekten anlamıyorum! Bu benim kararımdı, sadece benim! Bunu kabul edin artık!" Arslan'a sertçe baktıktan sonra aynı bakışlarla Faruk'a baktım. "İkiniz de!"

"Kabul etmiyorum. Kimse böyle bir şeyi istemez."

İnatçı bir ifadeyle karşılık veren Faruk'un sözleri üzerine bıkkınlıkla nefesimi dışarı verdim. "Faruk, özel olarak konuşalım mı?" diye sordum daha sakin bir şekilde.

Kafasını olumlu anlamda sallayınca beraber odama doğru yürüdük. Sırtımda Arslan'ın yakıcı bakışlarını hissediyor olsam da dönüp ona bakmadım.

Odamın kapısını kapatır kapatmaz Faruk'a dönüp sertçe konuşmaya başladım. "Derdin ne senin? Neden bu şekilde konuşuyorsun? Sana ona söylemediğimi anlatmıştım! Bu tavırların çok gereksiz!"

Ellerini kısa kesimli, koyu kahverengi saçlarının arasına geçirdi. Bedeninden yayılan öfkeyle gözlerime baktı. "Anlamıyorsun!"

"Anlamamı kolaylaştır öyleyse!"

"Yerine oturmayan şeyler var, bir şeyler eksik. Bu hikâye, nedense anlattıklarınla kısıtlı değilmiş gibi geliyor."

Endişeyle gözlerine bakıp sertçe yutkundum. Anlattığım hikâyede bir şeyler değil, birçok şey eksik ve yalanlarla doluydu. Düşüncelerimin aksine, "Sadece senin kuruntun, öyle bir şey yok," diyerek gözlerimi kaçırdım.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Kuruntu değil!" diye tısladı.

"Sadece abartıyorsun!"

Öfkeli bakışları odada dolanırken gözleri yatağın üzerindeki valizlere takıldığında, "Gidiyor musun?" diye sordu ansızın.

Onun baktığı valizlere bakarken neredeyse her şey hazırlanmıştı. "Evet, gidiyorum. Yarın yola çıkacağız."

Gözlerinde endişe belirirken ne yapacağını bilmiyor gibi baktı. Derdi neydi bu adamın?

"Beni ikna eden en büyük faktörlerden birisin, teşekkür ederim. Konuşmamız, karar vermemde çok etkili oldu."

"Beren nedense iyi bir şey yapmamışım gibi geliyor."

Bana yaklaşıp elimi tuttu. "Onunla gitmek zorunda değilsin, onunla evlenmek zorunda değilsin. Babasız çocuk büyütmek zor biliyorum ama kendini buna mecbur hissetmeni istemiyorum. Kaç gündür düşünmekten kafayı yiyeceğim. İstemediğin bir hayatı yaşayacağın düşüncesi... Bu çok kötü! Bu yüzden gitme, Beren. İnan elimden geleni yaparım, sana her konuda yardımcı olurum."

Şaşırmıştım. Sanırım hayatım tersine dönüyordu. Kimsenin umurunda olmayan ben, şimdi sayamayacağım kadar çok kişi tarafından korunup seviliyordum. Hafifçe gülümseyerek beni önemseyen arkadaşımın elini tuttum.

"Faruk çok teşekkür ederim, gerçekten iyi bir dostsun ama kimse beni hiçbir şeye zorlamıyor. Hem inan bana ben öyle pabuç bırakacak bir kadın değilim. Benim için üzülme."

"Emin misin?"

Tekrar gülümsedim. "Eminim, lütfen artık üzülme ve Arslan'a o şekilde davranma. Onun gerçekten hiçbir şeyden haberi yoktu. Belki de bu hikâyedeki en masum kişi o."

Hafifçe başını salladı. "Pekâlâ, öyle diyorsan öyledir. Ama yine de o herifi pek gözüm tutmadı. İstediğin zaman vazgeçebilirsin, beni arayıp yardım isteyebilirsin. Ben her zaman yanındayım, bir telefon kadar uzağındayım, lütfen unutma bunu."

"Unutmam."

"Söz mü?"

"Söz."

Beraber içeri girdiğimizde Arslan dirseklerini dizlerine yaslamış, oturuyordu. Bakışları bizi bulurken gözlerinde anlayamadığım tuhaf bir ifade vardı. Pek üstünde durmayarak yorgun bir şekilde kanepeye oturdum. Ne gündü ama! Ülkü mutfaktan çıkarak yanımıza gelip kahveleri verdi. Benim için de çok sevdiğim şeftali suyu getirmişti. Sessiz bir ortamda kahveler içildikten sonra Faruk gitmek için ayaklandı.

"Hoşça kal Faruk, sevdim seni." Ülkü bir yandan konuşuyor, bir yandan sevecenlikle el sallıyordu.

"Hoşça kal."

Ayağa kalkıp onu uğurlamak için arkasından kapıya doğru yürüdüm. Beklemediğim bir anda kollarını bana doladı. Derin bir nefes alırken kulağıma, "Sözünü unutma lütfen. Her zaman bir telefon kadar uzağındayım. İstediğin zaman arayabilirsin," dedi.

"Peki, unutmam. Her şey için çok teşekkür ederim," dedikten sonra Faruk, saçlarıma küçük bir öpücük kondurup geri çekildi. Daha önce hiç bu kadar samimi davranmamıştı. Şaşırsam da bozuntuya vermedim.

Kapıyı kapattıktan sonra arkamı dönünce Arslan'ın beni izlemekte olduğunu gördüm. Yine tuhaf bir şekilde bakıyordu ama o kadar yorgun hissediyordum ki daha fazla düşünmek istemiyordum. Zihnim Faruk'un tepkilerini ve Arslan'ın bakışlarını anlamayacak kadar bitap düşmüştü. Odama gidip üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Tam yatağa girecekken kapı çalındı. Arslan büyük adımlarla içeriye girdi.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Yatağa tam karşıma otururken düşünceli duruyordu. "Bana söylemediğin bir şey var mı?"

Kalp atışlarım hızlanırken korku bedenimi esir almaya başlamıştı. "Ne gibi?" Sesimin titrememesi için büyük bir çaba harcamıştım.

"Az önce giden adam hakkında."

"Faruk mu?" Korkum yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

"Evet, aranızda ne var?"

Kaşlarım havalanırken boş boş yüzüne baktım. "O sadece arkadaşım."

Alt dudağını ağzının içine yuvarlayıp bir müddet sessiz kaldı. "Beren seni bir şeye zorluyor muyum?"

Bugün neden herkes bana bu soruyu soruyordu ki? Gözlerine bakarken, "Karşıdan bir şeylere zorlanacak bir kadın gibi mi duruyorum?" diye sordum.

Hafifçe güldü. "Aslına bakarsan durmuyorsun."

"Eee o zaman?"

Dudaklarını bükerken sağ omzunu silkti. "Bilmiyorum, sadece merak ettiğim bir şey var."

"Nedir?" diye sordum bıkkınlıkla. Gerçekten bugün soru cevaplamaktan sıkılmıştım.

"Ona âşık mısın?" Gözlerim kocaman açılırken az kalsın kendi tükürüğümde boğulacaktım.

"Hayır! Bu da nereden çıktı?" diye dehşetle soludum.

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim, kimseye âşık falan değilim ben."

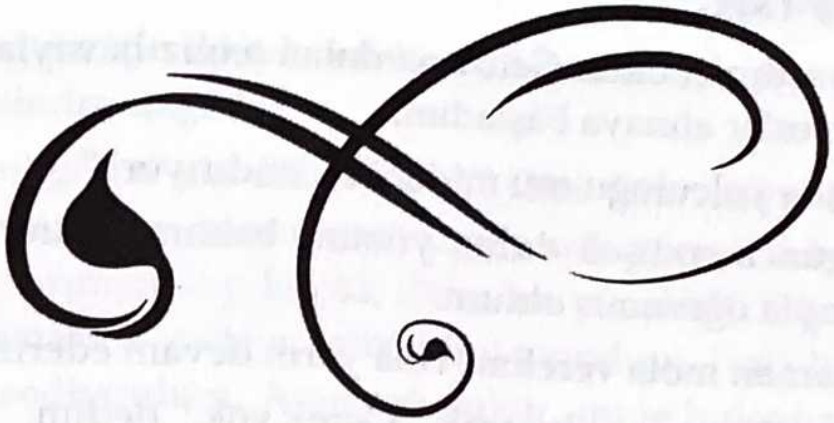
"Peki, o hâlde," dedikten sonra gözlerinde beliren rahatlamış ifadeyle ayağa kalkarken, "Başkasına âşık bir kadınla evlenmek kötü olabilirdi," dedi.

Hafifçe gülümserken, "Öyle bir durum yok. Rahat ol," diyerek gözlerimi devirdim.

Tam o sırada karnımda oluşan hareketlenmeyle kıkırdamaya başladım. "Tekme mi atıyor?" diye sorunca başımı salladım.

Yatağa tekrar oturup elini karnımın üzerine koyarken nefesim kesildi. Bebeğim babasının varlığını hissetmiş gibi tekmelerini sıklaştırırken, Arslan hafifçe gülümseyip eğildi. "Merhaba oğlum." Yüzümdeki gülümseme donarken büyülenmiş gibi önümdeki manzarayı izlemeye başladım. "Geç tanışsak da ben baban oluyorum." Karnımı okşayan sıcak, büyük eli karşısında ayak parmaklarım içe doğru büküldü. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Sıcak dudaklarını karnımla buluşturdu. İçimde kelebekler değil, serçeler aynı anda kanat çırpmaya başladı. Sertçe yutkundum, sanki kalbim boğazımda atıyordu.

Zor olacaktı... Ondan uzak durmak, etkilenmemeye çalışmak tahmin ettiğimden de zor olacaktı. Ruhumun çaresi olmayan ağrıları baş gösterdi. Çünkü kalbim, bir kez daha emsali olmayan acının kollarında kıvranıp duracaktı.

15. BÖLÜM

"Alacakaranlık"

Yol hızla akıp giderken, arabanın camına vuran yağmur tanelerini izliyordum. İlkbaharın gelin edasıyla süslediği ağaçlar sayesinde dışarısı muazzam bir görüntüye kavuşmuştu. Manzaraya eşlik eden müzik ve burnuma dolan koku gevşememi sağlıyordu. Bakışlarımı camdan çekip gözlerimi yumdum. Arslan'ın yolculuğumuz için gösterdiği hassasiyet aklıma gelince yüzümde bir tebessüm oluştu.

Bugün için uçak bileti bulamamıştık. Bunun üzerine Arslan'a araba yolculuğunu teklif etmiştim. Bu önerim hakkında biraz düşününce yolculuğumuzun böyle daha rahat geçeceği konusunda hemfikir olmuş, İstanbul'a arabayla gitmeye karar vermiştik. Fakat yavaş yavaş bulanmaya başlayan midem yüzünden kararımın doğruluğunu sorgulamıyor değildim. Nükseden mide bulantım yüzünden başımı geriye yaslayıp derin nefesler aldım. Mide bulantısından nefret ediyordum.

"İyi misin?" Arslan'ın sesini duyunca, gözlerimi açmadan başımı olumlu anlamda salladım. "Rengin kireç gibi oldu, hiç iyi görünmüyorsun." Cevap vermedim, konuşabileceğimi sanmıyordum. Araba aniden durunca ve az sonra içeriye soğuk hava akın etmeye başlayınca, Arslan'ın dışarı çıktığını anlamış oldum. Yolcu tarafının kapısı açıldıktan sonra gözlerimi açıp uzattığı elini tuttum. Yavaş bir şekilde arabadan çık-

mama yardımcı oldu. Genzime dolan temiz havayla beraber derin nefesler almaya başladım.

"Araba yolculuğu mu mideni bulandırıyor?"

Yorgunca endişeli duran yüzüne baktım. "Sanırım öyle, an itibarıyla öğrenmiş oldum."

"O zaman mola verelim. Yola yarın devam ederiz."

Başımı iki yana sallayarak, "Gerek yok," dedim.

"Var, sağlığınız bizim İstanbul'a varış hızımızdan daha önemli." İşaret parmağıyla burnumun ucuna hafifçe dokundu. "İleride bir pansiyon olacaktı, geceyi orada geçiririz. Daha iyi hissettiğin takdirde yarın yolu tamamlarız."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırırken bir kez daha emin oldum. Bebeğimin babası olarak en doğru seçimi yapmıştım. Arslan'ın genlerinde babalık kodları vardı. Bu adam, ruhunda yer edinen şefkatli kişiliğiyle tam bir *adamdı*. Babalara yakışacak derecede büyük bir yüreği vardı. Eğer bir gün ölüp gitsem dahi bebeğime bakacağını, yokluğumu aratmayacağını biliyordum. Birdenbire fark ettiğim şeyler alaşağı etti beni. Arslan hatalarla dolu hayatımda yanlış yollarla da olsa yaptığım en doğru seçimimdi. Düşüncelerimi bir kenara bırakmaya çalışarak arabaya bindiğim sırada telefonum titredi. Ülkü'den mesaj gelmişti, hızla açıp okudum. Nasıl olduğumu soruyordu.

O, bizimle gelmek yerine Alanya'da kalmayı tercih etmişti. Selim'e kırgın olduğu için bir süre daha orada kalmayı planlıyordu. Yaralı kalbini iyileştirmek için uğraşacaktı. Umarım Alanya benim gibi ona da iyi gelirdi. Yaklaşık yarım saatlik kısa yolculuğun ardından duran arabadan inip küçük bir pansiyona giriş yaptık. Pansiyonun lobisine ilerlerken beş saattir yolda olduğumuz için ayaklarım şişmişti. Bu yüzden yavaş ve paytak şekilde ilerliyordum.

Oturmaktan dolayı tutulan belim de cabasıydı. Sanki yirmi dokuz değil de elli dokuz yaşındaydım. Hamilelikten dolayı yaşlı hissettiğim anlardan birindeydim yine.

"Bir gece için iki oda istiyoruz." Arslan'ın sesini duyunca düşüncelerim dağıldı.

"Kimliğinizi alabilir miyim?" Otel görevlisine kimliklerimizi uzattıktan sonra kısa sürede oda işlemleri halledildi. Anahtarlarımızı alıp küçük asansöre yöneldik. Başımı asansörün aynasına yaslayıp gözlerimi yumdum. Fena hâlde yorgun hissediyordum. Ama çok şükür, mide bulantım hafiflemeye başlamıştı.

"İyi misin?"

Gözlerimi açmadan kısık çıkan sesimle, "Evet," dedim.

Kısa süre içerisinde duran asansörden inip odalarımıza doğru yürüdük. Benim odam koridorun başındaki odaydı, Arslan'ın odası ise koridorun sonundaydı. Kapının kilidini benim için açtıktan sonra beraber odama girdik. Fazla küçük, az eşyası olan bakımsız bir yerdi. İlk defa böyle bir ortamda kalacaktım. Arslan, küçük el valizimi odaya bırakıp, bir ihtiyacım olup olmadığını sorduktan sonra kendi odasına gitti.

Küçük odada ilerlerken beyaz örtü serili yatağa oturdum. Krem rengi kirli duvarlara bakarken, burada konaklamanın pek de mantıklı bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ama yapacak bir şey yoktu, hem bir gece dayanabilirdim. Bordo montumu çıkarıp yorgunluğumu atmak için kısa bir duş yapmaya karar verdim. Valizimden kıyafetlerimi çıkardıktan sonra odanın içindeki küçük banyoya ilerleyip üzerimdeki her bir parçayı çıkardım. Neyse ki banyo ve duş kabinin içi temizdi. Sıcak suyla kısa bir duş aldım.

Bedenim, suyla temasından dolayı gevşemişti. Daha iyi hissediyordum. Beyaz havluyu üzerime dolamaya çalıştığım sırada banyodan çıktım. Havlu, irileşen bedenime küçük geldiği için geniş kalçalarımı anca kapatıyordu. Havluyu sabitlemeye öyle dalmıştım ki, yatağın üzerinde oturan Arslan'ı görünce ufak bir çığlık atmaktan alıkoyamadım kendimi.

"Hey, korkuttun beni!"

Bakışları bana dönerken gözleri irileşti. Dikkatli bakan gözleri, aralanan dudaklarımdan başlayarak boynumda, çıplak gerdanımda son olarak da havlunun büyük kısmını sergileyen uzun, beyaz bacaklarımda dolandı. Üzerimde dolaşan yoğun bakışları içime ürpertiler yolluyor, tenimi kavuruyordu. Havluyu tutan ellerim sıkılaştı. İkimiz de sertçe yutkunduk.

Gözlerinin tonu anbean koyulaşırken, "Ben şey, anahtar bende kalmıştı, onu vermeye gelmiştim," dediğinde sesi boğuk çıkmıştı. Yüzümü ve bedenimi basan ateşle beraber sadece başımı hızla aşağı yukarı sallayabildim.

Ayağa kalkıp, "Aç mısın? Gidip bir şeyler alayım mı?" diye sorunca başımı olumsuz anlamda salladım. Kalbim boğazımda atarken hiç de aç hissetmiyordum. Saçlarını kaşırken, "Ee şey ben çıkayım, sen giyin," diyerek hızla arkasını dönüp kapıya yöneldi. Eli kapının kolundayken bir an durdu. Başını bana doğru çevirip, "Saçlarını kurutmadan uyuma," dedikten sonra kapıyı açarak geldiği gibi gitti.

Tuttuğumdan habersiz olduğum nefesim ciğerlerimi yakarken, soluğumu dışarı vermeyi o gittikten sonra akıl edebilmiştim. Elimle yüzümü yelpazelerken, kirpiklerimi kırpıştırıp duruyordum. Bakışları gerçekten beni yakıyor, düşünceli sözleri içime, kalbime dokunuyordu.

Başımı kendime gelmek adına iki yana salladım. Üzerimdeki yoğun etkisi, o gittikten sonra hızla bedenimi terk etmeye başladı. Çıplak olduğum için çok da sıcak olmayan odada üşümeye başladım. Titreyen ellerimle iç çamaşırımın üzerine kareli, pembe pijama takımımı giydim. Başka bir havluyu elime alırken yüzümde oluşan aptal gülümsemeyle saçlarımı kurutmaya başladım. Havlu yardımıyla saçlarımın suyunu çektikten sonra boyu artık sırtıma uzanan saçlarımı taradım. Vücut ısım düşüyordu. Ayağa kalkıp kaloriferin yanına doğru yürüdüm. Kalorifer yanmıyordu. Böyle bir ortamda yanmasını beklemiyordum zaten.

Aslında normal biri için odanın ısısı normal düzeyde olabilirdi ama benim için kesinlikle değildi.

Yatağa ilerleyip ince battaniyenin altına girdim. Ellerim ve ayaklarım buz gibiydi, ısınmam imkânsız görünüyordu. Dakikalar geçerken dönüp durmaya devam ettim. Yabancı bir ortamda olduğum için uykum gelmiyor, üşüyen bedenim ise bana hiç yardımcı olmuyordu. Belki ısınmama yardımcı olur diye ayaklarımı kendime doğru çekip ellerimi kolumun altında bağladım. Ne yazık ki hiçbir etkisi yoktu! Bu böyle olmazdı. Ayağa kalkıp odadan çıktım. Arslan'ın odasına doğru ilerlerken onun odasının benimkinden daha sıcak olmasını umuyordum.

Kapıyı tıklatıp açılmasını beklerken tırnaklarımı yememek için kendimi zor tutuyordum ki kapı açıldı. Arslan karşımda, belinden düşmek üzere olan bir eşofmanı, çıplak kaslı göğsünden süzülen su damlacıkları ve saçlarını kuruttuğu el havlusuyla dikilince sertçe yutkundum. Vay canına! Nefesim manzara karşısında sekteye uğradı. Buraya gelmek hiç iyi bir fikir değildi.

"Bir sorun mu var?"

Sözleri içinde bulunduğum transtan beni çıkarırken, "Şey uyuyamıyorum, odam çok soğuk. Odaları mı değişsek?" diye sordum masumca.

Hafifçe gülümserken kapıyı açtı. "Gel." Arkasından yavru ördek misali, paytak adımlarla onu takip ettim. Geniş sırtını süsleyen dövmesiyle fazla dikkat çekici duruyordu. Ben o sırtı -çok değil birkaç ay önce- öpmüş, ellerimle tüm kıvrımlarını ezberlemiştim. Hatırladıklarım yüzünden parmak uçlarım karıncalandı. Düşüncelerime sinir olurken saçlarımı geriye doğru attım. Ah, neler düşünüyordum böyle! Aklımı ondan ve çekiminden uzak tutmak için odayı incelemeye başladım. Benim odamla neredeyse aynıydı.

Kapalı televizyonun karşısındaki kırmızı kanepeye oturduğum sırada onu dikizlememek için kendimi zor tutuyor-

dum. Adam fazla dikkat çekiciydi. Üzerine beyaz bir tişört geçirirken gerilen kaslarına kaydı bakışlarım. Alt dudağımı ağzıma yuvarlarken gözlerimi bir kez daha kaçırdım. O dakikalarda hamileliğin hormonlarla oynadığından birebir emin oldum. Resmen adama bakmak bile tenimi ateşe vermişçesine yakıyor, yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu.

"İyi misin?"

Sorusu üzerine bakışlarım ona dönerken, "Hı?" diye sordum safça.

Yan bir gülüş attı. "Kızarıp bozardın birdenbire ve sana seslenişimi duymuyorsun. İyi misin?"

Başımı olumlu anlamda sallarken hızla, "İyiyim," dedim.

"Aslında hava fazla soğuk değil."

"Bence fena hâlde soğuk."

Yanıma yaklaşıp elini alnıma koydu. "Ateşin yok, muhtemelen kansızlıktan ya da hamileliğin reaksiyonlarından dolayı bu kadar üşüyorsun."

"Bilmiyorum."

Daha sonra yanıma oturup uzun uzun bana baktı. "Aslında buraya gelmen iyi oldu. Seninle İstanbul'a gitmeden önce konuşmak istediğim konular var."

Düşünceli bir ifadeyle, "Dinliyorum," deyince elini saçlarına geçirdi.

"Bak, İstanbul'a gidince birtakım zorluklarla karşılaşabiliriz. Sonuç olarak ikimizin ailesinin de senin hamileliğinden, bu bebeğin varlığından haberi yok."

"Biliyorum."

"Bildiğini biliyorum, demek istediğim güçlü olmak zorundasın. Nasıl bir tepkiyle karşılaşırsak karşılaşalım, bize karşı dursalar da güçlü olmalısın. Hoş bu konuşmaya bile pek ihtiyacın yok, güçlü biri olduğunu öğrendim. Yine de konuşmak istedim. Ben yanındayım, her ne olursa olsun. Artık yalnız değilsin, ben varım."

Boğazımda oluşan düğümün gitmesini umarak sertçe yutkundum. "Biliyorum."

Arslan yumuşak bakışlarına uyum sağlayan sakin sesiyle konuşmaya devam etti. "Bir şey daha var. Ailelerimizi ikna etmek için yapacağımız evliliğin gerçekliğine onları inandırmalıyız. Bunun için birbirimize âşık bir çift gibi davranacağız."

Ne dediğini anlayamadığım için, "Konuyu biraz daha açar mısın?" dedim.

Başını olumlu anlamda salladı. "Gerçek sevgili gibi davranacağız. İkimizin kararlaştıracağı şekilde nasıl tanışıp sevgili olduğumuzu anlatacağız önce. Daha sonra ayrıldığımızı, bu süre içinde hamile olduğunu ama tepkimden çekindiğin için bana söylemediğini, fakat ben seni unutamadığım için gelip seni bulduğumu ardından hamile olduğunu öğrendiğimi anlatırız."

Uzun cümlesi üzerine gözlerimi art arda kırpıştırıp öylece yüzüne baktım. Yalan üzerine yalan. Bu kadar çok yalan kaç doğruyu götürecekti peki? "Bu kadar yalana gerek var mı?"

"Bak, senin en az hasarla ayrılmanı istiyorum bu olaydan. Yedi aylık hamilesin, strese girmeni, üzülmeni istemiyorum. Bu yüzden yalan söylememiz gerekiyorsa sıkıntı değil. Sonuç olarak iyi bir şey için söylüyoruz."

Vicdanımın kanlı ellerini boğazımda hissederken dolan gözlerimi kırpıştırdım. Benim için kendi kişiliğinden ödün veren bir adama oynadığım oyunlar ayağıma bir bir dolanıyordu. Her adımım bir öncekinden daha zor, her düşüşüm bir öncekinden daha acıtıcıydı. Konuşamayacağım için sadece başımı salladım. Sonra neden bilmiyorum alnımı, karşımda tüm samimiyetiyle duran adamın omzunun üzerine koydum. Sadece dudaklarımı kıpırdatarak özür dilerim diye sayıklamaya başladım. Saçlarımda elini hissedince şefkati karşısında gözümden düşen bir damla yaş tişörtüne aktı. Tutamadığım gözyaşlarım birer birer akarken gözlerimi sımsıkı yumdum.

Ve sadece onun duyamayacağı bir şekilde sessiz sedasız özürler diledim.

Derin bir nefes çekip, kokusunu solurken elleri saçlarımda dolandı. Ben özür dileyip, vicdan azabıyla kıvranırken o saçlarımı okşadı. Hak etmediğim şefkatini ilmek ilmek işledi ruhuma.

En kötüsü de bu şefkati iyi geliyordu. Bir yanıma öyle iyi geliyordu ki sanki tüm kırgınlıklarım unutulacaktı.

Geçen dakikalar ardından, "Hadi daha fazla üşüme," diyerek buz gibi ellerimi sıcak elleriyle tutup beni ayağa kaldırdı.

Sorgusuzca onu takip ederken, yatağın üzerindeki battaniyeyi kaldırıp girmem için bekledi. Yatağa girince üzerimi örttü, ardından diğer tarafa geçip yatağa girdi. "Gel buraya," dedikten sonra ona doğru sokuldum. Ondan uzak durmak istedikçe tüm yolların ona çıkması haksızlıktı ama bu çok güzel bir haksızlıktı. Lanet olsun, neden güzel olan her şey yanlıştı ki!

Kolunu belime dolayıp geçen geceki pozisyonu aldık. "Birazdan ısınırsın."

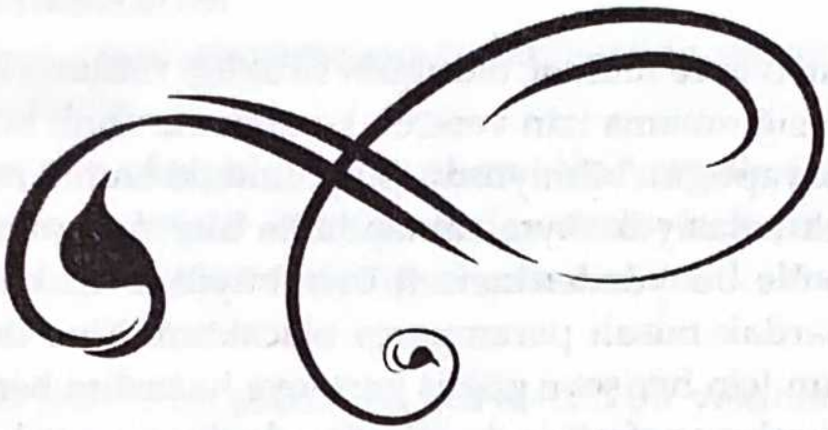
Kalbim ısınıyordu bu adamın yanında. Bedenimin ısınmaması ne mümkündü! "Arslan, asla affedemeyeceğin şey nedir?"

Sessizce ayın aydınlattığı karanlık odayı izlerken sorduğum soruyu bir müddet düşündü. "İronik bir şekilde yalan. Yalandan, bir şeylerin dayatılmasından ve ihanetten nefret ederim. Affedebilir miyim? Hiç sanmıyorum."

Sesindeki sert tını sözlerini destekliyordu. Fazla katı ve soğuktu. Sessizce, "Anladım," diye fısıldadım.

Ağlamaklı, kısık çıkan sesimle verdiğim cevap üzerine sustuk, düşüncelere daldık. Beni affetmeyecekti. Bunun ağırlığının altında ezilirken sıcaklığına sığındım. İşte tam bu yüzden ondan uzak durmalıydım. Nefretini kaldıramazdım.

Arslan o gece muhtaç olduğum sıcaklığı ruhuma işlerken, koynuna sığınmama izin vererek kendine ne denli büyük bir haksızlık yaptığını bilmiyordu. Koynundaki kadın, hayatının en büyük hatasıydı. Aynı zamanda en büyük pişmanlığı da olacaktı. Ve bu yüzden nefreti öyle büyük olacaktı ki yere düşen bardak misali paramparça olacaktım. Yine de değerdi! Oğlum için her şeye göğüs germeye hazırdım ben. Onun, uçsuz bucaksız nefretine de öfkesine de direnmeye hazırdım. Ödülüm büyüktü çünkü ödülüm çok büyüktü. Gece, en karanlık vakti alacakaranlığa boyanırken oğlumun varlığına tutundum yine. İşin sonunda bebeğimi kucağıma almak vardı ya varsın bir kere daha kırılan taraf ben olayım.

16. BÖLÜM

"Yansıma"

Gözlerimi yavaşça açıp yumuşak yatakta gerinmeye başladım. Bakışlarım dikkatle beni izleyen Arslan'a kaydı. Sabah güneşinin ışıkları altında daha bir açık ton olan kehribar rengi gözlerinin, bu kadar dikkatli bakıyor oluşu vücudumdaki kanın ısınmasına neden oldu. Çekingen bir ifadeyle yüzüne bakıp, "Günaydın," derken yeni uyandığım için sesim kısık çıkmıştı.

Dikkatli bakışlarından kaçmak için gözlerimi yabancı odada gezdirdim. Kafam karışık bir vaziyette, "Burası neresi?" diye sordum.

"Benim odam." Cevabı üzerine kaşlarım çatılırken düşünmeye başladım. Dün dinlenmek için kaldığımız otelde sabah geç saatte uyanmıştım. Ardından kahvaltı yaptığımız için yola öğleden sonra çıkmıştık. Hava kararkdığı sıralarda arabada uyuduğumu hatırlıyorum, sonrası ise kesik kesikti. "Beni arabadan buraya kadar taşıdın mı?"

Başını aşağı yukarı sallayınca gözlerim kocaman oldu. "Bu hâlimle zorlanmadın mı?"

Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Zorlanmadım." Gülümseyişi, kahverengi dallarda aynı anda çiçek açan renkli tomurcuklar gibiydi. Canlandırıcı, hayat verici aynı zamanda nefes kesiciydi. Dikkatli bakışlarının yoğun etkisinden kur-

tulmak için gözlerimi odada dolaştırmaya devam ettim. Odasında ilk göze çarpan şey, şüphesiz ki duvarı boydan boya kaplayan kitaplıktı. Çeşit çeşit kalın kitaplara ev sahipliği yapan koca kitaplık, hayranlık uyandırıcı cinstendi. Kitapların hepsi olmasa da birçoğunu okuduğuna emindim. Ah, kitap okuyan erkek kabul etmeliydim ki fazlasıyla çekiciydi. Bir de ara sıra taktığı kemik çerçeveli gözlükleri vardı. Kitapla yan yana gelince güzel bir kombinasyon çıkıyordu ortaya.

"Ne düşünüyorsun?"

Hayallerimden sertçe koparılırken kabaca, "Hı?" dedim.

"Yüzünü kızartacak kadar yoğun olan düşüncelerini cidden merak ettim."

Boğazımı temizlerken bakışlarımı kaçırdım. "Önemsiz şeyler."

Aramızda uzun soluklu sessizlik anı yaşanırken karnım acıktığıma dair yüksek sesli sinyaller verdi. Normalde utanacağım bir şey olsa da, söz konusu bebeğim olduğu için sadece kıkırdadım. Hem dünkü kahvaltıdan sonra bir şey yemediğim için acıkmış olmam gayet normaldi.

"Sanırım birileri acıkmış."

Gülen gözlerimle Arslan'a bakıp, "Kurt gibi hem de!" dedim.

Yataktan doğrulup, "Ben neler hazırlayabileceğime bakayım," dedikten sonra dağılan saçlarını düzeltip odadan çıktı. Onun ardından ben de ayağa kalktım. Üzerimde düne ait olan kıyafetlerim vardı hâlâ. Banyo yapıp kırışan üstlerimden kurtulsam iyi olacaktı. Bu işlemi kahvaltıdan sonraya bırakırken odayı incelemeye devam ettim. Kitaplığın haricinde sade bir odaydı. Duvarları süsleyen soyut tablolar odaya renk katmıştı. Bakışlarım komodinin üzerindeki fotoğrafa kaydı.

Dikdörtgen şeklindeki siyah çerçeveyi elime alıp incelemeye başladım. Fotoğrafta minik bir kız ve ona benzeyen bir kadın vardı. Ah, sanırım yeğeni bu olmalıydı. Çünkü yanında annesi olduğunu düşündüğüm kadın Arslan'a benziyordu.

Saç rengi, dolgun dudakları ve şekilli burunları aynıydı. Tek fark kadının göz rengi Arslan'dan farklı olarak elaydı. Yanındaki küçük kız çocuğu ise fazlaca tatlı, sarışın, kıvırcık saçlı bir şeydi. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Çerçeveyi yerine bıraktıktan sonra odayı incelemeye devam ettim. Ceviz kabuğu rengindeki giysi dolabı ve büyük yatağı haricinde pek eşya bulunmuyordu. Odanın en güzel yanı, camların yere kadar uzanıyor olmasıydı. Odası onu anımsatıyordu. Sevmiştim.

Daha sonra banyoyu aramak adına odadan çıktım. Yatak odasının karşısındaki aralık kapıyı iteledim. İlk tahminde bulmuştum. Beyaz seramik duvarlara sahip olan banyo büyük ve temizdi. Hızla ihtiyaçlarımı giderdikten sonra elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Etrafı incelediğim için küçük adımlarla koridorun sonundaki merdivenlerden inmeye başladım. Evi büyük, yere uzanan camlar sayesinde ferahtı. Her şey düzgün ve birbiriyle uyumluydu. Ayrıca enteresan bir şekilde sıcak bir havası vardı, yuva gibiydi. Aynı zamanda bir erkeğe göre de gayet derli topluydu. Sanki kadın eli değmiş gibiydi. Tuhaf, hoşlanmadığım bir his içime yayılmaya başladı. Acaba evi Seda mı dizayn etmişti? Ah, öyle olsa dahi bundan bana neydi?

Hızlı adımlarla mutfağa geçince Arslan'ın telefonda konuşmakta olduğunu gördüm. Bir şeyler söylendikten sonra telefonu kapatıp mahcup bir ifadeyle bana baktı. "Ne oldu?"

"Evde pek bir şey yok. Kahvaltı yapmaya pek vaktim olmadığından, kahvaltılık türü yiyecekleri de evde bulundurmuyorum. Gidip bir şeyler alayım."

Hafifçe gülümseyip buzdolabının kapısını açtım. Domates, biber ve yumurtaları çıkardım.

Malzemeleri seri hareketlerle doğramaya başladım. "Ne yapıyorsun?"

"Menemen."

Şaşkın bakışları altında menemeni yaparken dolapta bulduğum peynir, zeytin ve nutella kavanozunu çıkarıp masanın üzerine yerleştirdim. Kızaran biberlerin üstüne küp küp doğradığım domatesi ilave edip Arslan'a döndüm. "Tek lazım olan şey ekmek. Diğer malzemeleri daha sonra alabilirsin."

"Hemen alıp geliyorum."

Yaklaşık otuz dakika içinde her şey hazır olmuştu. Açılan kapı sesinin ardından Arslan, mutfağa girdi. Ekmeği, ayrıca istemediğim hâlde aldığı şeftali suyunu ve sütü masaya bıraktı. "Süt de almışsın ve şeftali suyu, en sevdiğim."

"Evet, genelde ikisini sıklıkla tükettiğini fark ettim." Bu düşünceli davranışı mutlu olmamı sağlamıştı. Yüzümde oluşan gülümsemeyle masaya geçip sessizce kahvaltımızı yapmaya başladık. "Menemen çok güzel olmuş, ellerine sağlık."

Beğendiği için içime yayılan mutlulukla kocaman gülümsedim. "Afiyet olsun."

Yemeğin ardından Arslan, çayını eline alıp sırtını sandalyeye yasladı. Çikolata kavanozuna batırdığım bıçağı, dilimlediğim ekmeğe sürmeye başladım. Bu şeyden hamile olana kadar nefret ederdim. Sadece bundan da değil, tatlı olan her şeyden. Ama bebeğim bana inat, neyi sevmiyorsam onu seviyordu.

"Bu akşam annemlere yemeye gideceğiz."

Şeftali suyundan koca bir yudum aldıktan sonra başımı olumlu anlamda salladım. "Kaçta çıkacağız?"

"Akşam altı gibi çıkarız."

Saatin henüz on bir olduğuna bakılırsa, hazırlanmak için bolca vaktim vardı. Arslan ayağa kalkıp, "Ben hazırlanman için valizleri yukarı çıkarayım," dedi.

"Gerek yok, evime giderim."

"Kişisel eşyalarının neredeyse hepsini yanımızda getirdik. Ve diğer evin kaç aydır kullanılmamış vaziyette. Burada

hazırlan. Ben zaten kliniğe uğrayacağım, bir iki seansım var bugün. Akşam geldikten sonra beraber çıkarız."

"Peki," dedikten sonra Arslan aniden bana doğru eğildi. Başparmağıyla dudağımın kenarına bulaşan çikolatayı sildikten sonra göz kırpıp ayağa kalktı. Açılan ağzımla öylece arkasından baktım. Başımı iki yana sallarken kirpiklerimi sık aralıklarla kırpıştırdım. Bu küçük dokunuşu iştahımı kapatmaya yetmişti.

Masayı dalgınca topladıktan sonra salona geçip, hâkî rengindeki tekli koltukta oturdum. Arslan valizleri yukarı çıkardıktan bir süre sonra aşağı indi. Islak saçlarından anladığım kadarıyla duş almıştı. İşe geç kaldığı için çabucak benimle vedalaşıp evden çıktı. O gittiğinde evdeki tuhaf sessizliğe eşlik eden yalnızlık hissiyatı benliğimi sardı. Onsuz ev fazla boştu. Ayağa kalkıp evi keşfetmeye başladım. Alt katta iki oda daha vardı. Biri yatak odasıydı, misafir için ayarlanmıştı. Diğer oda ise çalışma odasıydı. Yatak odasındaki büyük kütüphanenin aynısı burada da vardı.

Maun rengi masasına ilerledim. Üzerinde minik Gökçe ve Arslan'a ait fotoğraf dışında pek bir şey yoktu. Fotoğrafta Arslan, Gökçe'yi kucağına almış, gülen gözleriyle ona bakıyordu. Güzel bir pozdu, içimi ısıtmıştı. Elimi fazlasıyla düzgün masanın üzerinde gezdirdikten sonra odadan çıkıp salona ilerledim. Amerikan tarzı camın karşısına geçip İstanbul'a baktım. Yüksekliği severdim ve bu evin manzarası enfesti.

Ah İstanbul, burayı hiç özlememiştim. Acı yanlarımın, kötü taraflarımın şahidiydi bu şehir. Bir yanımı burada bırakıp da gitmiştim ben Alanya'ya. O tarafımı hiç sevmiyordum. Nefret ettiğim o kötü tarafıma, ev sahipliği yapan şehre arkamı dönüp, Arslan'ın yatak odasına gitmek için salondan çıktım. Hazırlanmam için çok erkendi. Bu yüzden kitaplıktan dikkatimi çeken bir kitabı alıp yatağa uzandım. Kitap okumayı severdim. Bir süre sonra kitap okuyan gözlerim yorulmuş, sıcaklığın verdiği rehavetle uyuyakalmıştım.

Yaklaşık iki saatlik uykumun ardından büyük yataktan doğrulup valizimden şampuanımı, saç kremimi ve duş jelimi alıp banyoya ilerledim. Uzun süren rahatlatıcı duşun ardından çok daha iyi hissediyordum. Banyo dolabının içerisinde Arslan'a ait beyaz bornozu alıp üstüme geçirdim. Saçlarımı kendi hâlinde kurumaya bıraktıktan sonra makyajımı yapmaya başladım. Zümrüt yeşili gözlerimi ortaya çıkaran dumanlı göz makyajımın ardından, dudaklarıma uçuk pembe tonlarındaki rujumu sürdüm. Daha sonra ısınması için prize taktığım saç maşasını elime alıp, tutamlara ayırdığım sarı saçlarımı şekillendirmeye başladım. Genel olarak düz saç kullansam da farklılık olsun istemiştim. Ya da güzel... Evet, bu gece güzel olmak istiyordum.

Hazır olan saçlarımdan sonra yatağın üzerindeki kan kırmızı rengine ev sahipliği yapan straplez tulumu üzerime geçirdim. Saçlarımı düzelttikten sonra yatak odasındaki boy aynasından son hâlime baktım. Aynadaki aksim hoşuma gitti. Sanırım müstakbel kayınvalidemle tanışmaya hazırdım. Elimi karnımın üzerine koyup hafifçe okşadım.

"Bakalım babaannen ve deden, bize nasıl tepki verecek bebeğim?"

Hafifçe gülümserken, saçımı geriye atıp yatağın üzerindeki el çantamı aldım. Ardından hayatıma dâhil olacak insanlarla tanışmak için odadan çıktım. Merdivenlerden inerken kapıdan anahtar sesleri gelmeye başladı. Açılan dış kapının ardından Arslan göründü. Bu adamı her gördüğümde karnımda ayaklanmaya başlayan karıncalar ve sekteye uğrayan nefesim gerçekten sinir bozucuydu. Öylesine bakan bakışları, bir an için üzerimde sabitlenirken gözleri irileşti. Saçlarımdan başlayarak tüm bedenimde dolaşan gözlerinde pırıltılar oluşurken dudakları aralanmıştı. Arslan beni -birlikte olduğumuz ancak onun hatırlamadığı gece haricinde- hiç bakımlı, seksi ve güzel görmemişti. O hep güçsüz, sade hâlimle karşılaşmıştı. Bu yüzden bu hâlim, onu fazlasıyla şaşkınlığa uğ-

ratmış olmalıydı. Beğenilmiş olmanın verdiği haz bedenime yayılırken gülümsememi bastırdım.

"Sen şey..." Boğazını temizleyerek, "Farklı görünüyorsun," dedikten sonra aralık unuttuğu kapıyı kapatıp ellerini saçlarında gezdirdi. Ne yapacağını bilmeyen hâliyle fazla tatlı görünüyordu.

"Böyle üşümez misin?"

"Arabayla gitmeyecek miyiz?"

"Öyle de, her neyse ben üstümü değiştirip geliyorum," dedikten sonra yanımdan geçip gitti. Gözden kaybolduktan sonra kıkırdamaya başladım. Güzel ve alımlı bir kadın olduğumu biliyordum. Bundan bir kez daha memnun oldum o dakikalarda.

Salona geçip Arslan'ı beklemeye başladım. On beş dakika sonra siyahlara bürünmüş olarak aşağı indi. Ceketimi giymek için portmantoya yönelirken boydan aynadaki yansımamıza gözlerim kaydı. Arslan bir adım arkamda duruyordu. Topuklu ayakkabı giymediğim için boyum ancak omzuna kadar geliyordu. O siyahlar ben kırmızılar içinde, fazla uyumlu görünüyorduk. Bakışları benim gibi aynadaki yansımamıza kayarken gözlerimiz kilitlendi. Uzun uzun baktık. Bir adım yaklaşıp, hiç beklemediğim anda dudaklarını saçlarıma sürttü.

"Çok güzelsin, her zaman güzeldin ama hamilelik..." Elini karnımın üzerine koyduktan sonra konuşmaya devam etti. "Haddinden fazla yakışmış sana."

Ne diyeceğimi bilemediğim için ifadesiz yüz ifademle gözlerine bakmaya devam ettim. Dokunduğu yerler ısınırken, gözlerine bakıp zihnimde 'öğrenirsen her şeyi, affeder misin beni' diye sordum. Duymadı, cevaplamadı.

"O geceye dair sadece silik görüntüler var kafamda, hiçbir şey net değil. Bir şey haricinde, kokun."

Başı hafifçe eğilerek burnunu saçlarıma değdirdi. Göz kapaklarım ağırlaşırken kısık çıkan sesiyle, "Kokun çok net, izleri sanki silinmeyecek gibi işlemiş ciğerlerime," dedikten

sonra derin bir soluk daha aldı. Kapanan gözlerim direnmeyi bırakmış, çoktan teslim olmuştu tüm hücrelerimi uyuşturan adama. Eli karnımın üzerinde ağır ağır dolanırken, kanım ısınıp ağırlaşmaya başlamıştı. Dokunuşu, damarlarımı yakıyordu sanki.

O sırada duyulan telefon sesi, bizi içinde bulunduğumuz büyülü andan ayırdı. Gözlerim hızla açılırken Arslan geri çekildi. Israrla çalan telefonu cevaplamadan kapattı. Ben de titreyen ellerimle askıdaki siyah ceketimi alıp üzerime geçirdim. Yüzüne bakmaya korkuyordum. Tıpkı az önce olan şeyleri anlamlandırmaya korktuğum gibi... Evden çıktıktan sonra asansöre bindiğimizde birbirimize bakmamaya çalışıyorduk. Apartmandan çıktıktan sonra serin hava tenimi ısırdı, hızlı adımlarla arabaya doğru ilerledim. İkimiz de konuşmuyorduk, az önceki anlar yaşanmamış gibi davranıyorduk.

Sahi, az önce olanlar neydi? Karmaşa, bilinmezlik... Evet, tam olarak bu ikisiydi. Sessiz süren araba yolculuğumuzu, gördüğüm oyuncakçı dükkânı üzerine bozdum.

"Arabayı durdurur musun?"

Anlamayan gözlerle bana bakınca, "Miden mi bulanıyor?" diye sordu.

"Hayır, sadece arabayı durdur." Arabayı kenara çekince, arabadan çıkıp önünde durduğumuz oyuncakçı dükkânına doğru ilerlemeye başladım. Kapanan araba kapısının sesi arkamda olduğuna işaret ediyordu. Rengârenk oyuncakların var olduğu dükkânda gezerken bakışlarım rafları tarıyordu.

"Gökçe için mi?"

Ensemde hissettiğim nefesle beraber irkilsem de bozuntuya vermeyerek, "Evet," deyip raflara bakmaya devam ettim.

"Her kız çocuğu gibi bebekleri çok sever."

Arslan'ın sözleri üzerine hafifçe gülümsedim. Parmak uçlarımı oyuncak ambalajlarının üzerinde gezdirdim. Çocukken pembe rengini ve bebekleri çok severdim. Çocukluğuma dair güzel olan birkaç anıdan biriydi. Gezinmeye devam

ederken karşı raftaki büyük, pembe kutu dikkatimi çekince oraya doğru ilerledim. Raftaki kutuyu yavaşça elime aldım. Bu bir Barbie eviydi. İki katlı pembe ev, çok tatlı görünüyordu. Üzerinde iki yaş ve üzeri yazısını görünce, gülümseyerek kasaya doğru ilerledim.

"Seçtin mi?"

Elinde gri bir kutu tutan Arslan'a döndüm. "Evet buldum."

Kasiyere oyuncak kutusunu, ardından kredi kartımı uzatırken, "Buradan alın," diyen Arslan'ın sözlerini duyunca, kaşlarımı kaldırarak benim gibi kasiyere kartını uzatan Arslan'a döndüm. Dik dik bakarak, "O nedenmiş?" diye sordum.

Cevap beklemeden siyah, kısa kesim saçlara sahip olan kasiyere döndüm. Saçlarıyla aynı renk gözlere sahip olan kıza, "Benim uzattığım karttan," dedim kararlı bir şekilde.

"Beren, ısrar etme."

"Arslan lütfen. Ben almak istiyorum. Çok istiyorsan yeğenin için başka bir oyuncak bakabilirsin," dedikten sonra elindeki kutuya kaydı gözlerim.

Çenemle kutuyu işaret ederek, "O ne?" diye sordum.

Kutuyu kaldırınca içinde siyah bir oyuncak araba olduğunu gördüm. "Görünce hoşuma gitti, aldım," dedikten sonra kasiyere arabayı uzattı.

"Oğlumuza babasından ilk hediye..."

Boğazımda oluşan düğümü gidermek için yutkundum. "İlk oyuncağı. İlk eşyası." Sessizce mırıldandığım sözler üzerine, Arslan düşünceli gözlerle bana baktı. "Nasıl? Hiç alışveriş yapmadın mı?"

Başımı iki yana doğru sallarken Arslan poşetleri aldı. Çıkışa doğru yürürken, "Neden?" diye sordu.

Sadece omuz silktim. "Korktun, değil mi? Onu kaybetmekten korktuğun için alışmamaya çalıştın."

Her kelimesiyle doğruydu. Sesimi çıkarmadan sessizce arabaya bindim. İkimiz de derin düşüncelere dalmıştık. Arslan'ın söylediği sözler aklımda dönüyordu. Bugüne kadar hep bir şeyler olması için zorlamıştım, hep kaybetmiştim. Onu da kaybederim sanıyordum, bu yüzden bir şey almamıştım ona. Ama bebeğimle beraber geçirdiğim her ay, bağımız kuvvetlenirken gitmeyeceğini anlamıştım. Yine de korkuyordum işte. Araba durunca tatsız düşüncelerimden sıyrıldım. Derin bir nefes alıp, arabadan indikten sonra, Arslan yanıma gelerek elimi tuttu.

"Böylesi daha iyi."

Ah doğru ya, birbirimize âşık gibi davranacaktık. Başımı sallayarak sıcak elinden aldığım güçle seri adımlarına ayak uydurdum. Arslan kapı ziline bastı. Birkaç saniye sonra orta yaşlarında bir kadın kapıyı açıp bizi içeri buyur etti. "Hoş geldin, Arslan oğlum."

"Hoş buldum, Nurgül abla."

Hafif toplu kadının sıcak bakan kahverengi gözleri bana dönerken aynı sıcaklıkla beni de selamladı. Gözleri, ceketimi çıkarttıktan sonra göze çarpan göbeğime takılınca irileşmeye başladı.

"Oğlum, hoş geldin!" Duyduğumuz sesle beraber arkaya doğru dönerken sesin sahibi olan kadın Arslan'a sarıldı. Sıkı bir sarılma ardından geri çekilip oğluna sevgiyle baktı. Bakışlarımı Arslan'ın annesinin üzerinde gezdirdim. Açık kahverengi saçları zarif bir şekilde topuz yapılmış, gülümsemekte olan açık kahverengi gözlerinin etrafı kırışmıştı. Zayıf, ince bedeninin üzerine giydiği krem rengi kalem elbisesiyle zarif ve güzel bir kadındı.

Gülümseyen bakışları bana dönerken kaşları hafifçe çatıldı. "Arslan, arkadaşının geleceğinden neden haber vermedin?" dedikten sonra elini uzatıp buğulu sesiyle, "Hoş geldiniz," dedi.

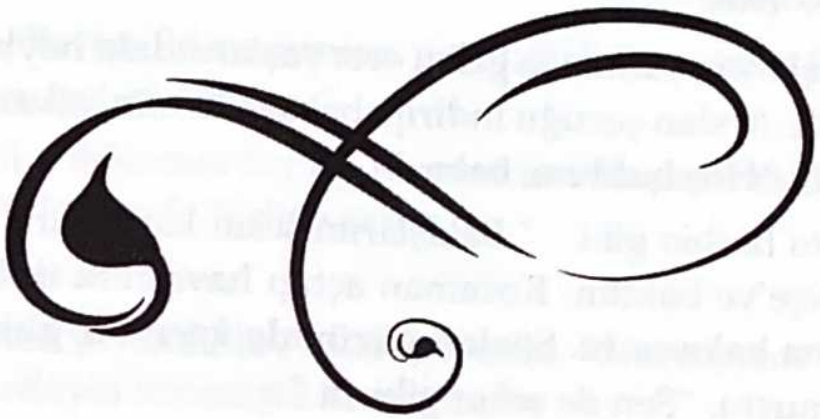
"Hoş buldum." Sıcak elini sıkarken bakışları vücudumda dolandı.

Şaşkınlık dolu bir sesle, "Ah, hamilesiniz hem de! Tebrik ederim," deyince kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedim.

"Arslan, bu güzel arkadaşın kim peki?"

Arslan bana doğru yanaşıp elini uzattı. Soğuk ellerimle elini tutarken bakışları, annesinin buram buram şaşkınlık kokan yüzüne döndü.

"Beren, müstakbel eşim."

17. BÖLÜM

"Yalnız Değilsin"

Şaşkınlık, dehşet, hayret... Annesinin zarif yüz hatlarında saydığım duygu geçişleri yaşanırken kumral teni sararmaya başlamıştı.

"Nasıl... Nasıl yani?"

Sertçe yutkunurken Arslan'ın avucumdaki elini sıktım. Arslan boğazını temizledi. "İçeri geçelim, her şeyi anlatacağım."

Arslan beni kendine doğru çektikten sonra yürümeye başladık. Salona geçince küçük bir toplulukla karşılaştım. Üzerimize koşan minik kızı görünce Arslan elimi bırakıp onu kucağına aldı. Tombik yanaklarından öptükten sonra kıvırcık, açık kahverengi saçlarını karıştırdı.

"Dayı, çok özledim!"

"Ben de özledim, fıstığım."

O sırada Gökçe'nin annesi olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın yanımıza geldi. Arslan diğer koluyla onu kucaklayıp yanağını öptü.

"Hoş geldin, abi."

"Hoş buldum, güzellik."

"Hoş geldin, oğlum."

Bakışlarım, yanımıza gelen orta yaşlarındaki heybetli adama kaydı. Arslan çocuğu indirip, babasının elini sıkarak hafifçe sarıldı. "Hoş buldum, baba."

"Aynı Barbie gibi..." Bakışlarım sesin kaynağına yönelirken Gökçe'ye baktım. Kocaman açtığı hayranlık dolu gözleriyle bana bakıyordu. Sözleri yüzümde içten bir gülümseme oluşturmuştu. "Sen de şeker gibisin."

Aramızda süren tatlı muhabbetimiz üzerine gözler bize döndü. Arslan elini belime koyunca kardeşi bana döndü. "Merhaba, Karmen ben." Uzattığı elini sıktım, ela rengi gözleri samimiyetle parlıyordu. Ama gözlerinde farklı bir şey vardı. Sanki hüzün yer edinmişti gözlerine. Sürekli gözlerimde taşıdığım bu ifadeyi, nerede görsem tanırdım. Bu düşüncemi bir kenara bırakıp bakışlarımı bedeninde gezdirmeye başladım. Üzerindeki ince triko, midi boy gri elbise, vücut hatlarını ortaya çıkarmış, açık bıraktığı balköpüğü rengi uzun saçları ve topuklu ayakkabıları sayesinde seksi bir görünüme kavuşmuştu. Güzel ve çekici bir kadındı.

"Beren ben de, memnun oldum." Gözleri vücudumda dolanırken, "Aa hamilesin!" dedi şaşkınlıkla. Başımı olumlu anlamda salladım.

"Merhaba, hoş geldiniz." Bakışlarım sert çıkan, kalın sesin sahibini buldu. Sesi gibi yüz hatları da sert ve keskindi. Esmer teni çocuklarının ona benzemediğini gösteriyordu. Uzattığı eli tutup hafifçe sıktım. "Murat ben."

Koyu kahverengi gözlerine bakıp yavaşça gülümsedim. "Memnun oldum, Murat Bey."

"Oturalım mı?"

Biten tanışma faslından sonra Arslan'ın önerisi üzerine, avangart tarzı krem rengindeki şık kanepelere geçtik. Hepsi gözlerini dikmiş, bizi izliyordu. Olanlara bir anlam yüklemeye çalıştıkları belliydi. Bakışlar altında ister istemez rahatsız olurken boynumu kaşıdım.

"Abi, Beren ile ne zaman tanıştınız? Ben daha önce hiç görmedim bu arkadaşını."

"Çünkü arkadaşı değil." Karmen'in bakışları annesine dönerken, "Neyi peki?" diye sordu.

"Müstakbel eşim."

Karmen şaşkınlıkla Arslan'a döndü. "Ne? Neyin?" Şok olmuş bir edayla sormuştu sorusunu.

"Neler oluyor burada? Adam akıllı anlatın."

Murat Bey'in sert buyruğu üzerine Arslan başını olumlu anlamda salladı. "Beren ile aylar önce tanışıp âşık olmuştuk. Daha sonra sevgili olmaya başladık. Ama birtakım sorunlar yaşadığımız için ayrılmak zorunda kaldık. Beren beni terk etti. Aylarca göremedim onu. Sonra onsuzluğa dayanamadığım için onu arayıp buldum. Ve hamile olduğunu öğrendim."

"Bunu sana neden söylemedi peki?"

Annesinin sorusu üzerine Arslan'ın bakışları onu buldu. "Kötü bir şekilde ayrılmıştık. Benden de çekindiği için bunu gizlemiş."

"Ama sen Seda ile sevgiliydin?"

"Ona âşık değildim, Karmen. Tamamen Beren'i unutmak için yaptığım bir hataydı."

Sözlerinin yalan olduğunu biliyordum ama hoşuma gitmişti. Arslan'ın aklından çıkmayan kadın olmak, bu çok güzel bir histi. Yalan olmasına rağmen hem de... "Hâlâ inanamıyorum. Sen hayatına giren insanları, her zaman bizimle tanıştırırdın. Şimdi gelmiş yanında ilk defa gördüğüm, karnı burnunda bir kadınla yakında evleneceğini söylüyorsun?"

"Kibar, sakin ol lütfen." Kibar Hanım parmak uçlarını şakaklarına bastırıp gözlerini kapadı.

"Sana inanamıyorum, Arslan! Seni böyle mi yetiştirdim ben? Ne yaptın da kız, sana ait olan bebeği senden gizleme gereği duydu? Ben seni böyle büyütmüş olamam, oğlum!" Murat Bey'in sarf ettiği ağır sözler, Arslan'a yönelik olsa da

benim canımı yakmıştı. Vicdanım yine paslı pençelerini boğazıma geçirdi. Nefesim daralmaya başladı. Ağlamak ve ona söylenen sözler yüzünden özür dilemek istiyordum. O, benim yüzümden maruz kaldığı bu tavırları hak etmiyordu.

"Bu Arslan'ın suçu değil. Tamamen kendi kararım. Fazla hassas bir dönemdeydim. Beni sevmediğini düşünüyordum, benimle sırf bebek için olmasına katlanamazdım. Bu yüzden ondan gizledim. Lütfen onu suçlamayın," diyerek okları kendi üstüme toplamaya çalıştım.

Anne, sesi de güzel." Minik Gökçe'nin sözlerini duyunca ona bakıp hafifçe gülümsemeye çalıştım. Ama yüzüm öyle bir kasılmıştı ki bunu yapmak çok zor olmuştu.

"Ben bu olanlara inanamıyorum!"

"Anne, sakin ol lütfen. Kimse böyle olsun istemezdi ama olmuş işte. Değiştiremeyiz ya olanları! Şu an bize düşen onlara destek olmak. Hem ikisi de yetişkin, ne yapacağını bilen insanlar."

Karmen'in annesine ve babasına yönelik söylediği sözlerden sonra tuhaf bir sessizlik yaşanmaya başladı. Ortamın gergin havası öyle yükselmişti ki elimi uzatsam tutabilirdim.

"İnsanlar ne diyecek peki? Hem hamileliği bu kadar ilerlemişken nasıl düğün yapacağız?"

Orada yokmuşum gibi konuşmaları sinirimi bozsa da sesimi çıkarmadım. Arslan taviz vermeyen bir şekilde, "Düğün yok, ufak bir nikâh töreni yeter," dedi.

"Ah, inanamıyorum! Bir tanecik oğlum evleniyor, düğün bile yapamıyoruz! İnsanlara ne açıklama yapacağımız belli değil! Sizin bir anlık hatanız yüzünden şu olanlara da bakın!"

Kibar Hanım'ın yüksek sesle konuşması üzerine Murat Bey tekrar araya girdi. "Kibar haklısın ama sakin ol. Karmen'in dediği gibi olan olmuş. Herkes sakinleşene kadar bu konuyu kapatmak en iyisi."

O sırada duyulan kapı sesi üzerine babası, "Alaz da geldi hem. Yemeğe geçelim," diyerek konuşmasını bitirdi. Babası tıpkı Arslan gibi taviz vermeyen bir ses tonuyla konuşmuştu. Anlaşılan o ki Arslan, bu özelliğini babasından almıştı.

Karmen'in kapıyı açmak için yerinden kalkması üzerine, Kibar Hanım ve Murat Bey de ayaklanıp salondan çıkınca sert bir soluk verdim. Gece tahmin ettiğim gibi gergin ve yorucu geçiyordu. Soğuk elimi alnıma yasladım.

"İyi misin?"

Arslan'a yorgun gözlerimle baktım. Stresten bayılmak üzere olmam haricinde sanırım iyiydim. Yüz ifademden durumumu anlamış olacak ki kollarını açıp, "Gel buraya," dedi. Ona ihtiyacım vardı. Bu yüzden kendime düşünme fırsatı vermeden açtığı kollarına sığındım. Gözlerimi kapatıp toprak kokusunu içime çekerek sıcaklığına sokuldum. Kalbinin bir köşesine de kıvrılmak isterdim. "Gayet güzel idare ediyorsun. Yine de suçu kendi üstüne almamalıydın."

Tüm suç benimken bile mi? Ellerini saçlarımda gezdirmeye başlayınca, dakikalardır gerginlikten kasılan bedenim yavaşça gevşemeye başladı. Birkaç dakika sessizce saçlarımı okşadı. İhtiyaç duyduğum tüm güzel hisleri kalbime aşıladı.

Biraz daha iyi hissettiğim sırada, hafifçe geri çekilip yumuşak bir ifadeyle, "Hadi yemeğe geçelim," dedi. Başımı aşağı yukarı sallayınca, elimden tutup beni salondaki masaya yönlendirdi. Dakikalar sonra annesi ve babası odaya gelip masadaki yerini almıştı. En son Karmen ve eşi olduğunu tahmin ettiğim adam odaya girdi. Uzun boylu, iri yapılı bir adamdı. Çıkık elmacık kemikleri, keskin yüz hatları ve esmer tenine uyan kömür karası saçlarıyla gerçekten yakışıklıydı. Birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Alaz bariton sesiyle, "Hoş geldin," dedikten sonra karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Hoş buldum."

Gökçe babasına dönüp heyecanla, "Baba, Beren Barbie bebeklerime benzemiyor mu?" diye sorduktan sonra küçük eliyle ağzını kapatıp kıkırdamaya başladı.

Alaz kızının saçlarından öpüp sevgi dolu bakışlarla, "Sen öyle diyorsan öyledir, prenses," dedi.

"Dayımla evlenecekler. Ve bebekleri olacak."

Arslan kısık gözlerle, "Minik cadı seni," dedi.

Alaz'ın siyaha çalan gözleri bize döndü. "Tebrik ederim." İfadesi fazla sakindi. Şaşırmamıştı. Biliyor olacağından şüphelendim. En iyisi bunu bir ara Arslan'a sormaktı.

Murat Bey, "Başlayalım artık, şimdiden afiyet olsun," deyince herkes yemeye başladı. Geçen dakikalar ardından aramızda hüküm süren gerginlik, yemek boyunca kendini korumaya devam etti. Bir an önce eve gitmek istiyordum açıkçası.

"Düğününüz, pardon nikâhınız ne zaman peki?"

Kibar Hanım'ın alaycı sorusu üzerine Arslan çatalı bırakıp annesine döndü. "Anne yapma ama böyle. Nikâh organizesinde istediğin gibi yardım edebilirsin."

"Ah hayır, oğlum. Bu tamamen sizin sorumluluğunuzda. Nasıl planladıysanız öyle faaliyete geçirin. Ben de haddimi bilir, misafir gibi gelir giderim."

"Anne abartıyorsun ama!"

Annesinin ela rengindeki gözleri alevlenirken, "Ben mi abartıyorum? Evime ansızın hamile bir kadınla gelip evleneceğini söyleyen sensin ama abartan benim öyle mi? Ne yapmamı beklerdin oğlum?" diye söylendi.

Arslan ondan beklemediğim sert bir tepkiyle, "Anlayışlı olmanı!" diye patladı. Kaşları çatılırken sözlerine aynı sertlikle devam etti. "Onun için de işler zor ve o hamile. Neden ona biraz destek olmayı düşünmüyorsun ki? Şu an tek yaptığın ortamı gererek onu daha fazla strese sokmak."

Araya girme gereği duyarak Arslan'ın kolunu hafifçe tuttum. "Hayır Arslan, annen haklı. Gerildiğim falan da yok, sakin ol lütfen."

"Ay inanamıyorum! Abim cidden âşık olmuş!" Gözlerim Karmen'i bulurken, bakışlarının ikimizin arasında gidip geldiğini gördüm.

"Aksini iddia etmiyorum zaten!"

Arslan'ın sert sesi üzerine Karmen kıkırdamaya başladı. "Süper, benim duygularının alındığını düşünmeye başladığım abim de âşık olduğuna göre, artık ölsem de gam yemem."

"Karmen sırası mı?"

Annesinin sözleri üzerine Karmen mahcupça, "Değil anne, affedersin," diyerek sustu.

"Konuyu kapatmıştık." Murat Bey'in sert şekilde yapılan uyarısı, herkesi susturmaya yetmişti.

Yemek ardından ikram edilen tatlılar yeniyordu fakat benim iştahım kaçmıştı. Tatlımla oynadığım sırada karşımdaki çifte kaydı gözlerim. Birbirlerine aşk dolu bakıyorlardı ama onun yanında başka bir şey daha vardı. Kırgınlık gibi... Karmen uzun uzun Alaz'a bakıyordu, her seferinde ise gözleri doluyordu. En son Alaz elini omzuna atarak, yavaşça onu kendine doğru çekip başına bir öpücük kondurdu. Sessizce bir şeyler mırıldanırken Karmen gülümsemeye başladı. Sanırım şu an ondan mutlusu yoktu.

"Tatlını yememişsin."

Bakışlarımı Arslan'a çevirdim. Keşke biz de öyle bir çift olsaydık diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi. "Canım istemiyor."

"Ye lütfen."

"Gerçekten canım hiç istemiyor."

Memnuniyetsiz bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. Dakikalar sonra nihayet biten tatlılar ardından Arslan, kalkmak için izin istedi. Doğrusunu söylemek gerekirse fazlasıyla

memnun olmuştum. Bizi kapıya kadar geçirirlerken o tuhaf sessizlik, yoğun gerginlik yine oradaydı.

"Anne, en geç iki hafta içinde evleneceğiz. Eğer organizeye yardım etmek istersen telefon açman yeterli."

Annesi bir şey demeden sadece başını salladı. Karmen önce abisine, sonra bana sıkıca sarıldı. Kulağıma, "Anneme çok takılma, abime kıyamaz o. Yumuşar birkaç güne," diyerek geri çekildi. Ardından, "Kendine iyi bak Beren, tanıştığıma memnun oldum," deyince gülümseyip, "Ben de," dedim.

Sonra eğilip minik Gökçe'nin önünde diz çöktüm. Aklıma gelen şeyle başımı kaldırıp Arslan'a baktım. "Hediyesini arabada unuttum sanırım."

"Ben getiririm." Arslan hediyeyi almak için çıkınca, Gökçe sevinçle bana bakıp, "Benim mi?" diye sordu.

Sesindeki saf neşe içimi kıpır kıpır etti. "Evet, sana hediye aldık."

Ellerini uzatıp saçlarımı okşadı. "Ben de böyle istiyoyum."

Dudaklarını bükerek söylediği sözler üzerine Karmen gülmeye başladı. "Sen daha çok küçüksün, sarı şeker. Büyüdükçe saçların uzayacak ve daha güzel olacak."

"Bu renk olsun."

Onun saç rengi benim koyu sarı saçlarımın aksine, sarıya çalan açık kahverengi tonlarındaydı. "Onu bilemem tatlım, küçükken benim de saçlarım sarıydı ama büyüdükçe..." Elleriyle saçlarını gösterip, "Bu renk oldu," dedi.

Gökçe tombik elini yanağının üzerine koyup düşünceli görünen ama daha çok tatlı bir ifadeyle, "Annemin de saçı güzel, babam sevdi," deyip kıkırdamaya başladı.

Gülümseyerek yanağını öptüm, ardından duvara tutunup yavaşça ayağa kalktım. Hepsinin gözleri üzerimdeydi.

Alaz, "Tekrar memnun oldum, Beren," dedi.

"Pek hoş bir tanışma olmadı ama zaman geçtikçe her şeyin düzeleceğini düşünüyorum."

Murat Bey'e dönüp kısaca, "Umarım," dedim.

Kapı çalınırken Arslan elinde tuttuğu hediye paketiyle geldi. Paketi Gökçe'ye verince, minik kız çok mutlu olup ellerini çırpmaya başladı. Teşekkür edip, bize sarıldıktan sonra hediyeyi alıp içeriye koşması sadece saniyeler sürmüştü. Arslan ceketimi giymeme yardım ettikten sonra biz de nihayet evden çıktık. Serin hava hoşuma giderken derin, rahat bir nefes aldım.

"Gergin bir geceydi."

Ona dönüp, "Bir an doğum yapacağım sandım," deyince gülmeye başladı.

O sırada telefonum çalınca, çantamdan çıkarıp baktım. Gördüğüm isimle beraber telefonu sessize alıp, tekrar çantaya atarken ağlamak istiyordum.

"Kim aradı?"

"Annem." Lanet olsun! Bu gecenin aynısını bir kez daha yaşayacağımı bilmek ölüm gibiydi.

"Umarım ailem her zamanki gibi umursamaz davranır."

Arslan düşünceli gözlerle bana baktı. "Aslında ben onlardan daha büyük bir tepki bekliyorum."

Gözlerim onu bulurken, "Niye öyle düşündün ki?" diye sordum.

"Açıkçası baban, senin terapi aldığını gizlenmesi konusunda çok önlem aldı. Neredeyse kimse bilmiyor. Ve şimdi yedi aylık hamile olduğunu duyunca pek sakin kalacaklarını düşünmüyorum."

İtibar meselesi. İşte tüm mesele buydu. Yoksa onlar benim hayatımla ilgilenmeyi çok uzun zaman önce bırakmışlardı. Yine de canım yandı. Keşke sırf beni düşündükleri için büyük tepki verseydiler. İçimdeki küçük kız dudaklarını bükmüş, her an ağlayacak gibi bakıyordu. O kızı susturup ellerimle yüzümü kapattım. "Önce tepki gösterseler de sonra illa ka-

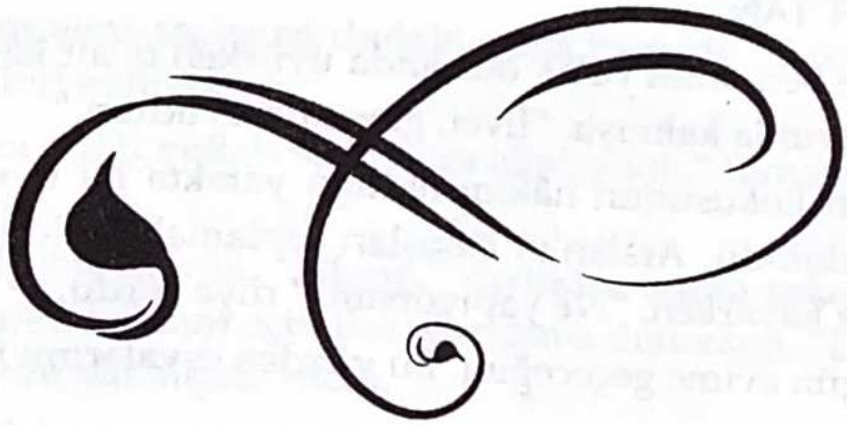
bulleneceklerdir. Hem en kötü ne olabilir ki? En fazla beni sevmeyi bırakırlar."

Elini omzumda hissedince, elimi yüzümden çekip ona baktım. "Önce şunu anlamalısın ki ailen seni sevmeyi asla bırakmaz, Beren. Asla."

Ailemi tanımıyordu ki! Sahi ben tanıyor muydum? "Sorun yok. Bununla da başa çıkacağım. Hep çıkarım."

"Unuttuğun bir şey var yalnız," deyince soru sorarcasına ona diktim gözlerimi. "Artık yalnız başa çıkmak zorunda değilsin." Elini karnıma uzatıp, "Artık iki kişi daha var hayatında. Ve ben her anında yanında olacağım. Artık yalnız değilsin, Beren," dedi şefkat dolu sesiyle.

Artık yalnız değildim. Öyle miydi gerçekten? Uzun yıllardır bana eşlik eden, kemiklerime kadar işleyen yalnızlığın buz gibi varlığı artık yok muydu? Baki olduğunu sandığım yalnızlık, gerçekten bitmiş miydi?

18. BÖLÜM

"Acıtan Güzellik"

Gerçekler, yalanlar, doğrular, yanlışlar... Birbirine zıt olduğu kadar, bütün de olan durumlar iç içe girmişti. Öyle bir karışmıştı ki her şey, bu koca düğümü oluşturan zıtlıklar bütününü nasıl çözeceğimi bilmiyordum. Kusursuz şekilde gelişen planım, yüksek bir tepeden aşağı yuvarlanan ufak bir kartopu gibiydi. Başta küçük olsa da aşağı doğru her yuvarlanışında kartopu biraz daha büyümüştü. Boyutu şimdi öyle bir hâldeydi ki ne tutmaya ne durdurmaya gücüm yetiyordu. Sıkkınca ofladım.

İçinde bulunduğum çaresiz durum canımı sıkarken içim daralmaya başladı. Cama ilerleyip perdeleri açtım. Hava bugün parçalı bulutluydu. Grileşen gökyüzüne bir süre baktıktan sonra arkamı döndüm. Dün hazırlandığım esnada odayı dağıtmış, vaktim olmadığı için toparlayamamıştım. Yavaş hareketlerle odayı toplamaya başladım.

Eşyalarımı valize yerleştirdiğim sırada yatak odasının kapısı açıldı. "Günaydın." İçeri giren Arslan, karşımda beyaz tişörtü ve dağınık saçlarıyla muazzam bir görüntü sergileyince dediği olmuş, günüm aymıştı.

"Günaydın."

"İyi uyudun mu?"

Gece ben onun yatak odasında uyurken o, alt kattaki misafir odasında kalmıştı. "Evet, gayet iyi uyudum."

Onun kokusunun hâkim olduğu yatakta iyi uyumamak ne mümkündü. Arslan'ın bakışları toplamakta olduğum eşyalarıma kayarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bugün evime geçeceğim. Bu yüzden eşyalarımı topluyorum."

Sözlerimi duyunca kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü evime gitmem daha iyi olacak."

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Yanımda kal. Nasılsa kısa süre içinde evleneceğiz."

Ve benim yalnız kalıp düşünme fırsatım olmayacak. "Ben bu süre zarfında kendi evimde kalmak istiyorum."

"Beren..."

Konuşmasına izin vermeden araya girdim. "Arslan lütfen. Son günlerde benden istediğin her şeyi yaptım. Seninle evlenmeyi kabul ettim, İstanbul'a geri taşındım, ailenle tanıştım. Şimdi bırak da kendi verdiğim karara göre hareket edeyim."

Yüzünde oluşan memnuniyetsiz ifadeyle bana doğru ilerleyip tam önümde durdu. "Beren, aklımın sende kalmasını istemiyorum. Lütfen biraz daha düşün, burada kalmanın daha mantıklı olacağını anlayacaksın."

Anlamıyordu! Hayatımın kontrolünü elime almalıydım. Bu yüzden de ondan uzak durmam gerekiyordu. Kendimle baş başa kalmalıydım. Bir şeyleri rayına oturtmak için bu şarttı. Başımı yavaşça iki yana salladım. "İnan eve gitmem benim açımdan daha iyi olacak. Biraz kendimle baş başa kalmalıyım. Buna ihtiyacım var."

Sıkkın bir nefes verip kabullenmiş bir tavırla, "Peki, öyle olsun," dedi. Bu durumdan memnun kalmadığını biliyordum ama evime gitmeliydim. "Birazdan kliniğe gideceğim. Birkaç saat içinde döner, sonra da seni eve bırakırım." Tam itiraz

edecekken elini aralanan dudaklarıma bastırdı. "Sakın itiraz etme. Kabul etmiyorum."

Başımı aşağı yukarı sallayınca elini çekti. "Tamam, beklerim."

Muzip bir tavırla, "Aferin," dedikten sonra arkasını dönüp kıyafet dolabını açtı. Bakışları bana dönerken, "Bu arada nikâh tarihi almalıyız," dedi.

Ah, daha o vardı, değil mi? "Senin için uygunsa yarın işlemleri başlatalım."

"Olur."

İki hafta içinde hayatım resmen tepetaklak olmuş, baştan sona değişmesi yönünde radikal adımlar atılmıştı. Yatağa oturup dışarıyı seyretmeye başladım. Yağmur her an yağacak gibi duruyordu. Gök gürledi aniden, ardından etrafı aydınlatan bir şimşek çaktı. Yatak çökünce bakışlarım yanıma oturan Arslan'a kaydı.

"Ev konusunu konuşmadık."

"Anlamadım?"

"Evlendikten sonra nerede oturacağımızı konuşmadık, istersen taşınabiliriz. Ev çok büyük değil."

"Hayır, evin çok güzel. Taşınmamıza gerek yok. Hem kısa sürecek bir şey için bunu yapmana gerek yok. Düzenini bozma lütfen."

Başını olumlu anlamda salladı. "Peki. İstediğin odayı kendi zevkine göre düzenleyebilirsin."

Ev konusu açılmışken aklımı kurcalayan mevzuyu dile getirdim. "Evinin düzeni, dizaynı çok güzel. Sanki kadın eli değmiş gibi."

Hafifçe gülerken yüzünde içten, sevgi dolu bir ifade oluştu. "Karmen ve annemin işi. Böyle şeylerle ilgilenmeyi ikisi de çok sever."

Neden cevabı hoşuma gitmiş, aynı zamanda rahatlamamı sağlamıştı ki? "Zevklilermiş, her şey çok güzel."

Hafifçe gülümseyip, hazırlanmak için ayağa kalkınca ben de ayaklandım. Rahat hazırlanması için, "Ben odadan çıkayım," dedikten sonra kapıya yöneldim.

"Beren?"

Adımı duyunca başımı ona doğru çevirip güzel gözlerine baktım. "Efendim?"

"İyi misin? Bakışların iyi olmadığını söylüyor sanki. Gözlerin çok puslu, yağmur öncesi gökyüzü gibi."

Boğazım düğümlendi, kalbime oluk oluk bir sıcaklık akın etti. Öyle hızlı, öyle beklenmedikti ki ne yapacağımı şaşırdım. "Ben... Ben..." Sertçe yutkunup kendime gelmek adına derin bir nefes aldım. "İyi olacağım," dedikten sonra arkamı döndüm. İçimdeki yoğun hislerin, gözlerime yansıdığını görmesini istemiyordum.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Anlatamazdım! Elim kapının kolundayken gerçeklerin aksine sessizce, "Biliyorum," dedim.

Sana her şeyi anlatabilir, vicdanımın sızısından kurtulabilirdim. Ama yapamazdım. Çünkü vicdanımdaki ağır yükle beraber seni de kaybederdim. Buna dayanamazdım. Henüz değil. Bu yüzden sana hiçbir şeyi anlatamayacağımı biliyorum, Arslan.

Arslan evden çıktıktan sonra söylediği gibi birkaç saat içinde dönmüştü. Yoğun ısrarları yüzünden sadece küçük bir el çantası ve önemli malzemelerimi yanıma almıştım. Çünkü kısa süre sonra tekrar onun evine taşınacağım için diğer eşyalarımı götürmemin gereksiz olduğu konusunda ikna etmişti beni.

"Hadi çıkalım." Sesini duyunca, kırmızı trençkotumu giyip ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Bir an spor ayakkabı-

larımın bağcıklarını bağlamak, çok büyük bir iş gibi göründü gözüme. Derin bir nefes alırken eğileceğim sırada Arslan benden önce davrandı.

İrileşen bakışlarımla ona bakarken, "Şey, ben yapardım," demeyi başardım.

"Sorun yok," diyerek ayakkabılarımın bağcıklarını seri bir şekilde bağladıktan sonra doğrulup göz kırptı.

"Teşekkür ederim."

"Her zaman."

Birlikte asansöre binip, düğmeye bastıktan sonra çelik kapılar kapandı. Daralan ortam sayesinde yoğunlaşan kokusunu içime çektim. Bakışlarım ona kayarken, dalgınca bileğindeki tokayla uğraştığını gördüm. Bakışlarımı fark edince, oynamayı bırakıp bana döndü. Bakışları yoğundu, bakışlarımı kaçırmama neden olacak kadar hem de. Sanki uzun süre gözlerime bakmasına izin verirsem söylenmemiş gerçekleri görecek gibiydi. Bunun düşüncesi bile korkunçtu.

Ondan kaçmak adına, duran asansörden inmek için acele ettim. Fakat ayağım görmediğim bir yere takılınca öne doğru sendeledim. Bu adam benim istikrarımı bozuyor, elimi ayağımı iç içe sokuyordu ve bunları sadece bir bakışıyla yapıyordu!

Kolumu tutup dengemi bulmamı sağladı. "Dikkatli olmalısın, sarışın!" Sıcak nefesi, kulağımın altındaki hassas bölgeye çarparken ona doğru döndüm. Bir nefeslik mesafedeydi.

Nabzım hızlandı. İçimde yer yerinden oynuyordu sanki.

"Normalde dikkatli birisin. Oturuşun, kalkışın, yürüyüşün çok zarif. Ama bu durum benim yanımda olduğun zamanlarda tuhaf bir şekilde değişiyor. Hareketlerin aksıyor, ayağın takılıyor, ellerin titriyor."

Dudaklarıma çarpan nefesiyle sarf ettiği sözler üzerine içimde süren depremin şiddeti büyüdü. Ellerim buz kesti. "Sen ya-yanlış anlamışsın. Öyle bir durum yok."

"Bundan bahsediyorum işte, konuşman bile aksadı."

Geri adım atıp aramızdaki kısa mesafeyi arttırdım. Bu sefer kendimden emin çıkan sesimle sertçe, "Yok öyle bir şey!" diyerek arkamı döndüm.

Onu beklemeden yürümeye başladım. Beni bu kadar etkiliyor olmasının yanında, bir de bunun farkında olması sinirlerimi çok fena bir şekilde bozuyordu. Arabanın yanına varınca kollarımı önümde bağladım. Yağmur durmuş, etrafı toprak kokusu sarmıştı. Bana Arslan'ı hatırlatan koku. Derin bir nefes çektim. Bu kokuyu artık daha fazla seviyordum. Yanıma gelen Arslan, kapının kilidini açmadan önce bana dikkatlice bakmaya başladı. Akabinde kıvrılan dolgun dudaklarıyla, "Neden bu kadar sinirlendin?" diye sordu.

"Sinirli falan değilim! Kapıyı açar mısın?"

"Emrin olur." Audinin kapısı açılırken sırf inat olsun diye arka koltuğa geçtim. Arslan valizimi bagaja yerleştirdikten sonra sürücü koltuğuna geçip bana döndü. "Neden öne geçmiyorsun?"

"Neden bununla ilgileniyorsun? Ah doğru, bay psikoloğumuz iş başında! Hareket analizi, duygu çözümlemeleri yapacak, değil mi? Ama biliyor musun hiç havamda değilim, Arslan Bey! Şimdi gidebilir miyiz?"

Gözleri sarf ettiğim her sözcükle beraber büyürken, neden bu kadar asabi olduğumu bilmiyordum. Hayır, biliyordum. Beni çözmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Kemerimi taktıktan sonra kollarımı bağlayıp beklemeye başladım. Dikiz aynasından bakışlarını fark edince gözlerimi kaçırdım. Sessiz süren yolculuğumuz yarım saatin ardından sona ererken, kapıyı açıp çıktım arabadan.

"Beklemeyecek misin?"

Ona bakmadan, "Hızlı olmayı dene!" diye bağırdım.

Birdenbire nefesini ensemde hissettim. "Emrin olur." Ensemdeki tüyler ürperirken hızına şaşırmıştım. Yine de durmadan yürümeye devam ettim. Asansöre bindikten sonra bakışlarımı ayaklarıma diktim. Ona bakmayacaktım. Duran

asansörden ineceğim sırada bakışlarım kısa bir an ona kaydı. Yüzündeki gülümseyen ifadeyi görünce gözlerim kısıldı. Şu anki durumun onu eğlendirdiği aşikârdı.

Çantamdan anahtarı çıkarıp kapıyı açarken, "Seni eğlendirmeyi başardıysam ne mutlu!" diye söylendim. İçeri geçip, ceketimin düğmelerini açtığım sırada ellerini omuzlarımda hissedince donup kaldım.

"Sakin ol, bu kadar öfke bünyene zarar verir." Elini enseme değdirerek ceketimi tuttu. Elinden tenime geçen elektriği görmezden gelerek ceketimi çıkarmasına izin verdim.

Zerre özlemediğim, kasvetli evime bakarken her şeyin aynı olduğunu gördüm. Fazla aynıydı.

Arslan'ın bakışları evde gezinmeye başladı. Salona doğru yürürken arkamdan gelen Arslan'ın, "Senlik değil," dediğini duydum.

Biraz daha sakin hissederken, "Benlik olmayan ne?" diye sordum.

"Evin, hiç senlik değil. Burası fazla şık, sade ve soğuk."

"Dizayn anneme ait." Kanepeye oturup, ayaklarımı orta sehpaya uzatarak başımı kanepeye yasladım. Araba yolculuğu olmasına rağmen yorulmuştum.

"Yatak odan nerede? Valizini oraya bırakayım."

"Koridorun sonundaki oda."

Bedenimde az önce nükseden yakıcı öfke, buhar olup uçmuştu sanki. Hormonlar fena hâlde dengemle oynuyordu. Arslan'ın ise tuhaf bir biçimde bundan bir şikâyeti yokmuş gibi görünüyordu. Ah Arslan, tüm yanlışların içinde tek doğruydu ve üç yanlışın bir doğruyu götüreceği kaçınılmaz bir sondu. Onu kaybetmeye mahkûmdum.

"Evde hiçbir şey yok. Alışverişe çıkalım."

Bakışlarım salona giren Arslan'a döndü. Haklıydı, ev gıda yönünden bomboştu. "Biraz dinleneyim, çıkarız."

"Olur."

Açtığım gözlerimi tekrar yumup dinlenmeye başladım. Sadece gözlerimi dinlendireceğimi düşünürken hamileliğin verdiği rehavetle uyuyakalmıştım. Gözlerim aniden açılırken üzerimdeki battaniyeye kafam karışmış bir şekilde baktım. Bakışlarım karşı koltukta oturan Arslan'a kayınca beni izlemekte olduğunu gördüm. "Uyuya mı kaldım?"

Başını sallarken kolumdaki saate baktım. Bir saat kadar uyumuştum. Yavaş hareketlerle kanepeden doğrulup sıcakladığım için enseme yapışan saçlarımı topladım. "Alışverişe çıkacaktık."

"Uyanmanı bekledim, iyiysen çıkalım."

Gayet iyi hissediyordum. Ayağa kalkıp hazırlandıktan sonra beraber evden çıktık. Kısa bir araba yolculuğunun ardından evime yakın olan markete varmıştık. Sessizlik içinde alışverişimizi yapıyorken, insanların bakışlarını hissediyordum. Herkes gülümseyerek bakıyordu. Dışarıdan bakınca hamile bir kadın, yanında onu seven kocasıyla beraber mutlu bir aile tablosu çiziyorduk. Ama sahte bir tabloydu bu! Bunları düşünmemeye çalışarak gerekli olan malzemeleri almaya başladım.

Bakışlarım, şaşkın bakışlarla etrafa bakan Arslan'a kaydı. "Gerçekten mutfak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Gözlerini bana çevirdi. "Hayır, bilmiyorum. Doğru düzgün alışverişe de çıkmam zaten."

Muzip bir ifadeyle, "Belli oluyor," diyerek alışverişe devam ettim. Bundan iki yıl önce ondan pek bir farkım yoktu. Ama insanlar değişiyordu, hayat hiç beklenmedik şeyler yaşatarak bizi değiştiriyordu. İsteyerek ya da değil, bu akış hep böyleydi. Uzun süren alışverişimiz nihayet bitince Arslan malzemeleri arabaya taşıdı. Arabaya binerken marketin yanındaki Burger King dikkatimi çekti. Hamburger resimlerini görünce ağzım sulandı, fazlasıyla acıkmıştım.

"İstersen hamburger yiyebiliriz."

Arslan'ın sorusu üzerine başımı iki yana salladım. Ben böyle şeyler yemezdim. "Gerek yok," deyince beni dinlemeden elimi tutup yürümeye başladı.

"Arslan bunlar zararlı şeyler, yememem daha iyi."

"Arada bir yemekle bir şey olmaz."

"Yemek istemiyorum ama."

Bana yan gözlerle bakıp alaycı bir tavırla, "Ondan ciğerci kedisi gibi bakıyordun, değil mi?" dedi.

"Ben öyle bakmam bir kere!" diyerek sözlerine itiraz ettim.

"Tamam sen değil, oğlum öyle bakıyordu."

Oğlum... Onu ne de güzel sahiplenmişti öyle. Sürekli olduğu gibi içimi titretmeyi başarmıştı. İtiraz etmeyi bırakıp ona ayak uydurdum. Ben masaya oturduktan sonra menü almaya gitti. Yaklaşık on dakika içinde büyük boy patates, hamburger ve kolayla gelmişti. Menüyü bana uzatıp, kokuyu içime çekerken karnım guruldadı.

"Ah, resmen kalori deposu! Zararlı, yenmemesi gereken yiyecekler bunlar."

Patatesi ağzına atarken, "Çok düşünmemek gerek," dedi. Tepsiden aldığı kendi patatesini bana uzatırken otomatik olarak ağzım açıldı. "Hadi soğutma da yemeye başla," deyince ben de dediğini yaptım. O kalori deposunu yedim, hem de büyük bir iştahla.

"Eee beğendin mi?"

Sorusu üzerine önümdeki boş tepsiyi gösterince, "Belli olmuyor mu?" dediğimde sırıttı.

"Fazlasıyla oluyor."

"Ah, bunca yıldır çok şey kaybetmişim! Tadı enfesti!"

Şaşkın bakışlarla, "Daha önce hiç yemedin mi?" diye sorunca başımı iki yana salladım.

"Yemedim. Ben daha çok salata, diyet tarzı yaşardım hep. Annem de istemezdi. Şu an yediğimi görse vereceği tepkiyi düşünmek dahi istemiyorum."

"Neden?"

Omzumu silktim. "Yağlı, fast food yiyeceklere karşıdır, annem. Küçüklüğümden beri yasaktı bana. Cips ve çikolata da öyle."

Çatılan kaşları ardından, "Sen ciddisin!" dedi.

"Evet, aslında ben de pek sevmezdim. O yüzden sorun yok. Ama hamburger konusunda çok şey kaçırmışım."

Gitmek için ayağa kalktığımız sırada, "Öyle, hem ne demişler kurallar çiğnenmek için vardır," deyince hafifçe gülümsedim.

Bunu en iyi bilen ve uygulayan biriydim. Beraber arabaya doğru yürüdük. Arslan kapıyı açınca alaycı bir ifadeyle, "Yine mi arkaya bineceksin?" diye sordu.

"Hayır, canım ön tarafa binmek istiyor bu sefer," diyerek ön koltuğa yerleştim. Ardımdan güldüğünü görmesem de hissetmiştim.

Kısa süren yolculuğun ardından eve geçince, Arslan malzemeleri mutfağa taşıdı. Onu takip ettim. Beraber alınan eşyaları yerlerine yerleştirmeye başladık. Beraber kısa süre içinde malzemeleri yerleştirdikten sonra kaşlarımı çattım. "Arslan çikolatalı puding almıştım. Nerede? Gördün mü?"

"Hayır, görmedim."

Dolapları açıp teker teker hepsine baktım ama yoktu. "Ya hayır ama! Almamış olmamıza inanamıyorum!" Tüm keyfim kaçmıştı. Canım o pudingi istiyordu.

"Emin misin?"

Dudaklarımı büzerken başımı salladım. "Ne yazık ki eminim." Ağlayacak gibi hissediyordum.

"Neyse, sorun yok. Başka bir zaman alırım," diyerek kendimi avutmaya çalıştım.

Bir şey demeden mutfaktan çıktı. "Nereye gidiyorsun?" Daha sorum bitmeden kapının kapanma sesi duyuldu.

Nereye gitmişti bu şimdi? Etraftaki poşetleri toplayıp içeri geçtim. Aklım Arslan'daydı. İçimden bir ses markete gittiğini söylese de onu duymazdan geldim. O sırada çalan kapıyla beraber ayağa kalktım. Açılan kapının ardından Arslan, elinde tuttuğu poşetle içeri girdi. Elinde almayı unuttuğumuz puding vardı. Mutfağa girince, arkasından gidip kapının pervazına yaslandım. Poşetin içinden çıkardığı çikolatalı pudingin paketini açarak, çekmeceden tatlı kaşığını alıp bana uzattı.

"İlk aşermenin bu kadar kolay bir şey olmasını beklemiyordum."

Gülümsememek için dudağımı ısırdım. Sonra kendime engel olamadan sakallarla kaplı yanağını öptüm. Dudaklarım tenine değerken konuşmaya başladım. "Çok teşekkür ederim. Bu yaptığın çok anlamlı benim için."

Tepkisine bakmadan elindeki pudingi alıp içeri geçtim. Kanepeye oturduktan sonra bacaklarımı bağdaş yapıp tatlımı büyük bir iştahla yemeye başladım. O sırada Arslan içeri gelip yanıma oturdu. Televizyonda rastgele bir sinema kanalında durunca açtığı filmi izlemeye başladık. Boşalan tabağı masaya bıraktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde ufak bir gülümseme oluşurken, "Çocuk gibisin," diyerek dudağımın kenarını sildi.

Parmakları dudaklarıma temas ettiğinde elektrik çekmiş gibi irkildim. Parmaklarından tenime geçen akım fazla yoğundu. Gülümsemesi yüzünde asılı kalırken gözleri koyulaşmaya başladı. Hızlanan nefesimi görmezden gelerek, başımı hızla çevirip televizyona bakmaya başladım. Bakışlarını üzerimde hissetsem de bakmadım, bakmayacaktım. Ben ondan uzak durdukça bir şekilde hep yan yana geliyorduk. Mıknatıs gibi ona çekiliyordum. Elimden geldiğince buna mani olmalıydım.

Boş gözlerle iki saate yakın süren filmi izlemeye çalıştım. Kafam onunla o kadar doluydu ki filmin konusunu zerre anlamamıştım. Film bitince bakışlarım Arslan'a kayınca şaşkınlıkla bakakaldım. Uyuyakalmıştı. Son günlerde bir hayli yorulduğu için normaldi aslında. Odama geçip ince bir battaniye ve yastık alarak salona geri döndüm.

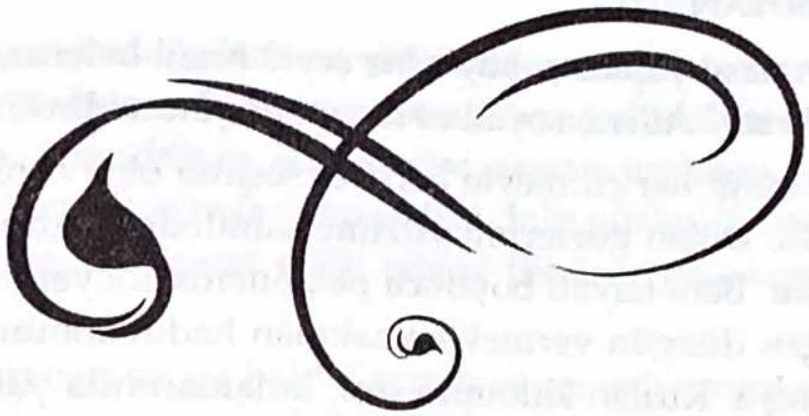
Yastığı kanepeye koyup, başını üzerine yerleştirince bacaklarını kanepeye uzattı. Üzerini örtüp, uyurken gevşeyen yüzüne baktım. Kendime engel olamadan ellerimi yumuşak, açık kahverengi saçlarında hafifçe dolaştırmaya başladım. Saçları ipek gibiydi. Elim yüzüne doğru yavaşça inerken biraz daha seyrettim onu. Güzel bir adamdı, kalbimi acıtan bir güzelliğe sahipti. Acı çikolata gibiydi esasında, çikolata olması acılığından bir şey kaybettirmiyordu. Hafifçe eğilip ona has toprak kokusunu içime çektim. Sonra istemeyerek de olsa yanından ayrılıp odama geçtim.

Yatağıma girerken yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyordum. Zihnimi kaplayan ona dair görüntüler eşliğinde kısa sürede uyuyakalmıştım. Kalbimin en ücra köşelerine kadar bu adamın tıpkı bebeğim gibi bana iyi geldiğini biliyor ve hissediyordum. Çok iyi geliyordu.

Kapımın ısrarlı çalışı uykumdan uyandırırken sersem bir hâlde doğruldum. Kapı bir kez daha çalınca, yavaşça kalkıp koridora yöneldim. Sabah sabah gelen de kimdi? Kapıyı açınca şaşkınlıkla bakakaldım.

"Anne? Senin ne işin var burada?" Sesimdeki şaşkınlık ve korku bariz bir şekilde anlaşılıyordu. Ama baskın çıkan şey kesinlikle korkuydu. Salt bir korku hem de.

19. BÖLÜM

"Lav"

Endişeli bakışlarım annemin yüzünde dolanırken sertçe yutkundum. Bir iki adım geriye doğru adım atmaktan alıkoyamadım kendimi. Neden gelmişti ki? Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Sırtımdan aşağı yavaşça kayan ter damlasını hissediyor, nefesim daralıyordu. Şimdi ne yapacaktım ben?

"Ülkü olmasa, İstanbul'a geldiğinden haberim dahi olmayacak, küçük hanım! Telefonlarıma bile cevap vermiyorsun! Neden böyle davrandığını anlamıyorum!"

Öfkeyle konuştuğu sırada bakışları gayriihtiyari göbeğime kaydı. Sesi sonlara doğru azalarak yok oldu. Gözleri anbean açılırken donmuş bir vaziyette bana bakıyordu. Dizlerim titriyor, her bir organım çığlık atıyordu. Bu kadar etkileneceğimi asla tahmin etmezdim.

"Sen... Sen hamile misin? Bu... Bu nasıl olur?"

Yaşadığı şoktan ötürü kısılmış sesiyle kesik kesik konuşurken, "A-anne ben..." derken daha sözümü bitiremeden, ansızın beni gafil avlayan tokadı yanağımda patladı. Her şey sadece birkaç saniye içinde olmuştu. Yüzüm hızla yana doğru savruldu. Yanağım alev alev yanarken şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilmez bir hâldeydim.

"Sen nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Nasıl evlenmeden hamile kalırsın? Aileni, soyadını hiç mi düşünmedin?"

Sarf ettiği her cümleyle beraber sesinin oktavı hızla yükseliyordu. Dolan gözlerimi yüzüne sabitledim. Annem bana vurmuştu. Beni hayatı boyunca pek önemsemeyen, sevgisini bile doğru düzgün vermekten sakınan kadın sonunda bunu da yapmıştı. Kırılan kalbimin sesi, kulaklarımda yankılandı. İçimde söndürülmesi imkânsız bir yangının fitiliydi attığı tokat.

"Ben anlatacaktım."

Hızla üzerime doğru yürüyüp sertçe kolumu tuttu. "Kimden peydahladığın belli olmayan, karnındaki piçle karşıma geçip neyi anlatacaktın?"

Yaşadığım hayal kırıklığımın sesi, kalbimin kırılırken çıkardığı sesten daha yüksek çıkmıştı. Öyle yüksekti ki bütün organlarım parçalandı, hepsinden ince bir kan sızmaya başladı. Annem, gözlerimin önünde duruyordu ama yok oluyordu. Yaşıyordu ama aslında ölüyordu. Şoktan aralanmış dudaklarımla cevap vereceğim sırada onun sert sesini duydum.

"Sözlerinize dikkat edin, hanımefendi! Beren'in annesi olmanıza rağmen bebeğime bir daha o şekilde hitap ederseniz, bedelini ödersiniz!" Arslan, yanımdaki yerini alırken anneme ateş saçan gözlerle bakıyordu.

"Sen de kimsin?"

Arslan kolunu sıkıca belime doladıktan sonra çenesini kaldırıp sert bir ifadeyle, "Arslan Ulusoy. Beren'in müstakbel eşi oluyorum," dedi.

"Yani o pi..."

"Sakın, o kelimeyi tamamlamayın! İnanın bana verdiğim sözleri tutan biriyimdir!"

Sıkılı dişlerinin arasından konuşurken, Arslan'ın bu sert hâline ilk defa şahit oluyordum. Ah aslında hayır, ilk değildi. Bu hâline ilk kez benim evime gelip, bebeğin ondan olup

olmadığını sorduğu zaman şahit olmuştum. O zaman da sert tavrı karşısında çok şaşırmıştım. Annem dudaklarını birkaç kez açıp, kapadıktan sonra elini alnına yaslayıp gözlerini yumdu. Derin bir nefes alıp nefret dolu gözlerini bana dikti. Eliyle göbeğimi işaret ettiği sırada tükürür gibi konuşmaya başladı.

"Kahretsin şu işe bak! Kızımın evine geliyorum ve karşılaştığım manzaraya da bakın! O hamile! Hem de doğurmak üzere! Yanında da beni açık açık tehdit eden ne idüğü belirsiz yabancı bir adam var!"

"Eğer sakin olmayı denerseniz size her şeyi anlatacağız."

"Neyi anlatacaksınız? Evlenmeden bu çocuğu nasıl peydahladığınızı mı?"

Sabrımın son demlerindeyken, "Anne yeter! Lütfen!" diyebildim.

Parmağını bana uzatıp sertçe, "Sen sakın ha konuşayım deme!" dedi. Gözlerinden öyle bir nefret akıyordu ki bir adım geriye doğru gitmemek için kendimi zor tuttum.

"Bakın şaşırdınız anladım ama artık gerçekten abartıyorsunuz. Sakin olmayacaksanız gitmenizi istiyorum. Onu geriyorsunuz ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor."

Arslan'ın, ailesini korumaya çalışan sahiplenici tavrına, bu durumda bile hayran olmamak elde değildi. Annem derin nefesler alırken uzayan saçlarını geriye doğru attı. Elleri titriyordu, kontrolünü kaybettiğini belki de ilk defa görüyordum.

"Babana bu durumu nasıl anlatmayı planlıyorsun peki? Allah'ım şu olanlara bak! Rezillik! Ünlü borsacı Fırat Taşçı'nın kızı hamile! Hem de evli bile değil! Nasıl yaptın bunu? Hiç mi düşünmedin bizi sen?"

Yükselen sesi karşısında titrememe engel olmaya çalışırken yıllardır sustuğum kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı. "Peki, siz hiç düşündünüz mü beni? Hı? Ben cevap vereyim, hayır!" Dolan gözlerimle başımı iki yana salladım. "Ya siz sevmediniz bile beni! Bir gün el uzattınız mı bana?

Ya da ne hâlde olduğumu merak ettiniz mi? Anne ben, bana düşman olan hastalıklı zihnim yüzünden defalarca öldüm!" Elimi karnımın üzerine koyup titreyen sesimle devam etmeye çalıştım. "Şimdi onun varlığı beni hayatta tutan tek şey! O benim yaşam kaynağım! Ne olur sakin ol ve anlamaya çalış!"

"Yine saçmalamaya başlama! Babana ne söyleyeceğiz? Nasıl anlatacağız yediğin bu haltı?"

Cümlelerim, sitemlerim ona ulaşmıyordu. Öyle katı kurallarla çevriliydi ki beni asla anlamayacaktı.

"Neden aldırmadın sanki?"

Son cümlesi son damla olmuştu. İçimdeki öfke lav misali kaynadı. "Anne yeter!" diye bağırdım. Nasıl onu aldırmamı isterdi benden? O, bir anneyken böyle bir caniliği nasıl dile getirirdi!

Öne doğru adım atıp, "Yetmez! Senin sürekli sorun çıkarmandan, sürekli hatalar yapan, mız mız bir kız olmandan bıktım usandım artık! Neden bizi hiç düşünmüyorsun, nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun aklım almıyor! Sürekli durmadan hatalar yapıyorsun! Senin hatalarını düzeltmek istemiyorum artık! Büyü artık, Beren! Bu kadar şımarıklık yeter!" diye bağırdı.

Lavlar taştı, kanayan organlarımı cayır cayır yaktı. Gözümden akan yaşlar, yanaklarımdan birer birer süzülürken sadece, "Ben..." diyebildim.

"Sen, sürekli sorun çıkaran bir baş belasısın! Yirmi dokuz yaşına gelmiş olmana rağmen hâlâ şımarık bir kız çocuğusun! Ve ben artık bıktım! Senden de senin bu pervasız hareketlerinden de!"

"Beni hiç sevmediniz." Sesim ailesinin ölümünü kabullenmek zorunda kalan küçük bir çocuk gibi çıkmıştı. Acı bir kabulleniş doluydu. Annem susmadı, öldürücü zehre sahip sözlerine devam etti.

"Sen sevgimizi de ilgimizi de hak etmiyorsun! Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun!"

Anne kelimesini oluşturan dört harfin her hecesinde asılı kaldım. Annemin sözleriyle öldüm. "İşte bu yüzden istiyorum bebeğimi. Çünkü o sizin gibi olmayacak, o beni karşılıksız sevecek. Keşke sadece bir kere de olsa anlasaydın beni."

"Şu hâlinin ya da olanların neyini anlamamı istiyorsun sen? Hak etmiyorsun, Beren! Sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun!"

Sözleri kör bir hançer gibi sırtıma saplandı. Canımdan can koptu, canımdan annem koptu.

İçimdeki dermansız ateş büyüdü.

"Ve siz, haddinizi aşıyorsunuz! Bir anne nasıl çocuğuyla bu şekilde konuşabilir? Sizin gibi insanlar neden ebeveyn oluyor anlamıyorum! Kendi bencillikleriniz uğruna sürekli birilerini harcamaktan zerre çekinceniz yok! Konuştuğunuz, hakaret ettiğiniz kişi sizin kızınız, sizin canınız, farkında mısınız?"

Arslan'ın tiksinir gibi çıkan sesi, annemi zerre etkilememiş olmalıydı ki konuşmaya devam etti. "Sen ne biliyorsun ki! Onun bu yaşına kadar neler yaptığını nereden biliyorsun? Sürekli sorunlar çıkaran birisiydi o! Her zaman!" Annemin bakışları beni bulurken, "Baban haklıymış! Zamanında seni istememekte çok haklıymış! Sorun çıkarmaktan başka hiçbir işe yaramayacak biri olacağın konusunda çok çok haklıymış!" dedi öfkeyle.

"Beren odana git!" diyen Arslan'ı duydum ama idrak bile edemedim. Kaç yaşınıza gelirseniz gelin, en sevdiğiniz kişi daima anneniz olacaktır, tıpkı babanız gibi. Bu yirmilerinde, otuzunda veyahut kırk yaşında olsanız dahi değişmeyecektir. Ve onların ağzından çıkan her kötü söz, kurşun misali saplanacaktır kalbinize. Sizi öldürecek güce sahip olan kurşun, oluk oluk kanatacaktır yaranızı. Ailenizi yaranıza saklayacaksınız, o kan asla durmayacak, o yara asla kapanmayacaktır. Asla. Ta ki onları sevmekten vazgeçtiğiniz ana kadar.

"Anne..." dedim kısık, bir o kadar kırık çıkan sesimle.

"Anne ben çok yoruldum. Çok. Artık gücüm kalmadı, pes ediyorum. Sizden vazgeçiyorum, sizi sevmekten vazgeçiyorum. Artık sizi sürekli hayal kırıklığına uğratacak bir kızınız yok. Sözlerinizle, sevgisizliğinizle, ilgisizliğinizle öldürdünüz onu," dedikten sonra geriye doğru bir adım attım. Sözleri, yüzümdeki tokattan daha çok acıtmıştı canımı. Keşke bir tokat daha atsaydı ama o sözleri söylemeseydi. Ruhuma attığı acılı çentiklerin izi asla geçmeyecekti çünkü. Arkamı dönüp titreyen dizlerimle odama gitmeye çalıştım. Odamın kapısını kapattığımda fermanı çekilen dizlerim taşıyamadı bedenimi. Duvara tutunarak yavaşça yere çöktüm. Elimi sızım sızım sızlayan kalbimin üzerine koyup sertçe bastırdım.

Beni yaralamayı başaran sayılı insanlardan biriydi annem. Beni yaralamayı en güzel başaran kişiydi annem. Beni hiç sevmemişlerdi! Bu gerçeği saniye saniye idrak eden beynim, felç olmuş gibiydi. Beni en başından beri istememişlerdi. Sürekli sorun çıkaran biri olduğumu onların ağzından duymak içimi dağlamıştı. Çığlık atmak istiyordum, içimdeki kırıkları kusmak istiyordum. Aslında ben yok olmak istiyordum! Hiç var olmamış gibi yok olmak...

"Bu kadar hassas bir döneminde, bir anne olarak nasıl ona bu tarz sözler söylersiniz, aklım almıyor. O değil, asıl siz hak etmiyorsunuz. Ne kızınızı ne torununuzu. Bir daha onun adını ağzınıza anmayacaksınız, ona zarar vermeyeceksiniz. Bu yaptıklarınızdan pişman olup özür dileyene kadar en azından. Şimdi gidin buradan, yoksa işler kötü bir hâl alacak."

Puslu düşüncelerimin ardından Arslan'ın ölüm sakinliğini andıran sesi ilişti kulağıma. Hâlâ beni koruyordu, beni annemden koruyordu.

"Hah zavallı, kim bilir seni nasıl kandırdı? Benden sana tavsiye, dikkat et. Beren öyle bir kadındır ki hiç ummadığın anda geçirir kalbine pençelerini. Benim o melek görünüşlü kızım var ya, güvenme ona. Güvendiğin an, ayağına çelme takar. Ayrıca soyadımızı böylece lekelediği için bu yaptığının bir bedeli olacak. Artık bir ailesi yok." Sesini yükselterek,

"Artık bir ailen yok, Beren! Bu sefer yalnızsın!" dedikten sonra hızla kapanan kapının ardından gözlerimi yumdum.

Annem yüreğimi delip gitmişti. Arslan'a söylediği sözler, beni derinden sarsarken nefes bile alamıyordum. O haklıydı. Ben hak etmiyordum. Arslan'a yaptıklarım, bunun en büyük kanıtı değil miydi sanki? Bu hastalıklı beynime de işe yaramaz aptal kalbime de lanet olsun! Bir insanı daha sırtından vurmuştum. Onunla şu an karşılaşmaya hazır olmadığım için zor da olsa ayağa kalkıp banyoya girdim. Titreyen ellerimle üstümdekileri çıkarıp duşa girdim. Sıcak su bedenimde çağlarken, sırtımı fayansa yaslayarak küvetin içinde oturdum. Su belki arındırırdı ruhumu. Gözyaşlarım bile akmıyordu. Ağlayamıyordum ama içim kanıyordu sanki. Kulağımda annemin sözleri çınlıyor, yanağım usul usul sızlıyordu. Yine bir kayıp...

Yaptığım şey büyüktü ama annemin tepkisi çok fazla değil miydi? Çocuğu değil miydim ben onun? Her şeye rağmen çocuğu değil miydim? Canından bir parça değil miydim? Hani anneler affedici olurdu? Nasıl bu kadar çabuk vazgeçtiler benden? Neden sevmediler beni?

Peki ya Arslan... Her şeye rağmen beni koruyan adam? Vicdanım sızlıyordu, vicdanım beni öldürüyordu. Nasıl yaptım bunu ona ben? Annem haklıydı. Ben hiçbir şeyi hak etmiyordum!

Aniden bebeğimin sert tekmesini hissederken acı acı gülümsedim. Ah bebeğim... Herkes gitse bile bir sen kal benimle. Söz, iyi bir evlat olamadım belki ama iyi bir anne olacağım. Sana söz.

Sonra sıcak suyun gevşettiği bedenimle duştan çıktım. Pembe bornozumu giydikten sonra derin nefesler eşliğinde yatak odama geçtim. Arslan, yatağın üzerinde oturmuş, dizlerine yasladığı dirsekleri ve öne eğdiği başıyla oturuyordu. Sürekli bacağını sallıyor oluşu, sinirli olduğuna dair sinyaller yollarken bakışları beni buldu. Gözlerim gözlerinde asılı

kalırken, bakışlarında gördüğüm duygular sebebiyle bir an nefes alamadım sanki.

"İyi misin?"

İyi miydim? Değildim, hiç iyi değildim. Esasında paramparça olmuş gibiydim. "İyi olacağım," dedikten sonra gözlerimi kaçırdım.

Ayağa kalkıp bana doğru geldi. "Beren rahat bırak içindekileri, zehirleme kendini."

Sertçe yutkunup, çenemi havaya kaldırarak, "Öyle bir şey yapmıyorum. İyiyim ben. Şimdi çıkarsan, üstümü değiştireceğim," deyip arkamı döndüm. Dokunsalar ağlayacak bir vaziyetteydim ve o, dokunuyordu. Dokunmasını istemiyordum. Ama bir kez daha ne istediğimi umursamadı. Kolumu tutup beni yavaşça kendine doğru çevirdi. Annemin tokadının izini taşıyan yanağımı usulca okşarken hak etmediğim şefkatiyle sardı sarmaladı beni. Başım göğsüne gömülürken kolları bedenime sıkıca dolandı. Göbeğimin izin verdiği ölçüde sıkıca sarıldı bana. Yüzünü saçlarıma indirirken, "Ağla, boşalt içini. Sonra yine güçlü olursun," dedi şefkatle.

Dolan gözlerime inat, "Ağlamayacağım!" dedim.

"Beren yapma bunu kendine."

"Ağlamayacağım! İyiyim!" Sözlerimin aksine sesim kötü olduğumu gösterir gibi titriyordu.

"Ağla be sarışın. Bazen serbest bırakmak gerekir. Bazen daha güçlü doğrulmak için düşmek gerekir."

Sözleri gücümü tüketirken çenem titremeye başladı. "Ağlamayacağım işte, ağlamayacağım!" Son direncim kırılırken hıçkırıklara boğuldum. Yüzümü göğsüne gömdüm. Gözyaşlarım serbest kalmanın zaferine kavuşurken deli gibi ağlamaya başladım. Arslan sessizce elini sırtımda gezdirdi. "Artık bir ailem bile yok!" Azalan hıçkırıklarımın arasından sarf ettiğim sözler, tutuşunu sıkılaştırdı.

"Var. Bizi unuttun mu?"

Başımı iki yana salladım. Onları unutmam mümkün değildi ama... Ama söylediğim yalanlar bir bir ayağıma dolanınca, annemin sözlerinde haklı olduğunu öğrendiğinde onu da kaybedecektim. Ağlamam tekrar şiddetlenirken son günlerde bedenimi kuşatan stres bu şekilde patlak vermiş olmalıydı. Beline doladığım kollarımla sarılışım kuvvetlenirken ağlamaya devam ettim. Arslan da şefkatle saçlarımı okşuyordu. Ağlamaktan yorgun düşen bedenimi kucağına alıp yatağa taşıdı çok sonra. Göğsüne sığınmaya devam ederken gözyaşlarım dinmedi. Olağan gücüyle durmadan aktılar. Saçlarımı okşayıp kulağıma sakinleştirici sözler söylemesi hiçbir işe yaramadı. Bir süre sonra ağlamaktan yorgun düşen bedenimle uyuyakaldım.

Gözlerim açılmakta zorluk çekerken elimi alnıma götürdüm. Başım çatlıyordu. Uyumadan önce o kadar ağlarsam olacağı buydu. Gözlerimi tekrar açarken fark ettiğim şeyle beraber donup kaldım. Arslan'ın kucağında yanlamasına bir şekilde oturmuş, göğsüne sığınmıştım. Kollarından biri belimin üzerinde, diğeri karnımın üstündeydi. Bornozum ise uyuduğum için açılmıştı. Kaşlarım çatılırken bakışlarını üzerimde hissettim. Koyulaşan gözlerine çıktı bakışlarım. Kendimi harelerinde kaybettiğim güzel, sıcacık bakan gözleri vardı.

Bir süre yüzüme baktıktan sonra bakışları ağır ağır açılan gerdanıma indi. Dolgun göğüslerim haddinden fazla şeyi sergilerken yoğun bakışları kan akışımı hızlandırıyordu. Kumaşın üzerinden tenime işleyen elinin sıcaklığı içime ürpertiler yolluyor, yorgun bedenimin canlanmasını sağlıyordu. Buna bir dur demeliydim. Hem de hemen. Titremeye başlayan elimle önümü kapattım. Birbirimize yine fazla yakındık ve o tanıdık elektrik yine oradaydı. Boğazımı temizledim.

"Nasıl oldun?"

"Daha iyiyim." Sarsak hareketlerle üzerinden doğruldum.

"Acıkmış olmalısın."

Şu an açlık, hissedeceğim en son şeydi. Yine de başımı olumlu anlamda salladım. "Üstümü değişeyim, bir şeyler atıştıralım." Arslan odadan çıkarken derin bir nefes alabildim.

Varlığı havayı ağırlaştırıyor, her şeyi unutmama sebebiyet veriyordu. Ağlamaktan dolayı sızlayan gözlerimi ovaladıktan sonra başımı iki yana salladım. Tuhaf, çok tuhaf bir sabahtı. Çekmeceden beyaz iç çamaşırlarımı çıkarıp, üzerime geçirdikten sonra dolabımdan beyaz, geniş bir gömlek, altına da buz rengi bir kot giydim. Kurumaya yüz tutan saçlarımı tarayıp, topuz yaparken gözlerimi aynadan kaçırıyordum. Vicdanımla yüzleşmek istemiyordum çünkü. Altında ezileceğim bir harbe girmek anlamsızdı ve tükenmiştim. Yaşananlardan ötürü yüreğim tükenmişti.

Mutfağa geçip bir şeyler hazırlamaya başladım. Arslan da dolaptan süt kutusunu çıkardı. Masa hazır olunca sandalyeye oturdum. Arslan da ısıttığı sütü bardağa doldurup bana uzattı. Bakışları altında sütümü içerken, beklemediğim bir şey yapıp, elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti. Elini göbeğimin üstünde yavaşça gezdirip içimin kıpır kıpır olmasını sağlamıştı. Bebeğim de babasının dokunuşlarına tepkisiz kalamamış olacaktı ki anında ufak bir tekme attı. İkimizin de yüzünde silik bir gülümseme oluşurken, elimi yüzüne uzatıp sakallarla çevrili yanağını sevmemek için zor tuttum kendimi.

"Hadi bir şeyler ye. Bugün nikâh tarihi alacağız."

Başımla onu onaylarken, canım pek bir şey istemese de bebeğim için yemeye çalıştım. Daha sonra Arslan ile beraber evden çıkıp, nikâh için gerekli işlemleri yapmak için yola koyulduk. İkimiz de saatler önceki olayla ilgili konuşmuyorduk. Sanki hiç yaşanmamış gibi davranıyorduk. Daha sonra başvuru yapmak için geldiğimiz binada Arslan işlemleri hallederken, ben oturup onu bekledim. Yaklaşık iki saatin ardından her şey netleşmişti.

On gün sonra... Tam on gün sonra hayatım değişecekti. Onun soyadını taşıyacaktım. Artık Taşçı değil, bebeğimin babasının soyadını alarak Beren Ulusoy olacaktım. Hayatım sanki hız treni gibiydi şu aralar. Her an nefesimi kesecek bir şey oluyordu. Yıllardır tekdüze bir hayat sürdüren benim için bu olanlar çok fazlaydı. Yine de şikâyetim yoktu. Gözlerim ona kaydı. O, bu kadar mükemmel, ilgili ve şefkatli olurken nasıl olabilirdi ki?

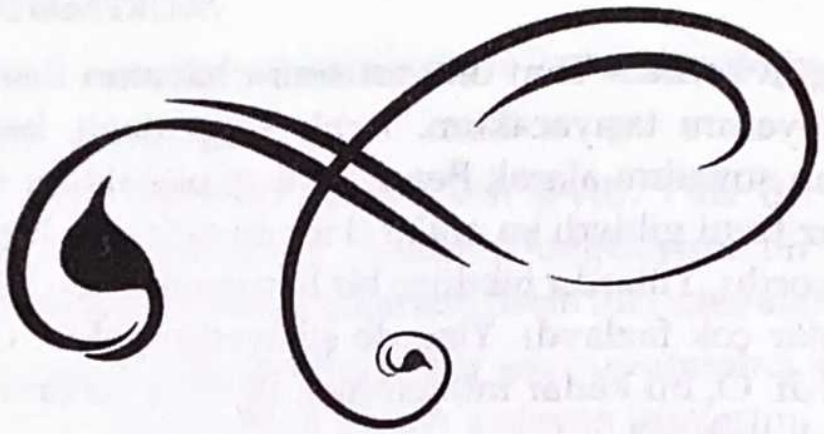
Göğsümde yine o tanıdık sıkışma, yine o sıcaklık baş gösterdi. İsim vermeye korktuğum deli duygular sardı benliğimi. Korktum ama biliyordum ki bu korkunun hiçbir faydası yoktu. Ve on gün sonra işler geri dönülmez bir hâl alacaktı.

Sonra... Sonra eninde sonunda kaybedecektim onu. Bunu istemiyordum! Ailemden sonra bir kaybı daha kaldıramazdım. İşte tam o an karar verdim. Arslan asla gerçeği öğrenmeyecekti. Ona söylemeyecektim. Bu karar ne kadar doğru ne kadar mantıklı bilmiyordum. Tek bildiğim onu kaybetmek istemediğimdi. *Nereye kadar?* Vicdanımın sesi kulaklarımda yankılandı. İçine düştüğüm girdapta acımazsızca savruldum. Her şey yine iç içe girdi.

Arslan ellerimi tutup bana dönerek, "Lütfen düşünme artık. Yapma bunu kendine," derken elini uzatıp yüzümü kavradı. "Söz ver, en azından bir süre düşünmek yok."

Kolay değildi ama o böyle bakarken hayır diyemezdim. Başımı olumlu anlamda salladım. Arslan bir kez daha bataklıktaki ruhuma el uzattı.

"Peki, söz."

20. BÖLÜM

"Emare"

Esen hafif rüzgâr yeni açmaya başlayan çiçeklerin kokusunu bana taşırken içime derin bir nefes çektim. Geçen günün aksine güneşli olan hava çok güzeldi. Yüzümde oluşan tebessümle aylardır uzak kaldığım butiğimin kapısından içeri girdim. Kendimi iyi hissettiğim nadir yerlerden biriydi ve burayı çok özlemiştim. Beni fark eden iş arkadaşlarımın gülümseyen yüzleri, hamile olduğumu fark edince büyük şaşkınlıkla kuşandı. Başımla hafifçe selam verdikten sonra yürümeye devam ettim.

Personel müdürü Gözde yanıma geldi. Diğer insanların yüzünde asılı duran aynı şaşkın bakışlarla, "Hoş geldiniz, Beren Hanım," dedi.

"Hoş buldum."

"Şey, tebrik ederim."

Sadece gülümsemekle yetinip odama geçtim. Pek sıcakkanlı biri değildim. Açıkçası soğuk nevalenin tekiydim. Bu durum sadece birkaç insanın yanında değişiyordu. Arslan da onlardan biriydi. Kapıyı kapatıp bıraktığım gibi duran odama özlem dolu gözlerle baktım. Her şeye rağmen buraya tekrar dönmek güzeldi. Çantamı masaya bıraktıktan sonra krem rengi koltuğuma oturup, çizimlerimi kontrol etmeye başladım. Aklımda efsane bir hamilelik koleksiyonu vardı. Evde

boş oturup sıkılacağıma bunlarla uğraşmak daha iyi olacaktı. Dosyamı çıkarıp beyaz kâğıdın üzerine renkli kalemlerimle içimden geldiği gibi çizim yapmaya başladım.

Dakikalar sonra aniden açılan kapımla beraber başımı kaldırdım. Gördüğüm kişi karşısında şaşırırken ayağa kalktım. Ülkü gelmişti! Şaşkınlık dolu sesimle, "Sen ne... Ne zaman geldin?" diye sordum.

Hızla yanıma gelip bana sarıldı. "Sabah uyandım. Baktım canım sıkılıyor, sonra o öküz yüzünden niye hayatımı karartayım diye düşündüm. Sonra ilk uçağa atladım geldim. İyi yapmamış mıyım?"

"Çok iyi yapmışsın," dedikten sonra geri çekilip, "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim, çok iyiyim canım ve hatta zamanla daha da iyi olacağım. Sanırım Alanya havası yaradı bana." Hafifçe gülümsedim. Sözlerinin aksine gözlerindeki duygular bambaşka şeyler fısıldıyordu. İyi değildi, sadece öyle olmaya çalışıyordu.

"Beni boş ver, asıl sen nasılsın? Bebiş nasıl?"

Şu aralar darmadağınık bir harabe gibi olsam da belli etmemeye çalışarak gülümsedim. "İkimiz de gayet iyiyiz."

"Peki, babası nasıl?"

Babası... İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. "O da iyi, şey dokuz gün sonra nikâhımız olması dışında her şey çok iyi."

Gözleri kocaman açılırken, "Neyiniz?" diye sordu.

"Nikâhımız."

"İnanamıyorum ya! Her günün ayrı bir olay, her gün ayrı bir şok. Yavaş gel kızım, şok üstüne şok yaşatıyorsun. Ah ah sen de evleneceksin desene, bir ben kaldım. Evde kaldım ya! Aptal Selim, hep onun yüzünden! Benim gibi kızı kaçırdı, aptal!"

Art arda söylediği sözler üzerine gülmemek için kendimi zor tuttum. "Aptal olduğu konusunda hemfikiriz."

Sözlerimin üzerine burukça gülümsedi. "Neyse, onu boş ver şimdi. Ne yapıyoruz bu gece, onu söyle sen."

"Ne gibi?"

"Nasıl ne gibi? Sen evleniyorsun, ben Alanya'dan geldim. Bence bunu kutlayalım, gece bir yerlere gidelim."

Başımı hızla iki yana sallarken, "Ay yok kızım, hiç bulaştırma beni," dedim.

"Ya hadi ama Beren, lütfen kırma beni! İhtiyacım var buna. Hem senin için de farklılık olur, fena mı?" diye sorunca düşünmeye başladım. Aslında haklıydı, ne kaybederdim ki?

"Peki, o hâlde gidelim," deyince hevesle alkışlamaya başladı.

"Süper!"

Beraber yeri ve zamanı kararlaştırdıktan sonra Ülkü odamdan çıktı. Ben de çalışmaya devam ettim. Sadece birkaç saat çalıştıktan sonra yorgun hissetmeye başlamıştım. Sanırım eve gitme vakti gelmişti. Eşyalarımı toplayıp, butikten çıktıktan sonra arabama binip yola çıktım. Hamileliğim sürekli uyku hâlinde geçiyordu. En azından mide bulantılarım yok denecek kadar azalmıştı, bu da iyi bir şeydi. Nihayet eve gidince üstümü bile değişmeden yatağa girdim. Yorgunluktan gözümü açamıyordum. Biraz uyumak iyi gelecekti.***

Yaklaşık bir saatlik uykumun ardından dinlenmiş bir şekilde uyandım. Kısa bir duş alıp odama geçtim. Bornozumun kuşağını açarken bedenimdeki çatlaklara takıldı gözüm. Eskiden pürüzsüz olan tenim, hamileliğimden sonra eski hâlini ne yazık ki kaybetmişti. Pek fazla olmasa da göbeğimin yanlarında ufak çatlaklarım vardı. Tuhaf bir şekilde bunları bile seviyordum. Olmasaydı iyiydi ama bebeğimin varlığının en büyük göstergesiydi. Hindistan cevizli kremimi tüm vücuduma sürdükten sonra akşam için makyajımı yapmaya başladım. Daha sonra giyeceğim elbiseme yöneldim. Süslenmeyi

seviyordum. Eskisi kadar abartılı olmasa da bakımlı olmak hoşuma gidiyordu. Tıpkı spor giyinmek gibi. Eskiden anneme benzemek adına sürekli şık olmaya çalışırdım. Ama şimdi öyle değildim, istediğim şekilde ruh hâlime göre giyiniyordum.

Yatağın üzerindeki elbiseme uzanacağım sırada telefonumun sönen ışığı dikkatimi çekti. Arslan aramıştı. Fakat geri dönüş yapmama rağmen telefonunu açmadı. Omzumu silkerken yatağın üzerindeki siyah elbisemi üzerime geçirdim. Derin göğüs dekoltesine sahip olan midi boy, yüksek bel elbisem, siyah ve geniş pilili olduğu için göbeğimi gizlemişti. Dirseklerimin altında biten kolları ve ipek kumaşıyla çok sade, bir o kadar şık duruyordu. Aynadaki yansımam hoşuma giderken, çok yüksek topuklu olmayan tek bantlı siyah ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Açık bıraktığım sarı saçlarımı da düzeltip evden çıktım.

Arslan'a, Ülkü ile dışarı çıkacağımıza dair mesaj attıktan sonra, Ülkü ile buluşacağımız mekâna gittim. Mekânın girişinde Ülkü ile buluştuk. Beraber içeri girerken onu incelemeye başladım. Üzerinde uçuş uçuş mini, tozpembe elbisesiyle tatlı, aynı zamanda seksi duruyordu. Güzel biri olmasına karşın farklı bir havası vardı. Çok kalabalık olmayan kulübe adım atınca dikkatim dağıldı. Kısık gözlerle etrafı incelemeye başladım. Şık, sade bir mekândı. Köşeli koltuklara yönelince Ülkü içecekleri almaya gitti. İkimiz için de vişne suyu almıştı. Ülkü önce bolca resim çektikten sonra meyve suyunu içip kendini piste attı.

Hafifçe gülümseyerek dans eden Ülkü'yü izledim. Yalancı mutluluğuna bakarken, başımı iki yana sallayıp vişne suyumdan bir yudum daha aldım. Bir müddet oturduğum yerden eğlenmeye çalışan Ülkü'yü ve dans eden insanları izledim. Buraya gelmek benim için iyi olmuştu. Hayatımın yoğun temposuna ara vermişim gibi hissediyordum.

Dalgın bakışlarım rastgele etrafta gezerken, kapıdan içeri giren kişileri görünce şok oldum.

Arslan ve Selim, kulübe girmiş, bakışlarını etrafta gezdiriyorlardı. Telaşlı bakışlarımÜlkü'ye dönünce bana baktığını gördüm. İrileşen gözlerimle onları işaret ettim. Selim'i gören Ülkü'nün gözleri kocaman açıldı. Yaşadığı şaşkınlıktan kurtulunca pistte dans eden bir adamın kolları arasına girdi. Sanki uzun süredir dans ediyorlarmışçasına verdiği izlenim üzerine şaşkınlıkla bakakaldım. Bakışlarım tekrar Arslan'a dönünce bana yaklaşmakta olduğunu gördüm.

Attığı her adımın, kalp atışlarımı hızlandırması çok saçmaydı. Bana ait olan organımın onun buyruğu altına girmesi çok hainceydi. Bu benim kalbimdi, beni dinlemeliydi. Fakat gözlerim güzel yüzünde dolandıkça, kalbim aksini ispat etmek ister gibi daha hızlı çarptı kaburgama.

Yüzünde sakin bir ifade olsa da kısılan gözleri, sinirli olduğunu gösteriyordu. Bu hâline kaşlarım çatılırken, Arslan tam önümde durup yavaşça üzerime doğru eğildi. "Senin bu saatte dışarıda ne işin var? Hem de bu kıyafetle?"

Bakışları elbisenin göğüs dekoltesinde dolanırken, boynuma çarpan sıcak nefesi dikkatimin dağılması için yeterliydi. "Ben..."

Parmaklarını dudaklarıma yasladı. "Gidiyoruz, hemen."

Sözleri beni kendime getirirken dudaklarım aralandı. Hah, o bana emir mi veriyordu? Alaycı bir gülüşle başımı iki yana salladım. O, daha kiminle dans ettiğini bilmiyordu. Kimse bana emir veremezdi bir kere. Hiç kimse hem de! Ayağa kalkıp gözlerine baktım. Aramızda yok denecek kadar az bir mesafe varken yavaşça konuşmaya başladım. "Gelmiyorum."

Şaşkınlıktan dolayı kaşları havalandı. "Gelmiyorsun?" Başımı olumlu anlamda sallayıp kararlı bir ifadeyle, "Evet gelmiyorum," dedikten sonra siyah koltuğuma tekrar oturup bacak bacak üstüne attım. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ona bakmamakta kararlıydım ki aniden kolumu tutup beni kaldırırken, "Ne yapıyorsun sen?" diye şaşkınlıkla soludum.

"Buraya gelmişken dans etmemek olmaz, değil mi müstakbel karıcığım? Yoksa şu dallamanın ağzını burnunu kıracağım!"

Yan masadaki sarışın adamı gösterince şaşkınlıkla, "Adamdan ne istediğini sorabilir miyim? Ayrıca hatırlatırım ben hamileyim, dans falan etmiyorum," dedim.

Sinirle, "O şerefsizin bakışlarını fark etmediğini söyleme bana!" diye söylendi. İyi de gerçekten fark etmemiştim. "Güzel ve çekici bir kadınsın Beren, dikkatleri üzerinde rahatlıkla toplayabileceğin bir caziben var."

"Arslan, bu dediğin ben hamile kalmadan önceydi." Ki gerçekten öyleydi. Güzel bir kadındım. Girdiğim ortamda dikkatleri çeker, bundan da çok memnun olurdum. Ama bu eskidendi. Şimdi hamile bir kadına kim, niye baksındı ki?

"Sana öyle gelmiş olmalı. Hem bu neden seni ilgilendiriyor?" Öfkeli bakışları devam ederken cevap vermeyerek yürümeye başladı. Pistin sakin bir köşesine getirmişti beni.

"Arslan hamileyim."

"Farkındayım, seni yormayacağım." Kollarını belime dolayınca ben de kollarımı boynuna doladım. Beni yavaşça yakınına çekince alnım omzuna sürtündü. Çalan slow müziğe yavaş hareketlerle eşlik ederken derin bir nefes çektim içime. Ciğerlerimi, ona has toprak kokusuyla doldurdum. Şimdi biraz daha sakinleşmiştim.

"Ülkü, seninle birlikte olduğumuz gece masamıza gelmişti."

Tüm bedenim gerildi. Korkunun nefesini ensemde hissederken, "Ben..." diyebildim sadece.

"Sence tesadüf mü?"

Düşün Beren. Aklıma gelen şeyleri hızla sıralamaya başladım. "Şey, ben o gece Ülkü ile buluşacaktım fakat trafik olduğu için geç kaldım. O da kendine birini bulduğunu söyleyince rahatsız etmedim. Mekândan çıkarken sana rastladım.

Sanırım bulduğu kişi Selim'di." Yüzüne bakmadığım için ne düşündüğünü kestiremiyordum. Lütfen inanmış olsun.

Kısaca, "Anladım," dedikten sonra dansa devam ettik. Kalp atışlarım yavaşlarken, rahat bir nefes alıp, söylediğim yalanı görmezden gelmeye çalıştım. Sakallı çenesi saçlarıma sürtünürken, yüzümü kaldırıp ona baktım. Odağıma giren ve dikkatimi dağıtan dudaklarına takılan bakışlarımı gözlerine doğru çıkardım. Aniden, "Çok güzel olmuşsun," deyince yanaklarımda oluşan kızarıklıkla dudağımı hafifçe ısırıp, "Teşekkür ederim," dedim.

Hafif hafif salınırken elinin ısısı elbisemden içeri sızıyor, tenimi dağlıyordu. Gözlerime asılı kalan gözleri, öyle yoğun bakıyordu ki bakışlarının altında nefes alamıyor gibiydim. Bakışları içimi görüyordu. Beni soyuyor, ruhumu tüm çıplaklığıyla görüyordu. Sonra yaralı olduğunu bildiği ruhuma dokunuyordu. Kırgınlıklarıma şahitlik yapıyordu. Sana anlatsam anlar mısın beni Arslan? Ne olur anla! Aksi hâlde...

Tamamlayamadım zihnimde haykıran sözleri. Düşüncelerimin her bir harfi ince, kopmaya yüz tutmuş ipin ucunda asılı kalmış, sallanıyordu. Onları toplayamıyor, dokunamıyordum. Sonra hepsi, her şey birer birer silindi. Bir o kaldı, bir de içimi dağlayan gözleri. Varlığıyla kuşandım, onda hayat buldum. Tutuşu sıkılaşırken nefesi dudaklarıma çarpıyor, dudaklarımı kavuruyordu. Sağlıklı düşünemiyordum. Aklımdaki her şey, sis bulutu altında kalmış gibiydi. Tüm netlikler silindi.

Etrafımızdaki elektrik öyle yoğunlaştı ki dokunsam hissederdim, dokunsam yanardım. Dokundum... Nedensizce sadece dokunmak istedim o an ve dokundum. Yandım...

Sonuçlarını zerre umursamadan dudaklarımı dudaklarıyla mühürledim. Dudaklarının emaresini kazıdım dudaklarıma. O an için tek doğru buydu sanki. Sıcak dudakları dudaklarımla buluştuğu daha ilk an, gözlerim kapandı. O saniyelerde hisler o kadar yoğundu ki gözlerimi açık tutmam

imkânsızdı. Vereceği tepkiyi beklerken karşılık vermesi sadece birkaç saniye sürmüştü. Dudakları dudaklarımı kavrarken usul usul öptüm onu. O gecenin aksine tadını çıkarır gibi öptüm. Elimi yanağına yaslayıp, alt dudağını özlemle kavrarken tadı damağıma yayıldı. Üst dudağım dudakları tarafından en nazik biçimde ezilirken, gerçek hırçın dalgalar gibi vurdu sahile. Özlemiştim... Onu, tadını, sıcaklığını, kokusunu tenin-den solumayı çok fazla özlemiştim.

Bel boşluğumdaki eli bedenimi bedenine yaslarken, aralık dudaklarımın arasından sızan dili, kalbimin atışını öyle hızlandırmıştı ki bir an göğsümden fırlayacak sandım. Diğer elim ensesine dolanırken parmak uçlarımda yükseldim. Ama yetmiyordu, ona doyamıyordum. Öyle soyutlanmıştık ki her şeyden, ne çalan müzik ne de etrafımızdaki insanları gördü gözümüz. Kör olduk, sağır olduk onlara. Sadece birbirimizde hayat bulduk. Nefes almam için çığlık atan ciğerlerimin zoru üzerine istemesem de geri çekildim. Nefesi nefesime karışırken ikimiz de soluk soluğa kalmış bir hâldeydik. Alnımı, nemlenen alnına yaslayıp gözlerimi açtım. Dünya bir an için ekseninden kaymış, sonra tekrar eski yerine geçmişti.

Dudağımın alt köşesini ısırdım. Olağanüstüydü... Tıpkı o geceki gibiydi... Belki daha iyiydi... Aramızdaki uyum zerre azalmamış, aksine katlanarak çoğalmıştı. Bakışlarımız kırmızı ışığın altında birbirini bulurken, bu muazzam çekimi onun da hissedip hissetmediğine dair olan kuşkularım silindi. Öyle dağılmış görünüyordu ki en az benim kadar etkilendiğini anlamıştım.

Geri adım atıp, konuşmadan sıcak kollarından sıyrıldım. Arkamı dönmeden hemen önce, "Şimdi gidebiliriz," diyerek çantamı almak için önceden oturduğum masaya ilerledim. Selim benim kalktığım yere oturmuş, sinirli gözlerle Ülkü'yü izliyordu. Başımı iki yana sallarken, çantamı alıp Ülkü'nün yanına gittim.

Tanımadığı adamla yaptığı dansını bölerek, "Hadi gidelim," dedim.

Mutlu görünmeye çalışan bir yüz ifadesiyle, "Olur tabii, gidelim," dedi. Öyle gergin duruyordu ki bunu anlamak hiç zor değildi.

Beraber çıkışa yöneldik. İkisinin varlığını hemen arkamızda hissetsem de dönüp bakmadım. Hâlâ az önceki darmaduman eden öpücüğün yoğun etkisi altındaydım. Ayaklarımın yere bastığından bile emim değildim. Tek bir öpücük beni alaşağı etmişti. Ve bu öpücüğü ben başlatmıştım. O an duygularıma ve isteklerime engel olamamış ve yapmıştım. Bu pervasız hareketimin başıma bela açmamasını umarken, kolumda hissettiğim elle beraber başımı geriye doğru çevirdim.

"Benimle geliyorsunuz, hanımefendi."

Şaşkınlıkla Arslan'a baktım. "Ne münasebet! Evime gidiyorum ben. Kendi arabamla."

"Hayır, bu geceden sonra tek kalmak yok. Gözüm üzerinde olacak."

"Hayır, evime gideceğim. Dokuz gün gibi bir sürem var. Ve ben bu süreyi evimde geçirmek istiyorum."

Arslan tam yanıt verecekken, Ülkü'nün yüksek sesi duyuldu. "Sana ne be? Seni ne ilgilendirir, benim erkeklerle takılıp mini elbiseler giyinmem! Genç, güzel kadınım, istediğim gibi yaşarım! Bundan sana ne?"

Selim, Ülkü'nün kolunu tutup kendine doğru çekti. "Daha birkaç haftaya kadar peşimden ayrılmayan sen değil miydin? Bakıyorum aşkın bitmiş, teselliyi başka kollarda arar olmuşsun!"

Selim'in sözleri üzerine yüzümü buruşturdum. Ülkü'nün ise gözleri şaşkınlık ya da öfke yüzünden kocaman açıldı. Selim'i hızla iteleyip, "Evet öyle oldum! Var mı diyeceğin? Aşkımı, ilgimi istemeyen sen değil miydin? Yokum oğlum artık ben! Sana benden kalan tek anı, giderken göreceğin sırtım!" dedikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

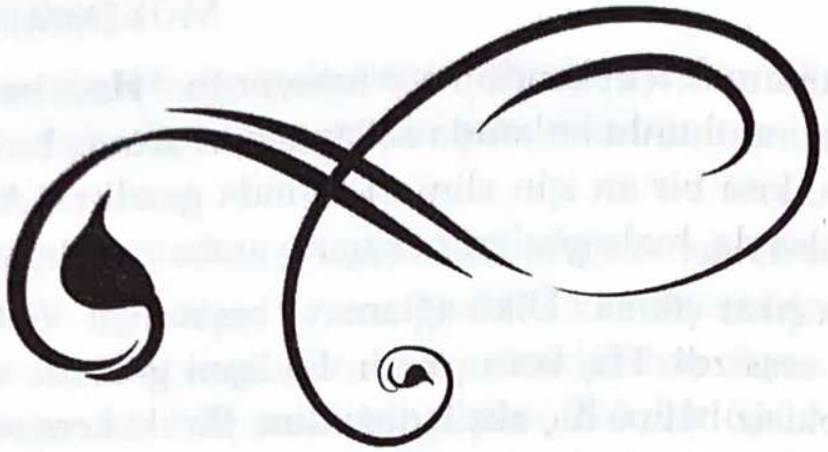
Selim'e öfkeyle bakarak, "Harbi öküzsün sen!" dedikten sonra Ülkü'nün yanına gittim.

Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Hadi bana gidelim." Başını olumlu anlamda sallayınca arabama bindik. Bakışlarım, kısa bir an için elini saçlarında gezdiren Arslan'da takılı kalsa da, hızla gözlerimi kaçırıp arabamı çalıştırdım.

Yola çıkar çıkmaz Ülkü ağlamaya başlamıştı. Ve tuhaf bir şekilde sessizdi. Hiç konuşmadı. Endişeli gözlerle ona baktım, tepkisiz hâline hiç alışık değildim. Bir iki kere seslenmeme rağmen yanıt bile vermedi. Yarım saatin ardından evime geçmiştik ve Ülkü hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Başını omzuma yaslayıp, "Artık onu sevmek istemiyorum!" dedi. Son bir saat içinde söylediği tek cümle bu olmuştu.

Omzuma yasladığı başıyla ağlaya ağlaya uyuduğunda sessizce saçlarını okşadım. Daha sonra başını yastığın üzerine bırakıp doğrulduğum sırada kapı çalındı. Bu saatte gelen kim olabilirdi ki? Gözetleme deliğinden onu görünce gözlerim hayretle açıldı. Şaşkınca kapıyı açarken, "Senin bu saatte evimde ne işin var?" diye sordum kısık bir sesle.

Omzunu silkip içeri girerken, "Bu dokuz günlük süreçte, evinde kalmak isteyen sendin. O hâlde ben de senin yanında kalırım. Dediğim gibi gözümü üzerinden ayırmayacağım," dedikten sonra göz kırpıp kapıyı kapattı. Ben ise hâlâ şaşkınlıkla ona bakmaya devam ediyordum.

21. BÖLÜM

"İllüzyon"

Odanın içinde gürültüyle çalan telefon sesi, uykumdan uyanmama sebebiyet verirken yüzümü buruşturdum. Telefonu kapatmak için kolumu komodine doğru uzatsam da yetişemiyordum. Yanımdaki iri beden buna engel oluyordu çünkü. İri beden mi? Yanımda ve yatağımda hem de! Gözlerim hızla açılırken yanımda uyumakta olan Arslan'a baktım. Düşünmeye başladım. Kaşlarım çatılmış, kafam karışmıştı. Ah doğru ya, Arslan gece benim evime gelip beni gözünün önünden ayırmayacağını söylemişti. Evimde misafirler için ayrı bir oda yoktu. Ülkü de salonda uyuduğu için mecburen benim yanımda uyumuştu.

Başımı iki yana salladım. Telefon çalmaya devam ediyordu. Telefona ulaşmam için sırtüstü uyuyan Arslan'ın üzerinden uzanmam gerekiyordu. Sinir bozucu sesi kapatmak adına, yavaşça bedenimi uzattım. Göbeğim Arslan'ın omzuna sürtünürken telefonu aldım.

"Ben bakarım." Arslan'ın sesini aniden duyunca hafifçe sıçradım. Arslan doğrulurken yüzü göğüslerime sürtündü. Elini belime yerleştirirken yüzünde sinsi bir sırıtma vardı. Elimden telefonu alıp, "Benim telefonum," dedi.

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımı kapatıp sinirle, "Neden sen bakmadın o zaman?" diye sordum.

"Bilmem, nasıl alacağını merak ettim sanırım." Tam konuşacağım sırada telefonu açıp kulağına götürdü. Belimde asılı duran eli ve pozisyonumuz gereği hâlâ neredeyse üzerinde duruyordum.

"İyiyim anne, sen nasılsın?"

Bir müddet dinledikten sonra her daim kıvrılmaya hazır duran, dolgun dudaklarıyla gülümseyip, "Peki, gelinini alır gelirim," diyerek telefonu kapadı.

"Annem dışarıda akşam yemeği yiyelim diyor. Gelinini yakından tanımak istiyormuş."

Aralık dudaklarımla şaşkınca yüzüne bakıyordum. Belimdeki eli yukarı doğru okşar gibi çıkarken öyle şaşkındım ki dokunuşunu bile hissetmedim. "Sen ciddi misin?"

Başını aşağı yukarı sallarken, dudağının kenarını ısırıp yüzünde asılı duran gülümsemeyle, "Evet," dedi.

Kendimi geri çekip yatağa oturdum. Canım sıkılmıştı. Memnuniyetsizliğimi belli etmemeye çalışırken, Arslan yataktan kalkıp odamdaki banyoya girdi. Alnımı elime yasladım. Huzur dolu, sessiz hayatım ne ara bu kadar karmaşık bir hâl almıştı? Sessizliği, yalnızlığı özleyeceğimi hiç düşünmezdim. Ah hayır, anında bu düşüncem karşısında yüzümü buruşturdum. Ne olursa olsun, şu anki hayatımdan memnundum. Ne kadar yalan, karmaşa da olsa... Yalnız değildim. Son yıllarda olduğu gibi tek dostum evimdeki soğuk duvarlar değildi. Hafifçe gülümseyip, ayağa kalkarken Arslan banyodan çıktı. İyice evli çiftlere dönmüştük. Durum karşısında alayla güldüğümü görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," deyip banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra dişlerimi fırçalayacakken, diş fırçamın yanındaki fırça dikkatimi çekti. Arslan yedek fırçayı kullanmıştı. Hafifçe tebessüm edip başımı iki yana salladım. Diş fırçamın yanında ilk defa ikinci bir fırça görüyor, ne kadar tatlı bir his olduğunun tadına ilk defa varıyordum. Dişlerimi, yüzümdeki aptal sırıtmayla fırçaladıktan sonra ellerimi kurulayıp banyodan

çıktım. Yatakta oturan Arslan beni görünce ayağa kalktı. Bana doğru ilerlerken, "Seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi.

"Tabii, ne hakkında?"

Üzerime gelmeye devam etti. Ta ki sırtım duvarla buluşana kadar. "Dün gece."

Dün gece... Dün gece onu öpmüş, sonra yanından kaçmıştım. Dudaklarım aralanırken, çenemi havaya kaldırıp, "Ne olmuş dün geceye?" diye sordum bilmezden gelerek. Elini yanımdaki duvara yaslayıp bana doğru eğildi. Kişisel alanımı sorgusuzca ihlal ederken gözlerini kıstı.

"Peki anlatayım. Beni öptün." Başımla onu onaylarken, "Evet, bana beni öpmek ister gibi bakıyordun ama senden bir hamle gelmeyince ben yaptım," dedim.

"Öyle mi bakıyordum?" Sorusu üzerine başımı olumlu anlamda salladım.

"Evet ama lütfen anlam yükleme. Sadece nasıl hissettireceğini merak ettim. Dudakların dikkat çekici," derken hafifçe göz kırptım. İllüzyondan yarattığım 'arsız kadın maskesi' arkasına saklanırken, ona karşı olan yoğun duygularımı fark etmemesini umuyordum.

Sağ dudağı yukarı doğru kıvrılırken, "Teşekkür mü etmeliyim?" diye sorunca omuz silktim.

"Bilmem."

Hiç beklemediğim bir anda parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Dudaklarım aralanırken, "Kendi dudaklarından haberin yok sanırım," dedi akıl çelici bir tonla.

Sesim kesilmişti sanırım, konuşamıyordum. Hafifçe geri çekilirken, "Eee nasıldı bari? Göründüğü gibi miymiş?" diye sorunca kıskacı altına aldığı bedenimi kurtardım. Titreyen dizlerimle kapıya doğru yürümeye başladım. İçimden hem de nasıl diye geçirsem de arkama bakmadan, "Fena değildi," dedim sadece. Arkamda cüretim karşısında afallayan adamdan habersizce odadan çıktım.

Arslan ile beraber restoranın otoparkına park ettiği arabadan indik. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. O geceki stresi bir kez daha yaşamak istediğimi pek sanmıyorum."

Arslan yanıma gelip güç vermek ister gibi elimi tuttu. "Bu yemeğin olmasını isteyen annem. Reddedemezdim."

Haklıydı ama nasıl bir muameleyle karşılaşacağımı bilmediğim için içten içe stres yapıyordum. "Hem bayağı istekli çıkıyordu sesi. Sanırım seni merak ediyor."

"Merak mı ediyor?"

Hafifçe güldü. "İlk defa âşık olduğumu düşünüyor. Bu yüzden bunu beceren kadını merak ediyor. Ve benim yanımda kimse sana kötü davranamaz. Rahat ol lütfen, olur mu?"

Hafif bir tebessüm eşliğinde başımı salladım. Beraber şık restoranın içine girerken el ele yürümeye devam ettik. Ta ki hiç beklemediğim kişileri görünceye kadar. Seri bir şekilde atılan adımlarım kesildi. Bütün bedenim ürperirken taş kesilmiş gibiydim. Onlar ise henüz beni fark etmedikleri için yüzlerinde olan gülümsemeyle çıkışa doğru yürüyorlardı. En azından beni gördükleri ana kadar.

Ben onları, Arın'ın küçük ailesini görmeye hiç hazır değildim. "İyi misin?" Arslan'ın sesini duyunca bakışlarım ona kaydı. Cevap vermeden tekrar önüme baktım. Aramızdaki mesafe azalınca önce Arın beni fark etti. Yüzündeki gülümseme solarken kaşları çatıldı. Bu tavrını fark eden Birce, neden yüzünün asıldığını anlamak için bana döndü. Aynı şaşkın bakışlar onda da belirdi.

Bir zamanlar biri yaptığım şeylerden ötürü utanacağımı söyleseydi güler geçer, ciddiye almazdım. Ama şimdi yaptıklarımdan öyle çok utanıyordum ki yanaklarım al al olmuştu. Karşılıklı bir şekilde duruyorken ilk konuşan Birce oldu. Şaşkınlık dolu sesiyle, bakışları göbeğimde asılı kalırken, "Ah, merhaba!" diye soludu.

Yüzüne bile bakamıyordum. Zamanında ona çok kötü şeyler yapmıştım. Bir zamanlar saplantılı bir şekilde sevdiğim adam olan Arın'ın, ona olan bakışlarını fark edince hayatı ona zehir etmiştim. Düğününde alnına silah dayayarak onu öldürmeye bile yeltenmiştim. Daha sonra yani iyileştikten sonra Arslan sayesinde yaptıklarımdan pişman olmayı öğrenmiş, o hamileyken onun evine gitmiştim. Dilediğim özürlerin pek faydası olmasa da vicdanen iyi gelmişti. "Şey tebrik ederim." Birce'nin sesini duyunca bakışlarım ona kaydı. Parlak mavi gözlerine bakarak, "Teşekkür ederim," diyebildim.

"Ben de tebrik ederim, Beren." Bir zamanlar deli gibi âşık olduğum adamın sert, buğulu sesini duyunca bakışlarım ona döndü. Fark ettiğim gerçekle afalladım. Eskiden tüylerimi ürperten sesi, şimdi hiçbir etki yaratmıyor, güzel yüzüne, bal rengi gözlerine bakmak içimde fırtınalar koparmıyordu. Ben artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Bunun verdiği rahatlıkla, "Teşekkür ederim," dedim.

Bakışları Arslan'a kayınca açıklama yapma gereği duydum. "Müstakbel eşim Arslan."

Arslan, onlarla el sıkışırken ikisinin adlarını duyunca şaşırdı. Meraklı gözlerle beni izlemeye başladı. Anlaşılan yine psikolog olan damarı tutmuştu.

"Anne bu kim?"

Arın kızını kucağına alırken Birce, "Bu Beren. Bizim eski bir arkadaşımız," dedi.

Koca mavi gözlerini bana dikip inceledikten sonra el sallayarak, "Meyaba, ben de Işıl," deyince gülümsedim. Çok tatlı bir kızdı. Çok güzel bir aile olmuşlardı.

"İyi olmana sevindim, Beren." Bakışlarım Birce'ye döndüğünde mahcup bir edayla yüzüne baktım. "Hepimiz zamanında elimizde olmadan bir takım hatalar yaptık. Üzerinden uzun yıllar geçti. Geçmişi zor olsa da geçmişte bırakmak gerek bazen," deyince içimde hâlâ kanadığından habersiz olan yaralarıma, ne kadar iyi geldiğinin farkında mıydı acaba?

"Affedilmeyecek hatalar yaptım."

Başını iki yana salladı. "Yapamadın. Hem o zamanlar durumun farklıydı."

Arın araya girerek sert sesiyle konuşmaya başladı. "Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. İyi değildin eskiden, sen de öyle olsun istemezdin. Ama şimdi geçmişi bırak, biz bıraktık. Umarım hayatının geri kalanında doğacak çocuğunla mutlu olursun."

Dolan gözlerimle başımı aşağı yukarı salladım. "Teşekkür ederim."

"Anne uykum geldi." Işıl başını babasının omzuna yasladı.

"Tamam anneciğim."

Birce'nin bakışları bana döndü. "İyi akşamlar, Beren."

Aramızda hâlâ asılı duran tuhaf havaya rağmen zorla gülümsedim. "İyi akşamlar." Birce ve Arın uzaklaşırken derin bir nefes aldım. Arslan kolunu belime dolayınca koluna yaslandım. Yüzümde tuhaf bir gülümseme oluşmasına mani olamıyordum.

"Sanırım hak etmesem de gerçekten affetmişler beni."

"Neden hâlâ hak etmediğin konusunda ısrarcısın?" Beni masaya doğru yönlendirirken, "Sen o zamanlar iyi değildin. Onlar da bunun farkında. Tek farkında olmayan sensin. Artık kendine işkence çektirmeyi bırakmalısın," dedi.

"Bazı yapılanların, ne olursa olsun affı yoktur bence."

"Her zaman ikinci bir yol vardır."

Umutla ona baktım. "Her zaman mı?"

Başını olumlu anlamda sallarken, "Geç kalınmadığı sürece her zaman," dedi.

İçimde filizlenmeye başlayan umut, yadsınamayacak kadar büyüktü. Onları görmem, aflarını hissetmem farklı bir bakış açısı kazandırmıştı bana. Belki Arslan da affedebilirdi

beni. Dudağımı ısırdım. Ona gerçekleri anlatmaya cesaret edemeden asla öğrenemeyecektim bunu.

"Peki, ne hissettin onları görünce?"

Sahte bir bıkkınlıkla, "Ah, ben de psikoloğum nerelerde diye meraklanıyordum," diye söylenmeye başlayınca, dişlerini göstererek sırıttı.

"O adama âşık değilsin, o kadından artık nefret etmiyorsun ve kızlarını sevdin," deyince sessizce yüzüne baktım. Başımı olumlu anlamda sallarken, "Ve sen, çok iyi bir psikologsun," dedim.

"Bu konuda pek mütevazı olamayacağım," deyince gülümsemem yavaşça kayboldu.

"Söylediklerinde haklısın. Ona artık âşık değilim. Birce'den nefret etmiyorum. Eskiden onu görünce içimde öyle bir canilik baş gösterirdi ki korkardım. Ama hayır, şimdi sadece mahcup oldum. Belki de ilk defa yaptıklarımdan, zamanında ona söylediklerimden bu denli utandım."

Sözlerim bitince, uzanıp ellerimi tuttu. "Artık iyileştin çünkü." *Peki, sana yaptıklarım? Bence hâlâ hastaydım.*

"Ve kızı sevilmeyecek gibi değildi, çok tatlıydı." O da benim gibi gülümsedi. "Gerçekten öyleydi. İkisine de benziyordu. Acaba bizimki hangimize benzer?" İçime dolan coşkun heyecanla kocaman gülümsedim.

"Ben de çok merak ediyorum. Ama ikimize de benzeyebilir. Sen yakışıklısın, ben de fena değilim. Hangimize benzerse benzesin güzel bir çocuk olacak."

"Demek, beni yakışıklı buluyorsun."

Alaycı bir tavırla, "Seni yeryüzünde yakışıklı bulmayan bir kadın yoktur sanırım," dedim.

"Beni onlar ilgilendirmiyor." Bana doğru yanaştı. "Senin fikrini soruyorum."

"Sizi yakışıklı buluyorum, Arslan Bey. Ve siz de bunun pekâlâ farkındasınız."

Aramızda azalan mesafeye bakarken biri boğazını temizledi. Arslan geri çekilince bakışlarım, geçen gece tanıştığımız Kibar Hanım'a kaydı. Yavaşça ayağa kalkarken uzattığı elini sıktım. Dikkatli bakışlarla baştan aşağı incelemeye başladı beni. Üstümdeki kare yaka, dizlerimin üzerine biten mavi elbisemin gizleyemediği şişkin göbeğime dikkatle baktı. Bakışlarına her zamanki sakin bakışlarımla karşılık verdim. Elimi uzatırken, "İyi akşamlar efendim," dedim.

Elimi sıkarken, "İyi akşamlar," diyerek Arslan'a sarıldıktan sonra karşımızda oturdu.

"Trafik yüzünden geç kaldım, kusura bakmayın lütfen."

"Önemli değil. Biz de yeni geldik sayılır."

O sırada gelen garsonla beraber siparişlerimizi verip gergin bir bekleyişin içine girdik.

Bakışları beni bulurken, "O gece pek iyi bir başlangıç yapamadık. Normal olarak çok şaşırdım," deyince başımı olumlu anlamda salladım.

"Sizi anlıyorum. Karşılaştığınız manzara biraz tuhaftı."

"Ah, bayağı tuhaftı," deyince hafifçe gülümsedim.

"Yine de her şeye rağmen sen hamilesin ve oğlum sana âşık. Bana düşen, durumlar ne olursa olsun size yardımcı olmak. O geceki tavrım sadece şaşkınlıktandı."

Ne diyeceğimi bilemez bir hâldeydim. Böyle anlayışlı bir tavır beklemiyordum esasen.Annemden bile görmemiştim ben bu tavrı.

Arslan annesinin elini tutup sevecenlikle, "Yine şaşırtmadın beni valide sultan," deyince annesi oğluna salt bir sevgiyle gülümsedi.

Arslan'ı çok sevdiği aşikârdı. Boğazımda oluşan düğümü gidermek için yutkundum. Acaba benim ailem de zamanında bana böyle bir sevgiyle bakıp sıcacık gülümsemeler sunmuş muydu?

"Esas mevzuya gelecek olursak, bir hafta içinde düğününüz var. Alışveriş yapmamız lazım. Nikâh, düğün tarzı bir kutlama yapalım diyorum. Hem sade hem şık. Olur mu?"

Bu fikir anında çok hoşuma gitmişti. "Olur, tabii ki. Çok kalabalık olmasın yeter."

"Sadece yakın akraba ve dostların olacağı, küçük bir kutlama olacağından emin olabilirsin." Hafifçe gülümsedim.

"Benim yakın bir arkadaşımın modaevi var. Yarın istersen oraya uğrar, gelinlik alırız."

"Aslında benim de modaevim var. Tasarımcısı benim ve gelinliğimi ayarladım diyebilirim."

Yüzünde memnuniyet dolu bir ifade oluşurken butiğim hakkında sorular sormaya başladı. İşimle ilgili konuşmayı sevdiğim için keyifle cevapladım. Bir ara Arslan lavaboya giderken, Kibar Hanım bana dönüp, "Şimdi daha iyi anladım," dedi.

"Anlamadım?"

"Arslan'ın sana ne denli tutulduğunu ve bunun nedenini anladım. Oğlumu büyülemişsiniz, küçük hanım."

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarımla, "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyebildim.

"Nedenini bu akşam daha iyi anladım. Her şeye rağmen sergilediğin dik duruş, takdire şayan doğrusu. Gücünle, kendinden emin duruşunla büyülemişsin onu." Hiçbir şeyi bilmediği içindi bu sözleri. Bir zamanlar onun hastası olduğumu bilmiyordu.

"Açıkçası hamile olduğun için seninle evlenmek istediğini sanmıştım. Hatta öyle olduğundan emindim. Ama bu akşam yanıldığımı fazlasıyla anladım. Şimdi senden tek isteğim, onu üzme. Oğlumu üzme, Beren." Cevap verme fırsatım olmadan Arslan yanımıza geldi. Sonraki dakikalarda aklım sürekli Kibar Hanım'ın söylediği sözlerde takılı kalmıştı. Bu yüzden daha sessiz bir hâl aldım.

Yemekten kalkarken Kibar Hanım, daha samimi bir şekilde benimle vedalaştıktan sonra arabaya bindik.

"İyi misin?"

Sorusu üzerine Arslan'a döndüm. "İyiyim, güzel bir gece geçirdim," deyince memnuniyet dolu bir ifadeyle gülümsedi.

"Annem yufka yüreklidir, bize hiç dayanamaz. Zamanla sana da alışır, sever seni."

Başımı olumlu anlamda sallarken yorgun hissediyordum. Başımı cama yasladım. Yoğun bir gece geçirmiştim. Yine de güzel geçmişti. Sadece kafama takılan şey, Kibar Hanım'ın sözleriydi. Bir anneden daha iyi kimse tanıyamazdı çocuğunu. Sözlerinde haklı olabilirdi. Kafam karışık bir vaziyette, biten yolculuktan sonra arabadan çıktım. Arslan da benimle beraber çıkarken, "İyi akşamlar," dedim.

"Ben de geliyorum."

"Buna gerek yok."

"Bundan sonra yaşayacağın her anında yanındayım, sarışın. Alışsan iyi edersin."

Saçımı kulağımın arkasına iteleyip derin bir nefes aldım. "Arslan, düğüne kadar tek kalmak istiyorum. Düşünmem, sindirmem gereken şeyler var. Lütfen anla beni. Biraz yalnız kalmalıyım."

"Ama..."

"Lütfen Arslan."

"Beni evinde istemiyorsan eğer ben de burada kalırım."

Çatılı kaşlarımla, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Seni gözümün önünden ayırmayacağım konusunda ciddiydim."

"Peki, sen bilirsin," dedikten sonra apartmana girdim. Nasılsa beklemekten sıkılıp giderdi. Eve girip, lambayı açmadan pencereye yanaştım. Perdenin arkasından dışarıya bakınca arabasının hâlâ aşağıda olduğunu gördüm. Başımı iki yana sallarken, odama girip üzerimdeki elbiseyi çıkardım.

Hafif yaptığım makyajımı temizleyip kırmızı kareli gecelik-lerimi giydim. Mutfağa geçip, sütümü içtikten sonra merakı-ma yenilip pencereye yanaştım. İnatçı adam, hâlâ aşağıdaydı. Umursamamaya çalışarak, odama geçip yatağıma girdim. Ama aklım ondaydı. Arabada uyuyamazdı ki rahatça. Ko-caman bedeni vardı, o küçük alanda her yanı tutulurdu. Ev-hamlı düşüncelerimle geçen yarım saatin ardından oflayarak yataktan kalktım. Pencerenin kenarına giderken telefonunu çıkarıp onu aradım.

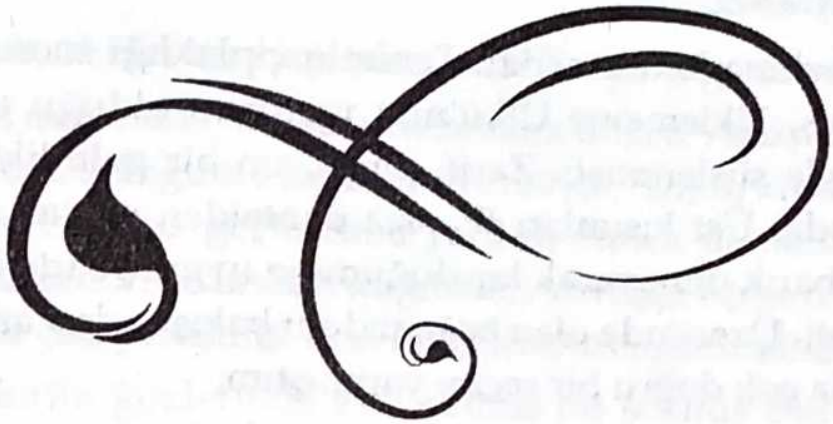
"Efendim?"

"Gitmeyeceksin, değil mi?"

Arslan, "Hayır," deyince alnımı soğuk cama yaslayıp, "Yukarı gel Arslan," dedim yenilmiş bir şekilde.

Keyifle, "Emrin olur, sarışın," dedikten sonra telefonu ka-padı.

Yine kazanmıştı. Bir şekilde yaptığımız tüm çekişmeleri rahatlıkla kazanıyordu. Sadece çekişmeleri de değil. Korktu-ğum şey başıma geliyor, kalbim yavaş yavaş ona doğru akı-yordu. Ve ben, kalbimin ona kayışını seyretmekten başka hiç-bir şey yapamıyordum.

22. BÖLÜM

"Sahiden"

Beyazın üzerimdeki duruşunu, dalgın gözlerle seyretmeye başladım. Kendimi tanımayan biri olsaydım şayet, aynadaki yansımamı *masum* olarak tanımlardım. Ama öyle olmadığımı en iyi ben biliyordum. Belki de gelinliğin büyüsüydü bu.

Düşüncelerimi kovmak adına başımı iki yana doğru sallayıp, gelinliğimin kalın askılı, dantel kumaştan oluşan omuz kısmını düzelttim. Açıkçası üzerimde tahmin ettiğimden güzel durmuştu. Açık bıraktığım saçlarımı da düzelttikten sonra küçük adımlarla prova odasından çıktım. Müstakbel kayınvalidem ve eşim olmasına sayılı günler kalan adam, karşımda duruyorlardı. Arslan henüz beni fark etmemişti. Annesi Kibar Hanım ise hayranlık dolu bakışlarla beni incelemeye başladı. "Çok güzel olmuşsun!" dediği sırada Arslan'ın gözleri beni buldu. Annesine hafifçe gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedim.

Ardından tepkisini deli gibi merak ettiğim adama çevirdim gözlerimi. Arslan, gelinliğimin V yaka dekoltesinden başlayarak, anbean yoğunlaşan gözleriyle dikkatle inceledi beni. Hızlanan nefesimi görmezden gelerek sakin durmaya çalıştım. Kibar Hanım'ın ricası üzerine arkamı dönerken yoğun bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. Gelinliğin sırt

kısmı, belime kadar açıktı. Tenimin çıplaklığı ince bir tülle gizlenmiş, iliklememe Ülkü'nün yardımcı olduğu ufak inci taneleriyle süslenmişti. Zarif, muazzam bir gelinlikti benim nazarımda. Üst kısımları Fransız dantelden oluşan gelinlik, fazla kabarık olmayarak kır düğününe uygun, sade bir yapıya sahipti. Üzerimde olan beğeni dolu bakışlardan anladığım kadarıyla çok doğru bir seçim yapmıştım.

"Ay sanırım ağlayacağım, ne güzel olmuşsun sen öyle! Aynı prensesler gibi canım arkadaşım! Herkes bayılacak sana!"

Ülkü'nün tatlı sözlerine gülümserken, Kibar Hanım samimiyet dolu bir sesle konuşmaya başladı. "Gelinliğine gerçekten bayıldım, Beren'ciğim. Seçiminden dolayı seni kutluyorum. Bunu da kolaylıkla hallettiğimize göre geri kalan işlerimizi halledelim."

"Peki, üzerimi değiştirip geliyorum."

Gelinliğimin yanlarından tutup, hafifçe kaldırdıktan sonra geniş prova odasına girdim. Tek başıma çıkaramayacağım için, "Ülkü, yardıma gelir misin?" diye seslendim. Gelinliğin önündeki bir ayrıntı dikkatimi çekince, başımı eğip onu incelemeye başladım. Ülkü'nün odaya girdiğini hissedince, "Şu düğmeleri açar mısın? Ayrıca gelinlik nasıl oldu?" diye sordum.

Aniden sırtımda hissettiğim sıcak ellerle beraber sıçramama engel olamadım. Başımı kaldırınca aynadaki gözlerimiz çarpıştı. Her zamanki sıcak gülümsemesi yüzünde asılı duruyor, keyif dolu gözlerle bana bakıyordu. "Benim yanımdayken, kişiliğine aykırı olarak sergilediğin telaşlı tavırlardan ayrı bir hoşlanıyorum sanırım."

Yüzümdeki şaşkınlık dolu ifade silinirken gözlerimi kıstım. "Çokbilmiş diyen oldu mu sana hiç?"

Somurtarak sorduğum soru üzerine, yüzünden eksilmeyen keyif dolu ifadeyle, "Eh, belki birkaç kişi," deyince gözlerimi devirdim.

"Senin ne işin var hem burada? Ülkü'yü çağırmıştım ben."

Elleri sırtımda asılı dururken bana doğru yanaştı. Ensemdeki nefesi, soluğumu kesmeye yetmişti. "Ülkü, annemle birlikte senin odana geçti. Sana yardım etmek de bana kaldı." Biten sözlerinin ardından düğmeleri yavaşça açmaya başladı. "Gelinlik çok yakışmış. Peri kızı gibi olmuşsun, sarışın."

Gözlerim gözlerinde asılı kalmış bir şekilde duruyorduk ve sanırım sesimi yutmuştum. Sıcaklığı ve yakınlığı tenimi karıncalandırıyor, içime tatlı bir heyecan yayıyordu. Bu durumda konuşmam çok zordu.

"Kokun çok güzel." Yüzü yavaşça saçlarımın arasına kayarken, "Hindistan cevizi gibi, hem masum hem kışkırtıcı. Kişiliğine aykırı, bir o kadar da sana uygun," dedi boğuk çıkan sesiyle.

Sessiz durmaya devam ederken aşağı inen eli, son düğmeyi de açtı. Yavaşça ona doğru dönerken aramızdaki yakınlık afallamama neden oldu. Fazla yakındık. Yüzümü havaya kaldırınca nefesi dudaklarıma çarptı. "Şey teşekkür ederim."

Eli, yüzümün önüne gelen saçlarımı düzeltmek için uzanırken, "Zevkti," dedi.

Bakışları farklı bakıyordu. Anlam vermeye korktuğum bir şekilde yoğundu. Gözlerindeki duygular neydi? Şaşkınlıktan gözlerimi kırpıştırmaya başladım, saçmalıyor olmalıydım. Annesinin sözleri kafamı karıştırmıştı. Arslan her zamanki gibi bakıyordu işte!

"Arslan..." Sözlerimi tamamlayamadan dudakları, kavrayamadığım bir hızla dudaklarımın üzerine kapandı. Gözlerim şaşkınlıktan açılırken ellerim havada asılı kaldı. Bunu hiç beklemiyordum. Yoğun öpüşüne devam ederken, elleri çıplak sırtımda yavaşça dolaşmaya başladı. Akabinde beni yavaşça kendine doğru çekti. Şişkin göbeğim göbeğine temas ettiği sırada, dili aralık duran dudaklarımdan sızıp düşüncelerimi buharlaştırmıştı. Ağırlaşan göz kapaklarım, bu yoğunluğa daha fazla dayanamadığı için yavaşça kapandı.

Nedenini anlamadığım öpücüğü sürerken, kavradığı alt dudağımı hafifçe çekti. Damağıma yayılan tadı üzerine, kendime kısa bir süreliğine izin verip öpücüğüne bıraktım afallamış benliğimi. Havada duran ellerim boynuna dolandı yavaşça. Parmaklarım, kadifemsi saçlarının arasında gezindi. Yumuşak saçları avuç içlerimi, parmaklarımı usulca okşuyordu. Teninden yayılan huzur dolu kokusunu soludum, ıslak toprak kokusunu derince içime çektim. Kalbim sanki boğazımda atıyor, yeryüzü ayaklarımın altından kayıyordu. Sadece bir öpücüğüyle dünyamı tersine çevirmeyi başarmıştı. Hiç bitmesin istedim... Fakat saniyeler sonra hafifçe geri çekildi. İtiraz etmemek için kendimi zor tutarken nemlenen alnını alnıma yasladı.

"Bu ne içindi?" diye sordum nefesim dudaklarını yalarken.

Sağ dudağı hafifçe yukarı doğru kalktı. "Seninkiyle aynı neden diyelim. Nasıl hissettireceğini merak ettim." Kollarını bedenimden ayırıp, birkaç adım geri gittikten sonra arkasını döndü.

Kendime hâkim olamadan, "Eee, nasıl hissettirdi peki?" diye sorunca bana bakmadan, "Fena değildi," dedi.

Şaşkınlıkla, "Hey, o benim repliğim..." dememe kalmadan Arslan gitmişti bile. O gidince sırtımı aynaya yasladım. Korku, endişe, belki biraz mutluluk... Bütün duygularım karmakarışık olmuştu. Bütün hislerim yerle bir olmuştu. Ah Arslan, sözünü tutmuyorsun. Oflayarak ellerimi yüzüme örttüm. Adam fena hâlde dengemi bozuyordu. İçimde verdiğim harplere, bir yenisini daha eklemekten hiç çekinmiyordu. Kazananı belli olmayan çatışmaları bir kenara bırakıp hazırlanmalıydım.

Allak bullak bir hâlde gelinliğimi çıkarıp, askıda asılı puantiyeli siyah elbisemi giydim. Elbisemin mini boyunu düzelttikten sonra kabinden çıktım. Havalar gün geçtikçe güzel bir hâl alıyordu. Bu yüzden artık daha rahat giyiniyordum.

Kibar Hanım ve Ülkü yanıma gelince alışverişe devam ettik. Kendi butiğimde, Kibar Hanım'ın isteği ve ısrarı üzerine birkaç parça, hayli cüretkâr gecelik takımı da aldık. Doğumdan sonra lazım olacağını düşündüğü içindi bu ısrarı. Sahi, düğünden sonra acaba işler ne hâle gelecekti?

Evliliğimizin nasıl bir evlilik olacağını bile tam anlamıyla oturup konuşmamıştık. Mağazadan çıkarken, aklımda olan bu sorularla dalgınca yürümeye başladım. O sırada Kibar Hanım'a gelen bir arama üzerine işi çıktığını söyleyerek yanımızdan ayrılmak zorunda kaldı. Biz de Arslan ile beraber yürümeye devam ederken ona doğru döndüm. Aklımı kurcalayan sorular, dilimden dökülmeye başladı.

"Arslan, bizim evliliğimiz ne olacak? Hiç sonrasını konuşmadık."

Birkaç saniye duraksadıktan sonra omzunu silkti. "Açıkçası pek düşünmedim. Şu an daha çok, bebeğe ve evliliğe yoğunlaşmış bir hâldeyim."

Bakışlarım yüzünde asılı kalırken ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladım. "Bunları konuşmamız gerekiyor. Düğünden kaç ay sonra boşanacağımızı, velayeti, aramızın nasıl olacağını falan."

"Bunları konuşmak için henüz çok erken, zamanı gelince konuşuruz."

Bu durumdan pek memnun kalmamıştım. "Belirsizlikleri sevmiyorum."

Sakin bir ifadeyle, "Farkındayım ama işlerin nasıl gideceğini ben de bilmiyorum. Sadece zamana bırakmak ve olacakların tadını çıkarmak istiyorum," dedi. Yürümeye devam ederken sessiz kalmayı tercih ettim. "Hem nedir sendeki bu acele? İkimizin de söz verdiği herhangi biri yok."

Omuz silkme sırası bana geçmişti. "Sadece dediğim gibi hayatımda olan belirsizlikleri sevmiyorum. Bir şeyleri önceden bilmeliyim. Ani bir sürpriz olmasını istediğimden pek

emin değilim. Ve şey ailen, onlar bizi âşık sanıyor. Boşanacağımızı nasıl söyleyeceğiz?"

Alaycı bir ifade belirdi yüzünde. "Daha evlenmeden boşanma konusunu konuşmak da bize özel galiba. Bu kadar çabuk mu kurtulmak istiyorsun benden?"

Aksine, hep seninle kalmak istiyorum. Asıl söylemek istediğim sözlerime kilit vurdum. "Hayır, bunun seninle alâkası yok. Sadece artık güzel şeyler olsun istiyorum."

Hafifçe gülümseyip kolunu omzuma sardı. "Olacak sarışın, hep en kötüyü düşünmeyi bırak. İnan her şey güzel olacak."

"Sahiden mi?" deyince sıcacık bakan gözleriyle başını olumlu anlamda salladı. "Sahiden."

Gerçek olamayacak kadar tatlı olan bu yalana inanmak isteyen yanımı bastırma çabam boşaydı. O çoktan Arslan'a inanmış, her şeyin güzel olacağına dair söylediği sözlere kaptırmıştı kendini. Yürümeye devam ettiğimiz sırada bebek mağazası dikkatimi çekti. Hayranlık dolu bakışlarım bebek eşyalarıyla süslenmiş vitrinde dolaşmaya başladı. Korkudan dolayı hiçbir şey alamamıştım bebeğime. Bu yüzden tüm bu eşyalar içimde kalmıştı. Bakışlarımı fark eden Arslan, algılayamadığım bir hızla elimi tutup beni çekiştirmeye başladı. İkimiz mağazaya girerken rengârenk, minik tatlı eşyalara mutluluk dolu gözlerle bakmaya başladım.

"Bunlar çok şeker!"

Arslan bana bakıp hafifçe gülümsedi. "Öyleler gerçekten."

O sırada yanımıza mağaza çalışanı olduğu anlaşılan kumral bir kız yaklaştı. Hafif bir gülümsemeyle bize bakarak, "Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Biz yeni doğacak olan oğlumuz için bir şeyler almak istiyoruz. Ama ilk çocuğumuz olduğu için nereden başlasak bilemedik."

Arslan'ın sözleri üzerine kız tatlı bir ifadeyle, "Peki, isterseniz yeni doğan setinden başlayalım," dedi.

Adının Sena olduğunu öğrendiğimiz kız, her şeyi bize göstermeye başladı. O kadar çok eşya vardı ki başım dönmüştü resmen. Önce mavi, beyaz, yeşil tonlarında kıyafetler seçtik. Kıyafet konusunda en küçük ayrıntısına kadar her şeyi aldıktan sonra oda takımlarına bakmaya başladık. Arslan'ın hiç kullanılmamış, boş olan odasını çocuk odası yapmaya karar vermiştik.

"Bu beşik nasıl?"

Arslan'ın gösterdiği ahşaptan yapılan krem beşiğe baktım. Güzel görünüyordu. "Çok güzel, bu olsun."

Krem beşiğimizi, mavi bir pike örtüsüyle tamamladık. Beşiğin de içinde bulunduğu, mavi krem tonlarına ev sahipliği yapan oda takımını da aldıktan sonra, son olarak da çocuk arabası alıp alışverişi tamamladık. Uzun, yorucu olduğu kadar keyifli süren alışveriş sonrasında Arslan'a döndüm. "Yoruldum. Sanırım eksik bir şeyi kalmadı. Her şeyi aldık."

Arslan sırıtmaya başladı. "Hiç sanmıyorum, Karmen sürekli bir şeylerin eksik olduğunu öne sürerek alışveriş yapıyordu."

"Bu konularda fazlasıyla acemiyim."

"Ben de çok bilgili sayılmam ama beraber öğreneceğiz, sarışın."

Hafifçe gülümseyip güzel vakit geçirmemi sağlayan adamın eline uzandım. "Onu bu kadar sahiplendiğin, -ne şartlar altında olduğunu umursamadan- bu kadar sevdiğin için teşekkür ederim."

Tutmakta olduğum elimi sıktı, diğer elini ise yanağıma yerleştirdi. Başparmağıyla yanağımı hafifçe okşarken, "Onu sen tek başına yapmadın, o benim de çocuğum. Bunun için teşekkür etme. Onu korumak, sahiplenmek, sevmek benim görevim," dedi yumuşak bir ifadeyle.

Dudağımın kenarını hafifçe ısırdım. "O çok şanslı bir bebek, senin gibi bir babaya sahip olduğu için gerçekten çok şanslı."

"Evet, gerçekten şanslı bir bebek. Onu canı pahasına koruyup kollayan, onun için herkese başkaldıran, yine onun için kendi hayatını hiç düşünmeden bir kenara bırakan bir anneye sahip."

Sözlerinin üzerine bakışlarımı kaçırdım. Bundan pek de emin değildim. Çünkü annesi konusunda şanslı değildi bebeğim. Arslan aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı ki yanağımı kavrayıp yüzünü yüzüme doğru yanaştırdı. "Geçmişte yaptığın şeyleri unut artık, yıllar öncesinde kaldı. Hem ne olursa olsun, onun dünyasının merkezi ikimiz olacağız. Koşulsuz bir sevgiyle sevecek bizi."

Başımı aşağı yukarı sallayınca, eğilip şakağımı öptü. "Hadi çıkalım."

Sözlerinin sersemleten etkisiyle elimi tutan adamı takip etmeye başladım. Ödemeleri yaptığı sırada malzemelerin gün içinde teslim edileceği söylendi. Bundan memnun bir hâlde mağazadan çıkıp arabaya bindik. Ah, ama bir sorunum vardı. Canım felaket bir şekilde kumpir istiyordu. Bacağımı sallarken, farkında olmadan tırnaklarımı da yemeye başladım. Elimin üzerine kapanan elle beraber bakışlarım Arslan'a döndü. "Bir sorun mu var?" diye sorunca başımı olumlu anlamda salladım.

"Canım kumpir çekiyor."

Arslan, yüzüme gülümseyerek baktı. "Peki, hadi yemeye gidelim," deyince el çırpmamak için kendimi zor tuttum.

Sabırsızlıkla beklediğim bir saatlik yolculuğun ardından, nihayet kumpirciler sokağına varmıştık. Zor da olsa bulduğumuz park alanından sonra arabadan inip taşlı yollarda yürümeye başladık. Biraz ilerledikten sonra siparişi vermek için sıra sıra dizili kumpircilere yanaştık. En büyük patatesi isteyerek üstünde olmasını istediğim malzemeleri saydım. Ars-

lan şaşkınlıkla bana bakıp, "Çok karışık olmadı mı sence?" diye sorunca omuz silktim.

Kısa bir süre içinde hazır olan kumpirlerimizi alıp banka oturduk. Büyük bir iştahla bol malzemeli kumpirimi yiyor, bir yandan da şeftali aromalı soğuk çayımı içiyordum. "Bu mükemmel, ben bunu Ülkü sayesinde daha aylar öncesinde keşfettim."

Arslan, bana nazaran sade kumpirini yerken, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Annem böyle yerleri pek tasvip etmezdi, doğal olarak ben de. Ama ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Şu kafede waffle çok güzel yapıyorlar, yiyelim mi?" diye hevesle sorunca başını olumlu anlamda salladı.

Biten kumpirler ardından şişkin bir vaziyette ayağa kalktım. Deniz kenarına ilerlerken, gözümü kapatıp derin bir nefes çektim içime. Bahar güneşini yüzümde hissetmek için başımı arkaya doğru attım. "Hava çok güzel."

Birkaç dakika sessizce deniz kenarında durduktan sonra waffle yapan adama yanaşınca, Arslan yemek istemediği için sadece benim için istedi. "Şey çikolatası ve muzu bol olsun. Ve çileği de. Ve şey, kivisi de."

Arslan kıkırdarken, "Tüm malzemeler bol olsun lütfen," dedi.

"Sen masaya geç, ben alıp geliyorum." Denize sıfır olan kafenin içine girip Arslan'ı beklemeye başladım. Dakikalar sonra elinde tuttuğu tatlıyı önüme koyunca, kocaman gülümseyerek teşekkür ettim. Büyük bir iştahla meyvelerle süslü tatlımı yerken, "Eskiden nefret ettiğim şu çikolatanın, şimdi bu kadar güzel gelmesi enteresan," dedim şaşkınlıkla. "Bebeğim beni değiştiriyor." Arslan sessiz kalarak beni izlemeyi tercih etti. "Sen neden almadın?"

"Kumpirden sonra pek de canım çekmedi."

Omuz silkerken yemeye devam ettim. Sonra bir çatal da ona uzattım. Önce şaşırsa da ağzını açıp uzattığım waffle parçasını yedi. Dudağının kenarına bulaşan çikolataya gülümseyerek baktım, sonra da silmek için ona doğru uzandım. Parmaklarım dolgun dudaklarına değerken bakışlarımız kesişti. Koyulaşan gözlerine baktım dikkatle. Daha birkaç saat önce beni öpmüş olduğu geldi aklıma. Bunu düşünmemeye çalışarak, çikolatayı sildikten sonra tatlımı yemeye devam ettim. Dakikalar sonra arabaya binince doymuş, mutlu ve yorgun hissediyordum. Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Çok güzel bir gün geçirdim, teşekkür ederim."

"Ben de."

Sözleri içime katıksız bir mutluluk yayarken, gözlerimi aralayıp akıp giden yolu izlemeye başladım. Dakikalar geçerken göz kapaklarım açılmakta zorlanıyordu. Gözlerimi tekrar yumdum ve kısa süre içerisinde uyuyakaldım.

Omzumda hissettiğim el ve duyduğum tatlı sesle beraber gözlerimi açtım. "Uyuyan prenses, eve geldik."

Hafifçe tebessüm edip esnemeye başladım. "Uyuyakalmışım," dedikten sonra arabadan çıkmak için hareketlendim. Arabadan inince Arslan'ın evine şaşkınlıkla bakmaya başladım. "Benim evime gelmemişiz."

"Birazdan bebek eşyaları gelir, beraber düzenleriz diye düşündüm."

Sözleri son derece mantıklıydı. Beraber asansöre bindikten sonra tekrar esnedim. Yeni uyandığım için hâlâ sersem gibi hissediyordum. Arslan aniden, "Gel buraya," deyince ona yanaşıp açtığı kollarına sığındım. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi yumdum. Tenine has kokusunu içime çekerken, durumun ironisi karşısında gülmeden edemedim. Güya, bir-

likte olduğumuz gece bizim son gecemiz olacaktı. Şimdi ise ben göğsüne yaslanmış, evleneceğimiz günü bekliyordum. Alnımı kalbine yaslayıp, yüzümdeki gülümsemeyle derin bir soluk daha çaldım kokusundan. Duran asansörden belimde asılı duran eliyle inip beraber eve girdik. Enteresan bir şekilde bu evi özlemiştim. Merdivenlerden çıkıp beraber yatak odasına girdik. Bakışlarım bıraktığım gibi duran odada gezinmeye başladı. "Valizim nerede?"

Kıyafet dolabına ilerleyip kapısını açtı. "Annem geçen gün geldi ve eşyaları buraya yerleştirdi."

Eşyalarımız düzenli dolabında yan yana dizilmişti. Bu ayrıntı içimi ısıttı. "Bu gece burada kalırsın, değil mi?" diye sorunca itiraz edemeyecek kadar yorgun olduğum için kabul ettim.

Arslan banyoya girince, üzerime rahat bir şeyler geçirip salona geçtim. Televizyonda rastgele bir kanal açtıktan sonra, bacaklarımı uzatıp dinlenmeye başladım. Bir süre sonra Arslan da yanıma oturup bana eşlik etti. Sessizce televizyon izlediğimiz bir saatin ardından aldığımız eşyalar geldi. İçten içe heyecanlanırken sabırsızlıkla eşyaların düzeltilmesini bekledim. Arslan'ın da benim gibi mutlu olduğunu parlak bakan gözlerinden anlıyordum. Oda takımını kurduktan sonra giden ustaların ardından, beraber odanın bulunduğu üst kata çıkıp odaya girdik. Hayranlıkla etrafı incelemeye başladım. Mavi ve kremin hâkim olduğu oda çok güzel olmuştu.

"Çok güzel olmuş."

"Evet, gerçekten güzel olmuş."

Beraber uzun uzun odayı inceledikten sonra, yorgun olduğumuz için eşyaları yerleştirmeyi yarına bıraktık. Elim karnıma doğru indi. Bir an önce onu kollarıma alacağım günü bekliyordum. "Az kaldı bebeğim, her şeyin hazır sadece sen kaldın."

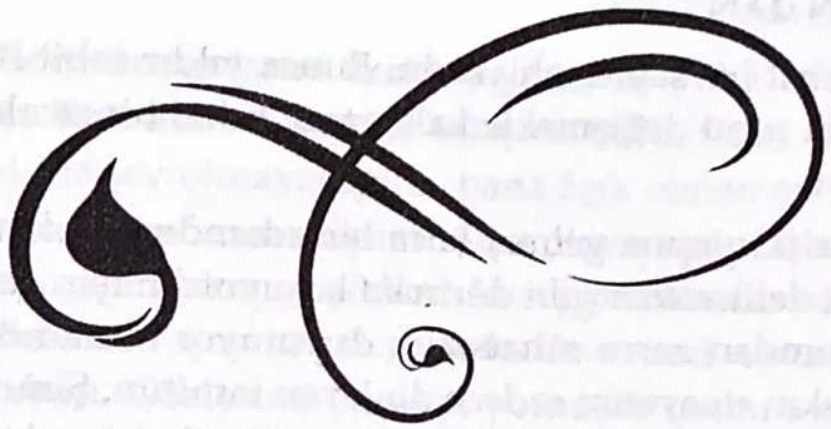
Sırtımda Arslan'ın sıcaklığını hissederken elini elimin üstüne yerleştirdi. "Çok az kaldı gerçekten, onu çok merak ediyorum, Beren."

Sözlerinin üzerine bakışlarım ona döndü. "Zaman geçtikçe engel olamadığım bir heyecan artıyor içimde. Kokusunu, yüzünü çok merak ediyorum."

Karnımı hafifçe okşayıp, "İnan bana ben de merak ediyorum," dedi sessizce.

Bakışlarım gözlerine asılı kalırken aramızdaki mesafenin azlığı dikkatimi çekti. Arslan, yüzüme gelen saçlarımı yavaşça geriye doğru atıp uzun uzun gözlerime baktı. Gözlerindeki adlandıramadığım duygulara baktım sessizce. Gördüğüm derin, anlamlı bakışlarla gözlerim kısıldı. Gözleri güzel bakıyordu, sıcacık bakıyordu. Bunun yanında çok farklı bakıyordu. Eskiden nazik ve mesafeli bakışlarla bakardı ama şimdi o mesafe yok olmuştu. Tarif edemediğim duygular kuşanmıştı harelerini. Sertçe yutkundum. Fark ettiğim şeyler ve annesinin sarf ettiği sözleri zihnimde yankılanırken dehşete düştüm. Annesi haklı olabilir miydi? Arslan, bana karşı sahiden de bir şeyler mi hissediyordu?

Arslan... O bana gerçekten âşık mı olmuştu!

23. BÖLÜM

"Tepetaklak"

Arslan Ulusoy

Hayatım ne ara tepetaklak olmuştu benim? Beren ile yattığımız gece miydi? Hamile olduğunu öğrendiğim gün müydü? Yoksa onunla evlenmeye karar verdiğim zaman mıydı? Cevabı yoktu. Tek gerçek vardı. O da hayatıma fırtına gibi giren ve her şeyi kasıp kavuran bu sarışın afetten sonra, hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bu, iyi mi yoksa kötü bir şey miydi bilmiyordum. Ah, hadi ama kimi kandırıyordum ki? Bal gibi de hayatımın iyi yönde değiştiğini biliyordum. Bunca sene evlilikten, baba olma düşüncesinden kaçıyorken tüm bu yaşananlar korkularımın ne kadar yersiz ve gereksiz olduğunu gösteriyordu.

Baba olacaktım. Bu düşünce her geçen gün kanıma işliyor, içimi ısıtıyordu. Bu kadar güzel bir duygu olduğunu asla tahmin edemezdim. Onları gözümün önünden bir an olsun ayırmak istemiyor, her anım onlarla olsun istiyordum. Elimde olsa doğum gerçekleşene kadar Beren'i cam bir fanusa saklar, gözümün önünden ayırmazdım.

Hoş, Beren kesin o fanusu paramparça eder, sinirlenince çakmak çakmak bakan yeşil gözlerini gözlerime dikip, cehenneme kadar yolumun olduğunu söyleyerek çeker giderdi. Hafifçe gülümserken derin bir iç çektim. Son günlerde kal-

bime tuhaf bir şeyler oluyordu. Bunca yıldır sabit hızla atan kalbimin ritmi değişmekle kalmamış, tuhaf bir sıcaklıkla kuşanmıştı.

Otuz iki yaşına gelmiş koca bir adamdım. Fakat kalbim, yirmilik delikanlılar gibi dörtnala koşuyordu. İşin garip yanı, bu durumdan zerre rahatsızlık duymuyor olmamdı. Bunca yıldır aşkın rivayetini sadece dinleyen taraftım. Şimdiyse aşk denen illet, yavaş yavaş sinsi bir hastalık gibi hücrelerime sızmaya başlıyordu. Mucizevi olarak adlandırdığım bu his, kimine göre lütuf kimine göre lanetti. Benim için ise şu an lütuf gibi görünüyordu.

İşin garip yanı, beni infilak eden bu kadını, bunca zaman hastam olduğu için fark etmemiştim bile. Ya da fark etmemeye çalışmıştım. Ah, keşke hiç hastam olmasaydı! Hâlâ ara ara bunun suçluluğunu hissediyor, görmezden gelmek için büyük çaba sarf ediyordum. Kendi çizdiğim kurallarımı, yine kendim çiğnemiştim. O an içimdeki ses tüm gücüyle fısıldadı. *Ona değer.*

Onlara değerdi. Elimi uzatıp yüzüne dökülen sarı, yumuşak saçlarını geriye doğru attım. Güzel bir yüzü vardı. Küçük dik burnu, çekik yeşil gözleri, dolgun pembe dudaklarıyla su gibi kadın kelimesini tanımlıyordu. Güzeldi, güzelliği canını yakmıştı. Parmak uçlarım hafifçe yanağına dokundu. Soğuk, mesafeli bir yapısı vardı ama bu durum benim yanımda değişiyordu. Yanakları pembeleşiyor, gözleri parlıyor ve hareketleri aksıyordu. Soğuk nevale, benim yanımda ya da ona dokunduğum anlarda, âdeta bir ateş parçasına dönüyordu. Ve ben, bu durumu yüzüne vurmaktan asla çekinmiyordum.

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Benden etkilendiğini bilmek hoşuma gidiyordu. Kavisli kaşları uykusunda çatılırken yüzümdeki gülümseme soldu. Ağır şeyler yaşamış ve yaşatmıştı. En büyük korkusu, eski takıntılı hâline geri dönmesiydi ve ne yazık ki ben onu tetikliyordum. Bir yanım, bu durumu aşıp aşamayacağını deli gibi merak ediyor, öbür yanım ise ona bir şey olacak diye korkuyordu.

Müphem duygularım arafta kalmış, ne yöne kayacağını şaşırmıştı. Kalbimde tuhaf bir sıkışma oldu. Ona, aramızda duygusal bir şey olmayacağına, bana âşık olmaması için uğraşacağıma dair söz vermiştim. Ama olmuyordu. İşler benim hâkimiyetimden çıkmıştı çünkü. Aksi gibi yıllardır susan kalbim, ilk defa konuşmaya çalışıyordu. Onu nasıl susturacağımı bilmiyordum. Gözlerimi yumup, yumuşak tenini avucumda hissederken derin bir nefes aldım. Artık aşina olduğum kokusuyla doldurdum ciğerlerimi. Kokusuyla beraber kopuk kopuk da olsa onunla geçirdiğimiz geceye dair silik sahneler gözlerimin önüne geldi.

Dokunuşu, öpüşü, ellerimin altında alev alev yanan teni... İstekli hâli... Bu anılar zihnime her uğrayışında bedenim çaresiz girdapların içinde savruluyordu. Durdurmak, karşı koymak imkânsızdı. Ve ben tekrar o anları ayık kafayla yaşamayı istiyor, neler hissedeceğimi deli gibi merak ediyordum. Bu isteğime gem vurarak, yumulu gözlerimi açıp onu izlemeye devam ettim. Hayatıma giren kadınlardan ne farkı vardı? Neden kalbim onun için bu denli çarpıyordu?

Ah Beren, niye lâl olan yüreğim, senin için konuşmak istiyor? Kendinden emin, güçlü duruşu muydu yoksa bebeğini sahiplenişi miydi? Cevap neydi bilmiyordum. Ben, son zamanlarda hiçbir şey bilmiyordum. Sadece ondaki küçük bir ayrıntı dahi beni ona çekiyordu. Sanırım bunun nedeni bebekti. Benim bir parçamın onda hayat bulmasıydı beni bu denli etkileyen, yanından ayrılmamama neden olan. Evet, mutlaka öyle olmalıydı.

Hafifçe kıpırdanışını hissedince gözlerimi yumdum. Sabit bir şekilde nefes alıp verirken, görmesem de bakışlarını hissediyordum yüzümde. Birkaç saniye sonra alnını çenemde hissedince şaşırmadığımı söylesem yalan olurdu. Alnını hafifçe sakalları uzayan çeneme sürttü. Saçlarındaki kokuyu çekerken içime, avucunu göğsümün üzerine koyup göğsüme sokuldu. İçime ondan yayılan yakıcı bir sıcaklık aktı. Gözle-

rim kapalı sabit dururken, kokusunun ve sıcaklığının verdiği rehavetle uyuyakalmam çok sürmedi.

O şekilde yaklaşık bir saat daha uyuduktan sonra istemeden de olsa kalktım. Bir saat sonra terapim vardı. Onu yatakta bırakıp banyoya girdim. Kısa bir duşun ardından hâkî rengi gömleğimi, altına kot pantolonumu giyip saçlarımı düzeltmeye başladım. Aynadan gözlerim, beni izleyen gözlere kayınca hafifçe gülümsedim. "Günaydın."

Yan dönmüş, yastığına yasladığı yüzüyle beni izliyordu. "Günaydın," dedi uykudan boğuklaşan sesiyle.

Yanına gidip yatağa oturdum. "Ne yazık ki erken çıkmak zorundayım. Dolapta kahvaltılık malzemeler mevcut. Güzel bir kahvaltı yap, olur mu?"

"Peki." Hafifçe gülümseyip ayağa kalktığım sırada, "Ne zaman gelirsin?" diye sordu.

"Bir iki saate kadar gelirim."

Yataktan doğrulup, açık bıraktığı saçlarını toplayarak ensesini havalandırdı. Aklıma gelen şeyle beraber bileğimdeki siyah tokayı çıkardım. Artık onu asıl sahibine vermenin zamanı gelmişti. Şaşkın gözlerle bana bakmaya başladı. Konuşmadan saçlarını toplayıp yavaşça bağladım.

"Sahibine gitme vakti gelmişti. Hem kokusu da gitti zaten."

"O benim miydi?" diye şaşkınca soludu.

Eğilip saçlarını öperken sadece, "Hoşça kalın," diyerek çıktım odadan.

Aklım şaşkın yüz ifadesinde asılı kalırken onları yalnız bırakmak istemiyordum. Ama aylarca, hem de uzun süren aylar boyunca yalnız kalmışlardı. Bunları düşünmek canımı sıkıyordu. Keşke daha erken bulsaydım onları. Geçirdiği kötü günlerde ona destek olabilseydim. Ama olmuşa ve ölmüşe çare yoktu. Şimdi önüme bakıp her anında yanında olmak istiyordum. Bindiğim arabamı çalıştırıp kliniğe gittim, aklım

ise hâlâ onlardaydı. Yoğun geçen saatlerin ardından odadan çıkan son hastamla beraber sırtımı deri koltuğa yasladım.

Aklımı işime vermekte bu kadar zorlanıyordum. Bu durum sinirlerimi bozuyordu. İçimde ne hissettiğimi bilmediğim duyguları bir kenara bırakarak telefona uzandım. Numarasını tuşlayıp tatlı sesini duymayı bekledim.

"Efendim?" Mutlu çıkan sesi, içimi ısıtırken kaşlarım çatıldı. Sesi bile içimi kıpırdatmayı nasıl başarıyordu?

"Nasılsın?" diye sordum yavaşça.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyi, birazdan çıkarım. Sen de tek kalmamış olursun."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Aslında acele etmene gerek yok. Ben arkadaşımla kahve içiyorum," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ülkü mü?"

"Yok, hatırlar mısın bilmem ama Alanya'da tanışmıştınız, Faruk."

Oturduğum yerden doğrulurken duyduğum isim hiç hoşuma gitmemişti. "Ne zaman geldi?"

"Bir saat önce, beni merak ettiği için gelmiş."

"Neden bana haber vermeden çıktın evden?"

Bir an duraksadıktan sonra sinirle konuşmaya başladı. "Attığım her adımdan sizi haberdar etmem gerektiğini bilmiyordum! Kusura bakmayın, Arslan Bey!"

"Aklımın her daim sizde kaldığı için asıl siz kusura bakmayın, Beren Hanım. Şimdi konum at."

İtiraz etmesine izin vermeden telefonu kapattım. Askıdan spor kesim ceketimi alıp hızla çıktım klinikten. Arabaya binerken Beren'in attığı konuma baktım. Benim evimin yakınlarında bir yerdeydi. Arabayı hızla sürmeye başladım. O adamı hiç sevmemiştim. Beren'e karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordum. Eğer şüphelerim doğruysa yalnız kalmamaları gerekiyordu. Arabayı daha hızlı sürmeye başladım. Yarım saat-

lik yolu, çok daha kısa sürede tamamlamıştım. Arabadan inip sakin olmaya zorladığım adımlarımla kafeye doğru ilerledim.

İçeri girdiğim ilk an, uzun sarı saçları ve parlak gülümsemesiyle gözüme çarptı. Bu kadın hamile kaldıktan sonra çok daha güzel ve çekici olmuştu. Bu da içimde oluşan, onu sarıp sarmalayıp herkesten saklama fikrini kamçılıyordu. Hamileliğin bir insana bu kadar yakışması haksızlıktı aslında. Onlara doğru ilerlediğim sırada Beren'in bakışları beni buldu. Yanlarına varınca, eğilip şakağını öptüm. Bu yaptığımın onu şaşırttığını görmezden gelip, Faruk denen adama elimi uzattım. Küçük kahverengi gözleri, beni bulunca dikkatle izlemeye başladı. Aynı bakışlarla karşılık verirken, "Merhaba," dedim.

"Merhaba," dedikten sonra elimi çekip, Beren'in yanındaki kırmızı koltuğa oturdum. Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken, Beren sorular sorarak ortamdaki gergin havayı dağıtmaya çalışıyordu.

"Faruk buraya kadar gelmişken düğüne de katılırsın, değil mi?" diye sordu Beren. Faruk anında gerilirken, öfke dolu bakışlarla konuşmaya başladı.

"Bu kadar çabuk mu? Fazla acele etmiyor musun? Daha kaç hafta oldu ki bu adam senin hayatına gireli?"

Sözleri öfkelenmeme neden oluyordu. Tam cevap vereceğim sırada Beren, benden önce konuşmaya başladı. "Faruk yedi buçuk aylık hamileyim, bebeğin dünyaya gelmesini mi beklememi istiyorsun? Evlilik gibi büyük bir kararı verdikten sonra tabii ki kısa süre içerisinde evlenmeliyiz."

"Yine de fazla acele ediyorsun."

Öne doğru eğilip sertçe, "Ve sen de haddin olmayan şeylere çok karışıyorsun!" dedim.

"Ben sadece onu düşünüyorum. Daha fazla darbeyi kaldıramayacak kadar yaralı o. Bir yara daha açacaksın onda. Taşıyamaz, kaldıramaz."

"Faruk lütfen, yok öyle bir şey."

"Beren, yapma bunu kendine. Onunla evlenmek zorunda değilsin, benimle gel. Ben sahip çıkarım sana, istediğin yardımı sağlarım. Bebeğine babalık yapar, kendi evladım gibi severim."

Bende fişler, sanırım tam o anda kopmuştu. Masadan kalkarak, yakasına yapışıp onu havaya kaldırmam saniyeler içinde olmuştu. Sıktığım dişlerimin ardından, "Sen kimsin ki benim çocuğuma babalık yapıyorsun?" diye sordum sesimdeki salt öfkeyle.

Beren korkuyla kolumu tutarak, "Arslan, lütfen sakin ol!" diyordu.

"Ben sadece onu korumaya çalışıyorum. Neden görmüyorsun? En ufak şeyde darmadağın olur, toparlayamaz artık."

Sözlerine alayla gülümseyip, "Sen onu tanımıyorsun bile. Ne kadar güçlü olduğundan bihabersin. Ben onu üzecek bir şey yapmam, ha olur da yaparsam sen merak etme, toparlar o. Senin yardımına ihtiyacı yok," diyerek yakasını bıraktım.

Ona yaklaşmaya çalışan Beren'e mani olup sıkıca elini tuttum. Çıkışa doğru hızlı adımlarla yürürken, itirazlarını duymazdan geliyordum. "Arabaya bin."

"Binmiyorum! Neden ona öyle davrandın?"

"Arabaya bin, Beren!"

"Bana bağırma!" Gözleri yine çakmak çakmak olmuştu.

"O sadece beni düşünüyordu! Neden öyle kötü davrandın ki ona?"

Kolunu tutup yavaşça kendime doğru çektim. "Kimse benim olacak olana göz dikemez, ne sana ne de bebeğime! Şimdi arabaya bin!"

Kolunu bırakıp, sürücü koltuğuna geçerken arabaya bindiğini göz ucuyla gördüm. Eve giderken ikimiz de sessiz ve öfkeliydik. Hızla akıp giden yolun ardından evime vardığımız anlar hayal gibiydi. Evin kapısı kapanır kapanmaz, Beren hışımla bana döndü.

"Biz anlaşmalı bir evlilik yapıyoruz! Ben senin olmayacağım bunu biliyorsun! Bunu bilmene rağmen bana yaptığın haksızlık! Ne istiyorsun Arslan? Sana, sözlerine, nazik hâllerine kapılıp gitmemi mi? Sonra ne olacak peki? Ben ne hâle geleceğim hiç düşündün mü?" Gözünden akan yaşı sertçe silip bana doğru bir adım attı. Geriye attığı başıyla gözlerime bakıp, dudaklarıma çarpan nefesiyle titrek bir şekilde konuşmaya başladı.

"Sana karşı bir şeyler hissetmemem için uğraşacağını söylemiştin! Neden tutmuyorsun sözünü? Neden yanlış fikirlere kapılmama neden oluyorsun? Neden bana âşık olduğunu düşü..." Sözlerini bitirmesine müsaade etmeden, aklımı başımdan alan dudaklarına yapıştım. Daha ben içimde olanlara anlam veremeden, onun bunları dile getirmesine müsaade edemezdim.

Dilim, aralık dudaklarından içeri sızdı. Damağıma yayılan bal tadı, beni darmaduman etmiş, aklımı başımdan almıştı. Kavgalar, edilen sözler, yaşanan olaylar buhar oldu hızla, bir o kaldı bir de aramızdaki o deli çekim. Bizi yakacak cinste olan çekim... Kolumu beline dolayıp yavaş olmaya gayret ettiğim bir çabayla kendime doğru çektim. Göbeğime yaslanan göbeği, biraz da olsa sakinleşmemi sağlasa da ona doyamıyordum. Kolları boynuma dolandı, tutuşumu sıkılaştırdım. İşler hızla kontrolden çıkıyordu. Sarsak adımlarla yatak odasına doğru ilerlemeye başladık. Nefes almak için geri çekilince, itiraz etmesine izin vermeden boynuna yöneldi dudaklarım. Kokusunu içtim, tenini tattım. Kendimi o geceki gibi kaybetmiştim. Bu kadının üzerimdeki yoğun etkisi aklımın alamayacağı boyuttaydı. Elleri saçlarımda dolaşırken, kıyafetlerimizin yerleri bulmasını sisli perdeler arkasından izliyor gibiydim.

Anımsadığım şeyle geri çekilirken, "Bebek?" diye soludum.

Boynuma dolanan kolları beni kendine çekerken, "Bir zararı yok. Yani Çiğdem sekizinci aya kadar sorun olmadığını, sadece dikkatli olmamız gerektiğini söylemişti," dediği sıra-

da arzudan koyulaşan güzel gözlerine baktım. Hissettiğim çekim tek taraflı değildi, o da beni istiyordu.

Kaçmaya çalıştığımız gerçek yüzümüze çarptı sertçe. Artık duygularıma karşı koymayı bıraktım. Hayat bana ne veriyorsa sonuna kadar yaşayacaktım. Geç bulduğum şeyi kaybetmek istemiyordum çünkü. Dudaklarım, tekrar ayrılmak istemediğim dudaklarını bulurken onu yavaşça yatağa yatırdım. Dolgunlaşan bedeninde sadece iç çamaşırları kalmıştı. Hayranlıkla güzelliğine bakarken nefesim kesildi. Yatağa dağılan sarı saçları, kızaran yanaklarıyla büyüleyiciydi. Titreyen ellerim, alev alev yanan beyaz teninde yavaşça dolandı. Pürüzsüz yumuşak teni ellerimin arasında kayıyordu. Ellerimin geçtiği yerleri, dudaklarım aldı. Bir saniye bile ondan uzak kalmaya tahammül edemiyordum. Küçük öpücüklerim tüm bedeninde yavaşça gezindi. Ondan ayrı kalamayan dudaklarım teninin her zerresini tattı. Sütyeni yeri boylarken ellerime eşlik eden dudaklarım çıplak kalan yumuşak göğüslerinde gezindi. Vücut hatları orantılı ve çok güzeldi. Tam elime göreydi açıkçası. Hafifçe gülümseyip dişlerimi tenine sürttüm.

Geçen sefer unuttuğum her anı, bu sefer hafızama kazıyarak ezberledim. Kokusu aklımı bulandırırken ona zarar vermemek, yavaş olmak için büyük çaba gösteriyordum. Bedenindeki son parça da yeri boylarken teninde öpülmedik yer bırakmamıştım. Bedeni gerilmiş, tırnakları sırtıma gömülmüştü. İşler dayanılmaz bir hâl alıyordu. İkimiz de sönmeyen bir ateşin içine düşmüştük. İlk andan beri fazlasıyla sevdiğim bir ateş. Bedenini yavaşça kucağıma çekip yumuşak tenini sert bedenime yasladım. Heyecandan kızarmış yüzü, parlak gözleri ve dağılan sarı saçlarıyla muazzam bir görüntü sergilemişti bana. Eğilip dudaklarını öperken bana aynı şevkle karşılık veriyor, aklımı başımdan alıyordu. Minik elleri bedenimde dolanırken artık dayanamıyordum. Yavaşça bedenlerimizi birleştirdiğimde, bunun bugüne kadar yaşadığım her şeyden farklı olduğunu tüm kalbimle biliyordum. Derin bir inleme döküldü dudaklarımdan. Yuvamı bulmuş gibiydim.

Bu tamamlanmışlık hissinin eşi benzeri yoktu. Bu başkaydı, bambaşkaydı.

Başımı göğsüne kalbinin hemen üzerine yasladım. Bu kadının göğsü benim cennet vadimdi, benim girilmesi yasak mabedimdi. Dudaklarımı kalbinin üzerine bastırdım, nemli tenini öptüm. Ona zarar vermemek adına yavaşça hareket ediyordum. Bana ait olduğunu belirten izler bıraktım tenine. Ritmik hareketlerimizle beraber tutku sisi aklımı bulandırdı. Bedenlerimiz kasıp kavuran fırtınada dakikalarca savrulup durdu. Adımı unuttum, benliğimi unuttum, bir onda can buldum. Dudaklarından çıkan minik çığlıklarla beraber gerilen bedeni rahatlarken, genzimden dökülen inlemeyle ona eşlik ettim.

Dakikalar geçerken yorgun bedenine sıkıca sarıldım. Gevşeyen bedenlerimiz dingin hislerle kuşanmıştı. Göğsüme yasladığı başını öpüp saçlarını okşadım. Yoğunlaşan, tenime karışan kokusunu derince içime çektim. Düzensiz nefeslerimiz arasından, "Nasılsın?" diye sordum. Kucağımda ufaldı, daha sıkı sarılmaya başladı. O an göğsümde hissettiğim sıcak ıslaklıkla afalladım. Çenesini tutup yüzüne bakarken gözleri kederlenmiş, gözyaşlarıyla parlıyordu. Neler oluyordu?

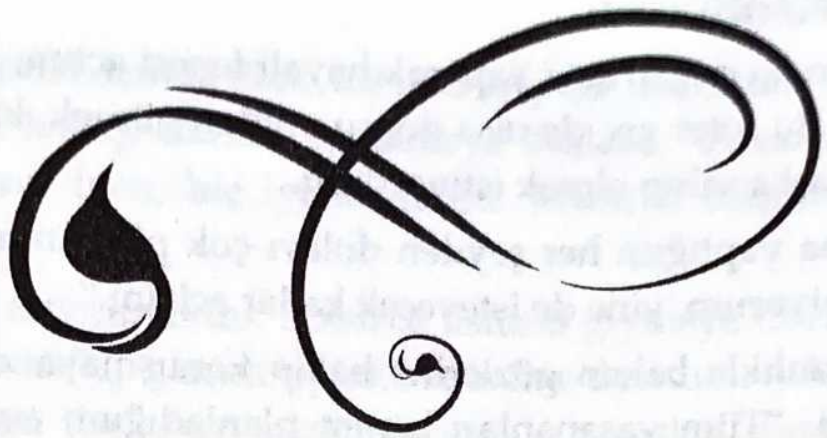
İçimi kaplayan korkuyla, "Pişman mısın?" diye sordum. Ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Geri çekilip oturur pozisyonu aldı. Saçları çıplak göğüslerini örterken parmaklarıyla oynamaya başladı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Titreyen sesiyle, "Pişmanım," dediğinde tüm bedenim buz keserken konuşmak için dudaklarımı araladım. Fakat dudaklarından dökülen kelimeler çenemi kapatmıştı, belki de bir daha açılmamak üzere.

"Sana yaptığım her şeyden dolayı çok pişmanım. Affını hak etmiyorum, yine de isteyecek kadar acizim."

Burnunu çekerken gözlerindeki yaşı sildi. Ne diyordu bu kadın? Şaşkınlıkla bakan gözlerime bakınca dile getirmediğim sorumun cevabını vermeye başladı.

"Tüm yaşananları benim planladığımı anlatmaya çalışıyorum. Ben yaptım Arslan, her şeyi ben planladım. Tesadüf değildi, hiçbir şey tesadüf değildi. Her şey en ince ayrıntısına kadar işlenmiş, kusursuz bir plandan ibaretti."

24. BÖLÜM

"Katlime Ferman"

Zaman geçiyordu. Onunlayken çok daha hızlı geçiyordu. Kabul etmeliydim ki son birkaç haftadır her şey güzel gidiyordu. Tek bir şey dışında, kalbim... Aşktan yanan yüreğim, tekrar aynı ateşe düşmüştü. Arslan'a âşık olmuştum. Bu defa tek taraflı değildi. Onun da bana âşık olduğunu biliyordum. Nasıl olduğunu, neden olduğunu anlamasam da bir şekilde olmuştu. Faruk'u kıskanması bile en büyük örnek değil miydi sanki? Ama buna izin veremezdim. Biz bir arada olamazdık. Eve girdiğimiz ilk an anlatmaya çalıştım ama başaramadım. Dudakları dudaklarıma mühürlenince, adımı bile unutmuşken bir şeyleri anlatabilmem imkânsızdı.

Daha fazla engel olamadım. Kalbime daha fazla başkaldıramadım. Bu yüzden izin verdim kendime. Gözlerimi kapatıp, onda can buldum. Dokunuşları içimi titretti, tenimi cayır cayır yaktı. Bir biz kaldık, bizden öte. Sonrası mı? Sonra bana kalan, artık ışık tutmak zorunda olduğum karanlık bir yol olmuştu. Ya her şey sonsuza kadar gizli karanlıkta kalacak, yalanlar üstüne kurulu bir aşk yaşayarak kendimi kandıracaktım ya da...

Gözyaşlarımla ıslanmış yüzümü kendine doğru kaldırınca, "Pişman mısın?" diye sordu. Ah, bir bilseydi pişmanlığımın boyutunu! Yataktan doğrulup yüzüne baktım ve belki de

yaptığım en doğru şeyi yaparak hayali feneri açtım, yola ışık tuttum. Bu sefer geç de olsa doğru yoldan gitmek, kirlenmeyen bir aşka sahip olmak istiyordum.

"Sana yaptığım her şeyden dolayı çok pişmanım. Affını hak etmiyorum, yine de isteyecek kadar acizim."

Şaşkınlıkla bakan gözlerine bakıp konuşmaya zorladım kendimi. "Tüm yaşananları benim planladığımı anlatmaya çalışıyorum. Ben yaptım Arslan, her şeyi ben planladım. Tesadüf değildi, hiçbir şey tesadüf değildi. Her şey en ince ayrıntısına kadar işlenmiş, kusursuz bir plandan ibaretti."

Kaşları çatılmış, öylece yüzüme bakıyordu. Sanırım dediklerimi anlamaya çalışıyordu. "Bana her şeyi en baştan anlat."

Sıkılı dişlerinin arasından teker teker söylediği sözler üzerine başımı olumlu anlamda salladım. Gözlerimi öfkeli gözlerinden kaçırıp titreyen ellerime bakmaya başladım. Güç toplamak adına, derin bir nefes alıp konuşmaya çalıştım. "Aylar önce, çok yalnızken bebek sahibi olmak istedim. Koşulsuzca sevip sevilmek istedim. Ama tekrar âşık olmak ya da evlenmek istemiyordum. Sperm bankalarına da pek güvenmiyordum. Ve sonra şey oldu, seni klinikte bir çocukla gördüm." Yanağımdan akan yaşı hızla sildim.

"Sonra?"

Sert sesi üzerine yutkunup devam etmeye zorladım kendimi. "Sonra tüm gün boyunca seni takip ettim, sarhoş olmanı sağladım. Ayarladığım otelde beraber bir gece geçirdik. Tarih bile ayarlı olduğu için bir ayın sonunda beklenen oldu, hamile kaldım. Terapileri bitirip Alanya'ya taşındım."

Gerginleşen ortamda derin bir sessizlik oldu. "Her şey, tüm yaşananlar bir plandı, öyle mi?"

"Evet ama iyi değildim. Sonra inan bunu sana yaptığım için çok pişman oldum. Ama iyi değildim, yaşamak için nedene ihtiyacım vardı."

Yataktaki hareketlilik üzerine başımı kaldırdım. Arslan, yataktan kalkıp üzerini giyinmeye başladı. "Arslan, lütfen dinle beni! İnan, hiç iyi değildim! Mantıklı düşünemiyordum!"

Beni duymuyordu. Sessizce üstünü giymeye devam etti. Yataktan kalkıp çarşafı çıplak bedenime doladım. Adımlarım ona doğru ilerlerken gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. Boğuk çıkan sesimle, "Arslan, lütfen dinle beni! Ya da bir tepki ver!" dedim.

Dolabından tişörtünü aldıktan sonra çelik gibi sert bir yüz ifadesiyle gözlerime baktı. Katlime ferman yazan gözleri öyle soğuk baktı ki, kalbimden aşağı buz gibi soğuk sular döküldü. Kalbim kaskatı kesildi. Tekrar arkasını dönünce, "Böyle gidemezsin!" diyerek kolunu tuttum. "Arslan lütfen!" Kolunu elimden kurtarıp yürümeye devam etti. "Gitme, lütfen!"

Adımları aksasa da başını iki yana sallayarak odamdan çıktı. Evimden çıktı. Hayatımdan sessiz sedasız çıktı. Sessizce örtülen kapının ardından dizlerimin üstüne çöktüm. Ardı ardına akan gözyaşlarımla beraber oturduğum yerde ağladım. Hak ettiğim son, haddinden fazla yakmıştı canımı. Hıçkırıklarım odada yankılanırken sessizliğinin, tepkisizliğinin altında ezildim. Belki dakikalar, belki saatlerce oturduğum yerde ağladım. Bir işe yaramadı, can yaram geçmedi. Kalbim üşüyordu, kalbim donuyordu. Dokunuşuyla ısınan bedenim anbean buz kesiyordu. Hücrelerime kadar acıyordum.

Ağlamalarım şiddetlendi. Ben şimdi ne yapacaktım? Onsuz nasıl yaşayacaktım? Dudaklarımdan sessiz feryatlar döküldü. Saatlerce tam kavuşacakken kaybettiğim aşkın yasını tuttum. Bu işin altından nasıl kalkacaktım ben şimdi?

Sabaha kadar gözümü kırpmadan ağladım. Kalbim öyle çok ağrıyordu ki ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Hayal kırıklığı dolu bakışları gözlerimin önünden silinmiyordu. İçli bir nefes çektim içime. Gün doğarken yorgun bakış-

larım, yağmur yağan camda asılı kalırken boş gözlerle bakıyordum.

Onun evinde, onun odasında, onsuz olmak canımı acıtıyordu. Firar etmek isteyen gözyaşlarım tetikteydi. Onları zapt etmeye çalışarak gözlerimi yumdum. Nefes alırken kalbime dün gece saplanan şey sızladı. Ama daha fazla ağlamayacaktım. Bu sonu kendim yazmıştım. Şimdi de sonuçlarına katlanmalı, bebeğim için güçlü olmalıydım. Elim karnıma kaydı. Gözlerimi yumup elimde kalan tek varlığımı hissetmeye çalıştım. Beni sakinleştiren varlığını parmak uçlarımda hissetmek, acılarımı dindirecek kuvvetteydi.

Yaptığım şeyler yanlış olsa da tüm yaşananlar içinde tek bir doğru vardı: O da doğacak olan minik bebeğimdi. Korumak zorunda olduğum, onun için ayakta durmak zorunda kaldığım bebeğim... Gözlerimi açıp yataktan kalktım. Kısa bir duşun ardından, dün gece etrafa saçılan kıyafetlerimi topladıktan sonra üzerime geçirdim. Daha sonra yatak örtüsünün nevresimini değiştirip dağılan eşyaları toparladım. Odanın her köşesine izler sinmişti. Gözlerim odada gezindi, sanırım bu odayı son görüşüm olacaktı.

Bu odayı ve onu... Dün gece çıkardığı tişört yerde cansız bir şekilde duruyordu. Yavaşça eğilip elime aldım. Burnuma götürüp ıslak toprak kokusunu andıran, ona has kokuyu içime çektim. En çok da bu kokuyu teninden solumayı özleyecektim. Hıçkıra hıçkıra ağlama isteğimi bastırıp odadan çıktım. Taksi çağırdıktan sonra evden ayrıldım. Son günlerde içimde oluşan tüm enerji sönmüş gibiydi. O, bunları hak etmemişti. O kadar kırmıştım ki onu içine çekilmiş, tepki bile vermemişti. Bağırıp çağırmasına bile razıydım oysa. Ama o, en beter yolu seçip susmuştu. Apartmandan çıkarken attığım her adımda canım çekiliyordu sanki. Ondan gitmek istemiyordum.

Ama gidiyordum. Her şey tekrar altüst olmuştu hayatımda. Yorgun hissediyordum. Saç uçlarıma kadar yorgun, tırnak köklerime kadar acı dolu... Şu an beni ayakta tutan tek

şey, bebeğimdi. Taksiye binip, adresi verdikten sonra, başımı cama yaslayarak yağmurun ıslattığı caddeleri izledim. Taksi durunca, inip evime doğru yürümeye başladım. İçime dolan toprak kokusu bu sefer huzur yaymıyor, canımı yakıyordu. Düşünmemeye ve nefes almamaya çalışarak hızlı adımlarla evime gittim. Kapıyı kapatacağım sırada telefonum çalmaya başladı.

Kibar Hanım, Arslan'ın annesi arıyordu. Ne diyecektim ki? Olmayacak olan düğünün planlarını nasıl yapabilirdim? Telefonumun sesini kısıp kanepenin üzerine attım. Konuşacak durumda değildim. Evin duvarları üstüme üstüme geliyordu, ne yapacağımı bilmiyordum. Nefes bile alamıyordum. Gözlerim yaş dolu, akacakları anı bekliyorlardı. Ama izin vermiyordum, bebeğimi düşünmeliydim. Beni hissediyordu biliyorum, bu yüzden onu üzemezdim. Onun için ayakta kalmalıydım. Telefonum tekrar çalarken, bir umut Arslan olduğunu düşünerek telefona uzandım. Arayan Ülkü'ydü.

"Efendim Ülkü?" dedim cansız çıkan sesimle.

"Sana geliyorum tatlım, evde misin?"

Çatılan kaşlarımla, "Hayırdır?" diye sordum.

"Arslan mesaj atmış, Beren'i yalnız bırakma diye. Pek anlamadım ama zaten ben de seni özlemiştim. Bu yüzden geliyorum, bebeğim."

Kısaca tamam deyip, telefonu kapatarak kanepeye çöktüm. Hıçkırıklar boğazıma dizilirken elimi ağzıma bastırdım. Ama tutamadım. Hıçkırıklar boğazımdan koparken ağlamaya başladım. Gözyaşlarım hızla akarken bardağı taşıran son damla da düşmüştü. Tüm olanlara rağmen hâlâ beni düşünüyordu. Hak etmemişti... Bu olanların hiçbirini hak etmemişti!

Çalan kapı düşüncelerimi bölerken, zor da olsa kalkıp kapıyı açtım. Aynı anda kollarımı Ülkü'nün boynuna dolayıp, hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Hey, neler oluyor?" deyip geri çekildi bir süre sonra. Ülkü içeri geçip, kapıyı örterken şaşkınca bana bakıyordu. "Beren iyi misin? Sen hiç ağlamazdın, ne oldu?"

"Kaybettim onu! Her şey bitti!"

Kocaman açılan gözleriyle yüzüme bakmaya devam etti. "Dur bir sakin ol, gel oturalım şöyle."

Kanepeye oturup bana uzattığı peçeteyle gözyaşlarımı sildim. "Her şey bitti de ne demek? Kuzum, düğün öncesi olur öyle tartışmalar. Neden üzüyorsun kendini hem bebeğini..."

"Bu bebek, benim planlarım sonucunda oldu. Her şeyi planladım. Seni de kullandım, Arslan'ı da kullandım."

Dudakları aralanırken gözlerini kırpıştırmaya başladı. "Ne?"

"Duydun işte, her şey bir plan dâhilinde gelişti. Bebek sahibi olmak istedim, planlar kurdum. Sonra da hamile kaldım. Dün gece her şeyi anlattım ona. Basit bir evlilik öncesi sendromu değil bu. Kusursuz şekilde planlanan oyunun adil sonucu."

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Ayağa kalkıp yüzüne bakmadan konuşmaya başladım. "Bir şey demene gerek yok. Yanımda olmak zorunda da değilsin. Yaptığım hatalar yüzünden hak etmediğimi biliyorum."

Hışımla ayağa kalkıp, gözleri sinirden parlarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Senin bu tavrından bıktım artık! Sürekli her şeyi gizliyor, ortaya çıkınca da seni bırakmamız gerektiğini, bunu hak ettiğini söylüyorsun! Kendine hep en mutsuz sonu yakıştırıyorsun! Ama öyle değil, büyü artık!"

Daha sonra bir nefes alıp sakin bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Gençtin, karakteri genç olgunlaşan, psikolojisi bozuk genç bir kızdın. Ama yıllar geçti, o günler bitti. O kız değilsin sen. Değiştin, dönüştün. Neden görmüyorsun bunu? Arslan'a yaptığın büyük haksızlık biliyorum ama kendine hep en kötü sonu reva görme."

Ülkü, ilk defa bu kadar ciddi bir şekilde konuşuyordu. Ne diyeceğimi bilmeden gözlerimi kaçırdım. "Yine yanlış yapmışsın ama hangimiz yapmıyoruz ki? Hem seni seven hatalarına rağmen gelir sana, sever seni. Bir daha seni tek bırakacağımı söyler veyahut düşünürsen inan, Ülkü diye bir arkadaşın olmayacak."

"Ama..."

"Aması yok Beren, biz arkadaşız. Arkadaşlar birbirinin en kötü sırlarını bilip ona ortak olurlar. Hoş, önceden bilseydim mani olurdum ama şimdi olan olmuş, bana düşen destek olmak. Benim için dostluk bu en azından."

Sözlerini bitirir bitirmez kollarımı tekrar boynuna doladım. "Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!"

Elini sırtıma yerleştirip hafifçe okşadı. "Şimdi otur da her şeyi baştan, sakince anlat."

Geri çekilip başımı salladım. Gözyaşlarımı sildikten sonra her şeyi en baştan başlayarak anlattım. Ülkü çok şaşırsa da dediği gibi yapıp bana destek çıkmıştı. Çıkış yolları ararken bir kez daha başladığım noktaya dönmüştüm. Yine ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim.

"Yine her şey sıfırlandı. Ne yapacağımı bilmiyorum, güya birkaç güne evlilik olacaktı ama şimdi elde var sıfır."

"Hiç de bile."

Tükenen bakışlarım ona döndü. "Bebeğin var senin, Beren. Onun için her şeyi göze aldığın bir bebeğin. En kötü ihtimalle alır onu, gidersin buralardan."

Peki, ya bir kez daha çırpınan yüreğim? O ne olacaktı? Ya da en önemlisi düşünmeye korktuğum varlığım, onu alır mıydı benden? "Bebeğimi alır mı benden?"

"Hayır, sanmıyorum. Öyle bir adama benzemiyor."

"Ama garantisi yok! Bebeğimi benden alırsa dayanamam, Ülkü!"

Ülkü uzanıp elimi tuttu. "Öyle bir şey yapmaz, hem sen izin vermezsin." Vermezdim, asla izin vermezdim.

"Bir şeyler yedin mi sen?" diye soran Ülkü'ye başımı olumsuz anlamda sallayarak cevap verdim.

"Hadi kalk bir şeyler atıştır, hamile kadınsın sen, bebeğini düşün."

Beraber mutfağa geçerken zor da olsa birkaç lokma bir şeyler yedim. Mutfaktan çıkarken telefonumun sesi tekrar duyuldu. Heyecanla ona doğru ilerledim. Arslan olabilir miydi? Ah, değildi. Kibar Hanım'dı. Bu sefer konuşmaya karar verdiğim için cevapladım. "Efendim?"

"Nasılsın Beren'ciğim?"

"İyiyim, siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim, bugün organizatörler gelecek. Sen de gel, bahçeyi istediğin şekilde organize edelim."

Titreyen ellerimle saçlarımı geriye doğru atıp derin bir nefes çektim. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. "Ben pek iyi hissetmiyorum. Kendi zevklerinize göre halledebilirsiniz."

En iyisi bu zamana kadar yapmadığım şeyi yapıp sözü Arslan'a bırakmaktı. Arslan vazgeçecekse de bunu annesine o anlatmalıydı. Düğün organizesiyle ilgili tüm sorumluluğu annesine verdikten sonra telefonumu kapatıp Ülkü'ye döndüm.

"Annesi düğün hazırlıkları için arıyor. Hâlbuki ortada yapılacak bir düğün bile yok."

"Neden söylemedin peki ailesine?"

"Bu sefer kararı Arslan'a bırakıyorum."

Derin bir of çekerken ellerimle yüzümü kapattım. Sanki dün gece yolumun ışığını açmamış da kapamış gibiydim. Onsuz karanlık sokaklarda bir başına kalmış, yolumu bulamıyordum. "Çok çok yorgun hissediyorum, Ülkü. Çıkış yolumu kaybetmiş gibiyim. Tekrar bulmak istiyorum."

Nedense o çıkış yolumun haritası, dün geceden beri kaybolmuş gibi hissediyordum. Doğru yolumun haritası beni terk etmişti. Bana gelmesini beklemekten başka yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Zamanın nasıl azapla geçeceğini öğrendiğim sıralarda tüm gücüm çekilmişti. Geçmeyen zamanda yelkovana asılı kalmış, her saniyeyle beraber ölüyordum. Neden aşka bu kadar karşı çıktığımı bir kez daha anlamıştım. Aşk, beter bir şeydi. Öyle beterdi ki tüm gücünü insafsızca sömürür, yüreğini kor ateşlerde yakardı. Onsuz üç koca gün geçirmiştim. Üstümde ona ait olan tişörtle yataktan çıkmıyor, uyuyamıyordum. Huzur bedenimi terk edeli çok olmuştu. Kısa sürede ne çok alışmışım meğer ona. Merhametine, nezaketine, sevgisine...

Şimdi hepsi gitmiş, elimde ondan geriye koca bir hiç kalmıştı sanki. Üç gün boyunca beni aramamış, bana gelmemişti. Hiç var olmamışçasına yok olmuştu. Dayanmak imkânsızdı. Eğer bebeğim olmasaydı, onun için ayakta kalmak zorunda kalmasaydım çoktan çökmüştüm. Yatağımın içinde dizlerimi hafifçe kendime doğru çektim. Yokluğu haddinden fazla acıtıyordu.

Bugün nikâhımızın olduğunu bilmek, acının katsayılarını arttırıyordu. Eğer ben her şeyi itiraf etmemiş olsaydım, Arslan gelip beni alacaktı. Saçlarımı yaptırmış, gelinliğimi giymiş vaziyette, beğeni dolu bakışlarının altında koluna girecektim. Düğünümüzün yapıldığı alana büyük bir neşeyle gidecektik. Sonra alnımı öpecekti, sorulan sorular ardından resmi olarak birbirimize ait olacaktık.

Sonrası belki güzel bir geceyle bitecekti. Ama şimdi... Şimdi yatağımda tek başına uzanıyor, ağlamamak için kastığım bedenimle güçlü olmaya zorluyordum yorgun bedenimi.

Bebeğimin kıpırtılarını içimde hissederken, hafif yorgun bir gülümseme oluştu yüzümde. İyi ki vardı.

Kapı çalınca yorgunca ayağa kalktım. Ülkü her gün inatla bana geliyor, akşam geç saatlere kadar dönmüyordu. İçimde ufak bir umut yeşerdi, belki de bu sefer gelen Arslan'dı. İçimde yeşeren umudu kökünden söküp attım. O değildi, bir daha gelmezdi bana! Bunun verdiği öfkeyle kapıyı açtım. Kopan tomurcuk her şeye rağmen yeşerdi, rengârenk çiçekleri açtı. Dolan gözlerim ifadesiz yüzünde dolanırken, gelenin o olduğunu anlayınca düşünmeden ileri atılmış, kollarımı hızla boynuna dolamıştım. Dudaklarımdan muhtaç bir şekilde ismi dökülmüştü.

"Arslan!"

Gözlerimi kapatıp özlediğim kokusunu içime çekerken, "Geldin!" diyerek ona daha sıkı sarıldım. Dudaklarım sıcak boynuna gömülürken, içime çekercesine öptüm onu. Öyle çok özlemiştim ki! Geri çekilip donuk bakan gözleriyle yüzüme baktı. Çaresiz bir sesle, "Arslan, konuşmamız lazım," dedim.

Düz bir şekilde, "Hazırlan çıkıyoruz," dedi sadece.

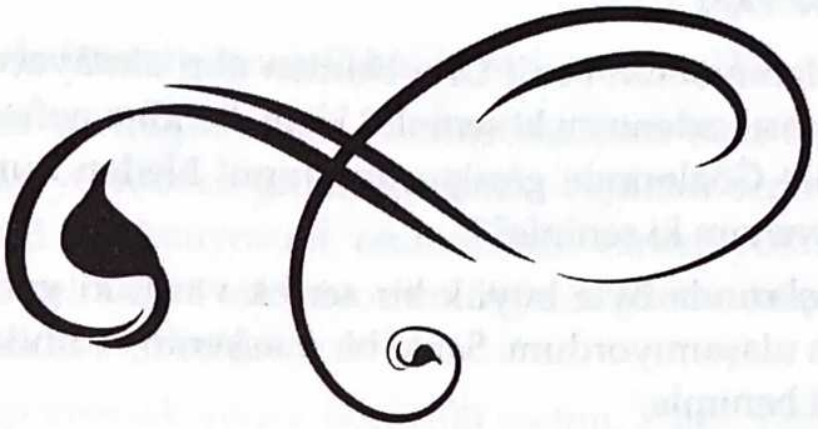
Şaşkınlıkla, "Ama..." dediğim sırada elini kaldırdı.

"Birkaç saat sonra nikâh var, hazırlan çıkıyoruz."

Şaşkınlıktan kaşlarım havalanmıştı. Aralık dudaklarımla bir süre yüzüne bakakaldım. "Nasıl yani, her şeye rağmen öylece evlenecek miyiz?"

Gözlerini kapatıp, derin bir nefes alırken öfkesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Anlattıklarını sindiremedim hâlâ. Ama olacak olan bir bebek var. Bu yüzden üstümüze düşeni yapmak zorundayız. Şimdi hazırlan çıkıyoruz."

Soğukluğu tenimi dondururken tüm hücrelerim buz kesti. Sanırım, karşımda duran adamın merhametini ve aşkını, elimde tuttuğum kör bir bıçakla öldürmüştüm. Kendi ellerimle acıta acıta öldürmüştüm.

25. BÖLÜM

"Her Şey Güzel Olacaktı..."

Kendi ellerimle şekil verdiğim eserime bakarken kelimeler boğazıma dizilmişti. Kelimelerim öyle acıydı ki boğazımı yakıyor, canımı acıtıyordu. Nefes alamadım. Şu an karşımda duran bu adam, bana yabancıydı. Bu adam üç gün önce benliğimi teslim ettiğim Arslan değildi.

"Arslan, yaşananlardan sonra öylece evlenemeyiz. Konuşmamız gerekiyor."

"Evleneceğiz."

Kararlı sesi itiraz kabul etmiyordu. Gözlerinde duvar gittikçe büyüyor, aşılması imkânsız bir hâl alıyordu. Ona ulaşamıyordum... "İstemiyorum, seninle evlenmeyeceğim. Bana bu kadar yabancı duran ve bakan bir adamla evlenemem ben. Kendimi öyle bir tehlikeye atmak istemiyorum."

Kelimelerim biterken Arslan bana doğru adım attı. Parmakları sertçe koluma dolandıktan sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Aylar önce o kusursuz planını işleve geçirirken, tüm bunları göze almadın mı sen? Birlikte olduğumuz o gece, tehlikeye attın sen kendini! Şimdi neyin derdindesin? Hem illa birilerinden duymuşsundur! Yapılan her kötülüğün, her bencilliğin bir bedeli vardır!" Dolan gözlerimle yüzüne bakıp sessiz kalmaya çalıştım. "Şimdi Beren, bir kereliğine o bencilliğini bir kenara bırak ve bebeğin için bir şey yap."

"Anlamıyorsun beni! Onu benden alıp almayacağını bilmeden nasıl evlenirim ki seninle? Hem, benden nefret ediyorsun artık! Gözlerinde görüyorum bunu! Neden bunları bile bile evleneyim ki seninle?"

Bakışlarında öyle büyük bir sertlik vardı ki gerçek olan Arslan'a ulaşamıyordum. Sanki bir maskenin ardından konuşuyordu benimle.

"Arslan evlenmek zorunda değiliz, bebeğini esirgemem senden."

"Evleneceğiz, bunu bana borçlusun. Nasıl ben zoraki baba olduysam, sen de zoraki bir evliliğin içine düşeceksin. Yoksa inan bana işler daha beter bir hâl alır. Şimdi bencilliğini bırak ve hazırlan, geç kalıyoruz."

Düz çıkan sesiyle sarf ettiği sözler ve sert bakan bakışları, aksi bir durumu kabul etmeyeceğini açıkça gösteriyordu. "Evlenmezsem, o zaman ne olur?" diye sordum titrek sesimle.

Yüzünde tehlikeli bir gülümseme oluştu. Yüzüne zerre kadar yakışmayan eğrelti bir gülümseme. "Korktuğun şeylerin hepsi bir bir başına gelir, Beren. Hepsi."

Sözlerinin ardından kolumu bıraktı. Çaresizce, "Onu benden alır mısın?" diye sordum.

"Hazırlan Beren," diyerek arkasını döndü.

Boğazıma dizilen hıçkırıkları yutarak arkamı döndüm. Alırdı... Bebeğimi benden alırdı! Özellikle kurduğum plan ve zamanında gittiğim psikologlar yüzünden, bu dediğini çok rahat bir şekilde yapardı. Allak bullak olmuş bir hâlde yatak odama geçip üzerime hızla bir şeyler geçirdim. Ne yapacağımı bilmez bir vaziyette, adımlarım ona doğru ilerlerken ilk defa korkuyordum. Bir adamın merhametini öldürdükten sonra olacakları kestiremiyordum çünkü. Yanına gidince, konuşmadan evden çıkıp asansöre bindik. Gözlerim yüzüne kaydı. Dudakları tek çizgi hâlini almış, yüzünde birkaç günlük olduğunu düşündüğüm sakalla gözlerini yere dikmiş, öylece duruyordu. Eski enerjisi yok olmuştu. Kalbim sızladı.

"Sen de istemiyorsun. O hâlde neden bu inat?"

Usulca sorduğum soru üzerine bakışları beni bulurken, birkaç saniye sadece gözlerime baktı. "Çünkü senin aksine ben bebeği düşünüyorum, onun babası varken yokmuş gibi dünyaya gelmesini istemiyorum. Ayrıca aileme bunu yapamam, herkes bizi bekliyor."

Cevap vermek yerine sessizliği seçtim. Zaten versem bile beni dinleyeceği büyük bir muammaydı. Asansörden indikten sonra beraber arabaya binip sessiz geçecek olan bir yolculuğa çıktık.

Araba hızla asfalttan kayarken beynim durmuş gibiydi. Düşüncelerim infilak etmiş, bir sonuca varamıyordum. Kendi ellerimle yarattığım kaosun içinde kilitli kalmıştım âdeta. Başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Her şeye rağmen kötü hissetmiyordum ama. Çünkü biliyordum, ne yaşanmışsa yaşansın Arslan iyi birisiydi. Bu yüzden onu bebeğimin babası olarak seçmiştim ya. Ve mantıklı düşününce o haklıydı, bu nikâh gerçekleşmeliydi. Çekindiğim tek nokta, göstermediği tepkisiydi. Bağırıp çağırmasına bile razıydım ama o en tehlikeli yolu seçmiş, susmuştu. Susan birini yenemezdim. Kaybetmişliğin kekremsi tadı damağıma yayıldı. Sertçe yutkundum, tat gitmedi. Kaybetmişliğin acı hissiyatı geçmedi.

Araba dururken yavaş hareketlerle indim. Arslan, beni beklemeden hızlı adımlarla yürüyordu. Birkaç gün önce olsa gelip elimi tutardı ve beraber yürürdük. Ama artık eskide kalmıştı o günler. Paytak adımlarımla onu takip ederken, "Neden kuaföre gitmedik?" diye sordum.

"Her şey hazır, sen ayak uydurmaya bak."

Derin bir nefes alıp iki katlı evin merdiven basamaklarını tırmanmaya başladım. Arslan zili çaldıktan sonra hızla açılan kapı ardından, Kibar Hanım göründü. Yüzü endişe doluydu. "Nerede kaldınız siz? Bir an gelmeyeceğinizi bile düşündüm. Neyse hadi kuaför geldi, biz üst kata çıkalım, Beren."

Kibar Hanım koluma girince beraber merdivenlere yöneldik. Arslan işinin olduğunu söyleyip içeri girmeden gitti. Onun arkasından bakarken içime âdeta koca bir taş oturmuştu. Ağlamamak için dişlerimi sıkarken onu düşünmeyi bırakmaya çalıştım.

"Her şeyi kendi zevkime göre dizayn ettim. Karmen de yardımcı oldu. Umarım beğenirsin."

"Önemli değil, eminim her şey çok güzel olmuştur."

Beraber açtığı odanın kapısından içeri girince, Karmen ve tanımadığım bir kadının sohbet etmekte olduğunu gördüm. Karmen beni görünce, minik bir gülümsemeyle yanıma gelip, "Hoş geldin, tatlım," diyerek hafifçe sarıldı.

"Hoş buldum."

Bakışlarım odayı taradı. Gelinliğimin yatağın üzerinde olduğunu gördüm. Karmen bakışlarımı takip ederken melodik sesiyle, "Abim her şeyi halletti," dedi.

Bakışlarım ona dönerken zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. Daha sonra odadaki sarışın kuaförün yönlendirmesi üzerine önce kısa bir duş aldım. Daha sonra üzerimdeki bornozla beraber sandalyeye oturdum. Sonrasında ise kendimi tamamen kuaförün maharetli ellerine bıraktım. Karmen yanıma gelmiş, tatlı bir gülümsemeyle beni izliyordu.

"Kendi düğünümü hatırladım. Hoş, benim de pek düğün gibi olmamıştı."

"Neden?"

Hafifçe omuz silkti. "Öyle olması gerekti. Her şey çok kısa bir süre içinde, sade bir nikâhla olup bitti. O yüzden annem, abimin düğününün daha gösterişli olmasını istiyordu ama ne yapalım artık. Hem böyle de gayet güzel oldu."

Bakışlarım ona döndü. "Kaç yaşında evlenmiştin?"

"Ah çok küçüktüm, on dokuz yaşlarındaydım."

Gözlerim şaşkınlıktan açıldı. "Evet, gerçekten küçük bir yaş, evlenmek için de anne olmak için de."

Sadece omuz silkmekle yetinirken hazırlanmak için yan odaya geçti. Hikâyesini merak etmiştim. Yakın bir zamanda daha detaylı konuşmayı aklıma not ettim.

Aradan geçen iki saatin ardından nihayet hazırdım. Beyaz babetlerimi giydikten sonra, adının Selda olduğunu öğrendiğim kuaför kadın, hayranlık dolu kahverengi gözleriyle beni süzmeye başladı. "Çok güzel oldun."

Kendimi gülümsemek için zorlarken, "Teşekkür ederim," dedim sadece.

Açık pudra ve krem renklerinin hâkim olduğu gelin buketimi elime aldıktan sonra aynaya baktım. Saçlarım doğal görünümlü buklelerle sırtıma doğru süzülüyordu. Dumanlı göz makyajı, yeşil gözlerimi ön plana çıkarmıştı. Göbeğimin şişkinliğini gizlemeyen gelinliğimle tatlı bir gelin olmuştum. Odanın kapısının açılması üzerine bakışlarım, içeri giren Karmen'e döndü. Üzerinde bordo, halter yaka olan uzun bir elbise vardı. Yürüdükçe açılan yırtmacı, ayağındaki topuklu, bilekten bağlamalı ayakkabısıyla nefes kesici görünüyordu.

"Çok güzel olmuşsun."

"Sen daha güzel olmuşsun," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Elimi tutup, etrafımda dolanırken parlak ela gözlerindeki yoğun beğeniyle beni inceledi. "Abim bayılacak sana." İçimden 'hiç sanmıyorum' diye geçirsem de, belli etmemeye çalışarak hafifçe gülümsedim.

"Misafirler gelmeye başladı, birazdan abim buraya gelir. Bahçeye beraber ineceksiniz. Her şey çok güzel olacak."

Heyecanı, üzerimdeki mutsuzluğu azaltırken enerjisi karşısında yüzümdeki yalancı gülücükler, yerini gerçek gülümsemelere bıraktı. "Gökçe nerede?"

"Minik prenses aşağıda, anneannesine yardım edecekmiş. Bir yandan da babasını bekliyor cimcime. Toprak'ın tek ince noktası olur da kendileri."

Kaşlarımı havaya kaldırıp, "Toprak?" diye sordum.

Alnına hafifçe vurdu. "Yani Alaz, iki ismi var genel olarak herkes Alaz der. Ama ben Toprak ismini daha çok seviyorum. Daha sıcak."

"Çok seviyorsun onu."

Tespitim üzerine bakışları beni buldu. "Çok seviyorum."

"O da senin ince noktan desene."

Birkaç saniye sessiz kalırken derin bir nefes aldı. "En hassas noktam. Kelimeler yetersiz kalır. Bazen bu kadar sevdiğim için kızıyorum kendime. Ama o saniye pişman oluyorum. Bu hayatta en iyi yaptığım şey onu sevmek." Gözlerindeki parıltılar, sözlerini kanıtlar nitelikteydi.

"Bu güzel bir şey."

Hafifçe omuz silkti. "Kimi zaman... Ah neyse, bunları bir köşeye bırakalım. Abimler gelmek üzeredir. Son hazırlıkları yapalım."

Onu başımla onaylayıp aynanın yanına yaklaştım. Saçlarımı düzelttiğim sırada kapı açıldı. "Geldiler."

İçeri girdiği daha ilk an, nefesimi bu denli kesmesi haksızlık değildi de neydi? Onu siyah smokin içinde, belki de ilk defa bu kadar ciddi kıyafetlerle görmek, gerçek manada nefesimi kesti. Hafif kirli sakallı yüzü, düzgün şekil verilmiş yanık buğday saçları ve bronz teninde parlayan kehribar rengi gözleriyle, bu adam kalbimi yerinden oynatacak bir görünüme sahipti. Ama bir şeyler eksikti yüzünde... Her daim kıvrılmaya hazır duran dudakları mesela tek çizgi hâlini almıştı, ya da ışıl ışıl bakan keyif dolu gözlerindeki ışık sönmüştü. Ben sebep olmuştum tüm bu değişime.

Boğazımdaki kuru düğümü gidermek için yutkunarak, Arslan'a doğru ilerleyip yanında durdum. Deneme odasında beni gördüğünde çok beğendiğini, peri kızı gibi olduğumu söylemişti. Acaba yine öyle düşünüyor muydu? Bu düşünceleri bir kenara bırakıp koluna girdim. Karmen birkaç poz fotoğrafımızı çektikten sonra önden ilerledi. Biz küçük adımlarla merdivenleri inmeye başladık. Annesi merdivenlerin bi-

timinde bizi karşılarken yüzünde samimi bir gülümsemeyle bizi izliyordu.

"Ne güzel olmuşsunuz öyle. Maşallah."

Son basamağı attıktan sonra, "Teşekkür ederim," dedim yavaşça.

Bahçeye yöneleceğimiz sırada, "Önce salona geçin," derken pek bir şey anlamasam da dediğini yaptık. Salona girince gördüğüm imamla beraber şaşırıp kaldım.

"Önce imam nikâhınız kıyılsın istedim."

Önce şaşırsak da ikimiz de kabul edip kanepeye oturduk. Annesi başıma bir örtü örttü. Sonra imam sureler okumaya başladı. Üç kez aynı soruyu yöneltince anlamasam da nedenini, üç soruya da kabul ediyorum dedim. Aynısını Arslan da cevapladıktan sonra, Allah'ın huzurunda nikâhımızın kıyıldığını söyledi. Şaşkınlıkla hâlâ olan biteni anlamaya çalışırken, başımdaki örtüyü Kibar Hanım yavaşça çıkardı. Sonra kırmızı kadife bir kutuyu açıp, pırlanta tek taşımı ve daha ince pırlantalarla bezeli alyansı parmağıma taktı. O kadar güzeldi ki hayran olmamak elde değildi.

"Çok güzel..."

"Sen daha güzelsin," diyerek başka bir kutu açtı. Pırlantayla bezeli, zarif su damlası şeklinde olan kolyeyi boynuma taktı. Kolyenin bilekliğini de bileğime taktıktan sonra Arslan'a yöneldi. Onun da parmağına düz bir alyans taktıktan sonra, geri çekilip memnuniyet dolu sesiyle, "Şimdi oldu işte," dedi.

Teşekkür ettikten sonra hep beraber bahçeye ilerlemeye başladık. O sırada Arslan kulağıma eğildi. "Her şey çok farklı olabilirdi."

Adımlarım kısa bir an sekteye uğrarken bakışlarım ona döndü. O sırada misafirler bizi görünce yüksek sesle alkışlamaya başladı.

"Gülümse." Sözleri üzerine yavaşça gülümsedim. Yürümeye devam ettiğimiz sırada konuşmaya başladı. "Bu düğün gerçek olabilirdi, ben sana âşık olabilirdim."

Sözleri üzerine nefesim kesilirken, "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum titreyen sesimle.

"Ben sana âşık olabilirdim, Beren," diyerek sözlerini yineledi. "Ama artık değil. Bu hayatta en nefret ettiğim şeyi yaptın, yalan söyledin. Hayatımı benim isteğim dışında değiştirdin. Yıllardır hâkimiyeti elimde olan hayatımın rotasını aldın benden."

"Arslan, yapma yeter."

Acımasızca baktı yüzüme. "Gülümse."

Gülümsedim, dişlerimi sıkıp gülümsedim. Alkışlar kesilirken nikâh memuruna doğru ilerledik. Ülkü geciktiği için bana kocaman bir ifadeyle gülümseyip şahitlik yapmak için Karmen'in yanına geçti. Benim puslu gözlerimse hiçbir şeyi görmüyordu. Sadece insanların uğultusu ve Arslan'ın beni yönlendirmesini zor da olsa algılayabiliyordum.

Sorular soruldu ama ben soruyu anca ikinci defa sorduğunda nikâh memurunu anlayabilmiştim. Derin bir nefes alıp onunla evlenmeye evet dedim. Arslan da evet dedikten sonra imzalar atıldı. Nikâh şahitleri Karmen ve Ülkü de imzaları atarken, Arslan tekrar eğildi kulağıma.

"O çok merak ettiğin boşanma, bir nefes kadar yakınında da merak etme. Sadece kısa süreli atıldı bu imzalar, alıştırma kendini karıcığım."

Karıcığım kelimesini pis bir şey söylermiş gibi telaffuz ederken, eğilip alnımı öptü. Gücüm bedenimden çekiliyordu. Zor günlerin beni beklediğinden emin olmuştum. Bacaklarımdaki güç çekilirken Arslan beni tuttu.

"Beren iyi misin?" Karmen'in sesi sanki çok uzaktan geliyordu.

"Rengi çok soldu, iyi değil!" Bu sefer konuşan Ülkü'ydü.

"İyiyim, yoruldum sadece o kadar."

Sesim bana bile o kadar boğuk gelmişti ki bir an kendi sesimi bile tanıyamamıştım. Arslan belimden tutup, "İçeri gidelim, dinlen biraz," diyerek beni içeriye yönlendirmeye başladı.

Sadece başımı olumlu anlamda sallayarak onaylayabildim onu. İçeri geçip kanepeye oturdum. Evin yardımcısının getirdiği soğuk meyve suyunu içip bir süre daha oturdum. Yorgunluk değil, yüzleştiğim gerçekler beni bu hâle getirmişti. Onları taşıyacak gücümün olmamasıydı, tekrar kaybetmek istememdi.

"Biraz daha iyi misin?"

Arslan'ın sorusu üzerine bakışlarım ona döndü. "Hıhı."

"Arslan ben..."

"Daha sonra Beren, daha sonra."

Doğrulmamı sağladıktan sonra tekrar bahçeye çıktık. Az önce Arslan'ın sözleri yüzünden etrafı inceleyememiştim. Bu yüzden gözlerimi yavaşça süslenen bahçede dolaştırmaya başladım. Kibar Hanım, zevkli bir kadındı. Bahçeyi pudra pembesi, krem ve açık gri renklerini kullanarak organize etmişti. Krem ve pembe tonlarındaki masalar ve çiçeklerle hoş bir görünüme sahipti. Bakışlarım bahçeyi arşınlarken köşede Selim ile konuşan, daha doğrusu tartışan Ülkü'ye takıldı.

Ülkü üzerinde pudra pembesi mini elbisesi, açık bıraktığı kahverengi saçlarıyla çok güzel duruyorken, Selim takım elbisesi, hafif uzunluğa sahip açık renk saçlarıyla gayet yakışıklıydı. Doğrusu çok yakışıyorlardı birbirlerine ama anlaşamıyorlardı. Selim fazla inatçı, Ülkü ise fazla ısrarcıydı. Ülkü, sertçe bir şeyler söyledikten sonra arkasını dönüp gitti. Sanırım yine tartışmışlardı.

Bakışlarım dans eden Karmen ve Alaz'a kaydı. Güzel ve âşık bir çiftti. Kızları Gökçe ise peri kızı gibi etrafta dolanıp duruyordu.

"Dans edelim."

Bakışlarım sessizce Arslan'a döndü. "Olur."

Beraber dans etmeye başladık ama fazla gergindim. "Rahatla, herkes bize bakıyor."

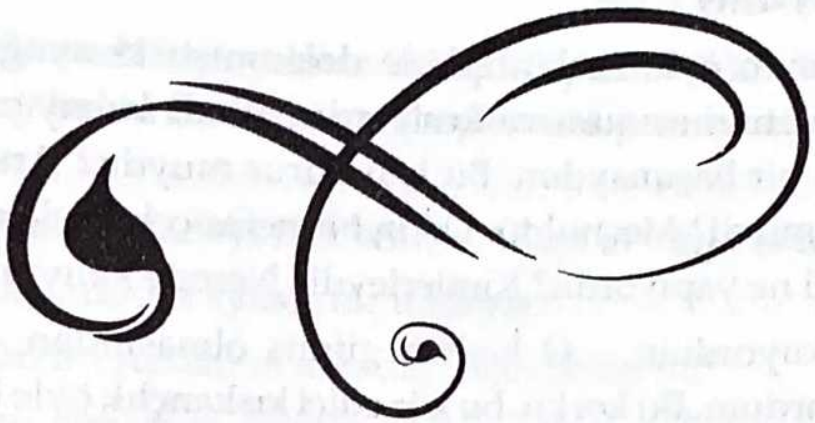
Kendime engel olamadan sert bir tonla, "Demesi kolay!" diye patladım.

Yavaşça belimi okşamaya başlarken, "Rahatla," dedi tekrar.

Dokunuşu ve boğuk sesi, ister istemez bedenimi gevşetmeye başlamıştı. Alnımı omzuna yasladım. Dakikalar geçerken yavaşça tekrar fısıldadı.

"Her şey çok daha güzel olabilirdi."

Olabilirdi... Bu sağlıksız zihnim daha mantıklı düşünseydi eğer, her şey güzel olacaktı. Ama olmadı.

26. BÖLÜM

"Faili Meçhul"

Zamanın hem hızlı hem de yavaş geçtiğine şu aralar sıkça şahit olmuş, ikisini de bolca tatmıştım. Arslan bebeği öğrenip, hayatıma girdiği zamandan itibaren onunla vakit geçirdiğim anlar çok hızlı geçmişti. Öyle hızlıydı ki zihnimin bana oynadığı bir oyun bile sanıyordum çoğu zaman. İçinde hapsolmak istediğim bir halüsinasyon gibiydi onunla geçen günler.

Asla doyamadığım, tadı damağımda kalan anlardı. Düğünden sonra geçen bu iki haftalık sürede ise zaman âdeta durmuş gibiydi. Akrep ile yelkovan birbirine küsmüş, ilerlememek için sonsuz bir inada yemin etmişlerdi.

Odanın yere kadar uzanan camlarına ilerledim. Alnımı soğuk cama yasladıktan sonra kollarımı önümde bağlayıp gözlerimi yumdum. Arslan ile düğünden sonra aramızda aşılması imkânsız yanardağlar oluşmuştu. İleriye kati bir surette gidemiyor, o sınırı aşamıyordum. Ara ara üzerime yanardağdan sıçrayan ateş parçaları ise tenimi kavuruyordu. Tenim diri diri yanıyordu.

Bilmezdim, onsuzluğun bu kadar zor olduğunu, bu kadar acıtacağını asla bilemezdim. Sadece üç kez, bana asla yetmeyen zaman dilimlerinde onu görmüş, hasret kaldığım yüzünü, kokusunu içime çekmiştim. Beni kendi evinde bırakıp gitmişti.

Yalanım öyle keskin iplerle dolanmıştı ki ayağıma, her adımım etimi acımasızca kesiyordu. Şimdi kanayan, acıyan canımla bir başımaydım. Bu kan durur muydu? Arslan beni affeder miydi? Meçhuldü. Derin bir nefes çektim içime. Acaba şimdi ne yapıyordu? Kimlerleydi? Nerede kalıyordu?

Korkuyordum... O kadına gitmiş olmasından deli gibi korkuyordum. Bu korku, bu kör edici kıskançlık öyle büyüktü ki, içimde uyuyan deli yanımı uyandıracak şiddetteydi. Ona gitmesine asla dayanamazdım. Ama hayır, yapmazdı öyle bir şey. Kimseye ihanet etmeyeceğini söylemişti. Öyle olmasını ummaktan başka yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı elimde.

Aniden çalan kapı sesi, düşüncelerimi acımasızca bölerken cansız adımlarla kapıya yürüdüm. Beni bu kadar ruhsuz kılan, gelen kişinin o olmadığını bilmemdi. Çünkü kapıyı her daim anahtarıyla açardı.

Açtığım kapı ardından, Ülkü'nün aşina olduğum tatlı yüzünü gördüm. Kolları boynuma dolanırken yüzümü buruşturmamak için zor tuttum kendimi. İnsanlar sürekli sarılmaktan ne anlıyorlardı ki?

"Yeter kızım, boğuldum."

Geri çekilip, "Üf sende, soğuk nevale," dedikten sonra içeri girdi. "Nasılsın bakalım, tatlı anne?"

Kanepeye oturup ona dönmeden, "Yalnız ve canı fena hâlde sıkılmış olmanın dışında iyiyim sanırım," dedim.

"Arslan hâlâ yok mu ortalarda?" Sorusu üzerine başımı olumsuz anlamda salladım.

"Of ama ya, fazla uzattı o da diyeceğim ama düşünsene sabah bir uyanıyorsun çıplaksın. Ve hatırlamadığın o gece, biri seni bilerek hamile bırakmış. Sanırım cinnet geçirirdim."

Dik dik ona bakmaya başladım. "Sağ ol ya! Vallahi bak, içimi rahatlattın!"

"Ay affedersin, boşboğazlık ettim."

O sırada telefonu çalınca, cebinden pembe kılıflı telefonunu çıkarıp baktı. Bu kızın pembeyle ne alıp veremediği vardı acaba?

Yüzündeki ifadeyi fark edince, "Kim o?" diye sordum.

"Selim," dedi kayıtsız bir ifadeyle.

"Şu bizim Arslan'ın arkadaşı olan Selim mi?"

Şaşkın sorumun üzerine, "Tam olarak o Selim," diyerek yanıt verdi.

"Siz ne ara bu kadar yakınlaştınız?"

Dudağını ısırmaya başladı. "Aslında pek yakın değiliz, genel olarak sürekli tartışma hâlindeyiz. Ama şey, düğün gecesi beni öptü. Aylar sonra ilk yakınlaşmamızdı."

Gözlerim irileşirken, dudaklarım bir iki kere aralanıp kapandı. "Siz o gece kavga ediyordunuz?"

"Evet, önce kavga ettik, öküz herif elbisemin kısalığına ve rengine kafayı takmış. Neymiş fazla kısa ve pembeymiş. Hayır kardeşim, pembe seviyorum ben belki, sana ne yani değil mi? Ama yok bizim öküz anlar mı? Anlama..."'Ülkü şiştim, kısaca anlat şu meseleyi."

"İşte neyse, yine laf atarken ben de sana ne oğluna mı alacan diye söylenmeye başladım. Fazla söylenince tabii olanlar oldu. Şimdi de ara ara mesajlaşıyoruz ama hep tartışmalı. Sanırım bizim iletişim sıkıntımız var azıcık."

"Ne desem bilemedim."

"Aman boş ver, deme zaten. Ben artık bir şey demeyi ya da düşünmeyi bıraktım. Ondan gelen her şeye razıyım ben. Ona sevgim çok büyük ama artık bilmese de olur.

"Uzanıp elini tuttum. "Bir gün eminim ki değerini anlayacaktır."

"Anlayacak, benim için çok acı da çekecek, umarım fazla üzülmez. Ya da geç kalmaz. Neyse ya sıkılmadın mı sürekli evde oturmaktan? Hem işe de gelmiyorsun?"

Gözlerimi devirip bezgince konuşmaya başladım. "Nasıl sıkıldığımı tahmin bile edemezsin."

"Hadi kalk biraz dışarı çıkalım."

"Çok iyi olur aslında."

Üst kattaki yatak odamıza çıkıp üzerimi değişmeye başladım. Doğuma az kalmıştı. Bu süre zarfında alt kattaki odada kalmak aslında daha mantıklı olacaktı. En iyisi Arslan gelince bu konuyu konuşmaktı.

Üstüme hamilelik kotumu ve koyu yeşil salaş bluzumu geçirdikten sonra Ülkü'nün yanına indim. Beraber asansörden inip, dış kapıya yöneleceğimiz sırada apartman görevlisi, "Beren Hanım, nereye acaba?" diye sordu.

Çatılan kaşlarımla, "Bu sizi neden ilgilendiriyor?" diye sordum.

"Nereye gittiğiniz önemli bir husus, Arslan Bey'in ricası üzerine bunu bilmek zorundayım."

Kaşlarım havalandı. Aralanan dudaklarımdan içeri nefes çekerken gözlerimi kırpıştırdım.

Bu da ne demekti böyle? Arslan kendi gelmiyor ama başıma bekçi mi bırakıyordu? Sıkılı dişlerimin arasından, " Yürü Ülkü!" dedim. Arkamdan adımı seslenen adamı zerre umursamadan Ülkü'nün arabasına bindim. Birkaç sokak ötede olan bir kafeye girmek için arabadan inerken hâlâ öfkeli hissediyordum.

"Beyefendiye bak sen, kendi gezip gününü gün etsin, benim ise dışarı çıkmak için dolaylı yoldan onun iznine ihtiyacım olsun! İki haftadır hangi cehennemde olduğunu bile bilmiyorum ben onun! O, ne hakla benim nereye gittiğimi bilmek istiyor!

"Masaya otururken Ülkü irice açtığı gözleriyle bana bakıyordu. "Hey sakin ol, sen hamile olduğun için bu tutumu."

"Ona da başlarım, tutumuna da! Gerzek herif!"

Garsonun tuhaf tuhaf bize baktığını fark edince, "Ne var?" diye ona patladım.

"Ne alırsınız?" Pişmanlıkla gözlerimi yumdum. "Affedersiniz, sadece iyi bir gün değil."

"Önemli değil, efendim." Genç adamın resmi yüz ifadesine bakınca bu tarz sorunlarla sıkça karşılaştığını anladım. Ülkü kahve, ben de bol tarçınlı salep istedikten sonra sırtımı koltuğa yasladım. "Kendi evime gideceğim."

"Ne?"

"Bundan sonra kendi evime gideceğim. Onun evinde kalmama gerek yok."

Siparişlerimiz gelirken, "Emin misin?" diye sordu.

Salebimden bir yudum alıp başımı olumlu anlamda salladım. "Böylesi çok daha iyi olacak."

İçeceklerimizi bitirdikten sonra hesabı ödeyip kafeden çıktık. Sıkkınca arabaya bindim, tadım kaçmıştı. Sessiz bir yolculuktan sonra Ülkü, evimin caddesine girdi. Çocuk parkına takılan bakışlarım ardından, "Beni burada indirsene, eve kadar yürürüm ben. Hava almak istiyorum," dedim.

"Ben de geleyim mi?"

"Yok, yalnız kalmak istiyorum."

Vedalaştıktan sonra arabadan inip çocuk parkına doğru yürüdüm. Boş olan bir banka oturduktan sonra parkta koşan çocukları izlemeye başladım. Biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. Bakışlarım, altı yaşlarında duran bir oğlan çocuğuna takıldı. Buğday rengi saçları, iri açık kahverengi gözleri ve kumral teniyle çok tatlı görünüyordu ve ona benziyordu. Acaba oğlumuz da babasına benzer miydi? Benzemesini çok isterdim. Karnımı hafifçe okşayıp, "Seni kucağıma almama çok az kaldı oğlum," diye mırıldandım.

Bir süre bankta oturup, çocukları izledikten sonra, yavaşça doğrulup evime yürümeye başladım. Kolumdaki saate baktım, gelmesine yaklaşık yirmi beş dakika kalmıştı. Saati

dolduğu an, kapıda dikileceğini biliyordum. Umursamadan kısa mesafeli yolu aşıp evime girdim. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp ılık bir duş almak için banyoya ilerledim. Nasılsa gelse bile kapıyı açmayı pek düşünmüyordum. Duşta üzerime akan ılık su, ferahlamamı sağlarken saçlarımı yıkadım. Suyun altında pek kısa sayılamayacak bir süre durdum. Bedenimin kirden ve stresten arındığına kanaat getirdikten sonra duştan çıkıp, kısa bornozumu giyerek odama geçtim. Kapı tam o anda, şiddetle çalınmaya başladı. Saate baktım yirmi altı dakika olmuştu, tam bir dakika gecikmişti. Umursamadan saçlarımı kurulamaya başladım. Kapı aralıksız çalmaya devam ediyordu. Sinirlerim ufaktan bozulmaya başlarken, koridora geçip yüksek sesle konuşmaya başladım.

"Boşuna çalma çünkü kapıyı açmayacağım, Arslan! Şimdi komşuları daha fazla rahatsız etmeden gider misin?"

Odama geçeceğim sırada gür sesiyle, "Bu peki benim umurumda mı? Kapıyı açana kadar çalmaya devam edeceğim!" dedi.

Dudaklarımı büküp düşünmeye başladım. Peki, benim umurumda mıydı? Değildi. "İyi, keyfin bilir." Odama geçerek, saç kurutma makinesini alıp havluyla suyunu çektiğim saçlarımı kurutmaya başladım. Şimdi rahatsız edici kapı sesini pek duymuyordum. Dakikalar geçerken saçlarım kurudu, makineyi kapatıp kenara koydum. Ses kesilmişti, pes edip gitmişti demek. Saçlarımı siyah tarağımla taradıktan sonra odama geçtim. Onu aniden karşımda görünce ufak bir çığlık döküldü dudaklarımdan.

"Senin ne işin var burada?" diye soludum korku dolu sesimle.

Gözlerini kısıp üzerime doğru gelmeye başladı. Bakışlarım özlediğim, bakmaya doyamadığım yüzünde ağır ağır dolaşmaya başladı. Sakalları hafif uzamış, ellerimi içinde gezdirmem için beni teşvik ediyordu. Kısılan gözlerinin etrafına hafif mor halkalar çöreklenmişti. Yorgun görünüyordu. Göğ-

süme yaslayıp içime sokarcasına ona sarılsam, orada uyutsam onu izin verir miydi? Artık vermezdi. Başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. "Nasıl girdin evime?" Hafif titrek çıkan sesim üzerine, dolgun dudakları tek çizgi hâlini aldı. "Sen benim evimden, nereye gittiğini haber vermeden çıktın. Sonra buraya gelip telefonlarımı açmadın, üstüne bir de beni kapıda bıraktıktan sonra evine nasıl girdiğimi mi soruyorsun?"

Sıkılı dişlerinin arasından sarf ettiği sözler üzerine yutkunmadan edemedim. Fazlasıyla öfkelenmişti. Başımı sallarken sırtım duvarla buluştu. Özlediğim kokusu yanıma yaklaştıkça genzime dolmaya başladı. Gözlerimi yummamak için kendimi zor tuttum.

"Kapıyı açmayacağını anladıktan sonra kapıcıdan hamile karımın durumunu merak ettiğim için geldiğimi ve ona ulaşamadığımı söyledim. Böylelikle yedek anahtarı almam hiç de zor olmadı, benim inatçı karıcığım."

Çenemi havaya kaldırıp, geri adım atmaktan vazgeçerek karşısında dikildim. "Atladığın bir şey var ama sevgili kocacığım. İki koca hafta boyunca sana ait olan o evde, tek başına kalan benim. Senin kimlerle düşüp kalktığını bilmeden, orada bir başıma bekleyen ne tesadüftür ki yine benim. Üstüne bir de beyefendinin iznini almadan dışarı çıkamadığımı öğrendim. Bu durum karşısında ne yapmamı isterdin?"

Parmağını havaya kaldırdı. "Birincisi kullandığın kelimelere dikkat et. Kimseyle düşüp kalkmadım ben. Hayatımda olan bir kadına ki, bu ne kadar zoraki ve yalan dolan yoluyla olsa da asla ihanet etmem ben. Bunu o güzel kafana sok." Yüzüme vurduğu gerçekler cesaretimi sallantıya uğrattı.

"İkincisi ise asıl bir şeyleri atlayan sensin. Bu kadar yalan dolandan sonra nasıl hiçbir şey olmamış gibi kalabilirim senin yanında?"

Ve cesaretim şimdi yerle bir olmuş, güçlü durmaya çalışan imajım yok olmuştu. Şu an sadece ona sarılıp ağlamak isteyen

zayıf yanım kalmıştı. "Bana ve olan olaylara katlanamıyorsan neden evlendin ki benimle?"

Geri çekilip ellerini saçlarında gezdirdi. "Neden anlamamakta ısrar ediyorsun ki? Senden ve benden daha önemli bir çocuk var ortada. O, ikimizden ve istediklerimizden daha değerli. O planı kurup, hatalar silsilesini sen başlatsan da içki içip kontrolümü yitiren ve sana istemeden ayak uyduran bendim."

Gözlerimi delen bakışları beni buldu ve sertçe devam etti. "Bu hata tek taraflı değildi, beraber yaptık. Şimdi ise sonuçlarına beraber katlanacağız. Ve sen, bu zaman zarfında bana hazmetmem için süre vereceksin."

Başımı iki yana salladım. "Bana ait olmayan bir evde tek başıma oturup beklemek istemiyorum."

Tekrar üzerime gelmeye devam edince sırtım duvarla buluştu. Yakıcı bakışları bacaklarımdan başlayarak yüzüme çıktı. Sessiz bir şekilde, "Peki, bu benim ne kadar umurumda?" diye sordu.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunmaya çalıştım. "Değil, umurunda değil."Başını olumlu anlamda salladı. "Aferin güzelim, doğru bildin. Umurumda değil. Şimdi anlaştığımıza göre üzerini giyin, eve gidiyoruz."

Bu benim âşık olduğum adam değildi, onun bakışları onun sözleri değildi. Bu yabancı, canımı haddinden fazla acıtıyordu. Dolan gözlerimle yavaşça konuşmaya başladım. "Ben neden oldum, değil mi buna? Ben bu hâle getirdim seni."

Elimi uzatıp, yüzünü avuçladığımda yavaşça sakallarını okşadım. "Özür dilerim, ben çok özür dilerim. Böyle olacağını bilemezdim."

İfadesiz bir yüzle bana bakmaya devam etti. "Bebek doğana kadar benimle evli kalmaya, benim yanımda yaşamaya mecbursun. Bunu bana borçlusun."

"Arslan, özür dilerim."

Aniden geri çekildi. "Dileme! Siktiğim özrün ve döktüğün gözyaşların hiçbir işe yaramıyor çünkü! Hayatımı elimden aldın sen! Bana yalan söyledin! Şimdi geçmiş karşımda neyin özrünü diliyorsun?"

Bağırarak söylediği sözler, yerimden sıçramama neden olurken gözlerim kapandı. Haklıydı. Lanet olsun ki çok haklıydı!

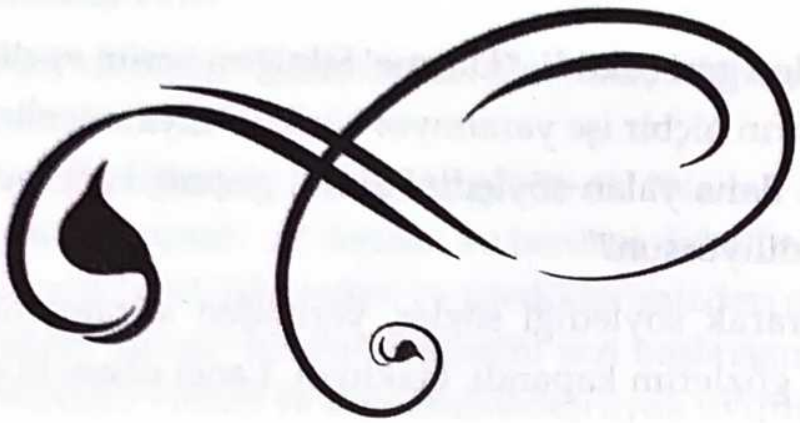
"O yüzden dileme Beren, benden özür falan dileme! Sadece uysal ol, benimle o eve gel ve bebek doğana kadar bekle!"

Ağlamamak için sıktığım dişlerimle, "Tamam," dedim.

Fırtına misali odamı terk ederken, dolan gözlerimi tavana dikip titrek bir nefes aldım. İçim kavruluyordu. Yangını söndürecek su ise bana artık çok uzaktı. Titreyen ellerimle üstümü giydim. Kızaran gözlerimi umursamadan Arslan'ın bunca zamandır bileğinde sakladığı tokayla saçlarımı bağladım. Yaptığımız hataların bedeli kaldıramayacağımız kadar büyük oluyordu ve ben buna dayanamıyordum. Onu kaybetmek en büyük bedelimdi benim. Hızlı olmaya zorlandığım adımlarımla koridora çıkıp kapıyı açtım. Hemen arkamda olduğunu biliyordum, yine de ona doğru dönmedim.

"Neden düğünden önce söyledin? Neden gizlemedin bu sırrı benden?" Beklemediğim sorusu beni gafil avladı, adımlarım aksadı. "Ben, bu sefer söz hakkı sende olsun istedim. Bebek senin isteğin doğrultusunda olmadı ama evlilikte en azından istediğin olsun istedim."

Kör edici suskunluk hâkimiyet sürmeye başladı aramızda. Hiç aşılmayacak büyük bir sessizlikle dost olmuştuk. Sanırım ben, faili meçhul bir cinayete kurban vermiştim, aramızda oluşmaya yüz tutan taze aşkı. Ve şimdi ağıtlar yakmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

27. BÖLÜM

"Ateşten Gömlek"

Camdan içeri süzülen güneş ışıkları, gözlerimi aralamama sebep oldu. Yavaşça gerindim. Sabahları bu şekilde uyanmayı seviyordum. Pırıl pırıl olan gökyüzüne diktim gözlerimi. Bahar mevsimini, özellikle güneşi çok seviyordum. Midem guruldayınca yataktan kalkma vaktimin geldiğini anlamıştım. Minik bebeğim acıkmıştı. Son aylara yaklaştığım için pek uyuyamıyordum. Bu yüzden yataktan yorgunca doğruldum. Mide yanmaları ve sürekli lavaboya gitme ihtiyacı beni zorluyordu.

Dağılan saçlarımı topladıktan sonra odadan çıkıp, merdivenlerden yavaşça inmeye başladım. Mutfaktan gelen sesler, Arslan'ın uyanık olduğunu gösteriyordu. Son bir haftadır, her gün olduğu gibi benden önce kalkmış, işe gitmeden önce benim için bir şeyler hazırlamıştı.

Benim evimde gerçekleşen tartışmadan sonra işler çok daha farklı bir hâl almıştı. Aramızdaki mesafe ise daha çok açılmıştı. Aynı evde yaşayan iki yabancıya dönüşmüştük. Hangisi daha iyiydi kestiremiyordum açıkçası. Birbirine nazik ama fazla mesafeli hâllerimiz mi yoksa her an patlamaya hazır gibi duran hâllerimiz mi? Masaya oturup şeftali suyundan büyük bir yudum içtim. Masadaki kahvaltılıklardan ya-

vaşça atıştırmaya başladım. Kaçamak bakışlarım ara ara ciddi yüzüne kayıyordu.

"Bugün biraz gecikebilirim, haberin olsun."

Arslan'a dönüp başımı salladım. "Sorun değil, işlerinle ilgilen sen."Geçen günkü serzenişlerimden sonra Arslan, her gün eve geliyor ve benimle pek konuşmasa bile varlığını inceden inceye hissettiriyordu. İşe gitmeden önce veda bile ediyordu. Bu hâlleri bir yanıma yetiyordu ama sadece ufak bir yanıma.

Diğer yanım... O yanıma asla yetmiyordu. İçimde onsuzken oluşan yokluk, asla dolmuyordu. Sürekli birkaç hafta önceki samimiyetini, ilgili hâllerini ve sıcak bakışlarını özlüyordum. O hâllerine ihtiyaç duyuyordum. Ekseriyetle o yanımı susturuyor, duymazdan geliyordum. Kulak verirsem dayanamazdım çünkü. Ayağa kalkıp arkasından salona ilerledim. Arslan, siyah deri ceketini giydikten sonra masanın üzerindeki telefonunu cebine attı. Onu seyretmek isteyen bakışlarımı üzerinden çekip kollarımı önümde bağladım. Bakışlarım salonun camında parlak gökyüzüne kaydı. Hava çok güzeldi, içim kıpır kıpır olmuştu.

"Bir sorun mu var?"

Bakışlarım tekrar ona kaydı. "Hiç, sadece hava çok güzel. Bu mevsimlerde evde durmayı pek sevmiyorum."

Dudakları aralandığında bir şey söyleyeceğini düşündüğüm sırada başını iki yana sallayarak vazgeçti. Sırtını bana dönüp kapıya doğru yürürken, "Sonra görüşürüz," diyerek çıkıp gitti.

Sıkıntılı bir nefes çektikten sonra mutfağa gidip yarım bıraktığım kahvaltımı tamamladım. Daha sonra yavaş hareketlerle mutfağı toparladım. Başka işim olmadığı için salona geçip televizyonu açtım. Fakat pek aklımı veremiyordum. Bakışlarım cama kayıyor, hafifçe iç çekiyordum.

Yorgun hissetmesem tek başıma çıkardım. Hadi ama kimi kandırıyordum ki? Sebep yorgunluk değildi, sadece tek başı-

ma dışarı çıkmak istemiyordum. Sıkıntıdan patlayarak geçirdiğim bir saatin ardından uyumak için odama çıkmaya karar verdim. Tam o anda çalan kapıyla beraber paytak adımlarım kapıya yöneldi. Karşımda Arslan'ı görmek sanırım asla beklemediğim bir şeydi.

"Hâlâ bıraktığım gibi duruyorsun, hadi hazırlan da çıkalım."

"Ben... Sen nasıl?" Şaşkınlıktan saçmalayan sözlerime gülmemek için kendini tutan bir yüz ifadesiyle, "Hava güzel olduğu için dışarı çıkmak isteyen sendin," dedi sakince."Evet ama...""Aması falan yok, hadi geç olmadan çıkalım."

Arslan'ın sözleri üzerine şaşkın hâlimden sıyrılıp odama çıktım. Üzerime geçen gün aldığım şifon, rengârenk çiçeklerle bezeli hamilelik elbisemi giydim. Dizlerimin üzerinde biten uçuş uçuş elbisemin üzerine kot ceketimi giyip hafif bir makyaj yaptım. İşim bittikten sonra içime dolan heyecanla aşağı indim.

"Yavaş yürü lütfen, düşüp bir yerlerini incitmeni istemiyorum." Arslan'ın isteği üzerine aceleci olan adımlarım yavaşlayıp daha dikkatli bir hâl aldı.

Arslan'ın yardımıyla spor ayakkabılarımı giydikten sonra beraber apartmandan çıktık. Güzel havaya adım atınca derin bir nefes çektim içime.

"Nereye gitmek istersin?"

Sorusu üzerine omuz silktim. "Fark etmez."

Beraber konuşmadan arabaya bindik. Arabanın camını açtığımda rüzgâr yüzümü yalıyor, saçlarımın arasında dans ediyordu âdeta. Sessiz olmasına rağmen keyifli geçen kısa yolculuğumuz ardından araba durdu. Kapıyı açıp yavaşça indim. Piknik alanı tarzında güzel bir yere gelmiştik. Yüzümde oluşan silik gülümsemeyle beraber havanın tadını çıkarmaya başladım. Kısa bir yürüyüşün ardından papatyaların açmış olduğu bir yerde yavaşça oturdum. Hafta içi olduğundan do-

layı etraf sakindi, neredeyse kimse yoktu. Sırtımı ağaca yaslayıp gözlerimi yumdum.

"Burası çok güzel." Sessizliği üzerine bakışlarım onu buldu. Dikkatli gözleri üzerimdeydi. "Öyle, fazla güzel." Gözlerime bakarak sarf ettiği sözler üzerine yanaklarım kızarmaya başladı. Gözlerimi kaçırdım. Arslan yavaşça bana doğru gelip, yanıma otururken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Sonra hiç beklemediğim bir anda başını dizlerime koydu. Yüzündeki sert ifade olmasaydı eğer, bu yaptığını sevgi hareketi olarak algılayabilirdim. Gözlerini yumup kolunu alnına yasladı. Kucağımda olan ağırlık, ne yaşanmış olursa olsun içimi ısıtıyordu. Kendime engel olamadan yumuşak saçlarını okşamaya başladım. Kadife gibi olan yanık buğday rengi saçları, uzun parmaklarımın arasında dağılıyordu. Ardından parmak uçlarımı yüz hatlarında yavaşça gezdirmeye başladım. Yüzünün şeklini ezberlemek ister gibi yavaşça geziniyordu parmaklarım. Tepkisinden çekinen yanım, sessiz hâlinden yüz bulmuş gibiydi.

"Çok yalnızdım Arslan, öyle böyle bir yalnızlık değil. Tarifi yok bunun. Şöyle düşün, yalnızlığım ateşten gömlekti ve ben o gömleği üzerimden bir an bile çıkarmıyordum. Tenim yalnızlıktan alev alev yanıyor, tükeniyordu. O zamanlar pek sağlıklı düşünemediğimi en iyi sen biliyorsun."

Kapalı gözleriyle, "Beren, yeter sus. Konuşmak is..." derken konuşmasına fırsat vermeden parmak uçlarımı dudaklarına yerleştirdim. "Bu sefer susturma beni, anlatmak istiyorum." Sertçe yutkunup konuşmaya zorladım kendimi. "Yirmi dokuz yıllık hayatım boyunca tek sevdiğim şey, hasta bir zihne sahipken bile bir bebekti. Çok masumlar. Ailelerini koşulsuz şartsız, sonsuz bir teslimiyetle seviyorlar ve ben de bunu istedim işte. Sevgisiz geçirdiğim hayatımda, gün ışığım olsun istedim." Gözümden akan gözyaşım, Arslan'ın yüzüne damladı. "Sonra, yemin ederim ki hastalıklı beynime kurban gittim. Kendime engel olamadım. Bir plan kurdum ve bir hata yaptım, yasak meyveyi her şeye rağmen yedim. Çok

özür dilerim, yaptığımın affı yok biliyorum ama şimdi öyle ya da böyle bir bebeğimiz olacak. Ve ben onu her şeye rağmen çok istiyorum. Yaptığımın bedeli seni kaybetmek de olsa onu istiyorum, herkese ve her şeye rağmen."

Titrek bir nefes alıp ıslanan yüzümü sildim. Arslan hızla doğrulup bana döndü. Elini enseme yerleştirip, yüzümü yüzüne doğru yanaştırarak alnını alnıma yasladı. Sık aralıklarla aldığı nefesi dudaklarıma çarparken işkence dolu sesiyle konuşmaya başladı.

"Sindiremiyorum! İçimde öyle bir volkan var ki durmuyor, her geçen dakika şiddetlenerek kaynıyor! Ateşi öyle büyük ki inan bana korkuyorum! Çünkü her şeyi yakıp kavuracak cinste bir ateş bu! Gözüm hiçbir şeyi görmüyor, ne seni ne bir zamanlar hasta olmanı ne benim bir psikolog olduğum gerçeğini!"

Ağladığım için çatlak çıkan sesimle, "Arslan..." derken avucumu yüzüne yerleştirdim.

"Ne de sana olan hislerimi, Beren! Hiçbir şey hissedemiyorum! Öfkeden başka... Aşk ile nefret arasında kalan o ince çizgide asılı kaldım!"

"Ben nasıl yapacağımı bilmesem de yardım etmek istiyorum. Kendi ellerimle yaktığım bu ateşi söndürmek istiyorum." Ellerim yüzünde, alnı alnımda, nefesi nefesime karışırken içli içli ağlıyordum.

"Sönmez."Sesindeki kabulleniş, bedenimi telaşa sürükledi. "Sönsün, lütfen!" Yüzümü yüzüne yaklaştırırken, "Lütfen..." diye yeniledim bir kez daha. Öyle yakındık ki aramızdan rüzgâr bile geçemezdi. "Bir kez daha kendi hatam yüzünden sevdiğim birini kaybetmek istemiyorum."

Sözlerimin ardından ilk hamle ondan mı geldi, yoksa benden mi geldi, bilmiyordum. Tek bildiğim dudaklarımızın birbirine kavuştuğuydu. Ellerim ensesine gitti, onu mümkünmüş gibi daha çok kendime çektim. Dudaklarım aralanırken gözümden akan yaşla öptüm onu. Tutkulu bir öpücük değil-

di, aksine af dileyen bir öpücüktü. Dudaklarımızda çaresizlik vardı, öfke vardı. Bu öpücük yıkımdı. Sıcak dudaklarının baskısı azalırken yavaşça geri çekildi. Kızgın değildi bana, artık değildi ama daha beteri, kırılmıştı.

Sessizce, "Sönmez," diyerek ayağa kalkıp geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladı. Bana da gidişinin ardından sadece sırtını izlemek kaldı.

Minik bir tekme hissettim o an karnımda. Buruk bir gülümsemeyle elimi karnımın üzerine yerleştirip tekmenin sahibini hissetmeye çalıştım. Üzerimdeki hüzünden kurtulmaya çalışmak adına, derin bir nefes alıp sırtımı tekrar ağacın gövdesine yasladım. "Çok üzdüm babayı, bebeğim. Nasıl affettirebilirim kendimi hiç bilmiyorum. Belki sen gelirsen affeder beni, hı?"Bacaklarımı uzatıp bir süre oturdum. Yaprakların hışırtılarını, rüzgârın uğultularını, uçuşan kuşların cıvıltılarını dinledim. Güneş tenimi ısıtıyordu. Dakikalar geçerken cebimde titremeye başlayan telefonuma uzandım.

Arslan yanına gitmem için mesaj atmıştı. Ayağa kalkıp minik adımlarla yanına ilerledim. Arabanın kaputuna yaslanmış, elindeki telefonla uğraşıyordu. Bakışları beni buldu. Güneş ışıklarının altında gözleri daha bir parlak duruyordu.

"Hadi bir şeyler atıştıralım, acıkmışsınızdır."

Sakin ve mesafeli adam geri gelmişti. Başımı sallayıp arabaya yerleştim. Beraber bir şeyler yedikten sonra çabuk yorulduğum için eve geçmeye karar verdik. Eve girince odadaki kanepeye uzanıp gözlerimi kapadım. Odama gidemeyecek kadar yorgun hissediyordum.

"Beren, yatağa geç istersen."

"Ih, çok uykum var."

Arslan, yanıma yanaşıp kanepeden kalkmam için yardım etti. Mızmızlıklarımı duymazdan gelerek, son günlerde kullandığım alt kattaki odaya götürdü beni. Kocaman bir esnemeyle yatağa oturdum.

"Elbisen?" Sorusuna sadece omuz silktim. Yanıma gelip tekrar ayağa kaldırdı beni. "Hadi kaldır kollarını."

"Ya ama uykum var benim."

"Tamam, şunu çıkar sonra uyursun."

Uysalca kollarımı havaya kaldırdığımda, elbisenin uçlarını tutup yavaşça çıkardı. Şimdi karşısında sadece iç çamaşırlarımla kalmıştım. Bakışlarım yüzünü buldu. Bedenimde özellikle sütyenimden taşan göğüslerimde haddinden fazla oyalanan bakışları ve koyulaşan göz bebekleri yutkunmama neden oldu.

"Karnın biraz daha büyümüş." Elini uzatıp karnıma dokundu. "Hey küçük adam, ne haber?"

Günler sonra ilk teması, ilk yakınlığıydı. İçimi saran, uykularımı kaçıran düşüncelerim buharlaşırken dolan gözlerimle bu manzarayı izlemeye başladım. Bebeğimizi sevmeyeceğini düşünmüştüm ama bir kez daha yanıltmıştı beni. Sıcak elleri dokunduğu yerleri ısıttı. Arslan bebeğimizle konuştu. Babasını hisseden minik adamımız da tekmeleriyle ona yanıt verdi. İçimdeki yangınlar ise hafif hafif dinmeye başladı.

Yüksek ve ısrarlı bir şekilde duyulan zil sesi, uykumdan uyandırdı beni. Sabahın bu saatinde gelen de kimdi? Gözüm saate kaydı, neredeyse on bir olmuştu. Eh pek de erken değilmiş. Yataktan kalkıp, üzerime sabahlığımı alarak yatak odasından çıktım. Arslan işe gitmiş olmalıydı, bugün erken çıkacağını söylemişti. Onu hatırladığım zaman yüzümde oluşan aptal gülümsemeyi silmeye çalıştım. Beraber dışarı çıktığımız günün üzerinden geçen birkaç günlük sürede aramız daha iyiydi.

Hâlâ ara ara kara boşluğu andıran bakışlarını hissetmek dışında işler yolunda gidiyordu. Kapı tekrar çalındı. Son ba-

samağı inip kapıyı açtım. Gözlerim şaşkınlıkla irice açıldı. Adımlarım geriye gitmemek için kendini zor tutuyordu."Senin ne işin var burada?" Yüzünde samimiyetsiz gülümseyişle izin alma gereği duymadan salona geçti. "Ne işin var senin burada diye sordum Seda?"

Bakışları beni bulurken baştan aşağı incelemeye başladı. Üstümde olan kırmızı geceliğim ve sabahlığım yerine daha düzgün bir şeyler olmasını isterdim. Kollarımı bağdaş yapıp, uzun boyumun avantajını kullanarak ona üstten baktım. Koyu kahverengi saçları, benim dağınık sarı saçlarımın aksine dümdüzdü. Yüzü güzel bir makyajla ön plana çıkmış, küçümseyici bir ifadeyle beni izliyordu.

"Arslan sende ne buluyor acaba? Şu hâline bak, yarım dünya şeklinde bir kadın," deyip başını iki yana salladı.

Dudaklarımdan dökülen kıkırdamaya hâkim olamadım. Bu kadın bir zamanlar bende olan yalancı özgüvenle karşıma geçmiş, beni boşa bir çabayla yıldırmaya çalışıyordu.

"Sanırım kendini böyle teselli ediyorsun, tatlım. Devam et, bir gün illa kandırırsın kendini."

Yüzündeki soğuk maske tuzla buz oldu. "Ne saçmalıyorsun sen?" Âdeta tıslar gibi sormuştu bu soruyu.

"Kendi egonu tatmin etmek için önce senin yerine tercih edilen kadını aşağılarsın, ardından onun senden aşağı olduğuna inanmaya çalışırsın. Geceler boyu neden ben değil de o, sorusuna yanıt ararsın. Bulamadığın her saniye nefretin ve kinin büyür. Çünkü cevap yoktur. Güzelsin, akıllısın, yeteneklisin ama o seni sevmiyordur. Sindiremezsin, kafayı yiyecek gibi olursun." Ona doğru yanaşıp sesimi kıstım. "Bazen yersin de, işte o an ayağa kalkar, saçma sapan planlar yapmaya başlarsın. Seni sevmesi, tercih etmesi için yapamayacağın şey yoktur çünkü. Ama maalesef tatlım, hepsi boşa gidiyor." Yüzümde oluşan tatlı bir gülümsemeyle, "Çünkü ne yaparsan yap, o seni asla sevmeyecektir. Denendi, onaylandı. Şimdi

hadi başka kapıya. Tereciye tere satma, bu numaralar bana işlemez," dedim.

Yanından geçerken yüzümde oluşan tatminkâr bir ifadeyle konuşmaya devam ettim. "Ayrıca her ne kadar şu an bakımsız ve yarım dünya gibi de olsam senden daha güzelim. Bunu demeden geçemeyeceğim, şimdi gidersen güzellik uykuma devam etmek istiyorum."

Kolumu sertçe tutup yürümeme engel oldu. "Küstahsın!"

Kolumu elinden sertçe çektim. "Hayır, sadece her şeyin farkındayım. Ya da haklısın, belki biraz da küstahım."

Yüzünde oluşan sinirli ifadeyle başladı. "Az daha şu sözlerine kanacaktım, tabii gerçekleri bilmeseydim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne gerçeğinden bahsediyorsun sen?"

Başını geriye atarken iğrenç bir kahkaha koptu dudaklarından. "Arslan'ı nasıl tuzağa düşürdüğün gerçeklerinden bahsediyorum, tatlım. Ama oyunculuğunun hakkını vermem gerekiyor, ne de güzel çizmiş oynamışsın öyle. Kesin onun sana âşık olduğunu bile düşünmüşsündür. İnsanın kendi oyununa inanması da ayrı bir olay doğrusu."

Bedenimi saran titremeye mani olmak için kendimi sıkmaya başladım. Bu olamazdı! Gerçekleri öğrenmiş olamazdı! Arslan böyle bir şey yapmazdı! "Daha fazla saçmalama da git evimizden."

Kollarını önünde birleştirip evi izlemeye başladı. "Bir zamanlar benim yaşadığım evde yaşamak, bizim seviştiğimiz yatakta uyumak nasıl hissettiriyor? Ya da hiç cevaplama merak etmiyorum, artık kullanmaya alışıksındır sen."

"Kes sesini!"

"O değil de, çocukluk arkadaşının karısına nasıl silah doğrulttun? Arslan anlatınca kulaklarıma inanamadım."

"Arslan, sana böyle bir şey söylemedi." Daha çok kendi kendime söylemişim gibi çıkmıştı kelimeler dudaklarımdan. Öyle buruk öyle hayal kırıklığı dolu..."Ama asıl merak etti-

ğim ne biliyor musun? İnsan çocukluk arkadaşına nasıl âşık olur ki? Seni sevmedi diye nasıl kendini öldürmek ister ki?"

Kasıklarımdaki ince sızıyı görmezden gelmeye çalışarak, "Kes sesini!" diye çığlık çığlığa bağırdım. Duymazdan gelip zehirli sözlerine devam etti.

"Hiç utanmadın mı peki seni seven bir adamı kandırmaya, bedenini ona sunmaya? Şu hâline bak, gerçekten iğreniyorum senden."

Bedenimde hâkim olamadığım titremeler oluşmaya başladı. Buz kesen ellerim ıslanan yüzüme uzandı. Arslan bunu yapamazdı. Unutmaya çalıştığım, kötülüklerle dolu geçmişimi eski sevgilisine anlatamazdı. İçimde şiddetini bilmediğim büyüklükte zelzeleler olmaya başladı. Kuvveti öyle büyüktü ki içimdeki her şeyi sallantıya uğratmıştı. Arz sema titriyordu sanki. İçimdeki her şey yere fırlatılan vazo gibi düştü, paramparça oldu. Ben de o kırık parçaların üstünde süratle koştum. Ayaklarımın altında ezilen ise kalbimdi.

"Arslan böyle bir şey yapmaz!"

"Evlenmek için onu kandıran bir kadınsın sen, neden yapmasın ki? Ah zavallı Beren, kimse seni sevmiyor."

Kasıklarıma kör bir sancı saplandı aniden. Titreyen ellerimle yanımdaki duvara tutundum. Susmadı, konuşmaya devam etti.

"O senden iğreniyor, günlerdir kollarımda huzur bulmaya çalışıyor, boşanacak senden. Senin gibi biriyle kim evlenmek ister ki? Zavallı, sevgisiz kalmış birisin."

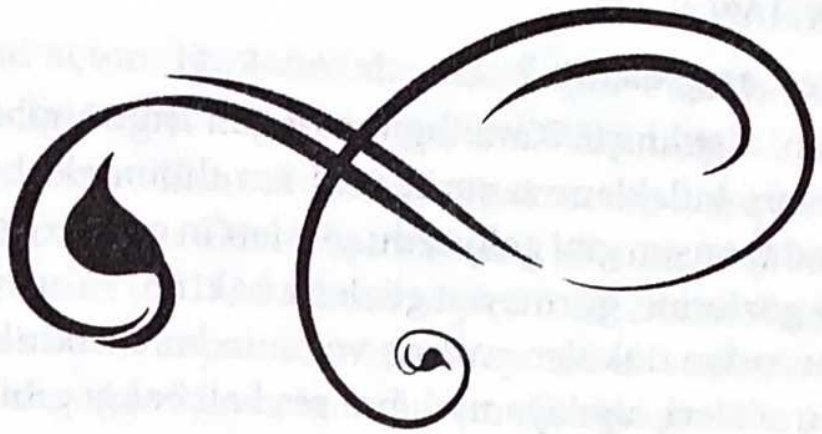
Kasıklarımdaki acı kuvvetlendi, dudaklarımdan ufak bir çığlık koptu. Sesi artık uzaklardan uğultu gibi geliyordu. Bacaklarımın arası ıslanırken kanın metalik kokusunu soludum.

"Bebeğim!" diye ağlamaya başlamam uzun sürmemişti. Gücü tükenen bacaklarımla yere çöktüm. Bakışlarım, bana salt bir nefretle bakan kadına döndü.

"Yardım et bana! Bebeğim... Ona bir şey oluyor!"

Bakışları değişmedi, hatta göz bebeklerindeki nefret daha bir arttı. "Umarım ikiniz de geberip gidersiniz! Hayatımı çaldınız benden! Bu sonu ikiniz de hak ettiniz!"

Gözlerim kararmaya başladı, ipler koptu ve kalbim kan kaybından öldü.

28. BÖLÜM

"Katre Katre Ateş"

Ölümle yaşam arasındaki ince çizgide asılı kalan ruhumun vaveylaları, boş bir ovada yankılanıyor, zihnimi sonsuz bir sefalete sürüklüyordu. Çaresizlik korkuyla sırt sırta vermiş, beni yıkmaya yemin etmiş gibiydi. İçinde bulunduğum sefil durumdan nasıl çıkacağımı bilmeyen benliğimin zavallı ağlama sesleri, işleri daha beter bir hâle getiriyordu.

Kayıp ve ölüm... Bu ikisi benim yıkımım olurdu işte. Uyuşan zihnim ve bulanık gören gözlerim, bana yardımcı olmuyor, bu durumdan nasıl çıkacağıma dair bir yol göstermiyordu. Dakikalar önce çöktüğüm yerde, beni alaşağı eden acıyla kıvranıyordum. Gözlerimden akan sıcak gözyaşları, görünümümü daha beter bir hâle sokuyordu. Dudaklarımdan kopan hıçkırıklar eşliğinde *bebeğim* kelimesi dudaklarımdan dua gibi döküldü. Kan kaybı ya da korkunun neden olduğu karanlık, tekrar beni kuşatmaya başladı ve ona boyun eğmekten başka bir şey gelmedi elimden.

"Beren, aç gözlerini."

Arslan, o gelmişti. Karanlığıma doğan ışığım gibi... "Arslan?" Sesim, kulaklarıma yerin yedi kat dibindeki bir kuyunun altındaymışım gibi geliyordu. Arslan'ın endişe dolu yüzü ve dolan gözlerine, görmeyen gözlerle baktım. "Yardım et..." Dudaklarımdan dökülen yakarış ve onun beni sakinleştirmeye çalışan sözleri, algılayamadığım ses kalabalığı gibiydi.

Beni kucağına alıp arabaya taşıdığı anları, başka bir boyuttan izliyordum. Hain bilincim bana yardımcı olmuyordu. Sürekli onu çağıran karanlığa uyuyordu, tıpkı şimdi olduğu gibi. Daha sonra olanlar ise bölük pörçük, sisli anılardan fazlası değildi. Kurşun gibi ağırlaşan göz kapaklarım açılmamak için mühür yemiş gibiydi. Kulaklarıma dolan uğultularla beraber belki dakikalar belki saatler ardından, duyduğum sesten sonra cehennem ateşlerinde kavruluşum son buldu. Arslan'ın her daim sıcak olan elleri, şu an ise buz gibiydi. Cansız elimi sıkıca kavradı.

"O iyi sarışın, bebeğimiz iyi. İkiniz de iyisiniz." O iyiydi... Benim minik adamım iyiydi! Art arda söylediği sözler yangını söndüren su misali ateşi yavaş yavaş söndürdü. Bilincim dünyayla olan ilişkisini bir kez daha kesti.

Kasıklarımdaki sancı yüzümü buruşturmama neden oldu. Yavaşça yan tarafıma dönüp acının geçmesini bekledim. Bulanık zihnim, karmakarışık bir hâldeydi. Nerede olduğumu ya da bu ağrının sebebinin ne olduğunu bilmediğim gibi zaman kavramını âdeta yitirmiştim. Kapalı göz kapaklarımın ardında, film şeridi gibi düne ait anılar geçmeye başladı. Başımdaki ağrı keskinleşirken, öfkenin damarlarımda dolaşmaya başlayan yakıcı ateşini tüm ihtişamıyla hissettim. Ateş katre katre akıyordu buzdan damarlarıma. Kanım çekiliyor, yerini öfkenin yakıcı ateşine bırakıyordu. Dişlerim kenetlenirken

gözlerimi açtım. Hastane odasında yalnız başıma olduğumu gördüm. Şu an burada olmaması çok daha iyiydi.

Derin bir nefesin ardından elimi uzatıp karışan sarı saçlarımı düzelttim. Dün yaşananların kâbusu hâlâ karabasan gibi üzerimdeydi. O kadının söyledikleri strese bağlı oluşan kanama ve yarı kapalı bilimcimin ardından yaşanan olayların anıları, tüm ağırlığıyla kalbime çöreklenmişti. Elimi karnıma götürüp onu hissetmek istedim. Gözlerimden akan yaşlarla beraber kendimi konuşmaya zorladım.

"Özür dilerim bebeğim, seni koruyamadığım için. Ama söz veriyorum daha dikkatli olacağım, seni kendimden bile koruyacağım."

Kapı açılırken, ıslanan yüzümü kurulayıp içeri giren Arslan'a baktım. İçimdeki öfke tekrar kaynamaya başladı. Kenetlenen dişlerimi sıkıp gözlerimi hüzünlü gözlerinden ayırdım. Yanıma gelip yatağın üzerine oturdu. Elini kaldırıp yanağımın üzerine koyduktan sonra dikkatli bakan gözlerinin ardından konuşmaya başladı.

"İyi misin?"

Sustum. Konuşursam kendimi tutamayacağımı biliyordum. Şu an ise en son istediğim şey, bebeğime zarar verecek bir şey yapmaktı.

"Beren iyi misin?" Acaba karşıdan bakınca iyi mi duruyordum? Dilimi ısırdım ve sessiz kalmaya devam ettim. Bedenimi saran öfke ateşini görmezden gelip sırtımı döndüm. Yüzüne dahi bakmak istemiyordum. Yaptığı şeyleri hazmedemiyordum çünkü.

"Beren, neden konuşmuyorsun benimle?"

O sırada aniden açılan kapı, beni cevap vermekten kurtardı. Ülkü, hızla bana doğru yanaşırken gözleri korkudan dolayı kocaman açılmıştı. Yataktan yavaşça doğrulurken sırtım ve kasıklarım ağrıyordu. Yüzümü buruşturdum. Yanıma gelen Ülkü, sıkıca kucakladı beni.

"Beren çok korktum! İyi misin?"

"Konuşmaması dışında iyi olması lazım.

"Ülkü, Arslan'a dönüp şaşkınca, "Konuşmaması mı?" diye sordu.

Arslan düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım korkuya bağlı gelişen bir nevi şok. Konuşmuyor," dedi.

Başımı iki yana salladım. Ülkü'nün avucumdaki sıcak elini sıktım. "Pek iyi değilim ama olacağım." Sesim çatlak ve pürüzlü çıkmıştı.

"Konuşuyorsun!"

"Konuşuyorum Ülkü."

"Sanırım suskunluk orucu sadece benim içindi."

Ona bakmayı reddediyordum. Bakışlarım Ülkü'nün kıvrılmış kahverengi saçlarında asılıydı. Kapı tekrar açılırken bu sefer içeri giren kişi Selim'di.

"Merhaba, çok geçmiş olsun, Beren."

Ülkü'nün kaçamak bakışları onu buldu. Selim'in kendine baktığını görünce bakışlarını hızla bana dikti.

"Teşekkür ederim, Selim."

"Evet, sanırım konuşulmayan tek kişi -nedenini anlayamasam da- benim."

Memnuniyetsizlik dolu sesiyle konuşan Arslan'ı duymazdan gelip, önümdeki kaçamak aşk manzarasını izlemeye başladım. Sırtını odadaki duvara yaslayan Selim, Arslan ile konuştuktan sonra ısrarcı bakışlarını Ülkü'ye dikti. Geçen dakikalar ardından Ülkü'nün yanakları kızarmaya başladı. Daha fazla dayanamayıp Selim'e doğru döndü.

"Ne var be! Dikmişsin gözlerini üstüme, bir an bile ayırmadan bakıyorsun! Birine gözlerini dikip uzun uzun bakmanın ayıp olduğunu ailen sana öğretmedi sanırım?"

Ülkü'nün tek nefeste çıkan öfke dolu sesi, Selim'in pek de umurunda değil gibiydi. Yüzündeki gevşek sırıtmayla, "Sen öğretsene," dedi.

"Ne öğreteceğim sana be! Kafan o kadar kalın ki bir şeyleri anlaman imkânsız. Sana bir şeyler anlatmak için uğraşmayı aylar önce bıraktım ben."

Ülkü'yü belki de ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Normalde bıcır bıcır bir kızdı. Selim sırtını yasladığı duvardan ayırdı, yüzündeki ifade yerini ciddiyete bırakmıştı. "Çabuk pes ettin desene."

Ülkü, alaycı bir ifadeyle gülüp ona doğru yürüdü. "İşe yaramadığını anladığım an bıraktım Selim. Çünkü sana laf anlatmak dalgaya karşı yüzmek kadar güç, kalın kafalı odunun tekisin."

İkisi de öfkeden soluyarak birbirlerine bakıyordu. "O odunun az peşinde koşmadın ama."

"Dili geçmiş zamandan kalma şeyler bunlar. Benden bu kadar Selim, artık havada olan egonu arşa çıkaracak bir Ülkü yok hayatında," dedikten sonra Selim'e arkasını döndü.

Bana kaçamak bakışlarla bakıp, "Ben bir lavaboya uğrayacağım," dedikten sonra odadan hışımla çıktı.

Arkasından sinirle soluyan Selim'e baktım. "Kaybettin sanırım."

Bakışları, soru sorarcasına bana döndü. "Artık hayatında gerçekten bir Ülkü olmayacak, Selim. Kendi ellerinle onu kaybettin. Hoş onu sevmiyordun, böylesi senin için daha iyi oldu."

Ellerini sertçe saçlarında dolaştırdıktan sonra, bir şey söylemeden odayı terk etti. Başımı iki yana salladım. Farkında olmasa da Ülkü'ye abayı yakmıştı, umarım geç olmadan anlardı. Sırtımı, beni izleyen Arslan'a çevirip yavaşça yatağa uzandım.

Arslan sıkıntıyla ofladı. "Neden böyle davranıyorsun, anlamıyorum." Gözlerimi yumdum. Hâlâ fazla yorgun hissediyordum. "İyi, bu anlamsız sessizlik oyununa devam et bakalım. Ama evde neler olduğunu anlatmak zorundasın. Ne oldu da o hâle geldin?"

Cevap vermeyince konuşmaya devam etti. "Doktor daha sakin bir şekilde yaşaman gerektiği konusunda uyardı. Son aylardasın, daha dikkatli olmalıyız, Beren."

Alaycı bir şekilde homurdanıp başımı iki yana salladım. En iyisi uyumaktı. Belki uyanınca daha sakin olurdum.

"İyi, uyu Beren."

Üstümdeki kot tulumun kayışlarını takarken Arslan içeri girdi. "Hazır mısın?"

Beyaz sporlarımı ayağıma geçirdim. Arslan her zamanki gibi önümde diz çöküp bağlamaya başladı. Ben de siyah spor ceketimi üstüme aldım. Arslan bağcıkları bağladıktan sonra doğruldu. Odadaki banyoya paytak adımlarla ilerleyip saçlarımı düzelttim. Dalgalı saçlarım sırtımdan dökülürken ellerimi yıkayıp çıktım. Üç günün sonunda daha iyi olduğum için taburcu olmuştum. Hareketlerime ve beslenmeme iki kat özen gösteriyordum artık. Kimse benim bebeğimden önemli değildi. Arslan ile beraber hastaneden çıktıktan sonra güneşli havaya adım attım. Derin nefes çektim içime.

"İstersen yürüyebiliriz?"

Arslan'ın sorusunu duymazdan gelerek arabaya doğru ilerledim. Arkamda söylenmeye başlayınca yüzümde soğuk bir gülümseme oluştu. Onunla hâlâ konuşmuyordum ve bu onu delirtiyordu. Nedenini bilmemesi ise ateşi körükleyen odun gibiydi. Bu durumdan enteresan bir biçimde aldığım haz, içimdeki için için yanan öfkeyi az da olsa sakinleştiriyordu. Sessiz yolculuğumuzun ardından eve varınca salona geçip kanepeye kuruldum. Ayaklarımı önümdeki sehpaya uzatıp televizyonun kumandasına uzandım.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

Yanıtsız bıraktığım soru üzerine gelip karşımda dikildi. Israrla ona bakmıyordum. "Yeter artık Beren! Daha ne kadar uzatacaksın bu anlamsız küslüğü? Üç gündür benimle konuşmuyor, beni görmüyor, duymazdan geliyorsun! Herkesin bir sabır sınırı vardır! Benimkini yeterince sınadın bence!"

Üç gündür olduğu gibi dilimin ucuna gelen kelimeleri yutmak için derin nefes alıp içimden ona kadar saydım. Konuşursam patlardım. O zaman işler daha beter bir hâl alır, stresten uzak kalma sözüm yerle bir olurdu. Ayağa kalkıp odaya gitmek için arkamı döndüm. Odadan çıkacakken kolumu tutup bana doğru yanaştı. Kısık çıkan sesi ve ensemi yalayan nefesiyle konuşmaya başladı.

"Neden böyle yapıyorsun, sarışın? Sence de fazla uzamadı mı? Hadi konuş artık benimle."

Yakınlığı altüst olmama neden olurken, bedenimi saran titremeyi görmezden gelmeye çalışmak çok zordu. Bana yakın olması, benim en büyük sınavımdı ve ben bu sınavdan geçemiyordum. Boğazımı temizleyip güçlü olmasına özen gösterdiğim bir sesle konuşmaya başladım.

"Yaklaşık bir buçuk ay sonra doğumum gerçekleşecek. Doğduktan sonraki ay boşanmak istiyorum, ne erken ne de geç. Oğlumuz bir aylık olunca boşanacağız. Tahminen o zamana kadar kendimi toparlamış olurum."

Arslan geri çekildi. Anında sağduyum geri gelmeye başladı. "Ne diyorsun sen?"

"Senin aslında olmasını istediklerini söylüyorum. Bu evlilik bitecek, oğlunu istediğin zaman gelip görürsün. Sana yaptıklarım için pişman oldum, yeterince özür diledim. Son olarak da seni özgür bırakarak, alıkoyduğum yaşamını tekrar sana geri veriyorum. Birbirimize esir olmamız gerekmiyor. Tahammül edemediğin kadınla evlenmek gibi zorunluluğun kalmayacak. Sen yoluna, ben yoluma."

Kafası karışık bir hâlde bana bakıyor, bu tavrıma bir anlam veremiyordu. Açıkçası yaşadığı kafa karışıklığı benim umurumda değildi.

"Ben anlamıyorum, birdenbire ne oldu?"

"Birdenbire değil, en baştan beri plan buydu. Yanlış hatırlamıyorsam düğünde de böyle olmasını istediğini söylemiştin."

Aramızda soğuk rüzgârlar eserken, bedenlerimiz tam aksine öfkeden cayır cayır yanıyordu. Çalan zil sesi bakışmamızı böldü. Arslan sertçe, "Haklısın aslında, belki böylesi daha iyi olur!" dedi. Kapıyı açmak için giderken arkasından sinirle baktım. Açılan kapı ardından Karmen'in sesi duyuldu.

"Merhaba."

Salona girince ela gözleri, ikimizin üzerinde sırayla dolaşmaya başladı. "Hımm, yanlış bir zamanda mı geldim?"

İkimiz de aynı anda gerginlik dolu çıkan sesimizle, "Yok," dedik.

"Sadece Beren Hanım fazla inatçı o kadar."

Arslan'a ters ters bakarak gözlerimi kıstım. Dişlerini sıkmaktan yanakları çukurlaşmış, boynundaki damarlar belirginleşmişti. Kelimenin tam anlamıyla burnundan soluyordu.

"Asıl sen fazla... Ah her neyse," deyip çenemi kapadım.

"Sürekli bir şeyleri neden bu hâle getirdiğini anlamıyorum, Beren!" diye kükreyince ona doğru döndüm.

Parmağımı havaya kaldırıp ona doğrulttum. "Sakın bu olayda beni suçlama!" derken sesim âdeta tıslar gibi çıkmıştı. Kendi hatalarını benim üstüme atamazdı. O Seda'ya her şeyi anlatmasaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı.

"Hey sakin olun!"

Karmen'in şaşkın sesini duyunca gözlerimi yumdum. O haklıydı, sakin olmalıydım. Kendime verdiğim sözümü tutamıyordum. Stresten uzak durmalıydım oysa. Arslan'a sırtımı dönerek yavaş olması için büyük özen gösterdiğim

adımlarımla merdivenlerden çıktım. Yatak odasına girince sinirle odayı turlamaya başladım, öfkeden kuduruyordum. Aptal herif! Hâlâ neden olduğunu bile anlamıyordu. Hem belki böyle olması daha iyiymiş! Kollarımı bağlayıp yatağa oturdum. Bir de hâlâ suçu bende arıyordu. Sinirden dolayı dişlerimi sıktım. Sakinleşemiyordum. Hızla ayağa kalktım, banyoya gitmeye karar vermiştim. Elimi yüzümü yıkardım, su biraz daha iyi hissetmemi sağlardı. Odadan çıktığım sırada Karmen'in sesini duyunca, istikametimi değiştirip tırabzanlara doğru yürüdüm. Duvarın kenarına sinerken göz ucuyla onları izlemeye başladım.

Elleri saçlarında odayı turlayan Arslan, "Hiçbir şey bilmiyorsun sen!" diye söylendi.

Karmen kollarını önünde bağlamış, dik dik abisine bakıyordu. Birkaç saniye sessiz kaldı. Arslan bakışlarını ona dikti. "Aranızda olanları bilmiyorum ama eşine karşı takındığın tavrı gördüm." Ses tonu memnuniyetsizlik doluydu.

"Kaldıramayacağımız şeylerle sınanıyoruz!" diyen Arslan, oflayıp koca bedenini kanepenin üstüne bıraktı. Yorgun görünüyordu, omuzları bile çökmüştü. Gözlerimi yumdum. Yaşananlar bizi yoruyordu. Fazlasıyla hem de.

"Hangimiz yaşamıyoruz ki?" Karmen'in anlayışlı sesini duyunca gözlerimi açtım. Arslan'ın karşısındaki sehpaya oturup abisinin koluna dokundu.

"Ama sen bir psikologsun. Daha sakin olmalısın ve o hamile." Arslan dirseklerini dizine yaslayıp kafasını ellerinin arasına almış, yere bakıyordu. "Sakin olmak zorundasın. Hem onun hem bebeğin hem de kendin için."

"Terzi kendi söküğünü dikemiyormuş gerçekten. Aldığım eğitim, bunca yıldır kazandığım tecrübe, sakin tavrım... Hepsi buhar olup uçmuş gibi. Sadece öfke var. Her an alevlenmek için hazırda bekleyen bir öfke."

Boğazıma dizilen kuru düğüm büyüdü. Öyle çok büyüdü ki nefes bile aldırmadı. Onun bu hâle gelmesindeki katkım

büyüktü, bu hâle gelmemdeki katkısı büyüktü. Birbirimize zarar veriyorduk. Bir iki adım geriye doğru sendeledim. Birbirimizi yıpratıyorduk.

"Ne olduğunu bilmesem de bu hâle geldiğine göre büyük şeyler yaşamışsınız ama lütfen, kendi kişisel kimliğini ve onun hassas durumunu unutma. Hamile bir kadına bağırmak hiç de psikolog Arslan Ulusoy'a yakışan bir hareket değil abi."

"Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

Onları dinlemeyi bırakıp az önce çıktığım odaya girdim. Her şeyi mahvetmiştik. Yenilmiş bir hâlde çöken omuzlarımla yatağa oturdum. İçimin bir yanında sönmeyen öfke ateşi bir yanında yara bere içinde kalmış bir harabe vardı. Bu ayrım beni tüketiyordu. Oflayıp yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Ne yapacaktık biz? Düşüncelerime dalmış, öylece oturuyordum. Aşağıdan ikisinin konuşma sesleri hâlâ duyuluyordu. Sonra bir anda kapı sertçe çarpıldı. Biri gitmiş olmalıydı. Kısa bir sessizliğin ardından tıklatılan odamın kapısı açıldı. Yüzümü ellerimin arasından kurtarıp Karmen'in masum bakan gözlerine baktım.

"Girebilir miyim?" Başımla onayladığımda Karmen çekingen adımlarla içeri girdi. "Nasıl oldun?"

Kendimi gülümsemeye zorlarken, "Daha iyiyim," diye mırıldandım. Külliyen yalandı, berbat bir hâldeydim.

"Şey, abim, fazla sinirli. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Alayla güldüm. Sağ omzumu silkip, "Boşanacağımız gerçeğini kaldıramamıştır," diye mırıldandım ve yalanlarımı, diye cümlemi içimden tamamladım.

"Ne gerçeğini?"Karmen'in çığlık atmaktan bir oktav düşük çıkan sesi üzerine yüzümü buruşturdum. "Bağırma lütfen."

Yatağa oturup badem şeklindeki gözlerini üzerime dikti. "Yahu daha kırkınız çıkmadı! Ne boşanmasından bahsediyorsunuz siz?"

Sakin olmaya özen göstererek yumuşak bir sesle, "Bizim aramızda olan bir durum, Karmen," dedim.

Sözlerimin üzerine rengi atmaya başladı. Gözleri öfkeden dolayı çakmak çakmak olmuştu. "Bu o kadar kolay bir şey mi? Birbirinizi seviyorsunuz siz! Boşanmak da ne demek Allah aşkına?"

Yüzümü sıvazlayıp sertçe ofladım. "Bak, bazen işler öyle bir noktaya gelir ki içinden çıkamazsın, sevgi bile yeterli gelmez. İşte biz o çıkmaz sokakta mahsur kaldık. Tek çare en az hasarla -öyle bir şey mümkünse tabii- boşanmak."

Hışımla ayağa kalkıp odayı dolaşmaya başladı. "Hayır, ben bunu kabul etmiyorum! Sevgi her şey demektir! Her şey! Bu kadar basit ve net!" "Değil." Sesimde yenilginin vermiş olduğu hüzün vardı. "İnan bana değil. Eğer yapılmaması gereken şeyler yapılıyorsa asla değil. Bazen onsuz kalmak gerekir."

"Hayır, gerekmez!" Dolu dolu olan gözleri ve inatçı tavrı benden ziyade kendine başkaldırış gibiydi. "Ben mesela ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın asla bırakmam, Alaz'ı! Asla! Onsuz bir çıkış yok, çıkmaz sokağım onun kalbi! Neden oradan çıkmak isteyeyim ki?"

Ayağa kalkıp karşısında dikildim. "Daha çok gençsin, umarım beni anlayacak kadar büyümezsin ama inan bana bazen gitmek gerekir. Sevsen de aşkından gebersen de gitmek gerekir."

"Sevdiğin adamdan vazgeçmek bu kadar kolay mı senin için?

"Başımı iki yana sallarken gözümden akan yaşlarla, "Değil, ama en doğrusu bu," diyebildim.

"Hayır, ben anlamıyorum. Böyle olmamalı, böyle bitemez."

Elimi solgun yüzüne yerleştirdim. "Aşk her zaman kazanmıyor, ne yazık ki."

"Sen kararını vermişsin."

"Evet, bu kararı vermek zorunda bırakıldım. Yapılan yanlışlar sallantıda olan doğruları götürdü."

Bunlar son sözlerimiz olurken Karmen, kafası karışık bir hâlde gitti. Daha çok toydu, toy âşık bir anne. Umarım hayat ona kötü yüzünü hiç göstermez, onu acıta acıta büyütmezdi. Camın kenarına geçip gökyüzünü izlemeye başladım. Rayından çıkan olayları nasıl durduracağımı düşündüm. Düşüncelerimin sonucu koca bir hiçti. Tek çare zamandı, kanatarak geçen zaman. Orada dikilmeye devam ettim ta ki Karmen'in gidişinin üzerinden geçen yarım saatin ardından, Arslan'ın hışımla odama girdiği ana kadar."Karmen'e boşanacağımızı neden söyledin?"

Kollarımı önümde bağlayıp bezgince ona baktım. "Boşanacağımız için." Üzerime doğru gelmeye başladı. Kehribar taşını andıran gözleri alev alevdi. "Bak Beren, nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama oyununa son ver. Üç gündür benimle konuşmuyorsun, şimdi de gelmiş boşanmak istediğini söylüyorsun. Sence de bir açıklamayı hak etmiyor muyum?"

Sonlara doğru daha ılımlı bir şekilde konuşmuş, gözlerinde oluşan merak parıltılarıyla bana bakıyordu. Aklıma Seda'nın anlattıkları hücum edince öfkeyle ona doğru bir adım attım. "Sen bütün haklarını kaybettin! Sınırı aştın Arslan ve kaçınılmaz son, boyumuzu aşan sularda boğulduk!"

"Ne diyorsun sen? Ne yaptığımı dahi bilmiyorum!" derken gözleri çaresiz bakıyordu.

Başımı iki yana doğru sallarken alay dolu, tiz bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. "Sana inanamıyorum, gerçekten aklım almıyor! Öğrenemeyeceğimi mi düşündün? Yediğin haltları, o kadının bana anlatmayacağını düşünmüş olamazsın!" Kolumdan tutup beni kendine çekti. "Delirtme beni kadın! Açık açık anlat bana neler olup bittiğini!"

Nasıl bu kadar rahat rol yapabiliyordu? Nasıl hâlâ bu kadar rahat yüzüme bakıp olanları sorabiliyordu? "Yapmaman

gereken şeyleri, söylememen gereken şeyleri söyledin. Sana yaptığım hafif bir şey değildi, affı olmayan bir yanlış yaptım ama bunu yapmamalıydın. Bu yanlış çok büyük."

Çatılan kaşlarıyla, "Ben gerçekten anlamıyorum!" diye söylendi.

Çenemi havaya kaldırıp buz gibi çıkan sesimle konuşmaya başladım. "Yaptığın şeyleri yüzüne vurmamı istiyorsun madem, hay hay anlatayım o zaman. Metresin buraya geldi, bebek yüzünden katlanmak zorunda olduğun bu evliliği ona nasıl anlattığını, bana katlanamadığın için çareyi onun kollarında nasıl aradığını, beni evde tek bırakıp geceleri onunla nasıl geçirdiğini anlattı. Üstelik anlattıkları bununla sınırlı da değil, asıl can alıcı noktaysa geçmişimi ona anlatmış olman."

Kolumu bırakan Arslan, şaşkınlıktan havalanan kaşlarıyla, "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

Olanlara bir anlam veremiyor gibiydi ya da çok iyi bir oyuncuydu. Saçlarımı geriye doğru atıp bakışlarımı tavana diktim. "Nasıl yapabildin bunu? Ona geçmişimi nasıl anlatabildin? Bunu bana nasıl yapabilirsin? Hiçbir hatanın bedeli bu kadar büyük olamaz!" Sonlara doğru kısılan sesim ve gözyaşlarımı tuttuğum için titreyen çenemle bakışlarımı ona çevirdim.

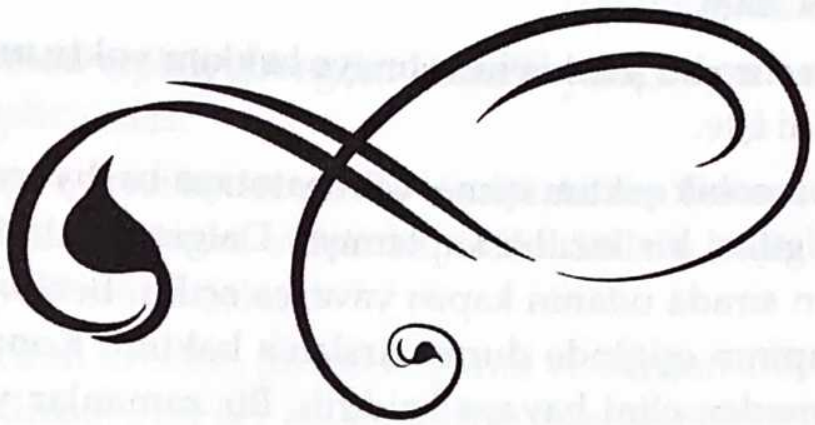
"Ben..."Elimi kaldırıp onu susturdum. "Ben seni çok yanlış tanımışım, seni gözümde çok büyütmüşüm. Haddinden fazla önem verip, olmaması gerekenden çok sevip güvenmişim." Bana doğru bir adım atarken geriye doğru bir adım attım.

"Beren, dinle beni."

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. Gözümdeki yaşlar akmak için can atsa da onlara izin vermedim. "Hayır, dinlemek istemiyorum! Sözlerin yaşananları silmeyecek. Az kalsın bebeğimi kaybedecektim, en değerli varlığımı. Bunu kaldıramam, ona yanlış şartlar altında sahip olmuş olsam da o benim en değerlim, senden de benden de. Ona zarar gelme-

sin diye her şeyden vazgeçerim ben. Gerekirse kalbime sırtımı dönerim."

Geriye doğru bir adım daha atıp gözlerimi azap dolu gözlerine diktim. Kararlı çıkan sesimle dilimi yakan kelimeler, dudaklarımdan döküldü. "Hatalar üzerine bir ilişki kurduk biz, Arslan. Benim bir hatama karşılık senin bir hatan ve ortada doğrunun esamesi kalmadı. Ödeştiğimize göre her şey bitti, en yakın zamanda boşanacağız."

29. BÖLÜM

"Çıkmaz Sokak"

Dakikalar önceki sözlerime istinaden ona sırtımı döndüm, ben aslında kalbime sırtımı döndüm. Gözlerimi zorlayan yaşları geri itip titrek adımlarımla yatağa doğru ilerledim.

"Yalnız kalmak istiyorum."

Titrek çıkan sözlerimin ardından Arslan sıkıntıyla ofladı. "Beren, konuşmamız gerekiyor."

"Hayır gerekmiyor, lütfen çıkar mısın? Hastaneden daha yeni çıktım. Strese girmek istemiyorum, onu daha fazla riske atamam. Lütfen."

Kapalı gözlerimin ardından odayı terk ederken çıkardığı adım seslerini dinledim. Kapı usulca kapandı. Odada istediğim gibi tek başıma kaldım. Yalnız kalmaktan memnun muydum peki? Değildim. Ne olursa olsun ona, sıcaklığına ihtiyacım vardı. Artık bana kilometrelerce uzakta kalan varlığına.

Ağlama isteğimi görmezden gelerek uyumak için zorladım kendimi. Ama ne yaparsam yapayım, uyumam imkânsızdı. Zihnim çok doluydu. İçindeki can sıkıcı düşünceler uyumamı engelliyordu. Dakikalar ağır ağır geçerken bakışlarımı cama çevirdim. Çok fazla kırgın hissediyordum. Sanki o kadının anlattıkları kıymık gibi kalbime batmıştı. Ne yana dönsem sızlatıyor, nefes dahi aldırmıyordu. Belki yaptıkla-

rımdan sonra bu şekilde hissetmeye hakkım yoktu ama elimde değildi işte.

İçli bir soluk çektim içime. Gün batmaya başlıyordu. Gökyüzünü güzel bir kızıllık kaplamıştı. Dalgınca gün batımını izlediğim sırada odanın kapısı yavaşça açıldı. Bezgin bir ifadeyle kapının eşiğinde duran Arslan'a baktım. Konuşmama izin vermeden elini havaya kaldırdı. Bir zamanlar yüzünde sıkça rastladığım, şimdilerdeyse hasret kaldığım muzip bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Oğlumu özledim, onunla konuşmak istiyorum. Buna da mani olmayacaksın sanırım."

Havalanan kaşlarımla şaşkınca yüzüne bakmaya başladım. Sözlerinde ciddi değildi, değil mi? "Arslan, gerçekten yalnız kalmak istiyorum."

"Ben de oğlumla görüşmek istiyorum."

Yüzündeki ısrarcı ifadeye bakıp sıkkınca ofladım. Kararlı duruyordu, dediğini yapmadan gitmeyecekti. "Peki, öyle olsun," dedikten sonra doğruldum. Benim ağır hareketlerimin aksine o, hızla yanıma gelip yatağa oturdu. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp kollarımı bağladım. Arslan bana doğru yanaşıp, birkaç saat önce giydiğim beyaz tişörtü yukarı doğru sıyırdı. İşleri bu kadar dramatize etmesi karşısında gözlerimi devirmeden edemedim."Oğlum, nasılsın bakalım? Özür dilerim, dolaylı yoldan da olsa sana zarar gelmesine neden olduğum için."

Sözleri ve yakınlığı nefesimi sekteye uğratıyordu. Biz, istemeden de olsa ona büyük hasarlar veriyorduk. Dudağımı ısırıp tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Bakışlarım karşımdaki duvarda asılı kalmış, Arslan'a bakmayı reddediyordum. Ona bakarsam yumuşardım. Bu kararlı hâlim, dudakları karnıma dokunduğu ana kadar devam etti, sonra düşünceler buhar olup aklımdan uçtu. Bakışlarımı ona çevirdim, yavaşça öpücüklerine devam etti. Bir kez, iki kez ve üç kez. Çıldırtıcı

bir yavaşlıkla çıplak göbeğimi süsledi, yakıcı aynı zamanda şefkatli öpücükleri.

"Annen her ne kadar aksine inansa da ben kimseye hiçbir şey anlatmadım, bunu ona anlat lütfen. Sadece geçmişim bir şekilde ayaklarıma dolandı."

Sözlerinin üzerine, çatılan kaşlarım ve karışan aklımla ona baktım. Kimseye bir şey anlatmadıysa o kadın nereden öğrenmişti? Arslan'ın bakışları sanki dile getiremediğim soruları duymuş gibi bana döndü. Bakışlarımız çarpıştı. Ben şüpheli, o kendinden emin bakıyordu.

"Ben kimseye bir şey anlatmadım. Bunu nasıl düşünebilirsin ki? Ben öyle biri değilim! Daha önce ne olursa olsun hiçbir hastamın kişisel bilgilerini paylaşmadım, Beren.

"Sesi ve ifadesi zerre şüphe barındırmıyordu. Son derece samimi duruyordu. "Peki, o nasıl öğrendi? Arın'ı, onlara yaptıklarımı, Ateş'i?" diye soludum şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum ama inan bana öğrenmek için her şeyi yapacağım ve sana son kez söylüyorum Beren, ben kimseyi aldatmam. Asla. O benim metresim falan değil. Seda'yı en son haftalar önce gördüm."

Fena hâlde dumura uğramıştım. Ne düşüneceğimi şaşırmış bir hâldeydim. Bir yanım ona inanmak istese de bir yanım hâlâ çok kırgındı.

"Ben bilmiyorum, şu aralar çok şey oldu, çok şey yaşandı, çok hatalar yapıldı. Ne düşüneceğimi bilmez bir hâldeyim."

Başımı ellerimin arasına aldım. İç dünyam karmakarışık bir hâldeydi. Alnını göbeğime yasladı. "Sanırım, seni en iyi anlayan benim."

Derin bir nefesin ardından ellerimi çekip bakışlarımı ona diktim. O anlatmamıştı. Benim ona yaptığımın aksine o bana ihanet etmemişti. Bu iyi haberdi ama hâlâ tam anlamıyla mutlu olamıyordum. Bakışlarını bana dikti, gözlerinde kayboldu gözlerim.

"Ona zarar veriyoruz." Sözlerim üzerine sessizce bana bakmaya devam etti. "İsteyerek ya da istemeyerek yaptıklarımız bebeğimize zarar veriyor, Arslan. Bir arada olamıyoruz, her an bir şey oluyor ve o tehlikeye giriyor. Ona bir şey olursa nasıl yaşarım, ayağa tekrar nasıl kalkarım ya da kalkabilir miyim inan bilmiyorum." Sesimde kabullenişin güçsüz tınısı vardı. "Bir arada olmuyor. Saatler önce de dediğim gibi onu korumak için her şeyi yaparım."

Arslan dalgınca bakıyordu, söylediklerimi düşünüyor gibiydi. "Biliyorum ve sana hak veriyorum."

Sözlerimi onaylaması canımı yaktı. Dolan gözlerimi kırpıştırıp sertçe yutkundum. Boşa bir çabayla boğazımdaki kuru yumruyu gidermeye çalıştım. Gitmedi. Derin bir nefes alıp konuşmaya zorladım kendimi. "Varmak istediğim nokta, beraber olamayız. Bebeğimizin iyiliği için bir araya gelemeyiz. Sana yapılan planı asla affetmeyeceksin."

Arslan yavaşça başını aşağı yukarı doğru salladı. "Ve sen bana tam olarak güvenmeyeceksin."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Tıpkı senin bana güvenemeyeceğin gibi."

Kaşları çatılmıştı. Gözlerini yumup birkaç saniye sessiz kaldı. Güzel yüzüne bakarak sözlerime devam ettim. "Bu yüzden sanırım, ilk plana bağlı kalmak en iyisi. O doğduktan sonra boşanalım."

Gözlerini açıp ellerini sertçe saçlarına geçirdi. "Beren..."" - Lütfen Arslan, ona daha fazla zarar vermeyelim. Sağlıklı bir ortamda büyümesini istiyorum. Sana yaptıklarım aklına geldikçe bu ortam pek mümkün olmayacak."

Yüzünü sıvazlayıp derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifade çözemeyeceğim kadar karışıktı. Dakikalar sonra, "Beni sevdiğini söylemiştin ama," dedi sessizce.

Bakışlarımı, üşümeye başlayan ellerime çevirdim. "Bunu hiç gizlemedim. Bence birini sevmek gizlenecek bir şey değil. Ama bir şey daha söyledim, onun için kalbime sırtımı döne-

rim dedim. Ve bu daha iyi olacak. Kim bilir belki zamanla affedersin beni."

Yüzünde, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme oluştu, konuşmadı. Sessizce başını iki yana sallamakla yetindi.

"Hayatım boyunca bir şeylerin bana dikte edilmesinden ve aldatılmaktan hep nefret ettim. Fakat aniden ikisi birden hayatımda oluverdi." Sıkkınca ofladıktan sonra yüzünde çözemediğim bir ifadeyle konuşmaya devam etti.

"Peki, seni tesadüfen görmeseydim Beren? O zaman ne olacaktı? Bebeğim benden habersiz büyüyüp gidecekti. Bu ihtimaller aklımda dolandıkça öfkem dinmiyor."

Konuşmadım, söylenecek söz yoktu çünkü. Uzanıp elimi tuttu. "Yine de seni kanlar içinde yerde baygınken görmenin korkusu bambaşkaydı. Ne olursa olsun ikinizden birine bir şey olmasını istemiyorum." Elimi tutan elini sıktım. "Kabullenmek, affetmek, unutmak... Bunları yapabilir miyim bilmiyorum, Beren. Sana bunun sözünü veremem ne yazık ki."

Dudağımın bir kenarı, tatsız bir gülümsemeyle havaya kalktı. "Biliyorum ve sana hak veriyorum."

Kelimeler içimi bu denli yakarken sakin tavrım beni bile şaşırtıyordu. İçimde kaynayan volkanlara inat fazla sessizdim, kabullenişin ağırlığı altında eziliyordum.

"Bu yüzden belki de haklısın, en iyisi ilk plana bağlı kalmak. Neden işler bu kadar karmaşık olmak zorunda ki? Her şey farklı olabilirdi."

Haklıydı, her şey çok farklı olabilirdi. Bu gerçek içimde ağlama isteği uyandırıyordu. Saatlerce durmadan ağlamak..."Ama olmadı Arslan, hayat bana bununla yaşamayı öğretti. Artık sorgulamadan kaderime boyun eğiyorum."

"Kaderi biz şekillendiririz," diye itiraz edince başımı şiddetle iki yana doğru salladım.

"Ama artık hiç gücüm kalmadı. Artık huzur ve bebeğimle gelen bir mutluluk istiyorum."

Tatsız bir gülümseme oluştu dudaklarında. "Bu tabloda sanırım bana yer yok." Ah bir bilsen, o tablonun esas kurucusu sensin ama artık olmazdı. Yoksa kalbimin üstünde her daim yeri vardı. Hoş yine de olacak, hayatımda olmayacaktı belki ama kalbimde olacaktı. Elini sıkıp samimiyetle gözlerine baktım.

"Ne olursa olsun, o kadına ya da herhangi birine bir şey anlatamadığın için memnunum."

"Bunu asla yapmam." Elini enseme yerleştirip dudaklarını alnıma yasladı. Beklenmedik teması içimdeki kelebeklerin fitilini ateşlemişti. Boğazıma kadar çıkan kelebeklerle yakınlığının keyfini çıkardım. Ruhundan ruhuma geçen sıcaklıkla gözlerimi yumdum. Bir kez daha alnımı öptükten sonra geri çekildi.

"Keşke her şey farklı olsaydı," dedikten sonra odadan çıktı.

Umutsuz gözlerle arkasından bakıp, "Keşke..." diye mırıldandım. Ama dönüşü olmayan yolların çıkmaz sokaklarında hapsolmuştuk.***

Yağmurlu havaya uyanışım mı yoksa dünkü konuşmalar mıydı bu kadar kötü hissetmeme neden olan? Cevabı bilmiyordum. Tek bildiğim tüm günü yatakta ağlayarak geçirmek istediğimdi. Bu isteğimi göz ardı edip keyifsiz adımlarla odamdan çıktım. Evdeki uğursuz sessizlik, evin boş olduğunu gösteriyordu. Keyifsiz hâlim katlanarak artmaya başladı. Sıkkınlıkla oflayıp mutfağa ilerledim. Canım bir şey istemese de bebeğimi beslemeliydim. Kahvaltımı yavaş yavaş yaptıktan sonra salona geçtim. Mayıs ayının sonlarına yaklaştığımız için hava iyice ısınmaya başlamıştı. Geçen her günün ardından bebeğime kavuşacağım süre azalıyordu.

İçimde oluşan kıpırdanmalar sayesinde yüzümde oluşan koca gülümsemeye engel olamadım. Doğumdan sonra boşanacağımız gerçeği aklıma gelince gülümsemem önce dondu,

ardından ağır ağır silindi. Alnımı cama yaslayıp ayaklarımın altındaki İstanbul'u izlemeye başladım.

Keşke, keşke her şey daha farklı olsaydı. Keşke, keşke demeyeceğim şeyler yapsaydım. Gözlerimi zorlayan gözyaşları öfkelenmeme neden oldu. Bu hamilelik beni ağlak biri haline getirmişti ve bu hâlimi hiç sevmemiştim. Başımı iki yana salladım. Kendime sıcak çikolata hazırladım. Tam salondaki kanepeye oturmuştum ki kapının açılma sesini duydum.

"Arslan?"

Tedirgin bir şekilde duyulan sesimin ardından erkeksi sesini duymam uzun sürmemişti. "Benim." Sesini duymak bile üzerime çöreklenen parçalı bulutları dağıtmaya yetiyordu. Birdenbire çekilen bulutlar yerini, parlak güneşli bir havaya bırakıyordu. İçimi sıcacık eden bir güneşe... Fakat Arslan'ın yanında gördüğüm kişi üzerine, güneş yerini fırtınalara ve ardı ardına çakan şimşeklere bıraktı.

"Ne işi var bu kadının burada?" Sesimdeki buzdan iğneler boğazıma batmıştı.

"Sakin ol lütfen, Seda buraya yaptığı hataları telafi etmek için geldi."

Nedeni ne olursa olsun onu görmek, sesini duymak istemiyordum. Nefret saçan küçük, çekik kahverengi gözlerini üzerime sabitledi. Aynı nefretle karşılık vermekten çekinmedim. Bu kadından gerçekten nefret ediyor, ondan tiksiniyordum. Hayatım boyunca duyumsamadığım büyük bir nefretti bu.

"Sen zaten her şeyi anlattın Arslan! Ondan dinlememe gerek yok! Sana inandığımı biliyorsun!"

Bakışlarımı, üzerimde şefkatle dolaşan gözlere çevirdim. Arslan'ın gözleri güneşimdi. Gözleri benim dünyamı aydınlatan güneşimdi. Yüzünde oluşan hafif bir gülümsemeyle bana baktı.

"Biliyorum ama aklında şüphe kalmasını istemiyorum ve sana yapılan yanlışlar kâr kalmamalı!"

Sonlara doğru sertleşen sesi üzerine, az önce güneşim olarak tanımladığım dondurucu gözler, Seda'ya döndü. Bu bakışların içimde oluşturduğu haz, göz ardı edemeyeceğim kadar güzeldi. O güneş saçan hareler, sadece benim gözlerimde öyle parlamalıydı çünkü.

"Arslan lütfen..." Seda'nın gözleri ve titrek çıkan sesi, Arslan'ı zerre etkilemedi.

"Başla Seda, en baştan hiçbir ayrıntıyı atlatmadan!"

Gözleri dolmaya başladı. "Sana anlattım zaten, pişman olduğumu da dile getirdim, yeterince özür diledim, yeter değil mi artık bu işkence?"

"Değil!" Sesi öyle sert çıkmıştı ki benim bile tüylerim ürpermişti.

"Karımı ve bebeğimi riske attın, beni zan altında bıraktın ve dosyalarımı karıştırarak suç işledin. Ayrıca özür dilemen gereken kişi ben değildim. Şimdi her şeyi anlat ve asıl seni affetmesi gereken kişiden af dile."

Gözünden akan timsah gözyaşlarını sildi. "Peki."

Bakışlarını eline dikti. Yüzündeki ifade gözüme fazla yapmacık geliyordu. "Arslan'ın ofisindeki dosyalara eriştim. Orada yazılan notları okuyup parçaları birleştirmem uzun sürmedi. Daha önceki hastane kayıtlarına kadar her şeyi inceledim. Geçmişini ve yaptıklarını oradan öğrendim. Arslan bana hiçbir şey anlatmadı."

İçime dolan yakıcı öfkeyle beraber gözlerimi kıstım. "Senin bu yaptığın suç!"

Gözleri beni buldu. "Senin psikoloğundan hamile kalman gibi mi?"

Bu, bel altı bir vuruş olmuştu.

"Devam et!" Arslan'ın talimatı üzerine gözleri onu buldu.

"Başka bir şey yok. Nasıl oldu bilmiyorum ama yatmışsınız ki sen hastalarınla asla yakınlaşmazsın. Beren'in seninle evlenmek için bir şey yaptığına eminim. Senin zaafını kulla-

nıp seninle yattı. Onunla evlenmen için bilerek hamile kalmış olmalı. Buna nasıl izin verdiğini anlamıyorum, Arslan. Neden onunla evlisin? Sen böyle bir şeye boyun eğecek biri değilsin!"

Seda zeki bir kadındı. Bir akrep zekâsına sahipti ve fırsatını bulunca ölümcül zehrini akıtmaktan zerre çekinmiyordu. Öğrendiği gerçekler ve birleştirdiği parçalarla neredeyse asıl olan gerçeğe yaklaşmıştı.

"Burada seni ilgilendiren bir durum yok, Seda."

Seda öfkeyle konuşmaya başladı. "Sen benim sevgilimdin, ben seni seviyordum! Nasıl böyle konuşursun? Bir sabah uyanıyorum ve üniversite yıllarından beri sevdiğim adam tarafından terk ediliyorum! Hem de hastası olan kadının hamile kalması yüzünden!"

Arslan, ellerini saçlarına geçirip sıkkınca ofladı.

"Biz evlenebilirdik! Daha önce hiç görmediğim evinde senden çocuk bekleyen karın ben olabilirdim!"

Aralıksız akan gözyaşları ve çaresizlik dolu sesiyle beraber sarf ettiği sözleri dinlerken sessizce ona bakıyordum. Sözlerine bakılırsa bir yalanı daha sobelenmişti. Bu eve daha önce gelmemişti. Bu içime sıcacık bir mutluluk yaydı. Seda hıçkırmaya başlarken dikkatimi tekrar ona verdim. Acı çekiyordu ya da iyi bir oyuncuydu. Kaybetmeyi kaldıramayacak bir yapıya sahipti. Bu da onu yalan söylemeye sevk etmişti. Onu bu kadar iyi anlamak istemezdim. Bir zamanlar böyle bir kadın mıydım gerçekten? Ne acı!

Arslan'ın sert çıkan sesi üzerine ağlamaları daha şiddetli bir hâl aldı. "Ben seni sevdiğimi hiç söylemedim, seninle evlenmek istediğimi de. Bunlar senin hayalindi, benim değil. İnan bana, Beren olmasa da seninle sonumuz yoktu bizim."

Seda ona doğru bir adım attı. "Nasıl böyle konuşursun, Arslan? Biz çok mutluyduk hatırlasana o günleri! Bu kadın gelene kadar her şey mükemmeldi!"

Arslan gözlerini kapattı. Burnunun kemerini sıkarken sıkkınca konuşmaya başladı. "Ya da mükemmel gibiydi. Her

neyse bunları konuşmak için gelmedik buraya. Söylediğin yalanlar ve açtığın hasarlar yüzünden buradayız."

Gözyaşlarını silerken yüzündeki derbeder ifadeyle, "Peki, öyle olsun," dedikten sonra sert bakışları bana döndü. Rimeli akmış, gözlerinin etrafında siyah izler bırakmıştı.

"Senin hakkında olan her şeyi öğrenince sizi takip ettirmeye başladım. O süre içinde Arslan'ın eve pek gelmediğini öğrendim. İkinci yalanım da bu sayede gelişti. O seni aldatmadı, bana hiç gelmedi. Sana ve bebeğine zarar verdiğim için özür dilerim."

Kullandığı kelimelerden âdeta zehir akıyordu. Zoraki bir ifadeyle biten cümlesinin ardından, "Oldu mu Arslan?" diye sordu.

Arslan bana baktı. "Oldu mu sarışın?" Arslan'ın verdiği tepki gülümseme isteği doğururken bunu bastırmak için büyük çaba sarf ettim. "Sen bana anlattığın ilk anda olmuştu, Arslan. Ve şey özrünü kabul etmiyorum, ondan yardım dilenirken göz göre göre bebeğimi ölüme terk etti ve bunu açıkça söyledi. Bu yüzden anlamsız, zoraki özrü benim için bir şey ifade etmiyor. Şimdi giderse eğer, dinlenmek istiyorum."

Umursamaz bir ifadeyle masanın üstündeki soğumaya yüz tutan sıcak çikolatama uzandım. Üşüyen ellerim, ılık ısıya sahip olan bardak sayesinde hafiften ısınmaya başladı. Güzel bir histi. O sırada Seda, beni kötüleyen bir şeyler söyledi ama artık onu dinlemek istemiyordum.

Arslan'ı beni seçtiği için yargıladıktan sonra, topukları parke zemini sertçe döverken evi terk etti. Sıcak çikolatamdan bir yudum aldım. "Onu buraya getirip konuşmaya zorlamana gerek yoktu."

"Yaptığı yanlıştı. Buna gerek vardı." Sözlerinin ardından gelip yanıma oturdu. Omzumu silktim, haklı olabilirdi. Sessizce geçen birkaç dakikanın ardından, başımı kanepeye yaslayıp gözlerimi yumdum. O sırada dizlerimin üzerinde

hissettiğim ağırlıkla beraber bakışlarım dizimde uzanan Arslan'a kaydı.

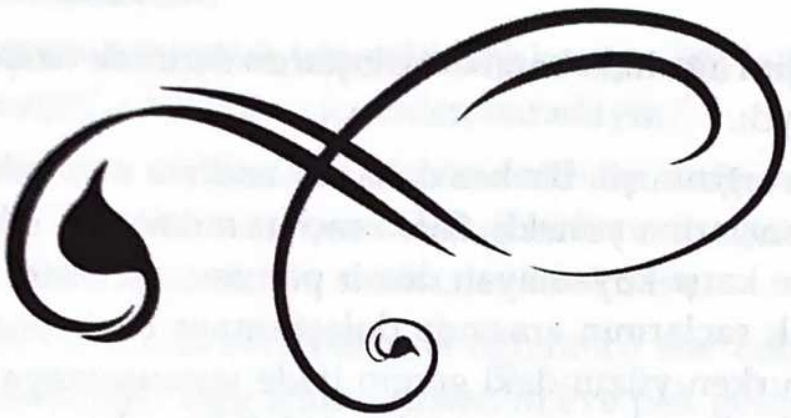
Bana sığınmıştı. Bir kez daha... Kendime mani olamadan ellerim saçlarına yöneldi. Sanki saçları mıknatıstı, ellerim ise çekimine karşı koyamayan demir parçası... Ellerimi yavaşça yumuşak saçlarının arasında dolaştırmaya başladım. Gözleri kapanırken yüzündeki gergin ifade yumuşamaya başladı. Saçlarıyla oynamam, sanırım hoşuna gidiyordu.

Yüzünü göbeğime doğru çevirip, "Her şeye rağmen onu kucağıma alacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum," diye sessiz bir itirafta bulundu.

"İnan bana senden farklı değilim." Sıcak nefesi göbeğime çarparken saçlarını okşamaya devam ettim.

Arslan, "Az kaldı," diye mırıldanırken, "Az kaldı," diyerek sözlerini tekrarladım.

Biz nasıl bir çıkmazın içine düşmüştük böyle? Ne gidebiliyor ne dönebiliyorduk bu sokaktan. Kalp duvarlarımızın arasında sıkışıp kalmıştık. Gözlerimi yumdum. Sayısız büyük günahlar işlemiştim. Hangisinin bedeliydi peki tüm bu olanlar? Cevap yoktu! Cevap kilitli kutular içinde kalmış, cehennemin alazlarında yanıyordu.

30. BÖLÜM

"Domino Taşları"

Hayatımın domino taşları gibi büyük bir hızla yere devrilişini gözümü kırpmadan seyrediyordum. İlk taşa yapılan minik bir dokunuş, her şeyi yerle bir etmişti. Ama işin tuhaf yanı, biri bu taşları tekrar kaldırıp diziyordu. Bunu yapan kişi aynı zamanda, kilitleyip anahtarını okyanusun orta yerine attığım kalbime de sahip oluyordu. Kalbim benim olmaktan çıkıyor, beni yaşatmak için değil de onu sevmek için atıyordu.

Buna dur demeye mecali olmayan kelimelerim, harfleri bir araya getiremeyip lal olmuştu. Elini tutmadığım kelimeler duygularımla el ele verip, beni hiçe sayarak ona doğru koşmuştu. Koşarken defalarca yere çakılıp dizlerine çok yara alsa da bu umurunda değildi. Çünkü tek istediği, oydu. Kalbim Arslan'ı istiyordu. Onun aşkına sahip olacak kadın olmak istiyordu.

Hayatımı yıktığım yerden toplayan bu adama, koşulsuz şartsız âşık olmuştum. Dudaklarından dökülen her sözüne, tenimi yakan ufacık dokunuşuna, güneş gibi ısıtan bakışlarına... Her şeyine sorgusuz sualsiz tutulmuştum. Tüm yaşananlara rağmen bana sadık olması ise kalbimdeki aşkı harlıyordu. Adımı duymam üzerine gözlerimi, avuçlarımın içinde tuttuğum bardaktan çekip bana seslenen Ülkü'ye döndürdüm.

"Bir şey mi oldu?"

Sorum üzerine abartılı bir şekilde gözlerini devirip sıkkınlıkla ofladı. "İyice Leyla oldun sen de! Âşık mı oldun bilmiyorum ki!"

Hafifçe gülümsedim. Sırılsıklam âşık olmuştum, hem de boşanmak zorunda kalacağım kocama. Başımı iki yana salladım. "Yok bir şey. Sen ne anlatıyordun?"

Bacaklarını uzattığı orta sehpadan çekti. Koyu pembe rengi mini eteği baldırlarına çıkarken umursamadan bana döndü. "Selim'i."

Ah doğru, son iki saattir olduğu gibi Selim'i anlatıyordu. Bu yüzden konudan kopmuş olmalıydım.

"Yani gerçekten anlamıyorum, Beren. Tam yedi ay boyunca peşinden koştum, sonra tam vazgeçtiğim noktada geri döndü. Sürekli kafamı karıştırıyor. Ne yapacağımı bilmez bir hâldeyim."

Hafifçe sırıttım. "Doğanın kanunu bu tatlım, kaçan her zaman kovalanır." Sütümden son yudumumu da aldıktan sonra boşalan bardağımı sehpaya bıraktım. Oturmaktan uyuşmuştum, hareket etmek için yavaşça doğruldum. Doğuma günler kaldığı için hayli ağırlaşmıştım. Minik adımlarla odayı gezmeye başlarken, Ülkü dur durak bilmeden konuşmaya devam ediyordu.

"O kanunları alsın da müsait bir tarafına soksun o zaman beyefendi. Demek kaçmayı bırakırsam beni tekrar bırakacak, oldu başka? Zaten annem hep derdi, yakışıklı erkekten uzak dur diye, ama yok salaklık bende. Ne vardı sanki görür görmez ona âşık olacak? Gerçekten..."

"Ülkü, Allah aşkına bir nefes al yoksa doğuruyorum diye çığlık atacağım!"

Ayağa fırlayıp yanıma geldi. "Ay suyun mu geldi yoksa?"

Korku dolu gözlerine baktım. "Yok ama biraz daha bu şekilde devam edersen gelecek. Hem, o şansı versen ne olacak ki? Belki de gerçekten pişmandır, hı?"

"Hiç sanmıyorum ama neyse, seni daha fazla sıkmamak için susuyorum. Tatlı

yeğenimin yanımda doğması, kaldıracağım bir manzara değil çünkü."

Sözlerine gülmeden edememiştim. "Butikte işler nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda rahat ol, sen bunları düşünme."

Başımı olumlu anlamda sallarken şişen ayaklarımla kanepeye doğru yürüdüm. Belim ağrımaya başlamıştı bile. Son günlerim olduğu için hareketlerim kısıtlı, aynı zamanda kısa süreli bir hâle gelmişti ve şişmiştim. Bir balon gibi gün geçtikçe de şişmeye devam ediyordum.

Neredeyse on beş kilo almış, koca bir göbeğe sahip olmuştum. Yüzümdeki gülümseme büyürken kapının açılma sesini duydum. Bu sesi seviyordum, onun bana geldiğinin haberini veriyordu çünkü. Bakışlarım kapıda onu göreceği anı beklerken bu sahneye kolayca alışabileceğimi düşündüm. Hoş, zaten alışalı çok oluyordu ya neyse. İşin tuhaf yanı, Seda olayından sonra sanki aramızdaki kalın duvarlardan biri daha yıkılmış gibiydi. Bana karşı daha nazik, düşünceli bir adam olmuştu. Ayrıca her sabah uyandığımda duyduğum ilk sesin, gördüğüm ilk yüzün ona ait olması ayrı bir güzellik katıyordu günüme. Ve günlük rutinlerimizin her anı, fazla özel geliyordu bana. Ona haddinden fazla alışmış, kopması zor bağlarla bağlanmıştım.

Salonun kapısında belirirken özlemle baktım yüzüne. Özlediğim görüntüsünü içime çektim. Saçları dağılmış, yüzünde yorgun, gözlerindeyse her şeye rağmen parlak bir ifade vardı. Sakallarıyla çevrili güzel yüzü, üzerindeki beyaz tişörtü ve buz rengi kotuyla her zamanki Arslan'dı işte. Sıradan kıyafetlerin içinde bile fazlasıyla dikkat çeken, yakışıklı biriydi.

Onu bu kadar çekici kılan uzun boyu ve kalıplı bedeni miydi yoksa kıvrılmaya hazır duran dudakları ve sıcacık bakan gözleri miydi? Ah, sanırım hepsiydi. Adımları bana doğru ilerlerken her adımı kalp atışımı hızlandırdı. Yanıma yaklaştıkça parfümle karışık olan ona has kokusu burnumu

gıdıkladı. Derin bir nefes çekerek kokusundan büyük bir parça sakladım içime.

Şayet bir gün ayrılsak bile bu kokuyu asla unutmayacaktım. Her zaman en güzel anılarıma ev sahipliği yapacaktı. Yanıma varınca anlamını çözemediğim bir ifadeyle gözlerime baktı.

Beklemediğim bir anda sıcak dudakları alnımı bulurken, gözlerim kapandığında donup kalmıştım. Kalbim her an fırlayacak gibi göğüs kafesime çarpıyor, ciğerlerim komutlarını yerine getirmeyi unutuyordu. Bana bu kadar yaklaşmayalı uzun günler olmuştu.

Sessizce, "Nefes al," dedikten sonra geri çekildi.

Yüzündeki sinsi gülümseme üzerine gözlerimi kıstım ve derin bir nefes aldım içime. Bilerek yapıyordu. Bana işkence çektirmek sanırım hoşuna gidiyordu. Gözlerim dolmaya başladığında irileşmeye başlayan gözleriyle bana baktı.

"Ağlamayacaksın, değil mi? Hadi ama sarışın, bunun için ağlanmaz." Bu telaşı, son günlerde her halta ağlayan bir hâle geldiğim içindi. "Ama bu, 'benim o' reklamı için ağlamandan bile daha saçma."

Tepkisine gülmemek için kendimi zor tutarken dudaklarımı bükerek, "O reklam saçma değildi," deyip omzumu silktim. Titreyen sesim, gözlerindeki telaşı büyüttü. 'Benim o' reklamında, adamın kıza bisküviyi vermediği için ağlamam gerçekten saçmaydı ama bunu kabul etmeye hiç niyetim yoktu.

"Tamam özür dilerim, bir daha sınırları aşıp yaklaşmayacağım sana. Yeter ki ağlama."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Neden? Yoksa beni beğenmiyor musun? Tabii kilo aldığım için hep bunlar, değil mi? Erkek değil misiniz, hepiniz aynısınız. Hem sen beni böyle beğenmesen de ben kendimi çok beğeniyorum. Bebeğim için daha çok kilo almaya bile razıyım."

"Pes gerçekten pes!"

Bakışlarım hayretle konuşan Ülkü'ye kaydı. Bir kere daha omzumu silkmekle yetindim. "Bu hep böyle mi?"

Arslan sıkıntıyla ellerini saçlarının arasına geçirdi. "Daha iyi günlerimiz olmuştu diyelim."

Dudağımın sağ tarafı hafifçe kıvrıldı, onların göremediği bir kıvrılmaydı bu. Arslan önümde diz çöküp bakışları göbeğimdeyken konuşmaya başladı. "Oğlum, anneni dinleme olur mu sen? Ben onu her hâliyle beğeniyorum, o sadece doğum öncesi sendrom yaşıyor."

Beni her hâlimle beğeniyor! Bu cümlenin verdiği sevinci görmezden geldim. "Her seferinde iletişime geçmek için oğlumu kullanman gözümden kaçmıyor."

Bakışları beni buldu, yumuşacık bakıyordu. "Her seferinde ancak bu şekilde dinliyorsun beni." Hafifçe gülünce uzanıp yanağımdan makas aldı. "Hah işte şöyle, hep gül, çok daha güzel oluyorsun," dedikten sonra göz kırpıp ayağa kalktı. Tekrar omuz silkince başını iki yana salladı.

"Ay yeter! Daha fazla hamilelik hormonlarının verdiği dengesizliğine maruz kalmak istemiyor ve evime gidiyorum ben." Onu geçirmek için kapıya doğru giderken çalan telefonunu cevapladı. "Efendim Selim, efendim başımın belası! Oğlum ne istiyorsun sen benden ya? Daha günler öncesine kadar bir gün arayıp sormazdın, vazgeçince mi kıymetli oldum? Aramasana beni!"

Ülkü'nün bir yandan söylenip bir yandan sırıtmasına hayretle bakarken, bana el sallayıp asansörün kapısını açtı.

"Hadi kapat asansöre bineceğim."

"Ay nerede olduğumdan sana ne acaba?"

"Yahu üzerimdeki kıyafetin renginden sana ne?"

Kapanan asansör kapısı ardından kapıyı kapatıp içeri girdim. Bu iki delinin sonunu gerçekten merak ediyordum. Yorgunca boynumu ovalarken duş almak istedim ama o kadar hâlsiz hissediyordum ki mecalim yoktu.

"Bir sorun mu var?"

Bakışlarım Arslan'a kaydı. "Sadece duş almak istiyorum ama bunu yapamayacak kadar yorgun hissediyorum."

Bir süre düşünceli gözlerle yüzüme baktı. "Yardım edebilirim?"

"Neye yardım edebilirsin?"

Sorum üzerine elini saçlarına geçirdi. Yumuşak saçları ellerinin içinde dolanırken bir an için bunu ben yapmak istedim. "Duş almana."

Gözlerim irileşirken öylece yüzüne bakıyordum. Ayağa kalkıp yanıma geldi. İtiraz etmeme müsaade etmeden beni banyoya doğru sürüklemeye başladı.

"Ama..."

"Aması yok, sadece başını yıkayacağız."

Banyoya adım atarken, "Buna gerek yok," dedim.

Beni duymazdan gelerek, "Üstünü çıkarmana da yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Cevap vermeme fırsat bulamadan elleri tişörtümün eteklerini tutmuş, bedenimden sıyırıyordu. Otomatik olarak kollarım havaya kalktı. Arslan, iç çamaşırımla kalan bedenime düşünceli ve memnun olmuş gözlerle bakmaya başladı.

"Hamilelik gerçekten çok yakışmış, kilo sana yakışıyor."

Tükürüğüm boğazımda kalınca hafifçe öksürüp, "Kes şunu!" dedim boğulur gibi.

Önümde diz çöküp, taytımı çıkarmaya başlayınca gözlerini bana dikti. "Neyi?"Kısılı gözlerimle, "Benimle beklemediğim anlarda flörtleşmeyi!" diyerek siyah taytımın içinden uzun bacaklarımı çıkardım.

Gözlerime bakmaya devam ederek, ayağa kalkıp küvetin musluğunu açtı. Su hızla akarken bana doğru dönüp, "Güzel, seksi ve zeki bir kadınsın, Beren. Ve ben de bir erkeğim. Doğanın kanunlarına ayak uydurmaktan başka bir şey gelmiyor elimden," diyerek göz kırptı.

"Ha yani bu muamele bana özel değil, başkası olsa ona da bu şekilde yaklaşırsın?"

Bana doğru büyük bir adım atıp tam önümde durdu. Kulağıma doğru eğildiğinde nefesi kulağımın altındaki hassas noktaya çarpıyordu.

"İnan sadece sana özel. Daha önce senin gibi bir kadınla karşılaşmadım. Hem kırılgan hem kırıcı, hem nahif hem güçlü. Dengemi, her şeye rağmen bozuyorsun." Geri çekilirken sözleri ve yakınlığı bacaklarımın pelte kıvamına gelmesine, beynimin jöleleşmesine neden olmuştu. Cevap vermeme müsaade etmeden, "Hadi bakalım, küvete geç," dedi.

Sözünü dinleyip küvete girerken duyduğum sözler üzerine adımlarım aksadı. "İç çamaşırlarını da çıkarsana. Tabii benim çıkarmamı istiyorsan o başka."

"Rüyanda görürsün," deyip gözlerimi devirdim.

Çapkın bir ifadeyle sırıtmaya başladı. "Sadece rüyamda görmediğime emin olabilirsin."

Beni utandırmayı başaran sayılı insanlardandı. Kızaran yanaklarımla beraber parmağımı ona doğru kaldırdım. "Biraz daha bu şekilde konuşursan susmamak üzere ağlamaya başlarım."

Tehdidim üzerine iki elini havaya kaldırdı. "Tamam sakin ol, ağlamak yok, flörtleşmek yok."

Sözlerinden memnun kalmış bir hâlde sıcak su dolu olan küvete oturdum. Sıcak su, gerilen bedenime iyi gelirken yüzümde hafif bir gülümseme oluştu. Arslan, küvetin kenarına yasladığı kalçasıyla beraber duş başlığını alıp, uzun saçlarımı ıslatmaya başladı. Ardından raftaki Hindistan cevizi kokusuna sahip şampuanımla saçlarımı yıkamaya başladı. Elleri mucizeviydi. Kafa derime masaj yapar gibi ağır ağır yıkıyordu saçlarımı.

"Bir kadına kendini nasıl iyi hissettireceğini biliyorsun."

Kısık bir sesle güldü. "Buna sevindim."

Yüzümde acı bir gülümseme oluşmaya başladı. "Daha önce kimse saçlarımı yıkamadı. Yani beş yaşına kadar. Eskiden dadım vardı, o yıkardı beni ama canımı da acıtırdı. Ve çok söylenirdi, saçlarımı yıkamasından nefret ederdim."

Saçlarımdaki elleri bir an için duraksadı. "Peki, annen?"

Boğazımda oluşan yumru, yok olsun diye yutkundum. "Öyle bir anım yok. Ama şeyi hatırlıyorum, bir keresinde dadım saçlarımı yıkarken çok çekmişti ve bedenimi sertçe ovaladığı için beyaz, hassas olan tenimin kızarıklarla dolmasına neden olmuştu. Canımı gerçekten çok acıtmıştı. Anneme şikâyet ettim, saçlarımı onun yıkamasını istediğimi söyledim."

Saçlarımı duruladıktan sonra tekrar yıkamaya başladı. "Sonra?"

Gözümden bir damla yaş köpüklü suya damladı. "Senin için harcayacak o kadar zamanım yok, alışverişe çıkmam lazım güzel kızım, hadi şımarık bir çocuk gibi davranmayı bırak ve odana çık. Tam olarak bunları söyledi. Sustum, odama çıktım ama bir daha kimseye saçlarımı yıkatmadım."

Durulanan saçlarımda dudaklarını hissettim. Gözlerim kapanırken şefkatine sığındım ve sessizce ağlamaya başladım. Umursamamaya çalıştığım bu anılar, bir kere aklıma gelince etkisinden kurtulmam zor oluyordu. Bu yüzden her şeyi unutmuştum. Çocukluğuma dair anıları unutmaya çalışmıştım ama görünen o ki beceremediştim.

"Üzgünüm güzelim."

"Sen neden üzgünsün ki? Hem artık acıtmıyor bu anılar, eskide kaldı."

Beni kendine doğru çevirip ıslanmayı umursamadan sarıldı. Ben de ona sarıldım sıkıca. Yalnızlığı, kemiklerine kadar işleyen bir kadındım ben. Kollarında olduğum bu adam ise yalnızlığı kemiklerimden sıyıran kişiydi. Onun kollarında ağlayan ise yirmi dokuz yaşındaki hamile bir kadın değil, beş yaşındaki o küçük kız çocuğuydu.***

Sabah gözlerimi kasıklarıma giren keskin bir sancıyla açtım. Gerilen karnım, taş gibi sert olurken bir an nefes alamadığımı hissettim. Birkaç saniye süren kör edici sancı, hafiflemeye başlayınca derin bir nefes aldım. Aldatıcı sancı olabilirdi. Hafifçe yatakta doğrulup, korkudan irileşen gözlerimle odamdaki saate baktım. Henüz sabahın dokuzuydu. Odamdan dikkatli adımlarla çıktım.

"Arslan?" Cevap gelmemişti, sanırım evde yoktu. Mutfağa uğrayıp bir bardak su içtim. Boğazımdaki kuruluğu giderdikten sonra telefonumu almak için salona geçeceğim sırada, aynı sancı tekrar yokladı. Boğazımdan kopan küçük çığlığa engel olamadım.

Lanet olsun çok acıtıyordu! Sabit kalıp acının geçmesini bekledim. Biraz hafifleyince salona gitmek için kendimi zorladım. Arslan'ı aramalıydım. Telefonuma ulaşınca numarasını tıkladım, daha ikinci çalışta açmıştı telefonu.

"Beren bir sorun mu var?" O an tekrar nükseden acıyla beraber minik bir çığlık daha attım.

"Beren ne oldu?"

Acı içinde, "Sanırım, bizimki bir hafta erken gelmeye karar verdi!" dedim.

Acı biraz hafiflerken, Arslan telaş içinde konuşmaya başladı. "Ne? Nasıl yani? Tamam sakin ol, hemen geliyorum! Ambulansı arayalım!" "Hayır ambulans istemiyorum!" dedim korku dolu çıkan sesimle. Acının geçmesini beklerken, "Sen gel," diyebildim.

"Tamam bebeğim, korkma. Arabadayım, on beş dakika içinde yanında olacağım."

Sakince konuştuktan sonra telefonu kapattım. Ardından kanepeye oturup, doktorumum öğrettiği şekilde nefes alıp vermeye çalıştım. Sanki zaman durmuş da akmıyor gibiydi. Ve bu ağrı çok kötüydü. Derin nefesler almaya çalışırken iki kuvvetli sancı sonunda nihayet Arslan geldi.

Gözleri korkudan irileşmiş bir hâlde, "Geç kaldım sandım!" diye soludu. Elimi tutarken yavaşça ayağa kalktığımda sancı aralıkları sıklaşmaya başlamıştı.

Ayağa kalkınca bacaklarımın arasından sızan sıvıya baktım. "Suyum geldi!"

Korku dolu sesimin ardından Arslan, beni sakinleştirmeye çalışarak bu durumun olağan bir şey olduğunu söylüyordu. Beraber kapıya yönelirken bebek çantasını almasını tembihledim. Arabaya bindikten sonra sıklaşan sancılar yüzünden ağlamaya başlamıştım. Bu kadar zor bir şey olduğunu hiç bilemezdim. Tek tesellim ona kavuşacak olmamdı. Hastane evin yakınlarında olduğu için kısa süren yolculuk ardından arabadan indik.

Yavaş adımlarla hastaneye girdikten sonra olanları takip edemiyordum. Her şey hızla olup bitiyordu. Ama acı, o çok belirgindi. Doktorum hızlı bir kontrolün ardından rahim ağzının açıldığını ve doğumun başladığını söyledi. Üzerimi hemşire yardımıyla değişip hızla doğumhaneye alındım. Arslan da benimle beraber doğuma girmek için kısa sürede üstünü değişip yanıma geldi. Sancılar gittikçe katlanılmaz bir hâl almıştı. Bağırmaktan dolayı boğazım yanıyordu. Arslan ise sürekli beni sakinleştirecek sözler söylüyordu.

"Çok acıyor dayanamıyorum!" Ağlamaktan kısılan sesimle çaresizce gözlerine baktım. Çok yorulmuştum. Bedenimdeki her bir uzvum çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Hadi güzelim, ona kavuşmak için bunu yapmalısın, az kaldı bebeğim."

Tekrar yorgun düşen bedenimle bir çığlık atarken kan ter içinde kalmıştım. Gözlerimi, elimi tutan Arslan'a çevirdim. "Yapamıyorum, çok yoruldum. Uykum var."

Gözleri dolu dolu olmuştu. Saçlarımı okşamaya başlarken sağ gözünden bir damla yaş yanağıma damladı.

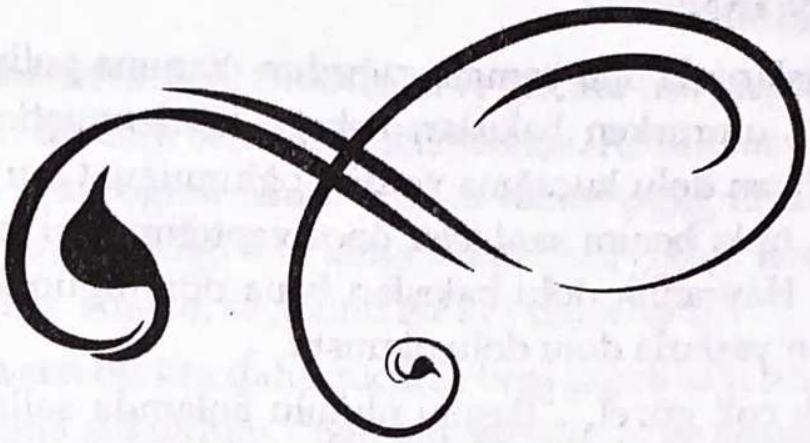
"Hadi güzelim, az kaldı."

"Beren Hanım, son bir kez daha hadi!"

"Yapamıyorum!"

"Hadi, son kez sarışın, oğlumuz için!"

Son bir çığlıkla beraber gözyaşlarım çoğalırken, gözlerim yorgunluktan kapandı. Hiçbir şey göremiyor, işitemiyordum. Her şeyi başka bir boyuttan izliyormuşum gibiydi. Bedenim, yaşadığı yoğun yorgunluğa teslim olurken, ne Arslan'ın endişeli sesini ne de doktorun talimatlarını duyuyordum.

31. BÖLÜM

"Hoş Geldin Minik Adam"

Mucizelere inanır mıydınız? Ben inanmazdım. Doğum günü pastamdaki mumları üflerken gerçekleşmeyen dileklerimi dilemekten vazgeçtiğim gün, mucizelere inanmayı bırakmıştım. Mucize denen şey, ya yoktu ya da bana uğramayacak kadar özel bir şeydi. Fakat hemşire tarafından kucağıma verilen bebeğimin yüzünü gördüğüm an, tekrar mucizelere inanmaya başladım. Kollarımdaki varlık, mucize olacak kadar olağanüstü bir şeydi çünkü. Yumulu gözleri, pembe teni, yuvarlak yüzüyle beraber mükemmellik abidem, minik hayat ışığımdı.

Boğazımda tuhaf bir düğüm oluşmuştu. Uzanıp yavaşça kavradığım bebeğimi göğsüme yasladım. Ardından burnumu yumuşak yanağına hafifçe değdirip, boynundan cennetin kokusunu soludum. Tutamadığım bir damla gözyaşım yanağımdan süzüldü. Tarifsiz kokusundan derin bir yudum daha çektim içime.

"Küçüğüm, miniğim, her şeyim... Hoş geldin minik adamım, bana hoş geldin," diye mırıldandım titreyen sesimle.

Ardından başımı kaldırıp bizi biraz şaşkınlık, biraz korku, çokça hayranlıkla izleyen Arslan'a çevirdim. Yaş dolu titreyen yeşil harelerimle yüzüne bakarken, "Çok güzel!" diye soludum.

Bakışlarımla onu yanıma çağırdım. Yanıma gelip yatağın kenarına otururken bakışları bebeğe kilitlenmişti. Yavaşça onun güven dolu kucağına verdim oğlumuzu. Onu göğsüne yasladı, tıpkı benim saniyeler önce yaptığım gibi kokusunu soludu. Hayranlık dolu bakışları bana döndüğünde gözleri akmayan yaşlarla dolu dolu olmuştu.

"Çok çok güzel..."Başımı olumlu anlamda salladım, alt dudağımı ağzıma yuvarlayıp ağlamaya devam ettim. Bizi yaşadığımız andan, odadaki hemşire çıkardı. Bebeğimle ilgili beni bilgilendirmeye başlayınca gözyaşlarımı sildim. Üç kilo sekiz yüz gram doğan oğlumuzun kilosu ve elli üç santimlik boyuyla, hemşirenin dediğine göre gayet iyi ve sağlıklıydı. Ardından bebeği nasıl besleyeceğim hakkında bilgi vermeye başladı. Arslan ile beraber, pür dikkat konuşan orta yaşlarındaki hemşireyi dinliyorduk. Arslan, bebeği yavaş hareketlerle bana verdikten sonra düğmeli geceliğimin önünü açmaya başladım. Miniğimi kucağıma alıp çıplak kalan göğsüme yanaştırdım. Kapalı gözleri ardından göğsümü aramaya başlayışını kocaman bir gülümsemeyle izliyordum.

Hemşirenin yardımıyla kısa sürede olayı kavramıştım. Oğlum önce zorlansa da emmeyi öğrenmişti. Bebeğimi besledikten sonra hemşiremiz, onu yanımdaki yatağa yatırdı ve odadan çıktı. Hâlâ varlığına inanamayan gözlerle onu inceliyordum. Yumulu gözleri ve düzenli aldığı minik solukları, uyuduğunu gösteriyordu. Başımı, yanımda sessizce oturan Arslan'ın omzuna yasladım. Yorgun göz kapaklarım kapanırken Arslan sessizce, "Çok korktum," diye fısıldadı.

Kolunu belime dolayıp, beni kendine çekerken dudaklarını saçlarıma yasladı. "Sana, size bir şey olacak diye çok korktum, Beren."

Derin soluklar alırken tutuşu sıkılaşmıştı. "Ben de." Doğumhanede, bir an öyle yorgun düşmüştüm ki başaramayacağımı sanmıştım. Ama Arslan, pes etmeme izin vermedi, her zamanki gücüyle yanımda durdu. Ellerini başımın iki yanına koyup, korkudan irileşen gözlerini gözlerime çevirip, "Şimdi

pes edemezsin sarışın! Onun sana ve gücüne ihtiyacı var, hadi bebeğim!" diyerek beni yüreklendirmişti. Ardından dünyaya gözlerini açan oğlumuzun, yüksek oktav çığlığını duymuştuk. Dünyaya geldiği için attığı sitem dolu çığlığı biraz fazla gür çıkmıştı. Arslan, saçlarımı bir kez daha öptü.

"Ama sen bir kez daha gücünle beni şaşırtmayı başardın." Sessizce ona sokuldum. "Sen olmasaydın başaramazdım sanırım."

Başını iki yana sallayıp hafifçe gülümserken, "Başarırdın, inan bana başarırdın," dedi kararlı bir şekilde.

Sonraki dakikalarda sessizce oğlumuzu izlemeye başladık. Ta ki aniden açılan kapıya kadar. Ülkü neşe dolu bir ifadeyle içeri girdi.

"Nasıl oldun, güzel anne?" diye sorarken ışık saçıyordu.

Yorgun bir gülümsemeyle ona baktım. Hayatımda hep iyi ki diyeceğim bir insandı. Elimi ona doğru uzatıp sağ elini tuttum. "Daha iyiyim ve şey..." Boşta kalan elimle mavi süslerle döşenen odayı gösterdim. "Tüm bu hazırlıklar için çok teşekkür ederim." Ülkü, ben doğuma alındıktan kısa süre sonra Selim ile beraber gelmiş, beni beklerkenki süre içinde hastane odasını süslemişti. Odayı görünce hem şaşırmış hem de çok sevinmiştim. Arslan da benim gibi Ülkü'ye teşekkür ederken omzuna yasladığım başımı kaldırdım. Hâlâ çok yorgun hissediyordum.

Ülkü, doğumdan çıktıktan sonra başıma taktığı, 'En güzel anne' yazan mavi tacı düzeltti. O sırada beşikte yatan bebeği görünce sessiz bir iç çekişle, "Bebiş gelmiş," dedi. Ardından ağlamaya başlamasını beklemiyordum doğrusu.

"Ya Beren, bu çok güzel..."Hayranlık dolu sesiyle sarf ettiği sözler üzerine başımı olumlu anlamda salladım. "Öyle çok güzel, çok masum."

Kapı açılırken Selim içeri girdi. "Selam taze anne ve taze baba."

Keyifli dolu sesle konuştuktan sonra Ülkü'ye doğru ilerledi. Kolunu beline dolayıp Ülkü ile beraber bebeği seyretmeye başladı. İrileşen gözlerimi Arslan'a çevirince neler oluyor anlamında başımı salladım. Arslan omuz silkmekle yetindi. Bakışlarım tekrar onlara döndü. Sanırım aralarındaki sorunu halletmişlerdi.

"Ya ama sen çok şekersin, Selim ben de istiyorum."

Selim irileşen gözleri ve solan teniyle, "Ne?" diye soludu.

Ülkü, ona bakıp gözlerini devirdi. "Korkma hemen şaka yaptım, hem benim çocuğum beni çok seven kocişimden olacak," deyince Selim'in öfke dolu nefes alışını gülen gözlerle izledim.

"Neyinden? Kociş ne be? Kızım ne tuhaf kelime dağarcığın var senin. Hem benimle birlikteyken başka erkekleri düşünme, kötü olur."

Ülkü ona dönüp tatlı tatlı, "Kıskandın mı?" diye sordu.

Selim homurdanıp bebeği izlemeye devam etti. Arslan'ın telefonu çalarken bakışlarımı onlardan ayırdım. Yataktan kalkıp camın kenarına doğru yürüdü. Bakışları, yağmurdan sonra güneş açan gökyüzüne dikilirken konuşmaya başladı. Her anını büyük bir dikkatle takip etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Kısaca konuştuktan sonra telefonu kapatıp bana döndü.

"Annemler birazdan burada olacaklar," deyince başımı sallayıp yatağa uzandım.

Acaba benim annemler ne zaman benim yanımda olacaklardı? Ya da esas soru, annemler hiç yanımda olacaklar mıydı? Aniden içime çöreklenen parçalı bulutlarla beraber yutkundum. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. İçimdeki melankolik duyguları görmezden gelmeye çalışarak Ülkü ve Selim'i izledim. Ülkü ile konuşup neler olduğunu öğrenmeliydim. Onların tartışmalarını izlerken, Arslan'ın dediği gibi kısa süre içinde annesi Kibar Hanım, kız kardeşi Karmen ve kızı Gökçe gelmişti.

Kibar Hanım daha önce haber vermediğimiz için bizi azarlasa da bebeği gördüğü an tüm siniri uçup gittiğinde, "Ah, aynı Arslan'ın bebekliği!" diye şakıdı.

Ben hâlâ bebeğin kime benzediğini pek kestiremediğim için şaşkınca bakmakla yetinmiştim. Dile getiremediğim sözlerimi Karmen söyledi.

"Anne daha minnacık bir şey, bence kimseye benzemiyor."

Kibar Hanım Karmen'e dönerek, "Senin kızın kime benziyor bakayım?" diye bilmiş bir edayla sordu.

Karmen omuz silkip, "Bana," dedi rahat bir tavırla.

"Peki, doğduğu gün ben ne demiştim?"Karmen dudaklarını büktü. "Ah, aynı Karmen'imin bebekliği!"

Annesi gülümsedikten sonra fazla söze gerek yok der gibi kaşlarını havalandırdı. Onların bu hâlini büyük bir keyifle izliyordum. Arslan'a benzemesini istediğim için benim açımdan bir sıkıntı yoktu. Arslan yanıma gelip yatağın yanında oturdu, yastığa dağılan saçlarımla oynamaya başladı. Yaptığı bu hareket içimi ısıtmıştı. Ona bakıp hafifçe gülümsedim. O saçlarımı okşarken oda gittikçe kalabalık bir hâle gelmişti. Arslan'ın babası da gelmiş, etrafım aile sıcaklığıyla kuşanmıştı. Ben ki, hayatım boyunca hiç bu sıcaklığı tatmamış bir insandım. Bu yüzden şaşırıp kalmıştım. O an aylar önce aldığım kararı sorguladım. Bebeği onlardan gizleyecek ve tek başıma bir hastane odasında doğum yapacaktım. Bu sıcaklığı, şefkati hiç tadamayacaktım. Bir başıma yine yalnız olacaktım. Ama buna mani olan Arslan sayesinde bir hatamdan daha dönmüştüm.

"Adı ne olacak?"

"Evet ya, bu miniğin adı ne olacak?"Karmen ve Ülkü'nün sorusu, düşüncelerimden sıyırdı beni. Omuz silktim. "Bilmem, hiç düşünmedim." Gerçekten de hiç düşünmemiştim. Tek derdim bebeğimin iyi ve sağlıklı olmasıydı. Çok şükür her iki isteğim de gerçekleşmişti.

Arslan bana dönerek, "Aklında bir isim var mı?" diye sorunca başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ya inanamıyorum size! Nasıl düşünmezsiniz?"

Ülkü'nün sözleri üzerine, "Daha önemli sorunlarımız vardı," diye sessizce söylendim.

"Sami olsun mu? Babamın adı." Kibar Hanım'ın önerisine Arslan, başını hızla iki yana sallayarak karşı çıktı.

"Dedemin ismini oğluma koymayacağım anne, unut bunu."

"Ay koyma, inatçı oğlan."

Kibar Hanım sözünü bitirirken Karmen, "Buldum!" diye bağırdı.

Bakışlar ona dönerken ela gözlerini kırpıştırdı. "Arslan ve Beren'i karıştıralım. Aren olsun."

Önerisini düşünürken, "Bilemedim ki," diye mırıldandım.

Telefonuna bakan Ülkü bakışlarını bana dikti. "Anlamı da çok güzel, kum taneleri demek."

Arslan ile aynı anda düşünceli ses tonumuzla, "Güzelmiş," diye mırıldandık.

"Evet evet, çok güzel!"

El çırparak konuşan Ülkü'nün ardından, herkes kendince bir şeyler söylemeye başladı. En son Gökçe'nin kendi bebeğine koyduğu Zeytin ismini önermesi üzerine, isim mevzusu Arslan tarafından kapatıldı. Yorgun bir gülümsemeyle onları izlerken, Kibar Hanım yanıma geldi. Yeni doğan bebekle ilgili bilgilendirme yaparak, sütümün bol olması için türlü türlü yiyecekler önerdi. Şaşkınlık ve dikkatle onu dinlerken, hastanede olacağımız süre içinde süt yapan yemekleri yapıp dolabı dolduracağını da ekledi. En son olarak yanağımı öpüp sıkıca sarıldıktan sonra, "Kendine, bebeğine ve oğluma iyi bak, güzel kızım," diyerek geri çekildi.

Titreyen çenemi engellemek için dişlerimi kenetledim. Arslan'ın babasının da alnımı öpüp, "Hoşça kal güzel gelinim, canım kızım," demesi bendeki ipleri koparmıştı.

Ağlamamak için tüm gücümü kullanarak, tırnaklarımı avucuma batırırken herkes yavaş yavaş gitmeye başladı. Yatağıma kıvrılıp dolan gözlerimi yumdum. Uyumaya çalışsam da asıl yapmak istediğim, yüzümü yastığa gömüp ağlamaktı. Yanımda olmayan anneme, beni doğru düzgün sevmeyi beceremeyen babama, kaybolan kimsesiz çocukluğuma... Her şeye ağlamak istedim. Dişlerimi daha sıkı kenetledim, çenem ağrımaya başlamıştı. Annem aramamıştı bile, nasıl olduğumu dahi umursamıyordu. Canım yanıyordu. Kalbim kimsesiz kalmaktan dolayı bükülmüştü.

O sırada Arslan'ın ellerini saçlarımda hissettim. "Neyin var?" Konuşursam susmamak üzere ağlardım. Bu yüzden bir şey yok dercesine başımı iki yana sallarken alnımda dudaklarını hissettim.

"Neyin var, sarışın?"

Ayakta durması için kendimi paraladığım yelkenlerim hızla suya çakıldı. Gözümdeki bir damla yaş firar etti. Firar eden damlayı takip eden diğer gözyaşı taneleri özgürlüğe kucak açtı. İçli içli ağlamaya başladım. Kapalı göz kapaklarımın üzerinde sıcak dudaklarını hissederken, elini sırtıma yerleştirip yavaşça okşadı. Gözyaşlarımı öperken titreyen dudaklarımı araladım.

"Gelmediler, aramadılar. Beni hiç ama hiç umursamıyorlar."

Sözlerimin ardından hıçkırıklara boğulup kollarımı boynuna doladım. Yüzünü boynuma gömerken konuşmaya devam ettim. "Beni hiç sevmiyorlar."

Ağladığım için boğuk çıkan sesimle konuşmaya çalışırken kollarını, hıçkırıklarım yüzünden sarsılan bedenime doladı. "Niye hiç sevmediler beni? O kadar mı kötüyüm? Hiç mi sevilmeyi, merak edilmeyi hak etmiyorum ben?"Tekrar hıçkı-

rıklara boğuldum. Arslan geri çekilip, yüzümü avuçlarının arasına alarak gözlerime baktı. Sıcak avuçları gözyaşlarımı silerken, "Bana bak," dedi yumuşak çıkan sesiyle. "Sen sevilmeyi hak eden mükemmel bir kadınsın. Bu durumun seninle alakası yok. Onlar sadece umursamaz, tek çocuklarını bile sevmeyi beceremeyen insanlar. Bu yüzden kendini sakın suçlama, Beren."

"Neden peki? Niye? Böyle bir günde bile beni aramadılar. Belki doğum kötü geçti, belki bebeğime bir şey oldu, belki de ben öldüm!"

Acılı çıkan sesimin ardından, Arslan hızla beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Konuşma böyle, ikiniz de iyisiniz."

Beni içine sokarcasına sarılmıştı, kanayan yaralarımı durdurmak ister gibi. "Ama onlar bunu bilmiyorlar, nasıl olduğumdan haberleri yok. Ölüp kalmam onların zerre kadar umurlarında değil. Annem bile sevmiyor beni. Oysa ne çok uğraştım beni sevsinler diye."

Geri çekilip üzgün bakan yüzüne baktım. "Anneme benzemeye çalıştım, öyle yaparsam beni sever sandım. Kendi kişiliğimi bile unuttum ben. Yeterli olmadı, hiçbiri yetmedi. Arslan canımı acıtıyor, beni sevmemeleri canımı acıtıyor. İçimde hâlâ onların sevgisine muhtaç olan küçük bir kız var. Hiçbir sevgi onların yerini tutmuyor. O kız hep ağlıyor, eskiden bastırdığım sesi şimdilerde susmuyor." Alnımı göğsüne yasladım. "O kız sussun istiyorum, onlara ihtiyaç duymasın istiyorum."

Elini çeneme yerleştirip, yüzümü kaldırarak gözlerime baktı. Öyle derin, öyle anlayışlı bakıyordu ki güzel gözleri... "Ağlama, lütfen ağlama..." Yüzü yüzüme doğru yanaşırken nefesi dudaklarımı yalıyordu. Saniyeler içinde dudakları dudaklarıma kapanırken gözlerimi yumdum. Tutkudan uzak öpüşüne kendimi bıraktım. Elleri yüzümdeki yaşları silerken usul usul öptü beni. Kesilen deriye yapılan ilk müdahale gibiydi öpüşü. Sakinleştiriyor, acıyı unutturuyor, en mühim

olanı iyileştiriyordu. Dili dudaklarımdan içeri sızarken gözyaşlarımın tuzlu tadını aldım. Öpüşü derinleşirken dişlerinin arasına sıkıştırdığı alt dudağımı hafifçe çekti. Ardından yumuşak dudaklarını dudaklarıma sürttü.

"Bir gün susacak o küçük, sevgiye muhtaç kız çocuğu, sen yeter ki ağlama."

Geri çekilip beni göğsüne yasladı. Saçlarımı okşarken ara sıra öpücükler kondurdu. Kucağında sakinleşirken, gözlerim kapandığında içimden sessizce dua ettim. Geçici olan bu sıcaklığın ebedi olması için...

Kedi miyavlamasına benzer bir sesi duyunca bütün gece yaptığım gibi hızla gözlerimi açarken, "Bebeğim!" diye soludum.

Bakışlarım bebeği kucaklayan Arslan'a kaydı. "Acıktı sanırım, minik obur."

Kocaman gülümseyip onu kucağıma verdi. Ağlaması göğsüme kavuşana kadar sürdü. Yemeğine kavuştuğu gibi miyavlaması durmuştu. İçimi ısıtan bu hâllerine hayran hayran baktım. Kısa süre içinde doymuş ve tekrar uyumuştu.

"Yine uyudu."

Sessizce mırıldanıp Arslan'a bakarken, "Saati dolmadan uyanır yine," deyince sessizce kıkırdadım.

Arslan elini uzatıp yanağımı okşarken, "Hep böyle gül, olur mu?" dedi ciddiyetle.

Yüzüm kızarırken, "Dün biraz hassastım, hep hormonlar yüzünden," diyerek işi şakaya vurmaya çalıştım.Arslan ne yapmaya çalıştığımı anlayınca, bana ayak uydurarak gülümsedi. "Aslında Karmen'i gördüğüm için pek yadırgamıyorum. Sırf Alaz zayıf bir hemşireye gülümseyip, teşekkür ettiği için iki saat boyunca ağlamıştı."

Şaşkınlıkla gözlerim açılırken gülmeye başladım. "Ciddi olamazsın?"

Sırıtıp başını iki yana salladı. "Zavallı Alaz, bayağı çekti ondan."

"Öyle görünüyor."

Arslan'ın yardımıyla uyuyan bebeğimizi beşiğe koyduğumuz sırada doktorum Sıla Hanım geldi. Rutin kontrollerimizin ardından, taburcu olmamızda hiçbir sakınca olmadığını söyledi. Bir saatin ardından hastaneden çıkmak için hazırdık. Arslan bebeği kucağına aldıktan sonra elimi tuttu. Tuhaf bir boşluk oluşan bedenimle yürümeye başladım. Bebeğimin yokluğu fazlasıyla hissediliyordu. Kendimi çok hafif hissediyordum. Arabaya binince, Arslan bebeği kucağıma verip, sürücü koltuğuna geçerek düşük bir hızla arabayı kullanmaya başladı. Araba yolculuğu sürecinde, miniğimi izlediğim için yolun nasıl geçtiğini anlamamıştım. Küçük burnunu, iri çekik gözlerini, büzülü dudaklarını, yüzünün her parçasını zihnime kazıdım. Oğlum çok güzeldi. Benim için dünyadaki en güzel varlıktı. Sanırım tüm anneler için bu böyleydi. Eğilip tarifsiz kokusunu içime çektim. Ne bu kokuyu solumaya ne de bu güzelliği seyretmeye sanırım hiç doyamayacaktım.

"Geldik."

Arslan'ın sesi üzerine içinde bulunduğum andan sıyrıldım. Arabadan inip bana yardım ettikten sonra beraber eve girdik. İki kişi olarak çıktığımız bu eve, üç kişilik minik bir aile olarak dönmek fazlasıyla farklı bir duyguydu.

"Bir şeyler yemek ister misin?"

"Yok, kahvaltımı sıkı yaptım, hâlâ tokum." Beraber yatak odasına gidip ilk aylar için odamıza aldığımız küçük beşiğe bıraktım bebeğimi.

"Ben bir duş alayım."

Yüzündeki muzip bir ifadeyle, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Gülmemek için çabalarken, "Hayır," diyerek banyoya girdim.

Flört eden hâlleri, ayrı bir tatlıydı bu adamın. Ayakta aldığım kısa, sıcak duşun ardından bornozumu giyinip banyodan çıktım. Duş çok iyi gelmişti. Yatak odasına gireceğim sırada gördüğüm manzara adımlarımı aksattı. Arslan kucağına aldığı bebeğimizi odada gezdiriyor ve rahatlatan güzel ses tonuyla onunla konuşuyordu. Bebeğimiz koca cüssesinde minicik kalmıştı.

"Benim tekdüze bir hayatım vardı, minik obur. Ama senin annen hayatıma girip kurduğum düzeni fırtına gibi bozdu. Alaşağı etti, sen de ona yardım ettin tabii. Duygularımı hep sınırda yaşardım ben ama sizden sonra tüm hislerim doruklara çıktı. İzinsiz girdiğiniz hayatımın başrolü oldunuz." Sözlerinin ardından eğilip boynunu kokladı. Ama minik obur acıkmış olmalıydı ki yine kedi gibi miyavlamaya başladı. Arslan'ın sözleri üzerine dolan gözlerimi kırpıştırıp odaya girdim.

"Sanırım birileri acıkmış."

Arslan'ın yanına yürüyüp, bebeğimi kucaklayarak, yatağa oturup karnını doyurdum. Sırtına masaj yapıp gazını çıkarmasını sağladıktan sonra Arslan'a bakarak, "Aren Doruk'u alır mısın?" diye sordum.

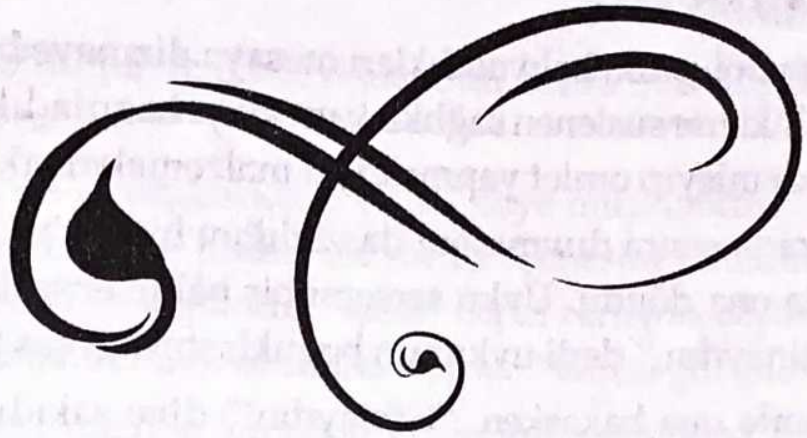
Arslan kaşlarını kaldırıp, "Aren Doruk mu? İsim konuldu sanırım," dedi.

Hafif bir gülümsemeyle başımı salladım. "Aren ismini çok sevdim. Hayatı doruklarında yaşamamızı sağladığı için de yanına Doruk güzel olur diye düşündüm, senin için de bir mahsuru yoksa tabii."

Başını iki yana salladı. "Hiçbir mahsuru yok, sarışın. Ben de iki ismi sevdim."

Arslan bebeğimizi benden aldıktan sonra kulağına eğildi. "Minik adam senin adın, Aren Doruk olacak." Kulağına art arda üç defa adını fısıldadı.

İkisini mutlulukla izledim, yalnızlığımın bitişine seyirci oldum. Mütemadiyen süreceğini düşündüğüm yalnızlığım, hayatıma giren bu muhteşem iki erkekle beraber sona ermişti. Bundan sonra hayat bana neler getirirdi bilmiyordum ama artık asla yalnız olmayacaktım. Yalnızlığım uçsuz bucaksız derinliğe sahip olan izbe kuyuda, bir daha gün yüzüne çıkmamak üzere hapsolmuştu.

32. BÖLÜM

"En Sevdiğim Doğrum"

Kaç saattir uyuduğumdan bihaber şekilde aniden uyandım. Aren'i unutmuştum. Yanıma baktığımda yatak boştu. Hızla doğrulup beşiğe baktım ama o da boştu. Kafam karışmış bir vaziyette yataktan kalkıp, koridorda yürürken bebek odasının açık kapısının önünden geçtim. Kısa bir an gözüm odaya takılırken, tekrar geriye doğru yürüyüp açık olan kapıdan içeri girdim. Gördüğüm manzara, yaşadığım ani korkuyu kovmuş, yüzümde koca bir gülümseme oluşturmuştu. Arslan, odadaki mavi kanepeye uzanır gibi oturmuş, göğsünde uyuttuğu Aren ile beraber uyuyordu. Bu manzara beni derinden etkilerken, parmak uçlarımın üstünde yürüyerek onlara doğru yanaştım. Öyle güzel, öyle tarifsizlerdi ki bir an nefes alamadım.

Gece boyu bizi uyutmayan miniğimin, babasının göğsünde bu denli derin uyuması ise şaşılacak şeydi. Acaba ne ara uyanıp buraya gelmişlerdi? Uykusuzluktan bitap düştüğüm için onları göremeyecek kadar derin bir uykuya dalmış olmalıydım. Güzel görüntülerini içime çekerken, bu anı ölümsüzleştirmek için odamdaki telefonu almaya gittim. Ardından tekrar sessizce yanlarına yanaşıp fotoğraflarını çektim. Daha sonra odayı terk edip mutfağa indim. İkisi de uyumuşken güzel bir kahvaltı hazırlamak istiyordum. Çay suyunu koyduk-

tan sonra dolaptaki kahvaltılıkları masaya dizmeye başladım. Bol yeşilliklerle süslenen sağlıklı kahvaltıyı hazırladıktan sonra, çayı demleyip omlet yapmak için malzemeleri çıkardım.

O sırada sesini duymasam da varlığını hissettim. Bakışlarım hızla ona döndü. Uyku sersemi bir hâlde ensesini kaşırken, "Günaydın," dedi uykunun boğuklaştırdığı ses tonuyla.

Özlemle ona bakarken, "Günaydın!" diye şakıdım. Eğer işler daha farklı olsaydı -biz tam anlamıyla mutlu bir aile olsaydık- yanına gider, ona sıkıca sarılıp sakallarla süslenen yanağını öperdim. Ama aramızdaki belirsizlik elimi kolumu bağlıyordu. Ona sadece özlemle bakabiliyordum. Yaklaşık üç hafta önce gerçekleşen doğumun ardından eskisi gibi olmasak da daha iyi bir hâldeydik ama zamanımız azalıyordu. Ona doğumdan bir ay sonra boşanma davasını açacağımı söylemiştim. O da kabul etmişti ama o günün ardından bir daha bu konuyu konuşmamak üzere kapatmıştık. Sanki konuşmazsak hiçbir şey olmayacak gibiydi ama olacaktı. Kötü şeyler olacaktı. Kısa sürede alışıp kaybetmek istemediğim bu aileyi, yine kendi hatalarım yüzünden kaybedecektim. Kaybetmemek için bu sefer uğraş vermeyecek, hayatın bana getirdikleriyle yetinecektim. Hem bu kaybedişin ardından elimden hiç gitmeyecek, her şey bittikten sonra hep benimle kalacak anılarım vardı benim. Onlar bana yeterdi...Dalgın bakışlarımı kaçırıp, omlet yapmak için yumurtaları geniş bir kâsenin içine kırarak çırpmaya başladım.

"Ne zaman uyandın?" Dolan gözlerimi tavana dikip, gözyaşlarımı geri gönderdikten sonra Arslan'ın sorusunu cevaplamak için boğazımı temizledim.

"Yarım saat olmadı, ikinizi yatakta görmeyince bir an korktum. Daha sonra başka odada uyur vaziyette görünce rahatladım ve fırsattan istifade kahvaltı hazırlamaya başladım."

Hazırladığım omleti tavaya boşaltırken ensemde aniden hissettiğim nefesi tüylerimi ürpertti. Bir an tabağı düşürecek gibi olmuştum heyecandan."Aren sabah erkenden uyandı.

Yorgun olduğun için ben ilgilendim, sonra uyumuşuz. Omlet mi yapıyorsun?"

Derince yutkunurken, "Hıhı," diye mırıldandım. Yakınlığı sersemlememe neden oluyordu. Çenesini omzuma yaslayınca gözlerim kapandı. *Yapma! Geçici varlığına alıştırma beni! Tatlı yalanlarına kanmama neden olma...*"Güzel görünüyor."

Sözleri üzerine kapanan gözlerimi açtım ama tüm bedenim bedeninden yayılan sıcaklık yüzünden uyuşmuş bir hâldeydi. "Hı?"Kısık sesle güldü. Bir eli belime çıkarken, "Güzel görünüyor," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

Beni bu yakınlaşmadan kurtaran, mutfakta aniden duyulan bebek sesiydi. "Aren ağlıyor!" Ocağın altını kapattıktan sonra mutfaktan kaçar adımlarla çıkıp, bebek odasına doğru gitmek için merdivenleri tırmandım. Aren'i kucağıma alırken derin bir nefes aldım. Tüm uzuvlarım kontrolsüz bir şekilde çalıştığı için sersemlemiş bir hâldeydim. Bebeğimi göğsüme yaslayıp rahatlatan kokusunu içime çektim. Akabinde odadaki kanepeye oturup, karnını doyururken, aklımdaki tüm düşünceler buhar olup uçtu. Güzel yavrumun yüzünü izlerken hep böyle oluyordu, tuhaf bir his sarıyordu beni. Parmağımı minik avucunun içine bıraktım. Elimi sıkıca tutarken kısık sesle, "Güzel oğlum, her şeyim..." diye mırıldandım.

Eğilip dudaklarımı alnına sürdüm, kokusunu soludum. Kısa süre içinde karnı doyarken, yatağına bırakıp uyumasını bekledim. Gece uyumak yerine gündüz uykusunu tercih ediyordu, miniğim. Kısa sürede uyuyunca, hafifçe eğilip düzenli nefes alışverişini dinledim. Bu kadar ufak nefeslerinin hissettirdiği huzurun boyutu, tarif edemeyeceğim bir büyüklükteydi. Beni yaşadığım andan guruldayan karnım çıkardı. Doğrulup sessizce odadan çıktım. Aynı sessizlikle aşağı inince Arslan'ın telefonda konuştuğunu gördüm. Yanına varana kadar telefonunu kapatmıştı. Hızla çayından bir yudum alırken ayaklandı.

"Bir saat içindeki terapiye yetişmem gerek, ben çıkıyorum."

"Tamam." Hazırladığım kahvaltıyı beraber yapamamak canımı sıksa da görmezden geldim. Sonuçta işi gücü olan bir adamdı, öncelikleri vardı. Arslan üstünü değiştirmek için hızla yukarı çıkarken, ben de soğumuş omletimi yiyip hamilelik sürecinde hasret kaldığım çayımı içmeye başladım. Ufak lokmalarla bir şeyler atıştırdıktan sonra çayımı alıp salona geçtim. O sırada merdivenlerden inen Arslan'ın görüntüsü, bir an için nefesimi sekteye uğrattı. Üstünde beyaz bir tişört, düğmeleri açık bırakılmış kot gömlek ve siyah kotuyla gözlere şenlikti. Saçlarını rastgele düzeltişini izlerken, tenine karışan parfüm kokusunu soludum. Onu baştan aşağı incelerken gözlerim kısılmış, kaşlarım çatılmıştı.

"Neden öyle dikkatli bakıyorsun?"

Sesini duyunca bakışlarım gözlerine çıktı. "Efendim?"

"Diyorum ki, neden bu kadar dikkatli bakıyorsun?"

Sorusu üzerine sözcükler dudaklarımdan benim bağımsızlığımda dökülmeye başladı. "Kliniğe gitmek için bu kadar hazırlanmanın nedenini merak ettim."

Kollarımı önümde bağlayıp memnuniyetsiz dolu gözlerle ona bakmaya devam ettim. Arslan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmış, tabiri caizse şaşkınca yüzüme bakıyordu.

"Anlamadım?"

"Tabii işine gelmeyince anlamaman gayet normal."

Gözlerimi devirerek sarf ettim sözlerimi. Aklımda belirmeye başlayan türlü senaryolar ise hızla huzurumu bozmaya başlamıştı. Acaba sekreteri ya da hastası için miydi bu hazırlık? Bari boşanmamızı bekleseydi, tabii erkek sonuçta, ne demeye beklesin ki?"Yeter! Kafanda neler kuruyorsun bilmiyorum ama son ver şuna. Bunu sana kaçıncı kez söylediğimi bilmiyorum ama hayatımda sadece bir kadın var. Kıskanç, hafif çatlak, inatçı, zeki, güzel bir kadın ve aramızda ne olursa olsun onu aldatmam."

Gözlerim dolu dolu oldu. "O zaman ben hiç girmeyeyim aranıza." Tam arkamı dönmüşken, kolumu tutup kendine doğru çekti beni. Nefesi kulağımın altındaki hassas noktaya çarparken, her sözcüğünün içimi nasıl titrettiğini bilmeden konuşmaya başladı.

"Aptal, aptal sarışın. Sen böyle değildin önceden, hamilelik sonrası sendromu sana hiç yaramadı anlaşılan." Beni yavaşça kendine doğru çevirdi. "O kadın sensin güzellik, aramızda ne olursa olsun, şu an senden başka bir kadına yer yok hayatımda."

Yumuşak bir ifadeyle yüzüme bakıyor, kullandığı sakin ses tonuyla beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Eh, beceremediğini söyleyemezdim.

"Ben her gün bu şekilde giderim işe. Önce kendime sonra hastalarıma duyduğum saygıdan dolayı. Şimdi kafanda kurmayı bırak, olur mu?"

Haklıydı. Arslan her zaman bakımlı, hoş görünümlü ve düzenli bir adam olmuştu. Yaşadığım utançla gözlerimi sıkıca yumup alnımı omzuna vurmaya başladım.

"Bu ben değilim. Özür dilerim, bana ne oluyor bilmiyorum. Sanki içime, sürekli ağlamak isteyen kuşkucu bir cadı kaçmış gibi."

Elini sırtıma yerleştirip hafifçe sarıldı. "Cadı konusunda seninle hemfikiriz."

Alaycı ses tonu üzerine gülmeye başlarken, geri çekilip mahcup bir ifadeyle yüzüne baktım. "Benim yüzümden işe geç kalma lütfen."

Hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı, ardından beklemediğim bir anda eğilip yanağımı öptü. "Kaçtım ben, kıskanç cadı."

Sözlerinin ardından hızlı hareketlerle evi terk etti. Kendime kızarken evi toplamaya başladım. Odanın penceresini açıp nemli havayı içeri buyur ettim. Haziran mevsimi geldiği için havalar iyice ısınmıştı. Tam sevdiğim gibiydi. Ardından

ağlamaya başlayan bebeğimin sesini duyunca hızlı adımlarla yanına gittim.

"Uyandın mı minik adam? Gel bakalım buraya."

Onu kucağıma alırken dört gündür banyo yapmadığı aklıma geldi. Bu yüzden minik bedenini yıkamak için banyoya götürdüm. Kibar Hanım'ın öğrettiği gibi nazik hareketlerle onu yıkarken, yüzümde koca bir gülümseme oluşmuştu.

Daha üç haftalıktı ama suyu seviyordu. Ağlamadan ufak iç çekişleriyle sakin sakin duruyordu. Beyaz teni tatlı bir kızıllığa dönüşürken yumulu, henüz rengi belli olmayan gözlerini kırpıştırıyordu. Hâlâ acemi olduğum için onu yıkarken benim de üstüm ıslanmıştı. Bu hâlimize kıkırdamadan duramadım. Ardından yıkama işlemi bitince minik bedenini, beyaz yumuşak havluya sardıktan sonra yatak odasına geçtik. Kokusunu soluya soluya yürüyordum. Dünya üzerindeki en güzel ve tarifsiz koku bu olmalıydı. Kokusunu her içime çektiğimde dolan gözlerime ise sanırım bir süre daha engel olamayacaktım. Onu yatağa uzandırıp yavaşça mavi beyaz renklerindeki kıyafetlerini giydirmeye başladım. Topuz yaptığım saçlarımdan dökülen tutamlarını, kulağımın arkasına iteledim. Askılı tişörtümün omzumdan düşen ince askısını düzeltip güzel oğluma baktım. Onu izlemeye daldığım sırada çalan kapı sesi, beni büyülendiğim bu andan sıyırdı.

Onu kendi yatağına yerleştirdikten sonra kapıya bakmak için aşağı kata indim. Saçlarımı bile düzeltmeye fırsat bulamadan dağınık bir hâlde kapıyı açtım. Kapının ardındaki kişiyi görünce, ona şaşkın gözlerle bakmaktan alıkoyamadım kendimi.

"Faruk? Seni beklemiyordum!"

Üzerimdeki şaşkınlıktan kurtulunca kapıyı açıp, "İçeri gel lütfen," diyebildim.

Hafifçe gülümsedi. "Doğum yaptığını öğrenince sizi görmek istedim."

Beraber içeri geçerken sarf ettiği sözlerine gülümsedim. Samimiyetle bakan koyu kahverengi gözlerine bakarken aniden, "Sen iyi birisin," dedim.

Bakışlarını kaçırdı. Sözlerim onu utandırmıştı sanırım ama gerçekten de öyleydi. Alanya'ya ilk taşındığım sıralar onun da annesinin de bana çok yardımı dokunmuştu."Şey nasılsın? Daha doğrusu nasılsınız?"

Kanepeye oturduktan sonra ona döndüm. "İyiyim, iyiyiz. Her şey belki de ilk defa bu kadar yolunda diyebilirim."

Bakışları ellerine kaydı. "Senin adına sevindim."

Tuhaf bir sessizlik oluşurken, "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki, umarım uyumamıştır." Ayağa kalkıp, "Haydi gel benimle," dedim.

Beraber üst kattaki yatak odasına girdik. Aren yumulu gözlerini kapamış, huzur dolu bir ifadeyle uyuyordu. Faruk hayranlık dolu gözlerle ona bakmaya başladı.

"Çok güzel..."Dişlerimin görünmesine sebep olan bir gülümsemeyle, "Öyle, çok güzel," diye mırıldandım.

Faruk sessizce bir süre daha onu izledikten sonra bakışları bana döndü. Ne düşündüğünü anlayamadığım bakışlarla bakıyordu.

"Mutlu musun?" Çatılan kaşlarımla, "Evet," diye yanıtladım garip sorusunu. Bana doğru yürüyüp ellerimi tuttu. Şaşkınca ona bakarken ani hareketine tepki bile verememiştim.

"Bak, hiçbir şeye mecbur değilsin. Tek sözüne bakar bu sahte düzeni bozmak. Mutlu değilsen eğer, bunu benden gizleme Beren, inan elimden gelen her şeyi yaparım."

"Ben mutluyum, Faruk."

Elini yanağımın üzerine koydu. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin, ben seni yargılamam. Sadece yanında olurum."

Yanağımı çekip yüzümü avucundan kurtardım. "Ben biliyorum ama inan bunu gerektirecek bir durum yok ortada."

Yüzü sert bir ifadeye bürünürken, "Bebek için mi?" diye sordu aniden.

Kaşlarım havalanırken şaşkınlıkla, "Ne?" diye soludum. "Tüm yaptıkların, onun babasız büyümemesi için mi?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Faruk..." "Bak, ben seni her türlü severim, sana destek olurum, ona baba olurum. Hiçbir şeye mecbur değilsin, sadece evet de. Kaçarız buradan, onun gerçek babası olurum. Her şeyi düşündüm. Ben seni her hâlinle severim, Beren." Gözlerim duyduğum sözlerden ötürü irice açılırken, "Faruk, sen neler söylüyorsun?" diye şaşkınlıkla soludum.

"Seni bu evliliğe ben ikna ettim, şimdi ben çıkarmak istiyorum. Gel benimle."

Her şey o sırada oldu. Eve ne zaman geldiğini bilmediğim Arslan, fırtına gibi odaya girdi. Ben daha onun odaya girişini kavrayamazken, Faruk'u sertçe iteleyip yumruğunu suratına indirdi.

"Ne diyorsun lan sen piç!"

Şaşkınlık dolu bir çığlık atarken elimle ağzımı kapattım. Daha Faruk ilk yumruğun şokunu atamazken, yediği ikinci kuvvetli yumruk koca cüssesini yere sermişti. Hızını alamayan Arslan, yumruklarına devam etti. Şaşkınlıktan kurtulan hâlimle öne doğru atıldım.

Arslan'ın kolunu tutup, "Arslan dur lütfen! Ne yapıyorsun?" diye bağırmaya başladım.

Elimden kurtulup beni duymazdan gelerek öfkeli yumruklarına devam etti. Şoku atlatan Faruk, toparlanıp ona karşılık verince, korkudan ne yapacağımı bilmez bir hâldeydim. Onları durdurmaya yönelik sarf ettiğim çaba bir işe yaramıyor, sözlerimi duymuyorlardı. En son Aren'in kuvvetli ağlaması üzerine bende ipler kopmuştu.

"Yeter! Çıkın odadan hemen!"İkisi de nihayet durduktan sonra, surat ifademdeki salt öfkeyi görmüş olacaklardı ki durdular. Onlara sırtımı dönüp Aren'i kucakladım. Bebeğimi göğsüme bastırıp, sakinleştirmek için ninniler mırıldanırken aslında sinirden kuduruyordum. Nasıl böyle bir şey yapabilirlerdi, aklım almıyordu. Kocaman iki adam, çocuk gibi bebeğe aldırmadan dövüşmüştü! Olacak şey değildi! Aren kısa süre içinde sakinleşirken, onu yatağına bırakıp odadan çıktım.

"Seni bir daha karımın ve çocuğumun yanında görmeyeceğim! Şimdi defol evimden!"

"Buna sen karar veremezsin!"

Aşağı inince Arslan ile Faruk'un hararetli konuşmalarına şahit oldum. Titreyen ellerimle saçımı geriye attıktan sonra derin bir nefes aldım.

"Faruk gider misin lütfen?"

İkisinin de gözleri bana döndü. "Beren bak..."

Elimi kaldırıp Faruk'un sözlerini yarıda kestim. "Faruk lütfen."

İki elini havaya kaldırdı. "Tamam, öyle olsun ama teklifim her daim geçerli."

Ardından odadan çıkıp evi terk etti. Arslan ise sinirle odayı dolaşmaya başlamış, söylenmeye devam ediyordu.

"Adama bak, evime gelmiş benim karıma ilanı aşk ediyor, benim çocuğuma babalık yapmak istediğini söylüyor!"

Kollarımı önümde bağladım. "Arslan, sakin ol lütfen."

Boynundaki damarlar belirginleşmiş, yüzü yaşadığı öfkeden dolayı kararmıştı. "Sakin falan olmuyorum! Kim lan o! Ne hakla sana benim evimde, bizim yatak odamızda böyle bir teklif yapar?" Kıskanç bir koca gibi konuşunca ben de onun gibi bağırmaya başladım. "Sen kimsin peki? Ben söyleyeyim mi boşanacağım kocam! Yaptığım bir hatadan dolayı evlenmek zorunda kaldığım kocam!"

Gözlerinden ateşler çıkarken kasılan çenesi dişlerini sıktığını gösteriyordu. Hızlı adımlarla bana doğru geldi. Sertçe kollarımı tutup beni kendine doğru çekti.

"Her ne halt olduysa oldu! O çocuğun babası benim ve sen benim karımsın!"

Çenemi havaya kaldırıp, "Boşanacağın karın!" dedim sert bir şekilde. Kollarımı bırakıp sıkkınca saçlarını çekiştirdi.

"Doğum oldu, üzerinden belli bir süre de geçti, zamanı geldi. Boşanmamız gerekiyor. Sana söz verdiğim gibi davayı açacağım."

"Beren, bak ben..."Elimi kaldırıp, "Açıklama yapmak zorunda değilsin," diyerek ona doğru yanaştım. Gözlerim güzel yüzünde dolandı. Sağ gözünün altı morarmaya başlamıştı. Yüzünü bu hâlde görmek canımı acıttı. İçimde aniden çağlayan kuvvetli duygular, hissettiğim tüm öfkeyi silip süpürdü. Sadece ona dair hissettiğim umutsuz aşkım kaldı. Kendimi durdurmadan yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Acıyor mu?" Yüzünü avucumun içine yaslayıp başını iki yana doğru salladı. "Hayır." "Beren bu durum çok saçma, böyle olmamalıydı."

Gözlerine bakıp kendiyle verdiği savaşa tanıklık ettim. İşin içinden nasıl çıkacağını bilmiyor, bocalıyordu. Bir yanı beni affetmek, tüm olanları unutmak istiyordu ama bir yanı... Bir yanı hiçbir şeyi unutmayacak gibi bakıyordu. Ben hayatında olduğum süre boyunca sürecek olan, bu çelişki girdabının içinde bırakamazdım onu.

"Sen bana çok şey verdin, Arslan. Tahmin edemeyeceğin kadar çok şey... Şimdi daha fazlasını isteyemem senden. Bu bencillik olur ve ben bencilliğe dair bütün kotalarımı doldurdum. Şimdi seni mahkûm ettiğim bu hayattan azat ediyorum."

Elleri, tıpkı benim yaptığım gibi yüzümü buldu. "Belki istemiyorumdur."

Hafifçe gülümsedim. Acı dolu bir gülümsemeydi bu. Biraz da kabulleniş... "İstiyorsun, kimse bu hatalar silsilesinin getirdiği hayata bağlı kalmak istemez. Ben sana çok teşekkür ederim. Kısa süre içinde öyle çok şey verdin ki bana..."Gözlerim dolduğu için sesim kısık çıkıyordu. "Yuvam, ailem, bebeğim oldu. Sen bana çok şey verdin Arslan, çok şey. Hayal bile edemeyeceğim mutluluklar yaşattın. Mutluluğun adına bile yabancı olan bana... Ne kadar teşekkür etsem az kalır, yetersiz kalır." Dudaklarımı çenesine yaslayıp gözlerimi yumdum. "Ben bu yaşadıklarımı inan bana hayal bile edemezdim ama şimdi bu rüyanın bitmesi gerekiyor. Sana daha fazla zarar vermemem için bitmesi gerekiyor."

Dudağının çizgisine minik bir öpücük kondurup geri çekildim. Ardından ellerimi yüzünden çekip arkamı döndüm. Yüreğim de aynı anda alevlenen yangınlarda yanmaya başladı. Bedenim kor ateşler içinde kavruldu. Merdivenlerden çıkarken ardımdan kısık sesle seslense de durmadım. Bitecek bu masala, daha fazla kapılmamam gerekiyordu. Odama çıkıp butiğin avukatı Sibel Hanım'ı arayıp beklemeye başladım.

"Alo Sibel? Merhaba."

"Merhaba Beren Hanım, nasılsınız?"

Berbat bir hâlde. "İyiyim, senden bir şey rica edeceğim. Tanıdığın bir boşanma avukatı var mı?"

"Evet, neden sordunuz?"

"Bana numarasını yollar mısın? En kısa sürede boşanacağım."

Sözlerimin ardından sallantıda olan gücüm yerle bir oldu. Tutmaya çalıştığım gözyaşları dökülmeye başladı. Yaşlar hızla dökülürken, Sibel duymadığım bir şeyler mırıldandı. Telefonu kapatıp titreyen dizlerimle yere çöktüm. Hıçkırıklar boğazımdan dökülürken bu kadar acıtmasına dayanamıyordum. Sanki kalbim diri diri sökülüyordu. Sanki canımdan can çıkıyor, ruhum kırılan ayna misali paramparça oluyordu. Canım yanıyordu, canım çok yanıyordu. Üç yanlışın bir doğ-

ruyu götürdüğü bu hayatta, benim sayısız yanlışlarım vardı. Yanlış yollarla sahip olduğum en sevdiğim yanlışım, yine en sevdiğim doğrumu acımasızca götürüyordu. Buna sebebiyet veren kişinin ben olduğunu bilmek ise elimi kolumu bağlıyordu. Ve ben çaresizlik içinde kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordum. Hıçkırıklarım iç çekişmelerine dönmeye başlayınca yerden kalkıp banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra banyoda biraz daha kalıp sakinleşmeye çalıştım. Hıçkırıklarım iç çekişmelere döndü. Gözyaşlarım dururken, geçen dakikalarla beraber biraz daha iyi hissedince odaya geçtim.

Arslan üstünü değişiyordu. Sessizce mutfağa inip, ecza dolabından ağrı kesici krem aldıktan sonra tekrar yatak odasına çıktım. Arslan yatakta uzanmış, düşünceli bir edayla tavanı seyrediyordu. Usulca yanına sokuldum. Bakışları bana dönerken, sessizliğini koruyarak kremin kapağını açtım. Beyaz kremi, gözünün altındaki morluğa yavaşça sürmeye başlarken çenem tekrar titremeye başlamıştı. Kahretsin! Hâlâ ağlamak istiyordum.

Arslan elimdeki kremi alıp komodinin üstüne bırakırken, "Gel buraya," diyerek beni göğsüne yasladı.

Islak toprak kokusunu teninden solumam ve sıcaklığını tenimde hissettiğim an sakinleşmeye başladım. Az önce başlayan yangınlar aniden söndü sanki. Yangınıma su oldu varlığı.

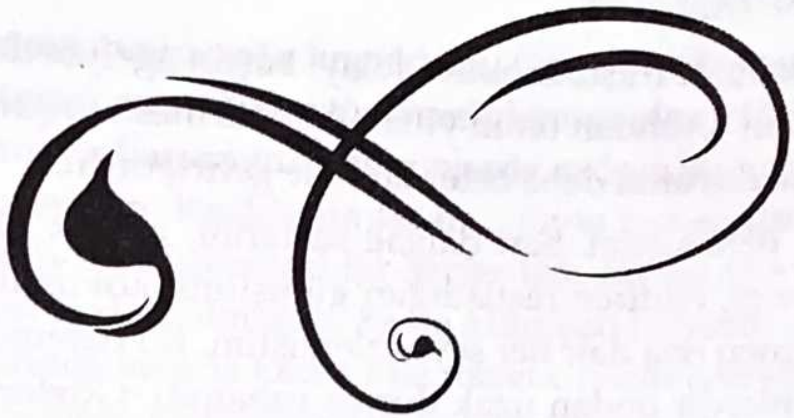
"Beren..." "Konuşmayalım, lütfen konuşmayalım."

Onunla olan kısıtlı süremi cevabı olmayan, sonuca varmayan konuşmalarla harcamak istemiyordum.

"Böyle kalalım, konuşmadan bu şekilde kalalım."

Arslan dediğimi yaptı ve sessiz kaldı. Ta ki göğsünde uyuyakalıp zihnimi bu acıdan bertaraf edene kadar...

Saatin tik taklarını duyuyor musun sevgilim? Geçen her saniye seni benden bir daha kavuşmamak üzere ayırıyor. Bir daha kavuşmamak üzere... Bir daha asla kavuşmamak üzere...

33. BÖLÜM

"Karmakarışık"

Arslan Ulusoy

Şaşkınlık... Hayal kırıklığı... Öfke... Bunca yıldır sakin geçen hayatımın son birkaç aydır vazgeçilmeyen duyguları. Beren hayatıma girdiğinden beri tüm bu hisleri sırasıyla yaşamıştım. Çocuğum olacağını öğrenince büyük bir şaşkınlık yaşamıştım. Hayatımın şokuydu esasında. Tam her şeyi hazmetmiştim ki o bebeğin kusursuz bir plan sayesinde dünyaya geldiğini öğrenmiştim. Bu sefer müthiş bir hayal kırıklığı yaşamış, tarifsiz bir öfkeyle kuşanmıştım. Öfkem dinmiyordu. Belki ilk öğrendiğim günlerdeki gibi yakıp yıkıcı değildi ama yine de geçmiyordu. Dengesiz bir adam olup çıkmıştım, ne istediğime bile karar veremiyordum.

Aslında esas neden öfke değil, hayal kırıklığıydı. Çok büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Öyle büyük bir kırıklıktı ki bu, içinde kendimi kaybetmiştim. Bulamıyordum... Başımı ellerimin arasına aldım öfkeyle. Bir çıkış yolu olmalıydı. Her zaman olurdu ama neden yokmuş gibi geliyordu? Nedense kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Sahte bir şekilde kurulan bu yuvayı kaybediyordum. Çaresizlikle gözlerimi yumdum. Herkese kolaylıkla yardım etmeme rağmen söz konusu kendi mevzularım olunca elim kolum bağlanıyordu. Kendi derdime çare bulamıyordum. Sıkkınlıkla ofladım. Son

günlerde fazla düşünmekten dolayı başım ağrıyordu. Kapalı gözlerimin ardından onun yüzünün belirmesi, yaşadığım bu karmaşık durumu daha beter bir hâle getiriyordu.

Onu özlemiştim. Sarı dalgalı saçlarını, parlak bakan yeşil gözlerini, nadiren rastladığım gülüşünü, kokusunu... Her şeye rağmen ona dair her şeyi özlemiştim. Bu özlememin nedeni, günlerdir ondan uzak durma çabamdı. Gözlerimi açıp ellerimi sertçe saçlarımın arasına geçirdim. Beren'in o akşam boşanmakla ilgili söylediği sözler aklımdan çıkmıyor, mengene gibi kalbimi sıkıştırıyordu. Aklım âdeta çıkışı olmayan bir labirent gibiydi. Dönüyor, dolaşıyor, hiçbir yere varamıyordum. Öğrendiğim gerçekler, yaşadığım karmaşık yoğun hisler, yanlışlar, doğrular her şey birbirine girmiş ve benliğimi kurtulması imkânsız bir girdaba sürüklemişti. Araftaydım. İçine düştüğüm araf öyle karanlık öyle deliceydi ki kaybolmam kaçınılmazdı.

Beni tuzağa düşürmüş, yalanlar söyleyip bir şekilde ihanet etmişti. O zamanlar sağlıklı olmadığını biliyordum ama yine de hazmedemiyordum. Beni kandırmasını kabullenemiyordum. Bunlar affedemeyeceğim şeylerdi... Peki, onu affedebilir miydim? Ona güvenip duygularımı tekrar açabilir miydim? Bu soruların cevaplarını bulamıyordum.

O, herkes gibi değildi biliyordum ama yine de... Başımı iki yana sallayıp ayağa kalktım. Saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Eve gitmeliydim. Klinikteki odamdan çıkıp, hayatımda hiç olmadığım kadar dağınık bir hâlde çöken omuzlarımla yürümeye başladım. Son bir haftadır eve geç gidiyor, sabah erkenden çıkıyordum. Tıpkı evliliğimizin ilk günlerindeki gibi... Bu uzaklığın, herhangi bir sonuca varmamda yardımcı olmasını umuyordum. Belki ondan uzaklaşırsam cevapları bulurdum ama hayır, olmuyordu. Bu aptal durumdan çıkamıyordum. Olanların onu üzdüğünün farkındaydım ama elimden bir şey gelmiyordu. Kendimle yalnız kalıp bir sonuca varmalıydım. Hoş, bir sonuca da varamıyordum ya...

Arabama binip yola koyuldum. Ona ve oğluma gideceğim için içimi saran heyecana mani olamıyordum. Gaza basıp hızlı sürmeye başladım. Son günlerde sadece bu anları seviyordum. Onlara döndüğüm anları... Oysa birkaç gün önceye kadar her şey ne güzeldi! Bir şeyler tam rayına oturacakken tekrar tepetaklak olmuştu. Ya da kimi kandırıyordum ki? İşler bir sonuca varana kadar asla düzene girmeyecekti. Sorunları görmezden gelmem onları yok etmiyordu.

Elimi hızla direksiyona vurdum. Durum ne olursa olsun Beren ile o konuşmayı yaptığımızdan beri aramızda oluşan bu soğukluğu da hiç sevmemiştim ama buna engel de olamıyordum. Ne boktan bir durumdu bu böyle! Düşüncelerim bataklık hâlini almış, beni acımasızca içine çekiyordu. Amansızca bocalıyor, çoğu zaman ise boğuluyordum.

Belki de her şeyi oluruna bırakmak en iyisiydi. Bu düşüncenin damağımda oluşturduğu kekremsi tadı görmezden geldim. Nihayet biten yolun ardından düşüncelerimi rafa kaldırdım. Arabadan çıkıp İstanbul'un sıcak gecesine adım attım. Bir an önce eve gitmek isteyen yanıma inat, yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakıp biraz hava aldım. Ardından bir an önce onlara kavuşmak isteyen baskın yanıma ayak uydurdum, apartmana girip asansöre bindim. Aren'i özlemiştim. Son günlerde onu da ister istemez ihmal etmiştim. Son günlerde her şeyi ihmal etmiştim.

Cebimdeki anahtarı çıkarıp, yavaş olmasına özen göstererek kapıyı açtım. Kapıyı kapatırken, evimde değişen havanın kokusunu içime çektiğimde yuva hissinin sıcaklığını hissettim. Beren sadece hayatımı değil, evimi de değiştirmişti. Önceden sıradan olan bekâr evim, ondan sonra yuvaya dönüşmüştü. Tıpkı kalbim gibi... Ondan önce düz ritimle atan kalbimin tek görevi, kan pompalamak değildi artık. Bu kadın kalbimin ritmini, hayatımın siyah beyazdan ibaret olan renklerini, her şeyi baştan aşağı değiştirmişti.

Ensemi kaşırken merdivenleri tırmanmaya başladım. Odanın ışığı yanıyordu. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Adımlarım onu bir an önce görmek adına hızlanmıştı. Tam odadan içeri girerken sesini duyunca adımlarım kesildi.

"Faruk, gerçekten iyiyim ben."

Yine mi o piçin adı! İki yanımda duran ellerim yumruk hâlini alırken sinirden solumaya başladım.

"Teklifin mi?"

İçeri girerken duyduğum sözler üzerine adımlarım aksadı. Onunla olması konusunda Beren'e teklifte bulunmuştu piç herif! İçeri girmek yerine bekledim. Teklifine ne cevap vereceğini merak ediyordum. Kabul etmezdi, değil mi? Beni sevdiğini söylemişti. Beni severken öyle bir şey yapmazdı. Peki ya boşandıktan sonra? Sıkkınlıkla vereceği cevabı beklemeye başladım.

"Faruk sen o teklifi yapmadın, ben de duymadım, tamam mı? Lütfen bir daha bu konuyu açma, yoksa işler değişecek." Cümlesi bitince, içeri girerken tam o anda bana doğru döndü. Beni görünce irileşen gözleriyle, "Kapatmam gerek, iyi geceler," diyerek karşı tarafın cevabını beklemeden telefonu kapattı. Bu yaptığı içten içe hoşuma gitmişti. Tıpkı verdiği olumsuz cevabı gibi... Birkaç saniye boyunca sessizce yüzüme baktı.

"O herif, gecenin bu saatinde seni ne demeye arıyor?"

Sözlerim aramızdaki sessizliği bozarken, Beren sessizliğini korumaya devam ediyordu. Gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Cevap bekliyorum!"

Sesimin öfke dolu çıkmasına mani olamamıştım. Çünkü öfkeden dolayı kanım kaynıyordu ve bunun sadece öfkeden ibaret olmadığını biliyordum. Belki bu yüzden her geçen dakika tahammül sınırlarım zorlanıyordu.

"Bu, seni ne kadar ilgilendiriyor peki?" Soğuk bir yüz ifadesiyle sormuştu sorusunu. Dudaklarımdan dökülen alaycı kahkahaya engel olamamıştım.

"Kocan olmam yeterli sebep sanırım."

Sağ dudağı alay edercesine havaya kalkarken, "Günlerdir doğru düzgün eve uğramayan kocam," diyerek kollarını önünde bağladı. "Gecenin bu saatine kadar nerelerde olduğundan bihaber olduğum kocam."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Beni kıskanıyordu. Kıskanç sarı cadı, Allah bilir aklından yine neler geçirmişti! Bu durumun hoşuma gittiği gerçeğini göz ardı ederek konuşmaya başladım.

"Bana hiç güvenmeyeceksin, değil mi? Sürekli seni aldatıyor olmamdan şüpheleneceksin. Bunun aksini söylemem seni ikna etmeyecek. Ne var biliyor musun Beren, bu durumun aksine seni inandırmaktan yoruldum. İstediğini düşünebilirsin."

Yüzündeki kayıtsız ifade tuzla buz olurken, ne diyeceğini bilmiyor gibi duruyordu. Ona doğru yürümeye başladım.

"Ben..""Sen benden boşanmak istiyorsun çünkü olanları affedemeyeceğimi düşünüyorsun. Fakat bence tek neden o değil. Sen de bana güvenmiyorsun."

Pembe biçimli dudakları aralanırken güzel gözleri şaşkınlık doluydu. Elimi uzatıp saçını kulağının arkasına iteledim. Elim, yumuşak teninde dolaşmak, onu hissetmek istiyordu. Bu isteğime mani olarak elimi geri çektim.

"Tüm suçu bana atıyorsun ama bu ayrılığın tek nedeni ben değilim."

Kafamdaki sorunların aynı anda hem netleşip hem de karışması normal miydi? Bir adım geri giderek arkamı döndüm. Tam adım atacakken zarif parmaklarını kolumda hissettim.

"Ben sana güveniyorum, Arslan. Hatta bu hayatta güvendiğim sayılı insanlardansın. Lütfen aksini düşünme. Ben sadece..."Bakışlarım ona döndü. "Sen sadece?"

Bakışlarını gözlerimden çekip kolumda asılı duran ellerine indirdi. "Bilmiyorum ama inan bana sana güveniyorum. Sadece sanırım ayrılacak olsak da seni kıskanıyorum. Sonuçta henüz boşanmadık. Buna hakkım var, değil mi?"

Önce güçsüz çıkan sesi, sonlara doğru yükselerek daha güçlü bir hâl almıştı. Çenesini kaldırıp meydan okuyan gözlerle yüzüme baktı. Az önce düzelttiğim saçı tekrar bozulmuştu. Uzanıp tekrar kulağının arkasına iteledim. Bu sefer teninin yumuşak cazibesine karşı koyamayarak ellerim yavaşça yanağında gezindi.

Bana güveniyordu. Bu sözler içimi ısıttı. Sessizliğimi koruyarak yüzünü okşadım usul usul. Ben bile onu kıskanırken buna hakkının olmadığını ona nasıl söyleyebilirdim ki? Yüzünü parmaklarıma yaslayınca, düşünceler buhar olup uçtu aklımdan. Yanında olduğum tüm zamanlar gibi ona çekiliyordum. İşte sırf bu yüzden ondan günlerdir uzak durmuştum. Yanındayken, o bu kadar cezbediciyken düşünmek, pek de mümkün değildi çünkü. Efsununa kapılmış ona doğru çekilirken, aralık pembe dudaklarına yöneldim. Dudaklarım dudaklarına kapanacağı sırada çalan telefonu her şeyi bozdu.

İkimizin bakışları elindeki telefona kaydı. O herifin adını görünce öfkem saklandığı yerden çıktı. Geri çekilirken sakin olmam için kendime boşuna telkinler veriyordu. Beren telefonu meşgule aldı. "Ben şey..."Elimi kaldırıp onu susturdum. Sırtımı dönüp hızlı adımlarla odadan çıktım. Sinirden dişlerim birbirine kenetlenmişti. Adamdaki rahatlığı aklım almıyordu ve bu rahatlığı ona Beren'in veriyor olması sinirlerimi bozuyordu. Evli bir kadını bu saatte iki kere aramak da neydi?

"Arslan, dur lütfen!"

Hızla merdivenleri inmeye başladım.

"Arslan durur musun?"

Bir kez daha kolumu tuttu. "Lütfen."

Öfkeyle ona doğru döndüm. Gözleri irileşmiş, üzgünce bakıyor olsa da kendime engel olamadan bağırmaya başladım.

"Bu saatte seni neden iki kere arıyor? Normal bir arkadaş olmadığını geçen hafta fazlasıyla belli ettiğini düşünüyorum! Buna rağmen onunla nasıl konuşuyorsun?"

"Arslan..." "Bu rahatlığı ona sen veriyorsun! Neden? Yoksa benden ayrıldıktan sonra ona mı..." Parmağını uzatıp cümlemi yarıda kesti. "Sakın cümlenin devamını getirme. Yanlış şeyler düşünmeden ve söylemeden önce sadece beni dinle, lütfen."

Başımı geriye atıp içimden ona kadar saymaya başladım. Düz bir sesle, "Peki," dedim.

"Faruk ve annesi daha önce de söylediğim gibi Alanya'ya taşındığım zaman bana çok yardımcı oldu. Kötüydüm, yalnızdım ve sürekli kusuyordum. Yemek hazırlayamıyor ve yiyemiyordum. Kötü günlerdi ve yanımda sadece onlar vardı. Kustuğum zaman beni hastaneye götürüyor, annesi bana yemekler yapıyordu."

Telaşlı bir ifadeyle anlattıkları öfkemi daha da arttırdı. "Yanında ben olmalıydım! Onlar değil, ben!"

Yalvaran gözlerle bana bakarak kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Biliyorum, özür dilerim ama öyle olması gerekiyordu."

Ellerimi saçlarıma geçirip, sırtımı dönerken Beren konuşmaya devam etti. "Bak, Faruk babasız büyümüş, daha doğrusu annesi ona hamile kalınca babası mecburen annesiyle evlenmiş. Bu yüzden de her fırsatta onları aşağılayıp hakaret ediyormuş. En son Gülhan Hanım, yani annesi, hastanelik olunca dedesi onları yanına almış."

Kaşlarım çatılı onu dinlemeye çalışıyordum. "Sen benim hamile olduğumu öğrenip, bana evlenme teklifi edince Faruk seninle evlenmem için benimle konuştu. Ardından pişman oldu. Annesinin yaşadıklarını yaşamamdan korkuyor olmalı."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona bakmaya başladım.

"Evet, durum bundan ibaret. Annesinin yaşadıklarını yaşamamdan korkuyor, ondan bu çırpınışı. O teklifi de bu yüzden yaptı."

"Sana seni sevdiğini söyledi."

Beren yavaşça başını iki yana salladı. "O beni sevmiyor, yani o anlamda değil. Âşık bir adamın bakışlarını tanırım, onunki sadece korku. O iyi biri Arslan, bu tavırları sadece beni düşündüğü için. Kendi de farkında değil ama beni sevmiyor."

"Seni düşünmesine gerek yok!" "Evet biliyorum, yakın zamanda onunla buluşup bunu ona anlatacağım zaten."

Sıkkınca yüzüne baktım. Onunla buluşmasını istemiyordum. Tam konuşacaktım ki Beren elini kaldırdı.

"Buna karışamazsın, Arslan. Hem büyük ihtimalle biz o zamana kadar boşanmış oluruz."

Lanet olsun, yine o kelime! Ona doğru yürüyüp kolumu beline doladım. Yüzümü yüzüne yanaştırıp kısık sesle, "Benden boşanmaya bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum," dedim.

Nefesimiz birbirine karışırken titreyen sesiyle, "Gerçeklerden kaçamayız," dedi.

Elimin altındaki sıcak teni, dudaklarıma çarpan sıcak nefesi düşünmemi engellerken, kendime mani olamadan dudaklarımı dudaklarına yasladım. Sürekli ona doğru çekiliyordum ve buna mani olamıyordum. Dudaklarım dudaklarını ezberlerken, damağıma yayılan tadı aklımı başımdan aldı. Ondan başka her şey anlamını yitirirken vücudumdaki kan akışı yönünü değiştirmişti. Tutuşumu sıkılaştırıp yumuşak bedenini vücuduma yasladım. Kollarını boynuma dolayıp öpüşüme karşılık vermesi işleri zora sokuyordu. Kollarımdaki bu kadın benim çıkmaz sokağımdı ve ben onda mahsur kalmış, çıkamıyordum. Alt dudağını çekiştirirken, elim tişörtünün altına kayarak avucumun altında yumuşak sıcak tenini hissetmek aklımı başımdan alıyordu.

Uyuşturucu gibiydi. Onu öptüğüm her an tüm hücrelerime işliyor, beni acımasızca boyunduruğu altına alıyor, ondan uzak durmamı imkânsız kılıyordu. Dudaklarım boynuna doğru inerken, dudaklarımı takip eden dilimle tadına baktım.

Ellerim çıplak sırtına çıkarken sütyeninin kumaşında dolandı. Sırtı gerilirken öpücüklerim gerdanına doğru indi. İşler her geçen saniye tehlikeli bir hâl alıyordu. Kısık çıkan sesimle, "Durdur beni," diye âdeta inledim.

Ellerini yüzüme yerleştirirken bakışlarım gözlerini buldu. Başını hafifçe iki yana salladığı sırada avucunun içini öptüm, yüzümü avucuna yasladım. Eğilip dudaklarını terden dolayı nemlenen alnıma yasladı.

"Son kez... Son bir kez daha sana ait olmak istiyorum. Durduramam seni, isteme bunu benden, gücüm yetmez."

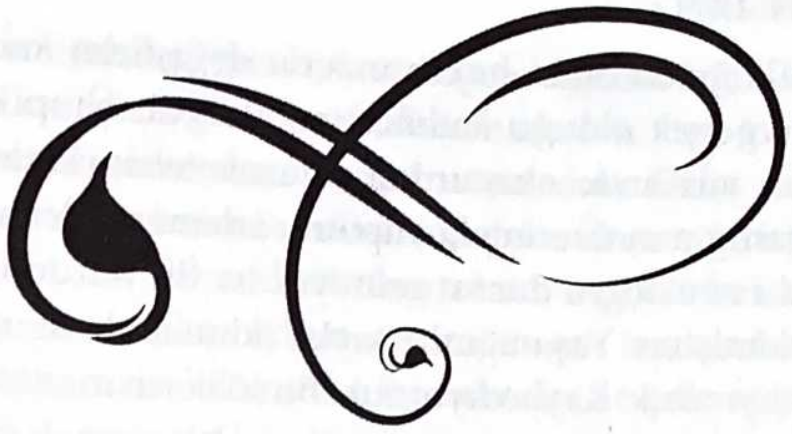
Son kez. Sözcükler zihnimin duvarlarına çarpıyor, çıkmaz sokakları daraltıyordu. Bu kelime yanlış geliyordu. Kafam öyle karmaşık bir hâl almıştı ki beni içine çeken bataklıkta boğulmaya başlıyordum. Son kez...Dudaklarım dudaklarını bulacağı sırada, Aren'in güçlü ağlama sesi duyuldu. Bu ses ikimizi kendimize getirirken Beren geri çekildi."Aren'e bakmalıyım." Kendi kendine konuşur gibi sarf ettiği sözlerden sonra merdivenlerden çıkmaya başladı. Ellerimi sertçe saçlarıma geçirdim, bir şeyleri dağıtmak istiyordum. Ne saçma bir durumdu bu böyle! Neden sanki her şey daha farklı bir şekilde gerçekleşmemişti? Böyle olmamalıydı. Aren ağlamaya devam ederken üst kata çıktım. Aren'i kucağında sakinleştirmeye çalışan Beren'e ilerledim.

"Ben alabilir miyim?"

Beren başıyla onaylayıp, oğlumuzu bana uzatınca yavaşça kucağıma aldım. Güzel pembe yüzüne bakarken öfkem durulan dalgalar gibi sakinleşti. Kokusunu içime çektim. Eğilip dudaklarımı alnına sürttüm. Başını göğsüme yaslayıp sırtını yavaşça okşamaya başladım. Ağlaması yavaşça azalırken, yatağa oturup sırtımı yatak başlığına yasladım. Beren de yatağın diğer tarafına oturup benim gibi sırtını yatağın başlığına yasladı. Aren'in huzur dolu kokusunu içime çekip düzenli nefes alışverişini dinledim. Bakışlarım yüzünde dolaşıyordu. Her şeye rağmen dünyaya geldiği için mutluydum. Geliş yönte-

mi yanlıştı, hatalarla doluydu ama varlığı, o hataları mükemmel kılıyordu. Bu mükemmellik hatırına unutamaz mıydım? Günlerin yorgunluğu bedenimi ele geçirirken, kafamda dönüp dolaşan düşüncelerle gözlerimi kapamış, kısa süre içinde derin bir uykuya dalmıştım.***Sabah telefonumun alarm sesiyle uyandım. Kafam karışık bir hâlde yatağın ortasında Beren ile aramızda uyuyan Aren Doruk'a bakarken, ikisinin uyanmaması için telefonuma uzanıp hızla kapadım. Başım yastıkla buluşurken uyuyan masum oğlumu izledim. Ardından bakışlarım, yüzü bana dönük olarak uyuyan Beren'e kaydı. İkisi fazla güzeldi. Telefonumla fotoğraflarını çektikten sonra yataktan doğruldum. Terapi saati erken olduğu için bir an önce işe gitmem gerekiyordu.

Bakışlarım, bir süre daha yüzlerinde dolandıktan sonra banyoya geçip, kısa bir duş alarak üzerimi değiştirdim. Yarım saatin ardından kliniğe varınca, özel hayatımın sorunlarını kapı dışarı bırakıp işimle ilgilenmeye başladım. Aslında bunu bir süre başarmıştım. Ta ki sekreterimin bana uzattığı zarfa kadar... Zarfın içinden çıkan kâğıtlara şaşkınlık ve sinirle bakmaya başladım. Bu kadın sürekli beni şaşırtmayı ve sakin olan öfkemi harlamayı nasıl başarıyordu? Boşanma celbini sertçe masaya bıraktım. Boşanma konusunda ciddi ve aceleciydi. Elimle burun kemerimi sıkarken, kalbimdeki mengene daha da sıkıştı. Öylece durup yanında huzuru bulduğum kadının, ellerimden kayıp gitmesine izin mi verecektim? Yaşananlar, söylenen yalanlar, ihanetler ağırdı ama onu kaybetmek... Koltuğu geri fırlatıp ayağa kalktım. Sokarım böyle aşkın ızdırabına! Ne olursa olsun onu kaybetmeyecektim. Yaşananlar ağırdı belki ama kaybetmek daha ağır geliyordu. Kafamdaki düğümler çözülürken kalbimin sesine kulak verdim ve belki de ilk defa onun peşinden gitmeye karar verdim. Onu kaybetmeyecektim, asla!

34. BÖLÜM

"Kalp Sancım"

Ölen aşkımın mezar taşına sürdüm parmak uçlarımı. Ölüm kokan ellerimle, yüzünü çevreleyen sakallarını sevdim usul usul. Ellerime batan sakallarının sızısı içime işledi. Uzanıp usulca dudaklarımı sakallarında gezdirdim. Bu kadar zor olmasaydı keşke ama o kadar dediğimden daha zordu. Gözlerimi yumdum. Gözyaşlarım gözlerimi zorluyor, serbest kalmak için can atıyorlardı. Titrek bir nefes aldım sızlayan ciğerlerime. İçime dolan kokusu ağlama isteğimi körükledi. Son günlerimdi. Beraber geçireceğimiz son anlarımızdı...Şu an öyle bir girdabın içinde sıkışıp kalmıştım ki aşk denen illet, hiçbir işe yaramıyordu. Her şey sevgi demek değildi. Acıya acıya öğreniyordum. Acıdan kaçarken yakalanmıştım bu güzel adama. Ondan gelen acıyı seve seve buyur ediyordum her bir hücreme. Ömrümün geri kalanında o olmadan nasıl yaşayacaktım peki? Nasıl alışacaktım onsuzluğa? Dolan gözlerimden akan yaş taneleri, Arslan'ın yüzüne damladı. Şakağından aşağı yavaşça süzüldü. Uykuda olmasına rağmen kaşları çatıldı, yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Parmak uçlarımı hafifçe yüzünde gezdirmeye devam ettim. Kaşları düzeldi, derin uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Dudaklarımı tekrar şakaklarına sürtüp geri çekildim. Keşke günün birinde beni tamamen affetmesi mümkün olsaydı.

Bana baktığında onun hayatını zorla değiştiren kadın değil de, sadece âşık olduğu kadını görebilseydi. Ütopik düşüncelerimin yüzümde oluşturduğu buruk tebessümle, başımı kendi yastığımın üzerine koyup onu izlemeye devam ettim. Günlerdir eve doğru dürüst gelmiyordu. Bu yüzden onu çok fazla özlemiştim. Yaşadığımız şeyler ikimize de ağır geliyordu. Yeniliyorduk. Kaybediyorduk. Bu sözlerin manası kıymık gibi kalbime battı. Gözlerimi yumdum. Kazanmak istediğim canımdan öte olan bu adamı, kendi ellerimle kaybediyordum. Yaptıklarımın sonucuydu biliyordum ama bu bedel çok büyüktü. Çok çok büyüktü. Taşıması çok güçtü.

Kalbim sancıdan kıvranmaya başladı. Kalp sancımı görmezden gelerek onu izledim. Elimdeki fırsatı değerlendirip yüzünü, zihnimin her köşesine kazıdım. Ta ki gece örtüsünü üzerimizden kaldırıp gün ışıkları odamızı süsleyene kadar. Kaşlarım çatıldı. Onu benden ayıracak olan her şeye düşman kesiliyordum. Doğan güneşe, geçen zamana... Yeni doğan her gün benim düşmanımdı. Beni onsuzluğa sürükleyen her saniye kalbimin eceli, düşmanıydı.

Aren'in sesi, yeni daldığım uykumdan uyandırdı beni. Gözlerimi açıp hafifçe doğruldum. Yatak ikimiz dışında boştu. Anlaşılan Arslan yine erkenden çıkmıştı. Erken saatlerde çıkıp eve geç saatlerde dönmesi sinirlerimi bozuyordu. Başımı iki yana sallayıp acıkan oğlumun karnını doyurmak için onu kucağıma aldım. Dudakları çıplak kalan göğsümü büyük hızla emmeye başladı. Dudaklarımdan dökülen kıkırtıyla onu izledim. Sürekli acıkıyordu. Çıkardığı sesler eşliğinde karnını doyururken, minik elini tutarak dudaklarımı ara ara alnında gezdirdim.

Gözlerini açıp hayranlıkla yüzüme baktı. Bakışlarındaki masumiyet nefesimi kesiyordu. Göz yapısı aynı Arslan'ınki

gibiydi. İri, çekik ve uzun, kıvrık kirpiklere sahipti. Göz rengi ikimizin karışımı gibi elaydı. Beyaz tombik yanağını hafifçe öpüp gazını çıkarması için sırtını okşadım. Daha sonra onu yavaşça yatağa bırakıp odadan çıktım. Önce mutfağa geçip acıkan karnımı doyurdum. Son zamanlarda bebek emzirdiğim için sıkça acıkıyordum. Ardından evi toparladım ve vücudumdaki fazla kilolardan kurtulmak için pilates yapmaya başladım. Çok fazla kilo almamış olsam da kıvrımlarımı kaybetmiştim. Onların tekrar oluşmasını ve fazla kiloların gitmesini istiyordum. Bir saatlik sporun ardından, terlediğim için duşa girerken telefonum çalmaya başladı. Arayan, yeni avukatım Naz Hanım'dı.

"Efendim?" Duyacaklarımdan korktuğum için sesim kısık ve gergin çıkmıştı.

"Merhaba Beren Hanım, nasılsınız?"

Kendinden emin düz çıkan sesi, her zaman olduğu gibi hiçbir duygu barındırmıyordu.

"İyiyim." Yüzüme yapışan saç tutamlarını geriye atıp minik bir nefes aldım.

"Dava günü belli oldu. İlk duruşma tarihi on gün sonra." Sözlerinin ardından dizlerim titremeye başlarken, güçsüz bir şekilde salondaki kanepeye çöktüm. Sadece on gün kalmıştı.

"Bugün Arslan Bey'e mahkeme celbi gitmiş olmalı."

Öğrenmişti... Acaba ne tepki verecekti? Alay dolu bir ifadeyle gülümsedim. Buna karşı çıkacağını düşündüğüm tarafımı tiye alıyordum. Kesinlikle bundan memnun olmuştu. Kim hayatını onu kandıran, ona yalanlar söyleyen bir kadınla geçirmek isterdi ki?

Naz Hanım, bir şeyler daha söyledikten sonra telefonu kapattı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim kalbim sanki mengene tarafından sıkılıyordu. Her an patlayacak gibiydi, her an ölecek gibiydim. Dolan gözlerimdeki yaşları iteleyip ayağa kalktım. Düşünmek istemiyordum, düşünürsem yıkılırdım. Bu düşüncem duşa girene kadar devam etti.

Fakat üzerime çağlayan sıcak suyla beraber gözyaşlarımı serbest bıraktım. Hiç ses çıkarmadan sessiz sessiz ağladım. İçim yangın yeri gibiydi. Çığlıklar atmak istiyordum ama gücüm yoktu. Sadece yere çöküp suyun altında usulca ağladım. Böylesi daha iyi olacaktı.

Kendi yalanıma kendimi inandırmak için bu cümleyi defalarca tekrarlayıp durdum. Böylesi daha iyi olacaktı. Kalbim itiraz edercesine acıyla çarptı kaburgama. Görmezden geldim. Dişlerimi kenetleyip yalanımı tekrarlamaya devam ettim. Yüzlerce defa söylersem inanırdı belki kalbim, acısı geçmez belki ama inanırdı.

Kollarımı dizlerime dolayıp suyun altında dakikalarca kaldım. Tenim yüksek ısılı sudan dolayı yanıyordu ama umurumda değildi. Sadece bu acıyı üzerimden alıp götürmesini istiyordum, sadece arınmak istiyordum. Ama bir işe yaramıyordu. Canım hâlâ çok acıyordu.

Bu acıdan kaçamayacağımı anlayınca sarsak adımlarla yerimden kalkıp suyu kapattım. Kaçamadığım şeye alışmak zorundaydım. Kalbim eksik bir şekilde de yaşayabilirdim. Duştan çıkıp beyaz havluma sarındım. Bakışlarım aynaya kayınca gözlerimin kızardığını gördüm. Yüzümdeki ifadeyse çok umutsuz bakıyordu. *Mücadele et, onu bırakma.* Aylardır sesini duymadığım hastalıklı yanımın fısıltısıydı bu. *Bu kadar acı çekmek zorunda değilsin. M*ücadele et, *affettir kendini.*

HAYIR!

Yüksek çıkan sesim, banyoda yankılandı. Bir daha o yanımı asla dinlemeyecek, onun tatlı gibi görünen, esasında zehir zemberek olan sözlerine kanmayacaktım. Artık bir anneydim ben. Ona göre davranmalı, kendi bencilliklerimi sevdiğim insan uğruna katletmeliydim. Arslan'a bir kez daha haksızlık yapmayacaktım. Bu onun kendi kararı olacaktı. İsteyerek baba olmamıştı, isteyerek evlenmemişti ama isteyerek ayrılacaktı benden. Eski hayatına dönecekti, belki o zaman tamamen olmasa da affederdi beni. Bakışlarımı aynadan ka-

çırıp banyodan çıktım. Verdiğim kararın acısını görmezden gelerek odama geçtim. Fakat onu aniden karşımda görmeyi beklemediğim için dudaklarımdan dökülen tiz çığlığa mani olamamıştım.

Arslan, Aren'in beşiğinden doğrulup hızla, "Sakin ol, benim," dedi.

Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine bastırıp, sakinleşmek için nefes almaya çalıştım. "Ödümü kopardın!"

Ellerini havaya kaldırıp, "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi.

Alay dolu bir ifadeyle başımı iki yana salladım. "Ölümüme neden olacaksın." Sözlerimi duyunca hafifçe gülerken, "Yaşamana neden olmayı tercih ederim," dedi parlayan güzel gözleriyle.

Hafifçe gülümsedim. "Açıkçası ben de." Ki zaten öyleydi.

Meraklı bakışlarım yüzünde dolaştı. Bu saatte eve hiç gelmezdi. Boşanma davasını sormak için gelmiş olabilir miydi? Belki de itiraz etmeye gelmişti. İçime dolan umudu görmezden gelmeye çalışıp, "İşte olman gerekmiyor muydu?" diye sordum hissettiğim heyecanın aksine sakin bir sesle.

Bakışları üzerime kaydı. Üstümde sadece kısa bir havlu olduğunu hatırladım. Bunu fark eden sadece ben değildim anlaşılan. Arslan'ın anbean yoğunlaşan bakışları ağır ağır üzerimde dolandı. Bakışlarının etkisi altında yanaklarım kızarmaya başlarken ciğerlerime yeteri kadar oksijen yollayamadım. Sadece bakışlarıyla beni bu denli etkilemesi haksızlıktı. Kendime gelmek adına boğazımı sertçe temizledim."Aren'i özledim, onu görmek için erken geldim."

Sözleri, içimdeki umudun iğne batırılan bir balon gibi patladığını hissettim. Umudum patlayan balon gibi etrafta uçuşup yere çakıldı. Boşanma davasıyla ilgili konuşmak için gelmemişti, sadece oğlunu özlediği için gelmişti. Sözleri kabullenmem hançer gibi kalbime saplandı. Havadaki yoğun

atmosfer hızla dağıldı. Her şey buharlaşmış gibiydi. Boş, bomboş hissediyordum.

Sert bir ifadeyle, "Odadan çıkar mısın? Üstümü giyinmek istiyorum," dediğimde sesimin soğukluğu bir an beni bile şaşırtmıştı ama yaşadığım hayal kırıklığının sonucuydu.

"Peki."

Benim gibi düz çıkan sesiyle verdiği cevaptan sonra Arslan bana doğru yürüdü. Yana çekilip kapıdan çıkması için ona müsaade vermiştim ki aniden tam önümde durdu. Bakışlarımı Aren'in mavi krem karışık beşiğine dikmiştim. Onun yüzüne bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Arslan bana doğru bir adım attığında artık kişisel alanıma girmiş bulunmaktaydı. Bakışlarımı yüzüne dikmemek için dudağımın iç tarafını sertçe ısırdım. Konuşmadım, konuşmadı.

Bakışlarını üzerime sabitlemiş, sessizce bakıyordu. Bakışları bedenimi uyuşturuyor, nabzımı hızlandırıyordu. İçimde oluşan boşluğu kendi varlığıyla dolduruyordu. Bunlarla her şeye rağmen başa çıkabilirdim. Fakat bir sonraki hamlesi beni alaşağı etti. Dudakları, hiç beklemediğim bir anda tam köprücük kemiğimin üzerine kapandı. Nabzım parçalandı. Aralık dudaklarımdan çıkan kesik nefesim haricinde tepki vermeden durdum ya da donup kaldım. İçimde günlerdir alev alev yanan yangınlar sanki bir anda sönmüştü. Meğer tüm ihtiyacım olan yakınlığıymış. Sonsuza kadar kaybedeceğim yakınlığı... Bundan sonra böyle mi olacaktı? Onsuzken sonu gelmeyen cehennem alazlarında yanıp kavrulacak mıydım?

"Çok güzel kokuyorsun."

Boğuk çıkan sesiyle sarf ettiği kelimeler, içimdeki en hassas yerlere dokundu. İçimde yavaş yavaş yanan bir yangını başlattı. Yine de susmaya ve ona bakmamaya devam ettim. Burnunun ucunu hafifçe boynumun kıvrımlarına sürterken içimde bu sefer daha farklı kıvılcımlar oluştu. Parmaklarımı içe kıvırıp tüylerimi ürpertecek bir kıvılcım. Yokluğu cehen-

nem azabı, varlığı bambaşka bir yangındı. Kül olacaktım. Her zerremi yitirecek kül yığınına dönüşecektim.

Gözlerimi kapatırken güzel kokusunu içime çektim. Tam geriye doğru bir adım atacakken benden önce davrandı. Hızla uzaklaştı yanımdan. Gözlerimi açtığımda oda boştu. Üzerimdeki etkisi devam ediyor olmasaydı, az önce burada olduğunu zihnimin bana oynadığı bir oyun zannederdim. Fakat buradaydı. Allak bullak olmuştum. Sırtımı duvara yaslayıp nefes almaya çalıştım. Kokusundan arta kalanların içime dolması işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Başımı duvara yaslayıp tavana baktım. İşler her geçen saniye daha da zorlaşıyordu ve bu durum beni deli ediyordu.

Her şey daha farklı olabilir... Hastalıklı yanım saklandığı yerden tekrar çıkarken titreyen ellerimle yüzümü kapadım. "Bu sefer ne kadar ısrar edersen et, seni dinlemeyeceğim!"

İçimdeki sürtüğü susturduktan sonra sırtımı yasladığım yerden koparıp üzerime yazlık elbisemi geçirdim. Dizlerimin üzerinde biten sarı askılı elbiseye dudaklarımı bükerek baktığımda gerçekten zayıflamam gerektiğini anladım. Islak saçlarımı tarayıp, uyanan Aren'i kucağıma aldıktan sonra aşağıya indim. Kalp atışlarım ona doğru ilerledikçe hızlanıyordu. Az önce olanların ne olduğunu bile bilmiyordum, irdelememeye karar verdim. Bir anlık gelişen bir şeydi, üzerinde durmamakta fayda vardı.

"Sağ ol abiciğim, Gökçe'yi öp benim yerime."

Odaya girince Arslan telefonu kapattı. "Karmen miydi?"

Bana doğru yürürken başını olumlu anlamda salladı. "Selam söylüyor sana. Uyandı mı bizim minik?" Aren Doruk'u kucağına alıp kanepeye oturdu. Aren hayranlık dolu gözlerle ona bakıyordu. Arslan da aynı bakışlarla karşılık veriyor, onunla güzel güzel konuşuyordu. İçimin eridiğini hissettim. Gerçekten mükemmel bir babaydı. Onları böyle gördüğüm her seferde içimdeki kelebekler kanatlanıyordu. Hayranlıkla

ikisini izlerken telefonum çalmaya başladı. İstemeye istemeye yanlarından ayrılıp telefonumu cevapladım.

"Dünyanın en güzel annesi!"

Ülkü'nün neşeli sesini duyunca gülümserken, "Evet, sanırım ben oluyorum," dedim eğlenceli bir sesle.

"Ay küstah, insan bir reddeder," deyince ufak bir kahkaha attım.

"Doğruya doğru canım."

"Ay neyse egolu arkadaşım, sizi görmek istiyorum. Bu yüzden Selim ile size uğrayalım diyoruz. Ben minik Aren'i çok özledim."

"Olur, yarın akşam yemeğe gelin isterseniz." "Olur, yarın görüşürüz o zaman," dedikten sonra telefonu kapattı.

Ülkü artık gerçekten mutluydu. Onun adına çok seviniyordum. Hayatının aşkını bulmuş ve nihayet ona kavuşmuştu. Selim ile araları artık iyiydi, her şey yolunda görünüyordu. Ülkü'nün anlattığına göre doğum yaptığım gün araları düzelmişti. Selim sonunda inadını bırakmış, Ülkü'nün kapısına gitmiş, saatlerce yağmurun altında beklemiş. Zor da olsa Ülkü'nün inadını da kırmıştı. Ülkü ona dayanamadığı için onu affetmişti. İyi ki de bunu yapıp ilişkilerine bir şans vermişti. Şimdi ikisi de çok mutluydu. Benim güzel oğlum onlara da uğur getirmişti.

Yüzümdeki gülümsemeyle Arslan'a haber vermek için yanına gittim ama yine telefondaydı. Kısa cevaplar verip, telefonu kapatınca karşı kanepeye oturdum.

"Yarın akşam Ülkü ile Selim yemeğe gelecek. Sen de gelir misin?"

"Gelirim tabii," deyip Aren'in sırtını okşayarak televizyon izlemeye döndü.

Bekledim, birkaç dakika boyunca orada durup konuyu açmasını bekledim ama konuşmadı. Acaba henüz mahkeme celbini görmemiş miydi? Büyük ihtimalle görmemişti yoksa

bunu illa belli ederdi. Ya da zerre umurunda değildi. Başımı iki yana sallayıp, bedenimi aniden işgal eden öfkeyle ayağa kalkarak mutfağa geçtim.Bir de kadınlar için zor ve karmaşık derlerdi. Tamamen yalandı! Yani tamamen olmasa da büyük kısmı yalandı. Asıl karmaşık olan erkeklerdi. En azından Arslan kesinlikle öyleydi. Başımı iki yana sallayıp dolaptan şeftali suyu çıkardım. En iyisi Naz ile iletişime geçip, Arslan'ın öğrenip öğrenmediğini sormaktı.

Biliyordu. Lanet olsun her şeyi biliyordu ama bilmezden geliyordu! Ve sürekli evde durup telefonla birileriyle görüşüyordu. Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabiliyordu, aklım almıyordu doğrusu. Hiç mi umurunda değildim? Görünen o ki değilmişim.

Patatesleri hırsla doğramaya devam ettim. Dünden beri evde olmasına rağmen boşanma davasıyla ilgili asla konuşmuyor, üzerine beni görmezden geliyordu. Ben sürekli işkenceler çekerken, onun bu kadar umursamaz olması beni deli ediyordu. Bir de bana âşık olduğunu sanmıştım. Ah, hepsi hasta kafamın uydurmasıydı! Benden kurtulmak için gün sayıyormuş meğer. Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum. Bu kadar acı çektiğim için kendimden nefret ediyordum. Onun gibi olmak isterdim.

"Bir sorun mu var?"

Arslan'ın sesini aniden duyunca yerimde sıçrarken, "Hayır, yok!" dedim sertçe.

"Emin misin?" Onu duymazdan gelerek hazırladığım yemeği fırına yerleştirdim. Ardından pilav malzemelerini dolaptan çıkarmaya başladım.

"Beren?"

Kayıtsız tutmaya çalıştığım ses tonumla, "Efendim?" dedim.

Yanıma yaklaşarak, "Sinirli misin?" diye sordu yavaşça.

Ona doğru döndüm. Yüzlerimiz birbirine yakın duruyordu. Merakla yüzüme bakıyor, vereceğim tepkiyi bekliyordu. Kollarımı önümde bağlayıp sağ kaşımı havaya kaldırdım.

"Sinirli olmam için bir sebep mi var?"

Başparmağıyla dudağının kenarını yavaşça kaşıdı. Bakışlarım dolgun dudaklarına kaydığında dikkatim anında dağılmıştı.

"Bilmem, sinirli görünüyorsun." Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım. Geriye doğru bir adım atarken, "Sinirli değilim," diyerek pilavımı yapmaya başladım. İçim sinirden kaynasa da bunu ona söyleyecek değildim.

"Peki, öyle olsun bakalım. Yardım ister misin?" Omzumu silkerken umursamaz bir ifadeyle, "Salata yapabilirsin, malzemeler masanın üzerindeydi," dedim.

Konuşmadan masaya ilerleyip salatayı yapmaya başladı. Ben de bir yandan pilavla ilgileniyor, bir yandan da çorbaya bakıyordum. Pilavın kapağını kapatıp, pişmesini beklerken bakışlarım Arslan'a kaydı. Henüz elindeki ilk salatalığı bile bitirmemişti. Gülme isteğimi bastırarak yanına gittim.

"Yardım ister misin?"

"Çok iyi olur," deyince domatesleri doğramaya başladım. Kısa süre içinde salatayı bitirip pilavın ve çorbanın altını kapattım.

"Mutfakta beceriklisin."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Yemek yapmayı seviyorum."

Bu özelliğimi sadece birkaç yıl önce fark etmem ise ayrı bir konuydu. Ailemle yaşadığımda yemek yapma gereği duymazdım. Tek başıma yaşamaya başlayınca birkaç kez mutfa-

ğa girmiş ve anında sevmiştim. Bakışlarım saate kayınca düşüncelerimi bir kenara bıraktım.

"Neredeyse gelirler, masayı hazırlayayım."

"Onu bana bırak, yardımcı olmak istiyorum."

"Peki o zaman, ben de üstümü değiştirip geliyorum."

Arslan salona geçince ben de odaya geçmek için merdivenleri tırmandım. Aren'in uyanık olduğunu görünce, önce onun karnını doyurup, altını değiştirerek tekrar yatağına bıraktım. Ardından üstüme askılı, bordo bir bluz ve kot pantolon giydikten sonra saçlarımı açıp hızla taradım. Hafif makyajın ardından parfüm sıktıktan sonra yemeğe bakmak için aşağı indim.

"Masa hazır."

Fırını kapatırken mutfağa giren Arslan'a gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Cevap vermeden yanıma gelip pilavın kapağını açtı. "Pilav tane tane olmuş, annem pilavı güzel yapan kız bulunca kaçırma derdi."

Hafif gülümseyerek söylediği sözler üzerine ona bakıp, "Kaçıracak olman ne yazık," dedim alay dolu sesimle.

Bakışları bana döndü. "Bir şey mi söyledin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Kapı çalınca Arslan ile beraber kapıya bakmak için mutfaktan çıktık. Açılan kapı ardından Ülkü ve Selim içeri girince, Ülkü âdeta üzerime atlayıp sıkıca sarıldı. Bu hâllerine gülümserken, "Hoş geldiniz," dedim.

"Hoş bulduk. Aren Doruk nerede? Çok özledim kuzumu," deyip geri çekildi Ülkü.

"Yukarıda."

Ülkü, Selim'in elini tutup onu sürüklemeye başladı. "Biz önce bebeğe bakalım, hadi Selim."

İkisi yukarı çıkınca Arslan ile birbirimize bakıp gülmeye başladık.

"Neşeli bir kız," diyen Arslan'ı başımla onaylayıp, "Fazlasıyla," diyerek karşılık verdim.

"Yemekler çok güzel olmuş."

Selim'e hafifçe gülümsedim. "Afiyet olsun."

"Ay evet Beren, cidden biliyorsun bu işi. Çok şanslısın Arslan."

Ülkü'nün sözleri üzerine, Arslan yavaşça gülümseyip bana döndü. Hiç beklemediğim bir anda elini kaldırıp parmak uçlarını çıplak kolumda yavaşça gezdirdi.

"Biliyorum."

Dokunuşu muydu yoksa sözleri miydi kalbimi titreten? Şaşkınlığım had safhaya çıkmış, tenimde gezinen parmak uçlarına bakıyordum. Bana göz kırptıktan sonra bakışları Selim'e döndü. Bir şeyler söylüyordu ama algılayamıyordum.

Ben daha şaşkınlığımı atamadan eli, bu sefer yanağıma çıkarken, "İyi misin?" diye sordu yavaşça.

Dokunuşunun altında tenim kızarmaya başladı. Kafam karışmıştı. Dünden beri beni görmezden gelen adam nereye gitmişti? Şimdi birden bire bu ilgili tavırlar, iç yakıcı dokunuşlar da nereden çıkmıştı? "Ben şey, iyiyim," dediğimde bakışlarımı gözlerine diktim. Sessiz bir bakışma geçti aramızda. Bakışları sıcak aynı zamanda ifadesizdi. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Özellikle tenimde gezinen eli, düşünmemi imkânsız kılıyordu. Eli yavaşça yanağımı kavrayınca göz kapaklarım titredi. Yüzümü eline yaslamak istedim.

"Beren, şu Selim uyuzuna bir şey söyler misin lütfen? Yoksa katil olacağım. Sevdiği adamı öldüren genç kızın hazin sonu diye son dakika haberlerinde izlersiniz beni."

Ülkü, Arslan ile aramızda oluşan yoğun anı bozarken bakışlarım onlara kaydı. "Efendim?" Sesimin titrek çıkmasına mani olamamıştım.

"Beyefendi benim aşçılığıma laf ediyor. Bir şey de şuna."

Bardağıma uzanıp kendime gelmek adına büyük bir yudum su aldım. "Ülkü de güzel yemek hazırlar."

"Neden hiç inandırıcı gelmiyor acaba?"

Selim'in alay dolu sesi üzerine Ülkü gözlerini kıstı. "Sana daha önce hiç yemek yapmadığım için olabilir mi acaba?"

İkisi tartışmaya devam ederken dikkatimi onlara veremiyordum. Aklım hâlâ Arslan'ın az önceki dokunuşlarında mahsur kalmıştı. Suyumu içmeye devam ederken elini bacağımda hissettim. Şaşkınlıktan öksürmeye başlayınca, elini sırtıma yerleştirip hafifçe okşadı.

"İyi misin?"

Bakışlarım ona döndü. Şaşkın bakışlarımı umursamadan sırtımı okşamaya devam etti. Önüme dönüp yemeğimle ilgilenmeye devam ettim ama iştahım kaçmıştı. Arslan ise elini sırtımdan çekmeden, yemeğini yiyip Selim ile muhabbet etti. Dokunuşu dikkatimi toplamama mani olduğu için muhabbete pek girmeyip sadece dinlemekle yetindim.

Yemek bitince, ayağa kalkıp Ülkü'nün yardımıyla masayı toplamaya başladık. Hâlâ şaşkın ve fazlaca sıcaklamış bir hâldeydim. Dokunuşları tenimi dağlıyordu. "Bakıyorum da aranız çok iyi." Tabağı makineye yerleştirip Ülkü'ye baktım. "Bir şey mi dedin?"

"Diyorum ki Arslan ile aranız gayet iyi. Ellerini yemek boyunca üzerinden çekemedi."Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. "Dokuz gün sonra boşanıyoruz."

Ülkü gözlerini kocaman açıp, "Ne? Ama nasıl? Aranız çok iyi görünüyordu!" diye konuştu şaşkınca.

Ellerimi iki yana açıp sıkkınca ofladım. "Bilmiyorum! Tek bildiğim mahkemeye günler kaldığı ve Arslan'ın bunu bil-

mesine rağmen benimle bu konu hakkında tek kelime dahi konuşmadığı."

Yaşadığım duygu çatışmaları yüzünden gözlerim dolmuştu. "Onu tamamen kaybedeceğim Ülkü ve bu durum görünen o ki sadece beni üzüyor. Boşanma mevzusunu konuşmaya tenezzül bile etmedi."

Ülkü yanıma gelip hafifçe sarıldı. "Sakin ol lütfen, belki sadece doğru zamanı bulamamıştır."

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey canım çok fazla acıyor."

Geri çekilip sırtımı döndüm. Biraz daha sarılırsam tuttuğum gözyaşlarım yanaklarımdan süzülecekti. Ülkü elini sırtıma koyup çenesini omzuma yasladı.

"O seni seviyor, sana olan bakışlarından, ilgili davranışlarından belli. Neden böyle davrandığını bilmiyorum ama illaki bir açıklaması vardır. Lütfen üzme kendini."

Başımı olumlu anlamda sallayıp, titrek bir nefes alarak, "İyiyim ben," dedikten sonra konuyu kapatıp bulaşıkları makineye yerleştirmeye devam ettim.

"Siz Selim ile nasılsınız?"

Ülkü kocaman gülümsedi. "İyiyiz, çok daha iyi olacağız."

Bakışlarım tozpembe pantolonu ve krem renk bluzunda gezindi. "Peki, şu renk takıntısı ne âlemde?" Yüksek sesli bir kahkaha atıp omuz silkti. "Beni hayatına aldığı an, pembe rengi de aldığını biliyordu. O yüzden sorun yok. Hem beyaz atlı prensimin pembe prensesiyim ben."

Onun bu neşeli hâlleri içimi ısıttı. Ülkü'nün mutlu olmasını çok istiyordum. Sonuna kadar hak ediyordu. Ülkü mutfağı toplarken durmadan konuşmaya devam etti. Onu dinlerken kafam dağılmış, az önceki ruh hâlim düzelmişti. Ta ki Arslan mutfağa girene kadar... Onu görünce yine darmadağın oldum. Yanıma gelip kolunu yavaşça belime dolamasını doğru-

su beklemiyordum. Bu adam, beni bu gece sürekli şaşırtmaya yemin etmiş gibiydi. Ülkü sırıtıp ben demiştim der gibi baktı.

"Yardıma ihtiyaç var mı?" Sorusu üzerine başımı kaldırıp ona baktım. "Yok." Hafifçe gülümseyip, "Peki," dedikten sonra beklemediğim başka bir hamle yaptı. Dudaklarını şakağıma sürttü, ardından yanağımı öptü. Tepki bile verememiştim. Bu adamın amacı neydi?

"Hadi o zaman, içeri geçelim."

Kafamın yan tarafını öptükten sonra içeri geçti. Öylece durmuş, arkasından şaşkınca bakıyordum. Ülkü tam konuşacakken, elimi kaldırıp onu susturdum

"Lütfen konuşma, daha fazla teoriye cidden hiç ihtiyacım yok."

Sırıtıp parmaklarıyla dudaklarına hayali fermuar çekti. Başımı iki yana sallayıp, derin bir nefes aldıktan sonra kahveleri içeri götürdük. Selim'in son dakika işi çıktığı için kahvelerini içtikten sonra çıktılar. Onları yolcu ettikten sonra Arslan, Aren'i alıp odaya çıktı. Sakinleşmek adına önce etrafı toparladım, kahve fincanlarını yıkadım ama gram sakinleşemedim. Arslan'ın bu geceki amacını öğrenmeden de sakinleşmeyecektim sanırım. Merdivenleri tırmanıp odaya çıktığım sırada Arslan, sırtı bana dönük şekilde tişörtünü giyiyordu. Kısa bir an için bakışlarım, omzunun üzerindeki pusula dövmesine takıldı. Anlamını sormak istesem de şu an halledilmesi gereken daha önemli bir mevzu vardı.

"Konuşabilir miyiz?"

Kararlı ses tonumu duyunca bakışları bana döndü. Siyah tişörtünü düzelttikten sonra konuşmadan yatağa girdi.

"Arslan, konuşmak istiyorum."

"İkimiz de yorgunuz, hazır Aren de uyumuşken uyu Beren. Yarın konuşuruz."

Başını yastığa koyup gözlerini yumdu.

"Şimdi konuşmak istiyorum."

Kollarımı önümde bağlayıp, dik dik Arslan'a bakarken, "Yarın Beren, şimdi gel uyuyalım," dedi yavaşça.

Arslan sessiz bir şekilde dururken, "Seni gerçekten anlamıyorum!" diyerek patladım. Ama tepki vermemeye devam etti.

Sinirle söylenerek üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Bakışlarını üzerimde hissedince, "Manzara güzel sanırım," diyerek gözlerimi devirdim.

Hafifçe sırıtırken yüzünde çapkın bir ifade oluşmuştu. "Tahmin bile edemezsin." Başımı öfkeyle iki yana sallayıp, onu duymazdan gelerek siyah iç çamaşırlarımın üstüne geceliklerimi giyip yatağa girdim.

"İyi geceler." Cevap vermeyecektim. Aniden kolunu belime dolayıp, beni kendine doğru çekerken, "Ne yapıyorsun?" diye soludum.

"Gecemin iyi geçmesini sağlıyorum, şimdi uyu sarışın."

Dişlerimi sıkıp kısık bir sesle, "Beni deli ediyorsun!" diye söylendim.

Hafif bir gülme sesi gelirken, "Uyu," dedi sadece.

Beni gerçekten deli ediyordu!***Sabah gözlerimi açınca mutlulukla gerindim. Aren'in birkaç kez uyanması haricinde çok rahat bir gece geçirmiştim. Başımı yana çevirip iyi uyumamı sağlayan huzur kaynağıma baktım. Hâlâ uyuyordu. Beni fazlasıyla sinir etmiş olsa da iyi uyuduğum için dün geceki kadar öfkeli hissetmiyordum ama hâlâ konuşmaya ihtiyacım vardı. Aren'in çıkardığı seslerden uyandığını anlamıştım. Kalkıp onu kucağıma aldım. Arslan'ın uyanmaması için alt kata inmeye karar verdim. Tam merdivenlerden inmiştim ki Arslan'ın sesini duydum.

"Beren, bir saate çıkmamız lazım."

Arkaya dönüp uykulu yüzüne baktım. "Neden?"

Omzunu silkerek, "Konuşmak için," dedi rahat bir tavırla.

Ardından cevap vermeme fırsat vermeden gözden kayboldu. Sabahın bu saatinde konuşmayı kastetmemiştim ki ben! Hem neden konuşmak için dışarı çıkıyorduk ki? Aren ağlamaya başlayınca dikkatimi ona verdim. Tekrar odaya çıkıp karnını doyurdum, ardından üstünü değişip hazırlanmak için onu yatağa bıraktım. Rahat bir şeyler giydikten sonra Arslan ile beraber sessiz bir kahvaltı yaptık. Konuşmuyor, doğru dürüst yüzüme bakmıyordu. Bu dengesiz hâllerinden gına gelmişti artık. Öfkelenmeye başladığımı hissettim. İşlerin iyi ya da kötü sonuca varmasını istiyordum.

"Çıkalım mı?"

Başımı sallayıp, Aren'i kucağıma aldıktan sonra evden çıktık. Arabaya binince Arslan'a döndüm. "Nereye gidiyoruz?"

Bir şey belli etmeyen düz ifadesiyle, "Gidince görürsün," dedikten sonra arabayı çalıştırdı. "Gerçekten sinirlerimi bozuyorsun."

Kendime mani olamadan sarf ettiğim sözler üzerine sırıtmaya başladı. "Komik olduğunu düşünmen ne güzel."

Uzanıp yanağımdan makas aldı. "Biraz daha sabret lütfen."

Peki, öyle olsun. Ayrılık konuşmasını bu kadar dramatize etmesine izin vermeye karar verdim. Süslü bir ölüm olacaktı anlaşılan. Burukça gülümsedim. Umarım sözleri çok acıtmazdı. Camdan dışarı bakıp kendimi hazırlamaya başladım. Ayrılığa ne kadar hazır olunacaksa sanki... Araba durunca kapıyı açtım fakat geldiğimiz yeri görünce kaşlarım çatıldı.

"Arslan burada ne işimiz var?

Yoksa gidiyor muydu? Şaşkınlıkla arabadan inen Arslan'a baktım. Aren uyuduğu için onu arabada bırakıp dışarı çıktım. "Havaalanında ne işimiz var? Konuşacağımızı sanıyordum."

Arslan yanıma gelip yüzümü avucunun içine aldı. "Konuşacağız ama burada değil."

Kafam daha çok karışırken, "Ben anlamıyorum," diye konuştum hissettiğim şaşkınlığın verdiği sersemlikle.

"Bir saat içinde eğer evet dersen, uçağa binip uzaklara gideceğiz. İstediğin konuşmayı orada yapabiliriz." Yüzünde umut dolu sıcacık bir gülümseme vardı.

"Neden burada değil?" diye sordum temkinli bir ifadeyle.

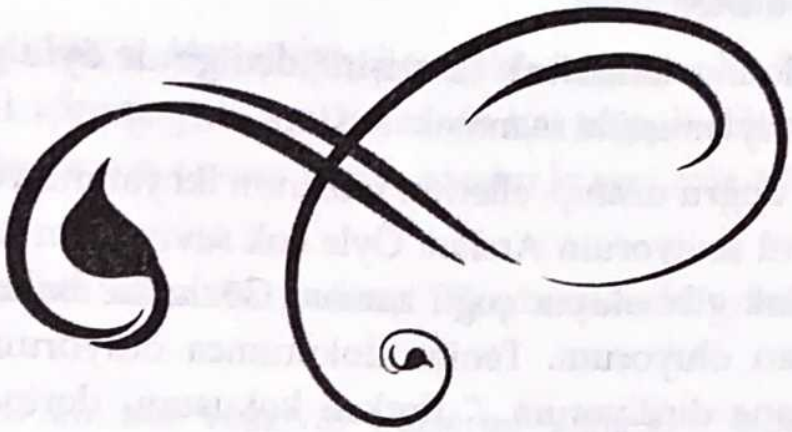
Alnını alnıma yaslayıp, nefesi dudaklarıma çarparken yavaşça konuşmaya başladı. "Sana tüm soruların cevabını vereceğim güzelim ama lütfen o uçağa binelim." Geri çekilip elimi tuttu. Samimiyetle bakıyordu gözleri. "Lütfen."

Hiçbir şey anlamıyordum. "Neden?" diye sordum çaresiz bir tavırla.

"Çünkü bir şans daha istiyorum. Bu sefer temelleri doğru bir şekilde atılmış bir şans. Bunu bize verecek misin Beren?"

Sesindeki ve bakışlarındaki yoğun istek üzerine nutkum tutulmuş bir şekilde yüzüne bakıyordum.

"O uçağa binerek ikinci şansı bize verecek misin?"

35. BÖLÜM

"Ruhun Ruhuma"

"O uçağa binerek ikinci şansı bize verecek misin?"

Sekiz kelimeden oluşan cümle, kalbimin orta yerinde kurulan darağacına asılı kalmış, sallanıyordu. Söylediği sözlerin tüm harflerinde asılı kalan belki de bendim. Sanki dünya, yavaşça tersine dönüyordu. Gök ayaklarımın altı, yer gökyüzü oluyordu. Beynim felç olmuş, kelimelerim sürgün yemişti. Kendi ellerimle yazmış olduğum son, başka bir el tarafından değiştirilmek istiyordu. Sözleri, kalbimde kurulan darağacına darbeydi, yıkımdı. Yıkımın altında adı umut denilen çiçeklerin yeşermesi demekti. Şayet beynim olaya müdahale etmeseydi, devrilen darağacının altında yeşeren umuda kucak açabilirdim. Ama yapmadım. Kapanan gözlerimi aralayıp gözlerine bakarak, "Ben yapamam... Yapamayız! Olması imkânsız bir istek bu!" derken titreyen sesim öyle zayıf, kelimelerim öyle çelimsizdi ki, söylediklerimin manasını kaldıramayıp güçsüz dizlerinin üstüne düştü. Kelimelerim Arslan'ın ayaklarının altında ezildi.

"Neden?"

Başımı iki yana sallarken gözlerimdeki yaşlar hızla akmaya başladı. Ağladığım için titreyen sesimle konuşmaya zorladım kendimi. "Neden mi? Çünkü beni affedemezsin. Eskisi gibi sevemezsin. Ben buna engel oldum, bu son değişmez."

Gözlerime bakarken, "Değişir!" dediğinde öyle güçlü bir şekilde söylemişti ki inanmak istedim.

Ona doğru uzanıp, ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirerek, "Seni seviyorum Arslan! Öyle çok seviyorum ki kalbim patlayacak gibi oluyor çoğu zaman. Gözlerine bakınca darmaduman oluyorum. Tenine dokununca ölüyorum, sonra tekrar sana diriliyorum..." derken kokusunu derince içime çektim. "Ben senin kokunda hayat buldum."

Birkaç saniye sustum. "Seni bu kadar çok severken bunu sana yapamam. Seni hayatının hatasına bağlayamam. Beni affedemediğin her an, pişmanlığın olduğum her an ölürüm. Bu yüzden bırak da seni özgür bırakayım, seni sana, seni kalbime bırakayım. Pişmanlığın olmadan yaşayayım."

Geri çekilirken gözlerinde yanan öfke ateşi anbean büyüyordu. Sıkılı dişlerinin arasından, "Bencilsin!" diye tısladı.

Çenemi havaya kaldırıp, "Bencilim," diyerek kabul ettim sözlerini.

"Bu planı yaptığında beni umursamadın! Şimdi benden ayrılmak isterken de beni umursamıyorsun!"

Anlamıyordu, bunu ona yapamazdım. "Arslan..."Elini kaldırıp, "Beni dinle! Ben seni dinledim, şimdi dinleme sırası sende!" diyerek öfkeyle ellerini saçlarına geçirdi.

Haklıydı. Sustum ve onu dinledim.

"Seni seviyorum Beren, bunu daha önce dile getirmedim, getiremedim. Yaşananlar izin vermedi. Kaçtım! Senden, yalanlardan, planlardan... Ama her seferinde soluğu yine senin teninde aldım. Kalbinde, kokunda soluklandım. Sana kızgınken bile sana geldim. Bebek için dedim ama şimdi öyle olmadığını biliyorum. Ben sana âşık olmuştum."

Dizlerim titriyordu. Dudağımı ısırdım, sessiz kalıp gözümden akan yaşlarla ona baktım. Bana doğru yanaşıp yüzümü tekrar avuçlarının içine aldı. Her daim sıcak olan elleri buz gibiydi.

"Şimdi lütfen bencilliğini bırak, bir kere de olsa beni düşün. Beni içimde yaktığın bu ateşle baş başa bırakma. Bırakırsan eğer işte o zaman yemin ederim ki seni asla affetmem! Asla!"

Hıçkırıklarımın arasından, "Unutamazsın!" dedim son çırpınışla.

Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapadı. "Sadece seni unutamam. Onun haricinde her şeyi affetmeye hazırım."

Gözlerini tekrar açtığında öyle güzel baktı ki nefes alamadım. Sözleri, bakışları kalbimi çeliyordu. "Yaptığın plan, seni bana getirdi. Yanlıştı ama seni bana getirdiği gerçeğini değiştirmiyor. Şimdi inatçı kadın, benimle gel. Her şeyi baştan yazmaya da değil, yazılan kaderimizi güzelleştirmeye gel, güzelim. Yaşananlarla beraber başa çıkalım."

"Ben..." "Seni seviyorum, sarışın! Seni seviyorum inatçı, güzel sarışınım!"

Islak dudaklarıma minik bir öpücük kondurup geri çekildi. Ellerimi sıkıca tutup, "Şimdi benimle geliyor musun?" diye sordu.

Ona doğru bir adım attıktan sonra başımı kaldırıp gözümden akan yaşlarla ona baktım. "Bu saatten sonra ölüme bile..." Kararlı çıkan sözlerimin ardından kolları hızla belime dolanırken, dudaklarının dudaklarımı bulması saniyeler içinde olmuştu. Büyük bir tutkuyla dudaklarıma kapanmış, içine çekercesine, tüm aşkını aktarırcasına öpüyordu. Dudaklarımı aralayıp diline yer açtım. Aynı tutku, aynı aşkla karşılık verdim ona. Alkış sesleri duyuyordum ama insanların bakışları şu an pek de umurumuzda değildi. Arslan, geri çekilip aşkla bakan gözleri ve boğuklaşan sesiyle, "Çok özlemişim seni..." diye mırıldandı.

Ah, özlemimin boyutu arşa ulaşmıştı! Bu yüzden onu çok iyi anlıyordum. Hızlı aldığım nefeslerim dudaklarına çarparken, "Ben de çok özledim!" dedim.

Daha sonra yaşanan olayları, sanki üçüncü bir gözden izliyor gibiydim. Öyle mutluydum ki etrafımda olanları idrak edemiyordum. Arslan'ın yönlendirmesiyle kucağıma aldığım Aren ile beraber uçağa bindim. Hâlâ olan bitene şaşkınlıkla bakıyordum. Onu kaybetmeye hazırlanmıştım ama şimdi tüm kalbiyle kazanmıştım. Hem de kendi isteğiyle gelmişti bana. Her şeyi kendi iradesiyle affetmek istemişti.

"Beren, bu Aslı Hanım."

Arslan'ın sesini duyunca bakışlarım ona ve yanındaki orta yaşlarında görünen kadına kaydı.

"Kendisi Karmen'in ve Gökçe'nin bakıcılığını yapmıştı. Tatilimizde bize yardım etmesini teklif ettim, o da kabul etti."

Şaşkınlıkla Arslan'a bakıyordum. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Ayağa kalkıp Aslı Hanım'ın elini sıktım. Uzun boylu, hafif kilolu esmer bir kadındı.

Yüzünde oluşan küçük gülümsemeyle, "Memnun oldum, Beren Hanım," dedi.

"Ben de memnun oldum, Aslı Hanım." O sırada kucağımda uyuyan Aren uyanmaya başladı.

"İsterseniz yolculukta onunla ben ilgilenebilirim."

Önerisini düşünürken tereddüt ettim. Aren'i tanımadığım bir kadına vermeyi pek de istemiyordum. Bakışlarım Arslan'a kayınca başını aşağı yukarı sallarken, yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere Arslan kadına güveniyordu. Aren'i, Aslı Hanım'a uzattım. Kendisi hemen önümdeki koltukta oturuyordu. Arslan yanıma oturup benim aksime rahat bir tavırla konuşmaya başladı.

"Aslı Hanım işinde iyidir, aklın kalmasın."

Gülümsemeye çalıştım, ardından yapılan anonsla beraber kemerlerimizi bağladık.

"Nereye gidiyoruz?"

Arslan göz kırptı. "Sürpriz."

Yanımda o ve oğlum olduğu sürece, nereye gittiğim umurumda değildi açıkçası. Uçak dakikalar içinde havalanırken, gözlerimi yumup başımı Arslan'ın omzuna yasladım. İçimde her şeye rağmen filizlenen mutlulukla elini tutup gözlerimi yumdum. Huzur yayan kokusunu derince içime çektim. Yüzümde koca bir gülümseme oluşmuştu. Sanırım hayatım artık yoluna giriyordu.***

Uzun ve yorucu geçen yolculuğun ardından otele adım atmak cennet gibiydi. Ah aslında, cennet olan geldiğimiz yerdi. Arslan'ın sürprizi, her zaman hayallerimde olan ama daha önce gelmeye hiç fırsat bulamadığım tatil yeri Maldivler'di. Uçaktan indiğim zaman bunu fark edince sevinçten boynuna atlamıştım. Babası Murat Bey'in evlilik hediyesiymiş. Açıkçası çok güzel bir hediyeydi. Tüm yorgunluğumuza değmişti. Aren'in fazla huzursuzluk çıkarmaması ise büyük şanstı doğrusu. Aslı Hanım onunla, kabul etmem gerekirse çok güzel ilgilenmişti.

"Duş almak ister misin?"

Arslan'ın sorusu üzerine başımı iki yana salladım. "Sadece uyumak istiyorum."

Deniz manzaralı odamıza girdiğimizde büyük yatak fazla davetkâr duruyordu. Açılmakta zorlanan gözlerimle üzerimi değişip yorgunlukla yatağa girdim. Aren odanın içinde bulunan beşikte mışıl mışıl uyuyordu. Bunun verdiği huzurla yatağa giren Arslan'a sokuldum. Aramızda hâlâ tuhaf bir çekingenlik olsa da artık ondan uzak kalmak istemiyordum. Bu kadar uzun süreli uzaklıktan sonra en ufak mesafeye bile tahammülüm yoktu.

Arslan sıkıca kolunu belime sarıp, saçlarımı öperek, "Uyu güzelim," diye mırıldandı kulağıma. Sözlerini ikiletmeden, sıcaklığının verdiği rehavetle gözlerimi yumarken kısa süre içinde ikimiz de uykuya yenilmiştik.***Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi açarken parlak güneş ışıkları odayı doldurmuştu. Yataktan doğrulup etrafa bakındım şaşkınca. Nerede

olduğumu düşünürken tüm yaşananlar zihnime süzüldü. Yüzümü kaplayan büyük bir gülümsemeyle saçlarımı geriye doğru attım. Birkaç kere uyanıp Aren'in karnını doyurduğumu hatırlıyordum. Başımı yastığa her koyuşumda ise derin bir uykuya dalmıştım. Bakışlarım duvardaki saate kayınca gözlerim kocaman açıldı. Saat neredeyse öğleden sonra üçtü, epeyce uyumuştum anlaşılan.

Ayaklarımı yere sarkıtıp ayağa kalktım. Oda boştu. Yatağın karşısındaki duvarı kaplayan camlara doğru ilerledim. Perdeleri ve sonra da sürgülü camı açıp, içeri dolan temiz havayı içime çektim. Masmavi deniz manzarası içimi açmıştı. Arslan ve Aren'i merak ettiğim için bu güzel manzaraya sırtımı dönüp odadan çıktım. Kaldığımız otel odası hayli büyük, konforlu ve ferahtı.

Dün yorgun ve uykusuz olduğum için incelemeye pek fırsat bulamamıştım. Bu yüzden dikkatle odanın içindeki eşyaları incelemeye başladım. Krem renkli duvarlarla aynı renk olan, krem renkli koltuklar, turuncu kırlentlerle çok tatlı bir görünüm sergilemişti. Yatak odasındaki gibi yere kadar uzanan sürgülü camlar, kahverengi ve krem rengi perdelerle süslenmişti. Açık pencerelerden sakin sahile baktım. Burası gerçekten çok güzeldi.

"Günaydın." Bakışlarım, kucağında Aren ile bana bakan Aslı Hanım'a döndü.

"Günaydın." Oğlumu kucağından alıp tombik yanaklarından öptüm. Sürekli kıpır kıpır hâlde olması beni gülümsetti.

"Arslan nerede?"

Aslı Hanım hafifçe gülümsedi. "Size gün içerisinde haber verecek. Bu süre zarfında iyice dinlenmenizi söyledi."

Kafam karışmıştı. Bunlar da ne demek oluyordu?

"Ayrıca fazla düşünmemenizi rica etti, sadece her şeyi ona bırakın."

Bu gizemli konuşmaların manasını çözmeyi bırakıp oğlumla ilgilendim. Ben uyurken Aslı Hanım, Aren Doruk'u

yıkamış, üstünü değiştirmişti. Ben de karnını doyurup onu sevmeye başladım. Onunla zamanın nasıl geçtiğini bile anlamıyordum. O kadar tatlı ve masumdu ki ona bakınca hâlâ gözlerim doluyordu. Dünya üzerindeki tartışmasız en güzel şey çocuklardı. Eğilip güzel kokulu boynunu öptüm. Uyku saati geldiği için onu odadaki beşiğin içine koyup uyumasını bekledim. Önce mızmızlık yapsa da kısa süre sonra uykusuna yenik düşmüştü. Onu yatırdıktan sonra balkona geçip sahili izledim. Yüzmek istiyordum ama Arslan olmadığı için vazgeçtim. Onun yerine odama sipariş ettiğim tropikal meyveleri yedim. Ardından duş almak için banyoya ilerledim. Duş kabin ve küvet arasında kalsam da şimdilik duşumu kısa tutmak istiyordum. Bu yüzden duş kabinin sürgülü camını açıp içine girdim. Bedenimde çağlayan ılık su, yorgunluğumu üzerimden atmama yardımcı olmuştu fakat aklım hâlâ Arslan'daydı. Nerede ve neyin peşinde olduğunu merak ediyordum. Başımı iki yana sallayıp avucuma sıktığım şampuanla saçlarımı köpürtmeye başladım.

Duştan çıkınca, dolabın içinden aldığım beyaz, yumuşak havluyu bedenime dolayıp odama geçtim. Sabah odada olmadığından emin olduğum büyük, kırmızı bir kutu yatağın orta yerinde duruyordu. Yüzümde oluşan gülümsemeyle yatağa doğru ilerleyip kutunun kapağını açtım. İçinde kırmızı bir elbise, üstünde sarı kâğıda Arslan'ın el yazısıyla yazılı bir not vardı. *'Kırmızı en sevdiğin renk, senin üzerindeki görüntüsü ise benim en sevdiğim şey.'*

Elbiseyi kaldırıp bakınca, yazlık bir elbise olduğunu gördüm. Yüzümde silemediğim sırıtmayla valizimi açtım. Karmen tarafından seçilen açık saçık, seksi kıyafetlerle doluydu valiz. İçlerinden kırmızı dantelden oluşan çamaşır takımını alıp kremlediğim vücuduma geçirdim. Ardından dizlerimin üzerinde biten askılı elbiseyi üstüme geçirdim. Hafif bir makyaj yapıp taradığım saçlarımı açık bıraktım. Kutunun içindeki ipli sandaletleri ayağıma geçirdiğim sırada Aslı Hanım yanıma geldi.

"Kapının önünde duran hanımefendi, sizi ona götürecek."

"Peki nereye götürecek?" diye sorunca gülümseyip omuz silkti. Yüzümde büyüyen gülümsemeyle başımı iki yana salladım. Eskiden izlemeyi sevdiğim romantik filmlerin içine düşmüş gibiydim.

Odadan çıkmadan evvel Aslı Hanım'a döndüm. "Telefonum sürekli açık olacak. Eğer Aren ağlarsa ya da herhangi bir sorun olursa lütfen hemen arayın beni."

"Aklınız kalmasın."

İçimde engel olamadığım evhamlarla odadan çıktım. Minyon tipli, sarışın bir kadın yanıma gelip yüzündeki gülümsemeyle beni karşıladı. Onun rehberliğinde yürümeye başladım. Beş dakikalık bir yolculuğun ardından tek başıma yürümemi söyledi. Ama öncesinde elinde tuttuğu kırmızı gülü bana uzattı. Gülü alıp hafifçe kokladıktan sonra tek başıma yürümeye başladım.

Etraf kararmış, ay göğü aydınlatıyordu. İskeleyi ise ufak ışıklar. Bu güzel ambiyans rahatlamamı sağlıyordu. Düz yolu tamamlayınca ileride ışıkların aydınlattığı çardak dikkatimi çekti. Ayağımdaki sandaleti çıkarıp kumsala doğru yürümeye başladım. Sıcak kumlar ayaklarımı ısıtıyordu. İçimde büyüyen heyecanla yavaşça yürümeye devam ettim.

Sonra onu gördüm. Üzerinde ince, beyaz bir gömlek vardı. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle bana doğru gelmeye başlarken adımlarım hızlandı. Kısa süre içinde karşı karşıya durunca kolunu belime doladı. Ardından eğilip dudaklarıma tatlı, masum bir öpücük kondurdu.

"Selam."

Ağzım kulaklarımda bir vaziyette, "Selam," dedim.

Elini yüzüme yerleştirip yavaşça yanağımı okşadı. "Çok güzel olmuşsun."

Sessiz durup içime dokunan gözlerine baktım. Sözleri içimi ısıtmıştı. Geri çekilip elimi tuttu. Birlikte ışıklarla süslenen

çardağa girince, ortada duran tahta masanın üzerinde yemekler olduğunu gördüm. Arslan, sandalyemi çekip oturmamı bekledikten sonra karşıma geçti.

Bebek emzirdiğim için kadehime vişne suyu doldururken, "Tüm gün boyunca bunlarla mı uğraştın?" diye sorunca başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Konuşmak istiyordun ama önce bir şeyler yiyelim."

Vişne suyumdan büyük bir yudum alıp boğazımı ıslattım. Midem düğüm düğüm olmuştu. Bu yüzden pek bir şey yiyemedim. Arslan bunu fark edince kalkıp yanıma geldi.

Ayağa kalkınca uzanıp elimi tuttuğunda, "Gel," deyince onu takip ettim.

Sahile doğru inip yere serilen örtünün üzerine oturduk. Bakışlarım denize döndü. Mavi sulara siyah örtü çekilmiş, ayın yansıması denize vuruyordu. Hayranlık dolu bakışlarımla yıldızları seyrettim bir süre. Daha sonra gözlerimi, bakışlarını üzerimde hissettiğim adama çevirdim. Işıldayan gözlerinin içinde yer edinen çözmeye cesaret edemediğim duygularla bana bakıyordu. Öyle güzel bakıyordu ki ciğerlerimi soluksuz bırakıyordu.

Elini kaldırıp önce parmak uçlarını yanağımın üzerinde hafifçe gezdirdi. Yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına iteledikten sonra büyük avucu yüzümü kavradı. Arslan hafifçe bana doğru eğildi. "Gözlerin sanki geceye tutsak..."

Fısıltıyı andıran sesi kalbimi alazlandırdı. Sözleri yüreğimin en ince yerlerine dokunuyor, damarlarımdaki kanı kaynatıyordu. Dudaklarını alnıma değdirip, derin bir öpücük kondurunca daha fazla dayanamayan göz kapaklarım pes etti. Yüzümü sıcak avucuna yaslayıp gözlerimi sıkıca yumdum. Tüm bu yaşananlar rüya gibi geliyordu zihnime. Fakat sıcaklığı, tenine has güzel kokusu, dokunuşu her şeyin gerçek olduğunu bas bas bağırıyordu.

Bu anın tadını çıkarmak istesem de aklımı kurcalayan şeyler vardı. Rahat vermiyordu. Gözlerimi açıp yüzüne bakarken, "Arslan..." diye fısıldadım. "Neden birdenbire?"

Sorum üstüne bakışları bana döndüğünde, "Birdenbire değil," dedikten sonra uzanıp elimi tuttu. Gözleri öyle yoğun bakıyordu ki bir an nefes alamayacağımı hissettim.

"Bana hissettirdiklerin çok yoğun şeyler, Beren. Yaşadığımız ilk geceden beri bu böyleydi. İçimde bir ateş yaktın, itirafların bile o ateşi söndüremedi. Ama gururum ve aptal inadım, bunu görmeme engel oldu. Fakat seni doğumda öyle acılar içinde görmek, farklı bir bakış açısı kazandırdı."

Avuç içimde parmaklarını gezdirdi yavaşça. Avucumu dudaklarına götürüp, derince öptükten sonra bakışları bana döndü. "Boşanma celbi, sanırım esas tetikleyici oydu. Seni kaybetmek istemediğimi anladım. Hayatımı ne olursa olsun seninle geçirmek istiyorum."

Elimi tekrar öptükten sonra yüzümü, avuçlarının içine alıp alnını alnıma yasladı. "Seni seviyorum, beni seviyorsun ve bizim dünyalar tatlısı bir bebeğimiz var. Bu gerçekleri bile bile senden vazgeçemem."

Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Yaşadığım yoğunluk yüzünden gözlerimi yumup, "Peki gerçekten affedebilecek misin beni?" derken sessiz çıkan sesim acı doluydu. Beni affetmesini istiyordum.

Hafifçe güldü. "Yaşanan hiçbir şey, sana olan sevgimin önüne geçemez. Seni seviyorum, ruhu yaralı kadın. Ömrümün sonuna kadar ruhun ruhuma, kalbin kalbime ait kalacak."

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerine baktım. Sözlerini kalbimin kuytularına sakladım. Kalbim aşkıyla sarhoş olmuş, hızla göğüs kafesime çarpıyordu.

"Ruhun ruhuma, kalbin kalbime, ruhu güzel olan adam," diye tekrar ettim sözlerini.

Uzanıp dudaklarımı buldu dudakları. Önce masum dokunuşlarla öptü, ardından öpüşü gitgide tutku dolu bir hâl aldı. Benzin dökülen ateşin aniden alev alması gibi aramızdaki tutku yükseldi. Ardından hücrelerimize kadar yayılıp bizi usulca yakmaya başladı. Dudaklarımı araladığımda, dili dudaklarımın arasına girip ağzımı talan etti. Ellerimi saçlarının arasından geçirip onu kendime doğru çektim. Sırtım yavaşça üzerinde oturduğumuz örtüyle buluştu. Elleri bedenimde dolanırken ağır ağır öptü dudaklarımı. Tüm tutkusunu bu öpücüğe yansıtmıştı. Nefesim kesiliyordu. Bacaklarımı beline dolayıp, onu kendime doğru çekerken bedeninin sertliğini yumuşak bedenime yasladı. Nefes almamız için çekilen dudakları, boynuma doğru inmeden önce tüm yüzümde dolandı.

"Seni öyle çok istiyorum ki nefes alamıyorum." Boğuklaşan sesiyle sarf ettiği sözlerden sonra burnunun ucunu hafifçe boynuma değdirdi. Kokumdan derin bir nefes çekerken, "Sonum olacaksın," diye mırıldandıktan sonra dudakları boynumda dolandı.

İçime yoğun hisler akın ediyordu. Sırtım gerilirken gömleğine tutundum. Elleri bacaklarımda ağırca dolaşırken, yukarı sıyrılan elbisem saniyeler içinde üzerimden çıkarılmıştı.

Bedenim gerilince, "Buraya bizden başka kimse gelemez, güzelim," dedikten sonra eğilip, sütyenimin açıkta bıraktığı göğüslerime öpücükler kondurdu.

Ellerim sıcak teninde usul usul dolanırken, dudaklarını hızla atan kalbimin üzerine bastırıp birkaç saniye bekledi.

"Çok özledim," diye mırıldanırken yavaşça saçlarını okşadım. Onu kalbime bastırdım. Gözümden akan yaş tanesiyle, "Çok özledim," diye mırıldandım.

Onu kaybedeceğimi sanmışken ona kavuşmak, bu kadar yakın olmak benim için mucizeydi. Hâlâ inanmakta zorlanıyordum. Elleri bedenimde dolaşırken dudakları tekrar dudaklarımı buldu. Saniyeler sonra önce onun üstündeki

gömlek yeri buldu, ardından sütyenim onu takip etti. Gerilen çıplak göğüslerimde de gezinen ellerini dudakları takip etti. İçimde fırtınalar koptu. Tırnaklarım sırtını çizmeye başlarken ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Nefesim soluk borumda tıkanmıştı. Elini takip eden sıcak dudakları göbeğime kayarken, üzerimdeki son parça da yeri bulduğunda dudakları durmadı. Önce uyluklarımda ardından bacaklarımda gezindi. Dudaklarımdan dökülen iniltilere engel olamadım. Aklımı başımdan alıyordu. Tüm bedenim ürperiyor, hafif hafif titriyordum. Eşsiz duygular yaşıyordum.

Ne ara çıplak kaldığından habersiz olduğum sıcak bedeni üzerime kapanınca kollarım ve bacaklarımla sıkıca sardım onu. Kalp atışlarımız birbirine karışmıştı. Teninden yayılan elektrik tenime geçiyor, içimde kıvılcımlar çıkıyordu. Sanki yer titriyor, gök yanıyordu. Boynumu öperken, başımı geriye atıp ona daha fazla yer açtım. Bulanık bakan gözlerim, yıldızlara bakıyor ama görmüyordu. Ellerini kalçalarıma yerleştirip yavaşça bedenlerimizi birleştirdi.

İçimde zelzeleler oluştu. Her şeyi yerle bir edecek şiddette olan... İçim titredi, içimdekiler yere döküldü. Bu deprem beni darmaduman etti. Her anın tadını çıkarmak ister gibi yavaş olan hareketleri depremin şiddetini daha da arttırdı. Bedenim sanki göğe yükseldi. Gözlerimi kapattım, gökte süzülüyordum o dakikalarda. Düşmekten korktuğum için daha sıkı sarıldım terleyen bedenine. Teri terime, kokusu kokuma karıştı. Tüm eksiklikler bir bir tamamlandı. Ritmik hareketlerle bedenimi boyunduruğu altına alırken, ondan başka her şey silinmiş gibiydi. Yeryüzünde sadece o ve hissettiğimiz yoğun hisler kalmıştı.

Nefes nefese çıkan sesiyle, "Hissediyor musun?" diye mırıldandı kulağıma.

"Ruhum ruhuna akıyor, ruhum ruhunla bütün oluyor."

Bedenlerimiz bu yoğunluğa daha fazla dayanamadığı için infilak etti. Bu sadece bedenlerin kavuşması değildi. Bu ayrı düşen ruhlarımızın birleşmesiydi aynı zamanda.

Ruhunun ruhuma, kalbinin kalbime ait kılınmasıydı. Göğe yükselen bedenlerimiz yere süzülürken sıkıca sarıldık birbirimize. Kalbi kalbimle eş ritimde atıyordu. Sözlerimiz gerçek olmuştu. Bütünleşmiştik biz. Bir daha asla ayrılmamak üzere...

36. BÖLÜM

"Koşulsuzca"

Kaşlarımı çatmış, nafile bir çabayla önümdeki kitaba yoğunlaşmaya çalışıyordum. Aklım hâlâ dün gecede asılı kalmışken bu zordu. Kitabı yavaşça kapattım. Eski zaman İngiltere'sini konu alan, hayli ateşli kitabın da hiç yardımı olmuyordu doğrusu. Karmen'in tatil hediyesi olarak seçtiği kitapların hepsi bu tarzdaydı. Anlaşılan kitap okuma planlarım suya düşmüştü. Bakışlarımı etrafta dolaştırınca Arslan'ın sudan çıkmakta olduğunu gördüm. Güneş gözlüklerimin ardından uzun uzun onu izlemeye başladım. Kaslı bedeninden süzülen sular, boğazımı kurutmuştu. Sertçe yutkunup, göğsünden şortuna doğru yavaşça süzülen su taneciklerini takip ettim. Manzaram gerçekten mükemmeldi.

Saçlarını düzeltip bana doğru yürümeye başladı. Yanıma vardığını, ancak üzerime damlayan soğuk su damlacıkları sayesinde fark etmiştim. Arslan üzerime doğru eğilip gözlüklerimi çıkardı. Doğrulacağı sırada kollarımı boynuna dolayıp bunu engelledim. Yüzümde oluşan yan gülüş eşliğinde dudağımı ısırdım. Sonra onu kendime doğru çekerek, dudaklarına uzun sayılabilecek bir öpücük bıraktım.

Geri çekilince dudaklarımı yalarken, "Deniz tadında," deyince burnumun ucuna minik bir öpücük bırakıp geri çekildi.

Hemen yanımdaki şezlonga oturduktan sonra bakışları, yanımda duran kitaba kaydı. Uzanıp kitabı aldıktan sonra dikkatli bakışlarla kapağını incelemeye başladı. Kapakta göğüsleri korsesinden taşmak üzere olan bir kadın ve üst tarafı çıplak, savaşçı bir adam vardı.

"Bu da ne?" diye sorunca gözlerimi devirdim."Karmen'in tatil hediyesi."

Arka kapağı okuduktan sonra kahkaha atmaya başladı. "Bir zamanlar bu tarz kitaplar çok okurdu."

Başımı iki yana salladığımı görünce, "Aşk kitabı sevmez misin?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Ah hayır, hiç sevmem. Daha çok dünya klasiklerinden hoşlanırım ya da cinayet romanları."

"Karmen her tarz okur, kitaplığı hayli kapsamlıdır."

Kitabı yan tarafa bırakıp şezlonga uzandı. "Suya girmeyecek misin?"

Sorusu üzerine mavi derinliklere baktım. Su çok davetkâr görünüyor olsa da güneş daha çok hoşuma gidiyordu. "Hayır," diyerek güneş gözlüklerimi tekrar takıp şezlonga uzandım.

Güneşin altında mayışırken gözlerimi kapadım. Buraya geleli henüz iki gün olmuştu ama daha şimdiden çok iyi hissediyordum. Özellikle dün geceden sonra... Hafifçe iç çektim. Her şey olağanüstüydü. Yaşadığım en romantik ve güzel gecelerden biriydi. Hatta hayatımda yaşadığım en güzel geceydi. Asla unutmayacaktım. Yaşananlar, hisler, dokunuşları, söylediği sözler...Dün gece Arslan ile aramızda olan mesafeler yıkılmıştı. Birbirimizin karşısında çırılçıplak kalmıştık. Sadece bedenlerimiz değil, ruhlarımız da birbirine karışmış, bütün olmuştu. Ruhu ruhuma akmıştı... Kalbim ona, bir daha bozulmamak üzere mühürlenmişti. Artık ne olursa olsun, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğimi biliyordum. Tüm hücrelerime sızan bu adam, içinde yaktığımı söylediği ateşi bana da aktarmış, içimde onun için yanan yangınları büyütmüştü.

Sönmeyen ateşlerde bir ömür boyu bıkmadan usanmadan yanacaktık. Kendimi onda büsbütün kaybetmiştim çünkü. Bedenim aniden havalanınca düşüncelerimden koparıldım. Ufak bir çığlık atıp, kollarımı Arslan'ın boynuna dolarken, "Ne yapıyorsun?" diye dehşetle soludum. Yüzündeki sırıtmayla, "Seni serinletmeyi düşünüyorum," dedi. Suya doğru kararlı adımlarla yürüyordu. "Hayır, şimdi suya girmek istemiyorum!" Sadece gülümseyip yürümeye devam etti. Beni suya fırlatmaması için kollarımı boynuna sıkıca doladım. Islanacaksam da eğer, beraber olacaktı. Arslan, aniden suya doğru koşmaya başlayınca kahkahalarıma engel olamadım. Sıcak tenim soğuk suyla buluşunca kahkahalarım çığlıklara dönüştü. Arslan kollarını çekince bacaklarımı beline doladım. Onu suya çekip beraber mavi derinliklere daldık. Suyun altında yayılan saçlarım, ahtapot misali etrafımıza yayılmıştı. Güzel yüzüne bakarken hızla bana doğru eğildi. Dudaklarımız suyun altında buluşurken, tuttuğum nefesimi aralık dudaklarından içeri verdim. Birbirine karışan nefeslerimiz eşliğinde, suyun altında büyük bir açlıkla öpüşürken ona sıkıca sarılmıştım. Nefeslerimiz tükenmeye başlayınca yüzeye çıktık.

Geri çekilip nefes nefese birbirimize bakınca gülmeye başladık. Ellerim ıslak saçlarında dolaşırken, "Suya girmek istemediğimi söylemiştim," diye mırıldandım.

Bana doğru eğilip, "Kızaran yüzün ve sıklaşan nefesin tam tersini söylüyordu," diyerek hafifçe dudaklarımı öpüp gevşeyen kollarımdan çıktı.

"Dün gecenin anılarından seni ancak iki şekilde çıkarırdım. Açıkçası ilk yol daha çekici gelse de onu geceye saklamayı seçtim."

"Arsız!" deyip yüzüne su fırlatmaya başladım. Attığı kahkahalar ardından üzerime atlayınca geriye doğru kaçmaya başladım. Hızla kulaç atarken arkamda olduğunu biliyordum ama durmaya niyetim yoktu. Derken, kaçışım kısa sürmüştü. Ayağımı hızla tutup bedenimi tekrar suyun altına çekti.

Ellerinden boşa bir çabayla kaçmaya çalıştım. Ellerini belime yerleştirip bedenimi havaya kaldırdı. Ondan kaçmayı bırakıp, yüzeye çıkınca yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Ufak olmasını düşündüğüm öpücüğüm, dudaklarının tadını aldığım an değişti. Bu adama gerçekten de karşı koyamıyordum.

"Aren de daha yeni uyanmıştı."

İçeri girince, Aslı Hanım'ın yanına ilerleyip bebeğimin kokusunu içime çektim. "Duş alıp hemen geliyorum."

Arslan'ın beraber duş alma teklifini zor da olsa geri çevirip, hızlı bir duş aldıktan sonra oğlumla ilgilenmeye başladım. Benim gibi Aren de buraları sevmiş gibiydi. Çünkü ağlama krizleri azalmış, uyku saatleri düzene girmeye başlamıştı. Aslı Hanım'ın yardımları ise yadsınamayacak kadar büyüktü. Bana gerçekten çok yardımcı oluyordu. Aren de onu sevmiş olmalıydı çünkü onun yanında pek ağlamıyordu. Oğlumu yatak odasına götürüp emzirmek için yatağa oturdum. Büyük bir iştahla karnını doyururken alışkanlık hâline getirdiği bir elini parmağıma dolamış, sıkıca tutuyordu.

Gözlerim yüzünde dolanırken duştan çıkan Arslan odaya girdi. Beline sardığı havluyla yürürken, küçük bir el havlusuyla saçlarını kurutuyordu. Yüzündeki gülümsemeyle yanımıza gelip yatağa oturdu. Bakışları Aren'in üzerindeyken eğilip dudaklarını alnına sürdü.

"Çok iştahlı," deyince gülmeye başladım.

"Öyle, anne sütünü seviyor."

Hınzır bakışlarla bana baktı. Elini diğer göğsüme uzatıp hafifçe okşarken, "Bence oğlum ağzının tadını biliyor," deyince engel olamadan kahkaha atmaya başladım. Aren huzursuz olunca, sinirli olması için uğraştığım bakışlarım Arslan'ın yüzüne kaydı."Güldürme beni, oğlumu rahatsız ediyorsun."

"Oğlun da benim olanlara göz dikiyor."

Arsız bir gülüşle yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Öncelik oğlumun Arslan Bey, şimdi susun ve oğlumun rahatça karnını doyurmasına müsaade edin."

Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, aranıza girmiyorum."

"İyi olur." Sırıtmamı gizledim. İkimiz de sessizce onu izleyip karnını doyurmasını bekledik. Karnı doyunca geri çekildi. Güzel ela gözleri yüzümüzde gezinmeye başladı. Eğilip beyaz tenine dudaklarımı sürttüm. O kadar güzeldi ki ona bakınca içim eriyordu. Elini yüzüme dokundurunca tombik ellerini öptüm. Geri çekilince Arslan eğilip, burnunu burnuna değdirerek Aren ile oynamaya başladı.

Aren de elini uzatıp babasının yüzüne dokunuyor, hareketli bacaklarıyla sürekli tekme atıyordu. Ufak ufak sesler çıkarmaya başlamıştı. Yüzümde silinmeyen gülümsemeyle başımı, Arslan'ın geniş omzuna yaslayıp ikisini izledim. Aren'in gözleri öyle güzel bir sevgiyle bakıyordu ki göğsüm sıkıştı.

"Koşulsuzca..."Sesimi duyan Arslan bana baktı. "Gözlerindeki ifade, bizi koşulsuzca seviyor. Bize büyük bir hayranlıkla bakıyor."

Kolunu belime doladığında, "Çünkü o bizim çocuğumuz, Beren," diyerek alnımı öpünce gözlerimi kapadım.

Zorlukla ve hatalarla inşa etmiş olsam da bu güzel aileye sahip olduğum için Allah'a şükretmeye başladım. Tek istediğim, artık her şeyim olan bu aileye sonsuza kadar sahip olmaktı.

"Hazırım ben."

Kanepede oturan Arslan sesimi duyunca, telefonunu bırakıp bana döndü. Üzerimdeki elbiseye çatık kaşlarla bakıyordu. Tam konuşacağı sırada parmağımı havaya kaldırdım.

"Sakın elbiseme laf etme! Uzun günlerden hatta aylardan sonra ilk defa dar elbise giydim ve gerçekten güzel olduğumu hissediyorum."

Ayağa kalkıp yanıma geldi. "Ama fazla dar ve kısa."

Aslında haklıydı. İnce askılı, lacivert elbisem mini ve ikinci bir deri gibi tüm bedenimi sarmıştı. Fazla olan birkaç kilom beni rahatsız etse de elbise gerçekten güzeldi. Ayrıca böyle dikkat çeken bir adamın yanında daha basit bir elbiseyle dışarı çıkamazdım.

"Ve fazla güzel Arslan, kabul et. Gidince Karmen'e teşekkür etmeyi unutmamalıyım."

Toplu saçlarıma bakınca memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle, "Bari saçlarını açsan, güzel boynunun ve..." derken ellerini açıkta kalan gerdanımda dolandırdı. "Şuralar daha az dikkat çeker." Makul bir istekti. Kolumu uzatıp bağladığım saçlarımı açtım. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülünce ellerimle düzeltmeye başladım. Arslan uzanıp başımın yan tarafını öptükten sonra asık suratıyla, "Daha güzel oldun yalnız," deyince gülmeye başladım.

"Hadi çıkalım."

"Elbiseyi değiştirmeyeceğine emin misin?"

Sarkıttığı dudaklarıyla fazla tatlı görünüyordu. Onu duymazdan gelip, çantamı aldıktan sonra Aslı Hanım'a herhangi bir durumda araması gerektiğini söyledim. Akabinde Arslan ile beraber kaldığımız otelin yakınlarında olan gece kulübüne gittik. Kulübün boğuk havası yüzüme çarparken kalabalıkta yürümeye başladık. Uzun zamandır dışarı çıkamadığım için bu tarz yerleri özlemiştim. Özellikle Arslan ile beraber bir şeyler yapmayı seviyordum. Avucumdaki elini sıkarken, kalabalığın içinde ilerleyip sakin bir yer bakındık.

Tam kulübün bir köşesine geçmiştik ki tiz bir ses, bozuk Türkçesiyle, "Arslan!" diye bağırmaya başladı.

Adımlarımız duraksarken, merakla geriye doğru dönünce üzerinde varla yok arası beyaz elbisesi, kısa kesimli kızıl saç-

ları olan ufak tefek bir kadın gördüm. Kadın ayağındaki topuklu ayakkabıları umursamadan, koşar adımlarla bize doğru gelip resmen Arslan'ın üzerine atladı. Bu da kimdi böyle?

Arslan şaşkınca, "Aliz, seni görmeyi beklemiyordum," diyerek geri çekildi.

Şaşkınlıkla onlara bakmaya devam ederken kız, Almanca olduğunu tahmin ettiğim bir dilde konuşmaya başladı. Arslan da ona karşılık verince, ikisinin arasında hiç anlamadığım bir muhabbet başladı. Asıl olay ise adının Aliz olduğunu öğrendiğim kadın, Arslan'a öyle büyük bir tutkuyla bakıyordu ki ağzım şaşkınlıkla aralandı. Kıskançlığın yakıcı hissi, yavaş yavaş tüm hücrelerime yayılmaya başladı. Dişlerimi sıkarken öfke dolu gözlerle yabancı kadına bakıyordum. Arslan nihayet beni fark edince kolunu belime doladı."Aliz, bu güzeller güzeli kadın, eşim Beren."Kadın bana öylesine bir selam verdikten sonra tüm ilgisini tekrar Arslan'a yöneltti. Hücrelerimdeki his gittikçe yayılıyor, gittikçe büyüyordu. Arslan kadına karşı mesafeli de olsa kadının aşırı ilgili hâlleri, sağduyumu susturup ciddi anlamda sinirlenmeme neden oluyordu."Aliz, Almanca konuşmasak daha iyi olacak."Aliz bana dönüp, "Bilmiyor musun?" diye sordu.

Aynı bozuk bir Türkçeyle, "Bilmiyorum," diyerek onu taklit ettim.

Omuz silkip Arslan'a döndü. Arslan ise ona kısa, Türkçe cevaplar verdikten sonra bana baktı. "Aliz ile babamın şirketinde çalıştığım zamanlarda tanışmıştık. Babasıyla iş ortaklığı yapmıştık."

Gülümsemeye zorladım kendimi. Aman ne güzel, tüm gecemizi mahvetmişti. Aklıma şüpheli düşünceler süzülmeye başlayınca kaşlarım çatıldı. Acaba aralarında bir ilişki yaşanmış mıydı?

Aliz, tiz çıkan ses tonuyla, "Arslan, dans edelim mi?" diye sorunca sinirle ona baktım.

Açık kahverengi gözlerini büyütmüş, beklenti dolu bir ifadeyle kocama bakıyordu.

Kısılı gözlerimle, "Benimle dans edecek!" diye âdeta tıslադım.

Beni duymazdan gelerek, Arslan'a bakmaya devam edince sinirden dişlerimi sıktım. Üzerine doğru bir adım atmıştım ki Arslan, belimdeki kolunu sıkılaştırıp beni piste yönlendirdi.

"Karıma sözüm var," dedikten sonra beraber piste doğru yürüdük. Arslan beni kendine doğru çevirip ellerini sıkıca belime doladı.

"Sakin ol, yavrum."

Öfkeyle bakan gözlerimi yüzüne çıkardım. Zihnimi ısıran düşünceler, benim bağımsızlığımda dilimden dökülmeye başladı.

"O kadınla yattın mı?"

Arslan şaşkınlıkla, "Ne?" diye sorunca çenemi havaya kaldırdım.

Boğazımda dizili olan acı kelimeleri bir kez daha dile getirdim. "Beni duydun! O kadınla birlikte oldun mu?"

Başını iki yana sallayıp gülmeye başladı. "Hayır, o sadece iş arkadaşımdı o kadar."

Sözleri içimi biraz da olsa rahatlatmayı başarırken bakışlarım Aliz adlı kadına kaydı. Kollarını önünde bağlamış, bize kısık gözlerle bakıyordu. Kadına aynı şekilde bakıp kollarımı Arslan'a doladım. Ona yaklaşıp, nefesim kulağının altındaki hassas bölgeye çarparken, "Bakışları hiç de iş arkadaşı gibi durmuyor ama," diye fısıldadım.

Sıkılı dişlerimin arasından sarf ettiğim sözler üzerine dudaklarını alnıma yasladı. "Sadece biraz fazla sıcakkanlı. Kıskanınca daha mı güzel oldun sen?"

Sorusu üzerine silik bir gülümseme belirdi yüzümde. Siyah oje sürdüğüm tırnaklarımı, tehditkâr bir ifadeyle ensesine batırdım.

"İnan bana, ben o kıskanınca tatlı olan kadınlardan değilim."

Hafifçe gülüp beni sert bedenine yasladı. "Öyle mi?" Boğuk sesini duyunca tırnaklarımı teninde gezdirmeye devam ettim. Başımı yana eğip, "Öyle," deyince burnunun ucunu, kulağımın alt kısmından boynuma doğru yavaşça gezdirdi. İçimde oluşturduğu kıvılcımlardan habersizce tenimi uyardı.

"Ama şu an fazla tatlı görünüyorsun. Ve çekici..." dedikten sonra burnumun ucunu öpüp geri çekildi.

Memnuniyetsizce gözlerimi devirdim. Bu geceyi böyle hayal etmemiştim. Arslan ile baş başa biraz eğlenecektik ama o kadın her şeyi mahvetmişti. Şarkı bitince ayrıldık. Bakışlarım etrafta gezince Aliz'i görmedim. Ah sonunda gitmişti demek, yapışkan kadın. Fırsattan yararlanarak lavaboya gitmek üzere Arslan'ın yanından ayrıldım. Arslan da içecek bir şeyler alacağını söyleyip bara doğru yanaştı. İhtiyaçlarımı hallettikten sonra biraz daha iyi hissederek lavabodan çıktım. Yürürken bir yandan da kalabalık mekânda Arslan'a bakındım. Masamıza geçmişti ve lanet kadın yine yanına gitmişti. Öfkeyle soluyarak onlara doğru yanaştım. Aliz, elini yılan gibi Arslan'ın koluna dolamış, cilveli olduğunu düşündüğü bir tavırla konuşuyordu.

"Lütfen Arslan, sadece bir dans."

"Bir sorun mu var?" diye sorduktan sonra ikisinin ortasına girip Arslan'a sokuldum. Aliz elini çekip öfkeyle bana baktı.

"Hiçbir sorun yok, güzelim."Aliz saçlarıyla oynayıp büktüğü dudaklarıyla konuşmaya başladı. "Sadece bir dans etmek istiyorum ama evli olduğu için beni reddediyor. Çok abartıyor, öyle değil mi Belen?" Dişlerimi sıkmış olmama rağmen gülümsemeye çalıştım. "Beren."

"Ah her neyse işte, abartmıyor mu sence de?"

Uzanıp saçlarını yolmayı o an o kadar çok istedim ki ellerim kaşındı. Yumruklarımı sıkıp kendime hâkim olmaya çalıştım. "Hayır, bence çok tatlı bir hareket."

Bakışlarımı Arslan'a çevirip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Az da olsa sakinleşmiştim.

"Siz Türk kadınları fazla kıskançsınız. Kendinize güvenmediğiniz için mi bu tavrınız, Saçma sözleri üzerine ufak bir kahkaha atıp uzun boyumun sağladığı avantaj sayesinde ona üstten baktım. İçimde baş gösteren üzerine atlama isteğini göz ardı etmeye çalışarak, "Sadece paylaşamayacak kadar çok seviyoruz," dedim.

Gözlerini devirip Almanca bir şeyler söylemeye başladı. Daha sonra Arslan'a dönüp Almanca konuşmaya devam etti, küçük sürtük. Onun neşeli bir tavırla anlattıkları, Arslan'ın huzursuzlaşmasına neden olunca kaşlarım çatıldı. Kendime engel olamadan, "Sana ne anlatıyor?" diye sordum.

Arslan gergin bir gülümsemeyle, "Hiç," dedi.

"Aşk olsun Arslan, hayatımda yaşadığım en iyi öpüşmelerden birini, hiç diye tanımlaman gerçekten çok kırıcı."

Mideme sert bir yumruk yemiş gibi geri çekildim. Dudaklarım aralanmış, sinirle soluyordum. Bu kadın haddini aşmıştı!

"Sen..." "Ah Arslan, istersen ne kadar iyi olduğunu hatırlatabilirim." Öfkemin üzerine damlatılan kıskançlık bardağı taşırmıştı. İçimde baş gösteren canilik beni bile korkutacak şiddetteydi.

Yüz ifademi görünce gözlerini açıp yalancı bir tavırla, "Ah pardon, ben Almanca söylediğimi sanıyordum," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum sıkılı dişlerimin arasından.

Onu gerçekten öldürebilirdim o an. Şuh bir kahkaha atıp elini kolumun üzerine koydu. "Sadece şakaydı Belen, sakin ol."

Gözlerime kızıldan bir gölge inmeye başladı. İçimde çağlayan kıskançlık ve öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim. Masanın üzerinden Arslan'ın içkisini alıp tam suratının ortasına döktüm. Dudakları şokla aralanmıştı ama ben hâlâ tatmin olmamıştım. Bu yüzden vişne suyuma uzandım. Bana engel olmaya çalışan Arslan'ın elini itip, bardağımdaki meyve suyunu beyaz elbisesinin üzerine döktüm. Kırmızı içecek, beyaz elbisesinde hızla yayılmaya başladı. Ortaya çıkan kötü görüntü, çok hoşuma gitmişti doğrusu. Ufak bir çığlık daha atarken, Almanca küfür olduğunu varsaydığım şeyleri sıralamaya başladı.

Kolunu tutup tırnaklarımı sertçe etine geçirdim. Çelimsiz bedenini kendime doğru çekip tehditkâr bir tavırla konuşmaya başladım. "Kocamdan uzak dur, küçük sürtük! Yoksa inan bana işler daha beter bir hâl alacak!"

Kolunu elimden çekmeye çalışırken, "Canımı acıtıyorsun!" diye söylenince yüzüne doğru eğildim.

"Beren sakin ol, güzelim."

Beni geri çekmeye çalışan Arslan'ı duymazdan geldim. Aliz'in yüzüne doğru eğilip, "Amacım da tam olarak bu," dedikten sonra, tırnaklarımın etini çizmesine izin verip sertçe bıraktım.

Aliz geriye doğru sendelerken, masaya tutunup düşmekten son anda kurtuldu. Kırmızı çizgilerle donatılan koluna bakınca dehşet dolu bir ifadeyle, "Arslan bu kadın cani, manyak! Uzak dur ondan!" demeye başladı.

Hâlâ dersini almamış olmalıydı. Üzerine yürüyecektim ki Arslan beni kendine çekip, "Sakin ol!" dedi.

Arslan sertçe, "Yeter Aliz, sözlerine dikkat et!" dedikten sonra elimi tuttu.

"Hadi Beren, gidelim."

Sözlerini ikiletmeden Arslan'ı takip ettim. Arslan hesabı ödedikten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı. Sessizliği üzerine içimdeki tatminkâr his dağıldı. Arslan beni daha önce

hiç böyle görmemişti. Bu yüzden ne tepki vereceğini bilmiyordum. Gülümsemem silinirken içim sıkılmaya başladı.

"Arslan, o kadından özür dilemeyeceğim. Tamam, ileri gittim ama hak etti." Beni duymazdan gelen Arslan, mekândan çıkınca aniden durup sırtımı duvara yasladı. Dik dik yüzüme baktıktan sonra gülmeye başladı. Kızacağını düşünürken kahkahalar atmasına şaşkınlıkla baktım. Eğilip alnını alnıma yasladı.

"Kıskanınca tatlı olmadığını söylemiştin."

Utançla alt dudağımı ısırdım. Çünkü tatlı değil, cani oluyordum. "Şey, az önceki manzarayla sözlerimi kanıtladım sanırım," deyince beni sertçe öpmeye başladı.

Ardından geri çekilip, "Sinirlenince tüyleri kabaran bir kedi gibisin. Tırnaklarını onun koluna batırdın," dedikten sonra gülmeye başladı.

Çenemi havaya kaldırıp inatçı bir tavırla yüzüne baktım. "Hak etmediğini söyleyemezsin."

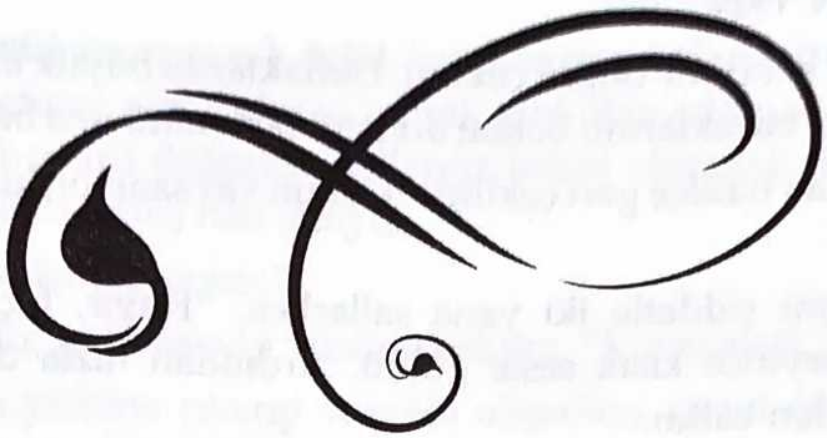
"Buna cesaret edemem."

"Ayrıca seninle de hesaplaşacağız, Arslan Bey. O kadını öpmüşsün!"

Dudaklarını çeneme bastırdı, sonra dudaklarını dudaklarıma yaslayıp konuşmaya başladı. "Ayrıca anlamsız, onun tarafından gerçekleşen ufak bir öpücüktü." Dudakları yüzümde dolanırken tenim karıncalanmaya başladı. "Bu hâllerini en az senin kadar seviyorum, kıskanç kedi."

İçimde kelebekler uçuştu. Dünya sanki ayaklarımın altından çekildi. Şüphesiz ki bu sözü her duyuşumda darmaduman olacaktım.

Yüzünü avuçlarımın içine alıp, "Senden çok," dedim yavaşça. "Senden daha çok."

37. BÖLÜM

"Karanlığımın Işığı"

Bedenimde gezinen kuş tüyü hafifliğindeki dokunuşlar, uyanmam için beni kışkırtıyordu ama yorgun göz kapaklarım açılmamakta ısrarcıydı. Tenimdeki dokunuşları, ıslak dudaklar takip edince gözlerim daha fazla direnemediği için açıldı. Doğrulup tişörtümün açıkta bıraktığı tenimde mekik dokuyan Arslan'a baktım. Uyandığımı görünce sırıtmaya başladı.

"Ben de ne zaman uyanacaksın diye merak ediyordum."

Bakışlarım karanlık odada gezerken, "Daha sabah bile olmamış," diyerek başımı yastığa bıraktım. Başını boynuma gömüp, gülmeye başlayınca tenim gıdıklandığı için yüzünü boynum ve omzum arasındaki bölgeye sıkıştırdım.

Dakikalar sonra başını kaldırıp bana baktı. "Yarın gidiyoruz. Bu yüzden seninle beraber günün doğuşunu izlemek istiyorum."

Açılmayan gözlerimle, "Ama çok uykum var!" diye soludum."Hımm."Eğilip dudaklarını dudaklarıma sürtmeye başladı. Parmak uçları tenimde gezinirken, dudaklarını çeneme doğru indirdi. Uykum yavaş yavaş açılmaya başladı. Sırtım, göğsümü kavrayan eline doğru yükseldi. İçimde büyüyen tutkuyla beraber ona sarıldım. Bedenini sertçe bedenime bastırınca, derin bir inleme döküldü dudaklarımdan. Başını tu-

tup onu kendime doğru çektim. Dudaklarını büyük bir iştahla öperken, bacaklarımı beline dolayıp bedenimi ona bastırdım.

Arslan hafifçe geri çekilip, "Uykun var sanıyordum," diye soludu.

Başımı şiddetle iki yana sallarken, "Hayır, hiç uykum yok," deyince kısık sesle güldü. Ardından hızla doğrulup üzerimden kalktı.

"O zaman güneşin doğuşunu izleyebiliriz."

Kafam karışırken şaşkın bir ifadeyle, "Ne? Ama ben seni istiyorum!" diye yakarır gibi konuşunca sertçe yutkundu.

"İnan bana ben de istiyorum. Ama seninle güneşin doğuşunu da izlemeyi çok istiyorum."

Nefesimi dışarı verip dağılan saçlarımı düzeltirken, "Peki," diyerek yataktan doğruldum. Elimi tutup ayağa kalkmama yardımcı olunca, beraber açık olan sürgülü camdan dışarı çıktık. Etraf henüz karanlıktı. Beraber sahile doğru indik. Arslan kumların üzerine oturup beni de beraberinde çekti. Bacaklarının arasına oturup, sırtımı geniş göğsüne yasladım. Başımın yan tarafını öpüp kollarını bedenime doladı. Dağların arkasında saklanan güneş doğmadan önce etrafı tatlı bir kızıllık sardı.

Arslan kulağıma eğilip, "Tam zamanında yetiştik, sarışın," deyince, gülümseyip başımı göğsüne bıraktım.Tenimde dolaşan ellerinin içime yaydığı huzurla gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Kızıla bulanan gökyüzünü hayranlık dolu gözlerle izlemeye başladım. Etraftaki karanlık hızla çekilip yerini güneşe bıraktı. Sanki hiç karanlığı görmemiş gibi aydınlanmıştı her yer. Tıpkı benim hayatım gibi... Bunca yıllık ömrüme karanlık bir örtü serilmişti. Hep yalnız ve mutsuzdum. Bu yüzden rastladığım en ufak ışığa tutunup sıkıca sarılıyordum. Fakat yalancı ışıkların sönmesi uzun sürmüyordu. Tekrar karanlığa düşüyordum. Tek başıma oturuyor, karanlığa karışıyordum. Bir ışık, beni kurtaracak bir el bekliyordum. Sonra o geldi, sırtımı göğsüne yasladığım adam.

Karanlık geceme ışık değil, karanlığıma doğan güneş oldu. Gözleri güneş gibi, kokusu toprak gibi olan adam, hayatıma dokunan sihirli değnekti. Yıllardır kabul olmayan dileklerimin vücut bulmuş hâli gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?"

Hafifçe gülümseyip yüzüne baktım. "Mucizeleri."

Elimi yüzüne çıkarıp yavaşça okşarken, güzel gözlerinin derinliklerinde kendimi kaybettim. "Sen ve Aren, karanlık gökyüzüme güneş gibi doğdunuz. Önce tatlı bir kızıllık yaydınız içime, sonra rahatlatıcı bir sıcaklık, en son da parıl parıl masmavi bir gökyüzü. Bahar gibi geldiniz ömrüme."Uzanıp dudaklarını alnıma yasladı. "Bugüne kadar hep tek çizgide ilerleyen bir hayat yaşadım. Tek isteğim başarı dolu bir hayattı. Sana kadar kusursuzluğu severdim, Beren. Senden sonra bunun pek de güzel bir şey olmadığını anladım. Kusurların da hayatı güzelleştirdiğini sende gördüm. Kusursuzluğu seven adam, kusurlarına bile âşık oldu."

Buruk bir gülümsemeyle gözlerimi yumarak, "Bu yüzden kabullenemedim," diye itiraf ettim.

"Neyi?"

Gözlerimi açıp, "Hayatına dâhil olmayı. Böyle mükemmel bir adamın hayatına girmek istemedim. Kendi hatalarımı, hayatına bulaştırmak istemedim," deyince yüzümü sıcak avuçlarının içine aldı.

"Seni ve oğlumu, mükemmel olan hayatımdan daha çok seviyorum. Bu yüzden artık bunları düşünme, sana gelen mutluluğa kucak aç. Artık mutlu olmaya alış."

Beni göğsüne bastırıp sıkıca sarıldı. Kulağımda çalınan kalbinin sesini dinledim. Göğsüne ufak bir öpücük kondurup, kokusunu içime çekerken yavaşça saçlarımı okşadı. Ruhu güzel olan adamım, saçlarımdaki kırgınlığa kadar iyileştirdi beni.

Dakikalar sonra, "Hadi gidelim," deyince ayağa kalkıp elimi tuttu.

Ayağa kalktığımda eğilip beni kucağına aldı. Bedenimin ani havalanması yüzünden ufak bir çığlık atıp kollarımı boynuna doladım. Eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Kendim yürüyebilirim."

"Biliyorum."

Beni dinlemeden yürümeye devam etti. Yatak odasına girince, beni yatağın üzerine bıraktığında, saniyeler içinde üzerimdeki yerini alırken, "Nerede kalmıştık?" diye fısıldadı. Kahkaha atarken sıkıca boynuna sarıldım. Son günlerde olduğu gibi bir kez daha teninde kayboldum.

On günlük süren tatilimiz muazzam geçmişti. Geçirdiğimiz her günle beraber aramızdaki görülmeyen duvarları bir bir aşmıştık. Birlikte vakit geçirmek bize çok iyi gelmişti. Aren'in uyku saatlerinde yüzmeye ya da gezmeye gitmiş, geri kalan vakitleri ise güzel oğlumuzla geçirmiştik. Bir daha görmediğimiz Aliz pürüzü haricinde, her şey çok güzeldi ve unutulmamak üzere zihnimin ücra köşelerine kazınmıştı. Bakışlarımı, mavi gökyüzünden çekip Arslan'a çevirdim. Ben gökyüzünü, o ise beni izliyordu. Bana öyle güzel bakıyordu ki sanki onun gökyüzüymüşüm gibi.

"Uçağın inmesine az kaldı," deyince başını aşağı yukarı salladı. Elini uzatıp güneşten dolayı rengi açılan sarı saçlarımda gezdirdi.

"Saçların daha güzel oldu. Bence bir daha kesme, uzun hâli daha güzel."

Sözleri üzerine hafifçe gülümsedim. "Olur."

"Yoruldun mu?" "Hayır, bunu Aslı Hanım'a borçluyum. O olmasaydı eğer çok yorulurdum ama Aren ile çok güzel ilgileniyor."

"İstersen yardımcı olması için teklifte bulunabiliriz."

Oğluma ben bakmak istesem de gün içinde yardım hiç fena olmazdı. Ben de bu süre içerisinde ihmal ettiğim çizimlerimle ilgilenirdim.

"Olur."

Duyulan anons sesi üzerine kemerimi bağladım. Yaklaşık bir saatin ardından bizi almaya gelen arabaya binmiştik. Çantamdaki telefonum çalmaya başlayınca uzanıp içinden çıkardım. Ülkü arıyordu. Yüzümde oluşan gülümsemeyle telefonu açtım. Onu özlemiştim.

"Efendim?"

"Beren, lütfen artık döndüğünüzü söyleyin." deyince kıkırdadım.

"Evet, döndük. Şu an eve gidiyoruz."

"Ah, çok sevindim! Biliyorum yorgunsunuz ama sizi çok özledim. Yanınıza gelebilir miyim?"

Üzgün çıkan sesi üzerine kaşlarım çatılmıştı. "Tabii ki, en fazla kırk dakikaya kadar evde oluruz."

"Tamam gelince görüşürüz," deyince telefonu kapattı. Bir sorun vardı, sesinden belli oluyordu. Nedense içimdeki ses, nedenin Selim olduğunu söylüyordu.

"Kimdi?"

Bakışlarım önde oturan Arslan'a kaydı. "Ülkü, bizi özlemiş. Yanımıza gelecek."

Arslan gülümseyip önüne döndü. Aklım Ülkü'de kaldığı için eve nasıl geldiğimizi pek anlayamamıştım. Arslan kapıyı açınca özlediğim evime girdim. Uzun süren yolculuğun ardından derin bir nefes alabildim. Aren'i, Aslı Hanım'ın yardımıyla yıkayıp giydirdikten sonra, ben de kısa bir duş alıp üstümü giyindim. Ardından Arslan eşyalarla ilgilenirken, Aren'in karnını doyurup onu yatağına koydum. O sırada çalınan kapı üzerine Ülkü'nün geldiğini anlamıştım.

Kapıyı açınca hızla boynuma atlarken, "Çok özlemişim sizi!" dedikten sonra ağlamaya başladı.

Elimi sırtında gezdirip, "Bunun için ağlamadığını söyle lütfen," deyince, geri çekilip başını iki yana salladı.

"Hayır, bu aralar fazla duygusalım o kadar."

Beraber salona girdik. Açıkçası sözlerine pek de inanmamıştım. Kanepeye oturunca ona döndüm. "Bu duygusallığın Selim ile bir ilgisi var mı?" Sorum üzerine çenesi titremeye başlarken başını aşağı yukarı salladı. "Ne oldu Ülkü?"

Gözündeki yaşları silerken, "Biz ayrıldık," dedi titreyen ince sesiyle.

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye soludum.

Tekrar şiddetle ağlamaya başladı. "Beni sevmiyor çünkü. Bir aydan fazladır sevgiliyiz ama hâlâ aramızda aşamadığım engeller var, Beren. Beni sevdiğini bile söyleyemiyor. En son onu sevdiğimi söylediğimde öyle kasıldı ki tüm umutlarımı yitirdim. Beni sevmeyen biriyle yapamam. Bu yüzden ayrıldım ondan."

Titremesini dindirmek adına Ülkü'ye sıkıca sarılırken, "Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Canım yanıyor, Beren! Onsuz canım çok yanıyor!" Sözleri üzerine dolan gözlerimi kırpıştırdım."Bir haftadır ölüyorum sanki! Ne ara onsuz bir hiçe dönmüşüm ben?"

Hıçkırıkları arasında sarf ettiği sözler üzerine sessiz kalıp saçlarını okşadım. Bu acıyı bilirdim. Bu kör edici acıyla çok sınanmıştım ben. Dakikalar ardından geri çekildi.

"Özür dilerim, senin de canını sıktım. Oysa daha yeni tatilden geldiniz."

"Saçmalama Ülkü, biz dostuz! Tabii ki bana geleceksin."

Gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

Bezgince, "Etme Ülkü," deyince omuz silkti."Aren nerede?"

"Uyuması için beşiğe bırakmıştım. Gel hadi bakalım."

Beraber üst kata çıkıp, Aren'in odasına girdiğimizde Aslı Hanım altını değiştiriyordu.

"Uyumadı mı?"

Aslı Hanım gülümseyerek, "Uyumadı. Uçakta uyuduğu için uykusu yok sanırım," derken Aslı Hanım'ın yanına doğru ilerledik. "Gel bakalım, minik oğlum." Aren'i kucağıma alıp boynunu öptüm."Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Aslı Hanım'a dönüp, "Zahmet etmeyin," desem de beni dinlemeyip mutfağa indi.

"Teyze geldi, oğlum."

Ülkü yanıma gelip onu yavaşça kucağına alırken, "Ay kocaman olmuş bu. Kuzum benim," diyerek onu tatlı tatlı sevmeye başladı. Aren de bu durumdan memnun bir şekilde kendine has sesler çıkarıyordu. Sanırım oğlum kızları daha şimdiden seviyordu.

"Hoş geldin, Ülkü."

İçeri giren Arslan'a döndü bakışlarımız. Duş almış, yeni kıyafetler giymişti.

"Hoş buldum, enişte. Siz bu minnoşu orada neyle beslediniz? On gün içinde kocaman bir şey olmuş bu."

Arslan sözlerine gülümseyip yanıma geldi. Kolunu belime dolayıp omuz silkti. "Tamamen anne sütü."

Kulağıma eğilip sadece benim duyabileceğim kısık bir sesle, "Onun oburluğu yüzünden bana sıra gelmiyor," deyip boynumu öptü.

Kahkahamı zor bastırırken dirseğimi karnına vurdum. Dudaklarımı kımıldatarak, "Arsız," deyince sırıtıp göz kırptı.

Ülkü bakışlarını bize çevirip mutlulukla, "Ay bu tatil size cidden bayağı yaramış! Sanırım artık gereksiz boşanma konusu açılmamak üzere kapandı," deyince başımı olumlu anlamda salladım."Çok sevindim! Zor günler yaşadınız ve bu mutluluğu fazlasıyla hak ettiniz."

Başımı Arslan'ın göğsüne yasladım. Umarım aynı mutluluk onu da bulurdu.

"Ay uykusu geldi yakışıklımın."

Esneyen Aren'e gülümseyen gözlerle baktım. "İstersen uyutabilirsin. Ben de valizleri boşaltırım."

Ülkü kocaman gözlerini bana çevirdi. "Ama ben nasıl bebek uyutulur bilmem ki!"

"Tek yapman gereken yatağına bırakıp yanında durman, istersen ninni de söyleyebilirsin."

"Tamam, denerim."

Ülkü ile Aren'i yalnız bırakıp odadan çıktık.

"Ben de sana yardım edeyim madem."

Arslan ile beraber odaya girince Arslan'ın niyeti toplamaktan çok, dağıtmak olsa da onu duymazdan gelip valizleri açtım. Güya bana yardımcı olmaya gelen Arslan'a çevirdim gözlerimi. Yatağa uzanmış beni izliyordu.

"Yardım edeceğini sanıyordum?"

Omuz silkip, "Manzaram daha güzel," deyince gülerek başımı iki yana salladım."

Ülkü'nün neyi var?"

Sorusu üzerine elimde tuttuğum elbiseyle yatağa oturdum. "Selim'le ayrılmışlar."

Arslan doğrulup, "Neden? İkisi bir arada iyi görünüyorlardı," deyince omuz silktim.

"Ülkü onun kendisini sevmediğini düşünüyor."

Arslan düşünceli gözlerle bana bakarken, "Sanmıyorum. Selim ona farklı bakıyor," dediğinde sözleri üzerine, Ülkü'nün bana anlattıklarını kısaca anlattım. Arslan uzanıp elimi tuttu.

"Selim üniversite yıllarında bir kızı çok sevdi, hatta evlenecek kadar. Düğünlerine bir hafta kala kızın onu aldattığını ve sadece babası zengin olduğu için onunla sevgili olduğunu öğrendi."

Kaşlarım çatıldı. "Kötü olmuş."

"Öyle, o yüzden sevgiye pek inanmıyor ama Ülkü'ye itiraf etmese de seviyor bence."

Üzgünce ona baktım. "Umarım aralarındaki mevzuyu kısa süre içerisinde hallederler."

Uzanıp yavaşça çenemi okşadı. "Umarım güzelim."

Kollarımı sıkıca Arslan'ın boynuna doladım. "Biz hiç ayrılmayalım, olur mu? Sensizlikten çok korkuyorum."

Elini sırtımda dolaştırıp saçlarımı öptü. "Ayrılmayalım sarışınım."

Göğsüne yaslı bir şekilde birkaç dakika durduktan sonra Arslan'ın itirazlarını duymazdan gelerek yataktan kalktım. Ardından valizleri boşaltmaya başladım. Beni yatağa dönmeye ikna edemeyeceğini anlayan Arslan, ayağa kalkıp bana yardım etti.

"Beren Hanım, yemek hazır."

Odanın dışında Aslı Hanım'ın sesini duyunca, akşam yemeğini yemek için aşağı kata indik. Çok acıkmıştım. Ardımızdan inen Ülkü yanıma gelip, "Uyudu, yakışıklı prensim. Ay maşallah çok akıllı bir şey bu, Beren," deyince gülmeye başladım.

"Aç olmadıktan sonra her daim akıllıdır o."

Hep beraber masaya oturup hazırlanan lezzetli yemekleri yedik. Her şey çok güzel olmuştu. "Aslı abla, senin için de uygunsa bizimle çalışabilir misin?"

Arslan'ın sorusu üzerine Aslı Hanım şaşkınca, "Bilmem ki," dedi.

Araya girme gereği duyarak yavaşça gülümsedim. "Çok iyi olur, hem Aren de sizi sevdi. Açıkçası sizden başka kimseye güvenemem. Bizimle çalışmanızı çok isterim."

Başını aşağı yukarı sallayıp gülümsemeye başladı. "Ben de Aren'e çok alıştım. Bu yüzden kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim." Yemek bitince Ülkü izin isteyip kalktı. Masayı topladıktan sonra Aslı Hanım, mutfağı kendi toplayacağını söyleyerek beni Arslan'ın yanına postaladı. Arslan

salonda oturmuş, maç izliyordu. Tam yanına oturduğum sırada kapı çalınmaya başladı

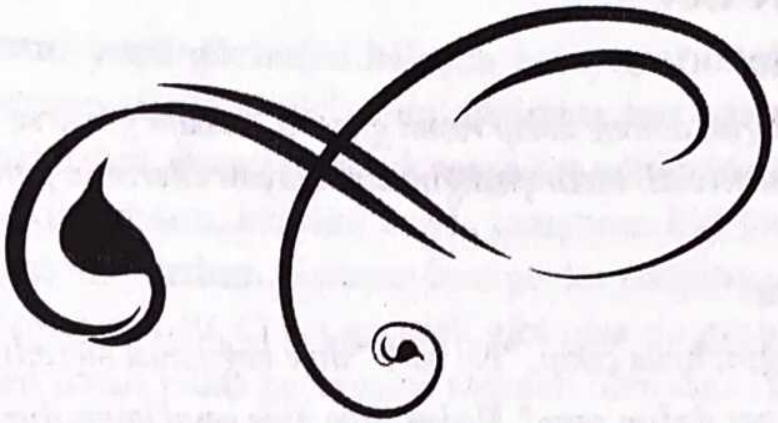
."Sanırım Ülkü bir şeyini unuttu."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Yavaşça kapıyı açtığım sırada gördüğüm kişiler yüzünden bedenim titremeye başladı. Dolan gözlerimle donmuş gibi bakıyordum. Titreyen dizlerim eşliğinde geriye doğru bir adım attım. Babamın benimle aynı renk olan yeşil gözlerine bakarken, bedenimi saran titreme artmaya başladı.

"Kim gelmiş hayatım?"

Arslan'ın yanıma geldiğinin hayal meyal farkındaydım. Bakışlarım annemin sert ve soğuk bakan gözlerine kaydı.

Sessiz çıkan sesimle, "Annem ve babam gelmiş," diye mırıldandım. Ağzımdan çıkan sözler öyle yabancı ve inanması güç çıkmıştı ki ben bile inanamamıştım. Beni aylardır arayıp sormayan ailem nihayet evime gelmişti.

38. BÖLÜM

"Çocukluğumun Mezar Taşı"

Parmaklarımın arasında tuttuğum pastel boyayla, defterimin üzerine çizdiğim resmi hızla boyamaya devam ettim. Bakışlarım babama kaydı. Yüzümdeki gülümseme büyürken daha hızlı olmaya çalıştım. O gitmeden önce resmi bitirmeliydim. Eğer resmimi şimdi bitiremezsem, babam eve geç döneceği için onu göremezdim ve resmi ona gösteremezdim. Kırmızı boyayla daha hızlı boyarken küçük parmaklarım ağrımıştı. Görmezden gelerek devam ettim. Babamın ayağa kalktığını görünce yüzümdeki çocuksu gülüş silindi. Gidiyordu. Resim tam bitmemiş olsa da ayağa kalkıp arkasından yürüdüm.

"Baba bekle!"

Gözleri bana döndü. Babamın gözleri güzeldi. Gözlerim ona benzediği için çok seviniyordum. Bazen babamın karşısına geçip, gözlerini uzun uzun izlemek isterdim ama babamın vakti yoktu. O renkte boya kalemlerimin olması benim için büyük mutluluktu. Onu özleyince yeşil renkli çizimler yapardım. Yeşil bana babamı hatırlatırdı.

"Niye öyle bakıyorsun? Konuşsana."

Utangaç gözlerle pembe fiyonklu ayakkabılarıma baktım. Sonra elimdekini uzattım. "Baba sana resim yaptım." Daha cümlemi bitirmeden annem babamı çağırmaya başladı. Babam eve doğru yürüyünce, resmimi ona göstermek için arkasından koşmaya başladım.

"Baba!"

Çizdiğim dönme dolap resmi güzeldi. Babam görürse beğenecek ve beni sevecekti. Hızlı çizdiğim için acıyan ellerimle pantolonunu tuttum.

"Baba!"

Bacağını hızla çekip, "Ne var?" diye bağırınca sıçradım.

"Ne var dedim sana? Neden baba diye sayıklayıp duruyorsun? Aptal mısın sen!"

Kocaman olan gözlerim dolmaya başladı. Resmi göstermeliydim. O zaman bana kızmayı bırakırdı.

"Baba ben..." "Hâlâ baba diye sayıklıyor!"

Önümde eğilip çıplak kollarımı sıkıca tuttu. Korkmaya başladım. Babamın yeşil gözleri kötü bakıyordu.

"Konuşsana! Ne bakıyorsun?"

Öyle hızlı sarstı ki bedenimi, elimdeki resim yere düştü.

"Fırat, ne yapıyorsun, Allah aşkına? Bıraksana kızı! Hem davete gecikiyoruz, hazırlanmamız lazım!"

Annem gelip babamın kolunu çekiştirmeye başladı. Babamın bakmaya doyamadığım gözleri yere düşen resme kaydı. İçimdeki ağlama isteği geri çekildi. Babam resmimi görmüştü, beni sevecekti şimdi. Resme baktıktan sonra kollarımı bırakıp bakışlarını yüzüme çıkardı.

"Böyle saçma işlerle uğraşma, Beren!" dedikten sonra resmime basarak içeri girdi.

Annem başımı okşayıp, "O, baba olmaya henüz hazır değil kızım, ondan bu tutumu. Üzülme ve oyun oynamaya devam et," dedikten sonra babamın arkasından içeri girdi.Babam beni yine sevmemişti. Gözlerimden akan yaşlarla arkalarından baktım. Babamın sıktığı kolum ağrıyordu ama sadece kolum değil, kalbim de ağrıyordu. Kalbim de tıpkı kolum gibi acıyordu. Küçük elimi kalbimin üstüne götürdüm. Dudaklarımı büküp ağlamaya başlarken kimse nedenini sormadı. Herkes şımarıklıktan ağladığımı düşünse de korkudan ağlamıştım. İlk defa acıyan kalbimin korkusundan ağlamıştım.

Babamın yeşil gözlerine bakınca beş yaşlarındaki tatsız anım zihnime süzüldü. Babamın gözlerine her bakışımda o anıyı hatırlardım. Bu yüzden çok sevdiğim gözlerine bakmazdım. Çünkü babamı, kalbimi acıyla tanıştıran kişi olarak hatırlamak istemiyordum. Sanırım bazı şeyler isteğimiz doğrultusunda olmuyordu. O acı geçecek gibi olsa da geçmiyordu. Üzerinden uzun yıllar geçmesine rağmen hem de..."Bizi artık içeri de mi davet etmiyorsun?"

Bakışlarım anneme dönerken, onu son gördüğümde tokat attığı yüzüm sızladı sanki. Bunu görmezden gelerek sessizce kenara çekildim.

"Hoş geldiniz."

Babamın bakışları Arslan'a kayınca şaşkınlıkla açıldı. "Senin ne işin var burada?"

Annem babama döndü. "Ne oldu, Fırat?"

"Berna, o adam Beren için ayarladığımız son psikolog!"

Babamın bağırarak sarf ettiği sözler üzerine Arslan sakince konuşmaya başladı. "İçeri geçerseniz orada daha sakin bir şekilde konuşabiliriz."

Babam Arslan'ın önerisini duymazdan gelerek onun üzerine yürüdü. "O senin hastandı lan!"

Babamın, Arslan'ın üzerine yaptığı ani saldırı, beni yaşadığım şoktan çıkarmıştı. Kolunu tutup sessizce, "Baba, sakin ol lütfen," dedim.

Gözleri bana dönünce yeşil gözlerinden tanıdık bir ateş çıkıyordu. Çabuk öfkelenen biriydi babam.

"İçeri geçelim lütfen."

Annem, babamın omzuna dokunup, "Hadi hayatım," deyince içeri geçtiler.

Dizlerim titriyordu. Nasıl bir tepki vereceğimi, onlarla ne konuşacağımı bilmiyordum. Annemin son görüşümdeki tavrı yüzünden benim için bittiğini düşünsem de öyle değilmiş.

İçim umutla dolmaya başladı. Ailem benim için gelmişti. Geç gelmişlerdi ama gelmişlerdi.

Yüzümde oluşan küçük tebessümle, "Geldiler Arslan! Bizim için geldiler!" dedim.

Arslan sessizce eğilip alnımı öptü. "Hadi yanlarına gidelim."

Beraber içeri yürürken Arslan'ın doktorum olmasının doğurduğu problemi, nasıl çözeceğimi tam anlamıyla bilmiyordum ama bu bile içimde oluşan sevinci azaltmıyordu.

İçeri girince babam Arslan'a bakıp, "Anlat," dedi sadece.

"Baba ben planla..."Arslan kolumu aniden sıkınca susup ona baktım. Sertçe bana bakarken bu tavrına bir anlam veremedim.

"Kızınıza âşık oldum."

Bu sözleri duyan babam öfkeyle bağırmaya başlayınca, "Tüm hastalarına âşık mı olursun sen? Sana güvenmem konusunda, bana endişe duyma derken bunu mu kastediyordun?" dediğinde Arslan'ın böyle bir muameleye maruz kalmasına katlanamazdım. Tam konuşacağım sırada kolumu tekrar sıktı.

"Özür dilerim ama kalp laftan anlamıyor."

Babam odada volta atarken, "Bu yaptığınız suç!" diyerek bağırdı.

"Baba..."Parmağını bana doğru kaldırdı. "Sen sakın konuşayım deme! Nasıl yaparsın böyle bir şeyi? Nasıl psikoloğundan hamile kaldın? Ondan çocuk peydahlayacak kadar aciz bir hâlde miydin?"

Sözleri zehirli bir yılan gibi etimi ısırıp ölümcül zehrini damarlarıma yaydı.

"Yoksa bu da mı senin başının altından çıktı? Kesin sen yine bir şeyler yapmışsındır!"

Dolan gözlerimi yüzüne diktim. Beni iyi tanıyordu. İçimdeki acıyı hareketlendirmeyi başaracak kadar iyi."Geçmişi konuşmayı bırakalım lütfen, dediğim gibi gelişti her şey."

Arslan bir şeyler diyordu ama açıkçası pek anlamıyordum. Ruhu bedeninden çekilmiş boş bir ceset gibi hissediyordum. Ruhsuzca konuşmaya başladım."Ben planladım, onunla yatıp hamile kaldım, onun haberi bile yoktu. Her şeyi dediğin gibi ben yaptım baba."

"Ne yaptın?" Annemin şaşkınlık dolu sesini duymazdan gelip babama bakmaya devam ettim.

"Yok öyle bir şey!"

Arslan itiraz etse de kimse onu dinlemiyordu. Annem kollarımı tutup bedenimi sarsarken, "Ne yaptın?" diye sordu tekrar.

Sessiz kalıp babamın şaşkınlık ve öfke dolu gözlerine bakmaya devam ettim. Babamın gözlerinde çocukluğum ölüyordu. Ben de ölen çocukluğuma şahitlik yapıyordum. Burukça gülümsedim. Gözlerinin rengi hâlâ yeşilin en sevdiğim tonuydu.

"Sen hastasın."

Ama bakışlarındaki acıma ve tiksinti dolu ifade, hâlâ en nefret ettiğim şeydi. Başımı olumlu anlamda sallayarak sözlerini teyit ettim. Arslan, annemin elleri arasından çekti bedenimi.

"Ben hastayım, baba."

Boğazımı yakan ölü kelimelerim dudaklarımdan dökülünce, ikisi de şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu.

"Sen gerçekten hastasın!"

Alay dolu bir gülümseme oluştu yüzümde. Bu, kaybın acı gülümsemesiydi. "Evet, bunu onayladım zaten."

"Berna sana demiştim, bu kızın iyi olmadığını söylemiştim! Beni dinlemedin hiç! Zaten hata olarak dünyaya gelen bir şeyden ne beklersin ki?"

Zehir içimde yayıldı, damarlarım yanıyordu. Damarlarım alev almış, cayır cayır yanıyordu. Babamın on dokuz yaşındayken yaptığı, bir gençlik hatası olduğum tekrar yüzüme vurulmuştu. Beni, tercihim olmayan bir şey yüzünden bir kez daha yargılıyorlardı.

"Beni siz hasta ettiniz. Beni sevmediniz bile."

Babam dişlerini sıkıp öfkeyle yüzüme baktı. "Seni kimse sevemez zaten! Şu hâline bak, yaptıklarına bak! Tek bildiğin insanların hayatını cehenneme çevirmek! Önce Arın, şimdi de doktorun ya da kocan her neyinse işte!"

İçim yanıyordu, kıvılcımlar her yanımı sarıyordu. "Beni hiç sevmediniz." Sözlerimi tekrar edip hafifçe güldüm. "Hiçbir zaman. Bunu hiç kabul etmedim ama şimdi ediyorum."

Bakışlarımı anneme çevirdim. "Artık bir anneyim fakat ne yazık ki sizi hâlâ anlamıyorum. Beni neden hiç sevmediğinizi anlamıyorum."

Merak dolu bir ifadeyle, "Ne yaptım ben size?" diye sordum. "Çok mu çirkindim baba? Sana benziyorum ama belki sana çirkin geldim. Çok mu yaramazdım yoksa hastayım diye mi? Ama küçükken hasta değildim. Hatırlıyorum, yemin ederim küçükken hasta değildim. Sadece beni sevmenizi istiyordum."

"Saçmalama! Seni seviyoruz! Biz hep sevdik, sahip çıktık, destek olduk! Daha ne istiyorsun ki?"

Annemin sözleri üzerine ona baktım. "Hele sen hiç sevmedin. İşlerine mani olan ayak bağıydım. Ama olsun ben sizi çok sevdim."

Babama döndüm. "Biliyor musun hâlâ çok seviyorum." Gözlerimden yaşlar akmaya başladı."Yeter güzelim, yapma bunu kendine."

Masumca Arslan'a baktım. Beş yaşındaki küçük kızın masumluğu vardı, ölüm kokan gözlerimde.

"Bir şey yapmıyorum ki sadece onları sevdiğimi söylüyorum. Yoksa yine mi yanlış yapıyorum? Onları da mı saplantılı seviyorum? Onlara da mı zarar veriyorum?"

Arslan, titreyen bedenimi kollarına alıp sıkıca sarıldı bana. "Yapma güzelim."

"Ne yapmayayım?" diye sordum sessizce.

Ardından bakışlarımı babama çevirdim. "Ne yapmayayım? Sizi de mi sevmeyeyim baba?"

Annemle beraber sessizlik ve şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. "Tamam özür dilerim, sizi sevdiğim için özür dilerim. Sizi üzmek istemezdim, yemin ederim istemezdim."

Ağlamam şiddetlendi. "Arslan ben neden herkesi üzüyorum?" "Son ver şu hâllerine Beren! Kocaman kadın oldun artık! Bu tavırlar da ne? Hâlâ şımarık bir çocuk gibisin! Hâlâ tam anlamıyla bir baş belasısın!"

Annemin sert sözleri ardından babam bana baktı. Merak ediyordum, bir insan annesinin acı dolu sözleri üzerine daha kaç kere ölebilirdi ki?

"Bilerek yapıyorsun, değil mi? Seni affetmemiz için ondan bu saçma, çocuksu tavırların?"

Babamın sözleri üzerine tutamadığım kahkahalarım, dudaklarımdan dökülmeye başladı. Evin duvarlarında yankılanacak yükseklikte kahkahalardı. Susup söyleyemediklerim, bu kahkahalarım arasından döküldü. Arslan bir şeyler dese de durmadan kahkaha atmaya devam ettim, ardından yere çöktüm. Kahkahalarım yerini hıçkırıklara bıraktı. Hüngür hüngür, bağıra bağıra ağlamaya başladım. İçimdeki her şeyi kusarcasına ağladım. Yaşadığım sinir krizi yüzünden tepkilerimi kontrol edemiyordum.

"Küçükken dediğin gibi, çok aptalım baba. Benim için geldiniz sandım, bebeğimi görmek için geldiniz sandım ama hayır, siz artık bastıramadığınız öfkenizi kusmaya gelmişsiniz."

Gözyaşlarımı silip öfkeyle babama bakarken, "Niye izin verdin?" diye bağırmaya başladım.

Babam şaşkınca, "Neye?" diye sordu.

"Dünyaya gelmeme neden izin verdin? Neden anneme mani olmadın? Neden aldırmadınız beni? Sevmeyecekseniz niye yaşamama izin verdiniz?"

"Sen iyi değilsin," diye mırıldandı babam.

"Gidin buradan!" Arslan sertçe bağırdıktan sonra ayağa kalktı.Çığlık çığlığa, "Niye izin verdin baba?" diye bağırdım tekrar.

Arslan onları evden yolladıktan sonra bile az önce babamın olduğu yere bakıyordum. "Niye izin verdi? Ben istemedim ki onlara ayak bağı olmayı!"Arslan yanıma gelip kucağına aldı beni. "Ben istemedim ki baba! Niye baba?"

Etrafımda olanları idrak edemeden, karşımda hâlâ onlar varmış gibi konuşuyordum. Ta ki aniden soğuk su, bedenimden aşağı akana kadar. Yerimden sıçradım. Soğuk su bedenimden aktıkça kendime gelmeye başlıyordum. Kollarımı Arslan'ın boynuna dolayıp buz gibi suyun altında ağlamaya başladım. İçimde anılarım yanıyordu. Tüm organlarım alev almış yanıyor, bedenim ise titriyordu. Su yavaş yavaş ısınırken, Arslan sırtını duvara yasladı.

"Geçti güzelim." Geçmese de, geçti dedi. Dakikalar geçerken gözyaşlarımın ardından sessizce, "Arslan?" dedim. Gözlerim, ısınmaya başlayan suyun altında yorgun bakan adama döndü. "Babamın gözleri çok güzeldi, değil mi?" diye sorunca çenesindeki kaslar hareket etti. Beni sertçe göğsüne yasladı.

"Çok severdim. Dünya üzerinde onun kadar başka güzel yok sanırdım hep."

Arslan yavaşça yere çöktü. Bedenimin mi yoksa sözlerimin mi ağırlığını taşıyamadığını merak ettim. Başımı göğsüne yaslarken, "Ama varmış," dediğimde geri çekilip güneşi andıran harelerine baktım. Elimi yüzüne yerleştirip yanağını

okşadım. "Senin gözlerin çok güzel, güneş gibi. Dünyamı aydınlatıyor, içimi ısıtıyor."

"O gözler bir sana güneş."

Elimi tutup kalbinin üzerine yerleştirdi. "Bu kalp bir sana meftun."

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Özür dilerim, acını geçiremediğim için, acının üstüne acı açtığım için."

Çatılan kaşlarımla, "Öyle bir şey yapmadın," dedim.

"Her şeyi ilk duyduğumda sessiz kalamadım. Senin nasıl kırgın olduğunu bile bile üstelik senin psikoloğun olmama rağmen üzdüm seni."

Başımı hızla iki yana sallayıp alnımı alnına yasladım. "Hayır Arslan, öyle düşünme. Haklıydın."

"Sana yemin ederim, ömrümün sonuna kadar, kimsenin sevmediği kadar seveceğim seni. Sevgisiz geçen tüm yıllarına inat, ben ve Aren hep yanında olup, hep çok seveceğiz seni."

Gözümden akan yaşlar üzerimizde çağlayan suya karıştı.

"Onlara ihtiyacın yok, biz varız. Biz yeteriz sana."

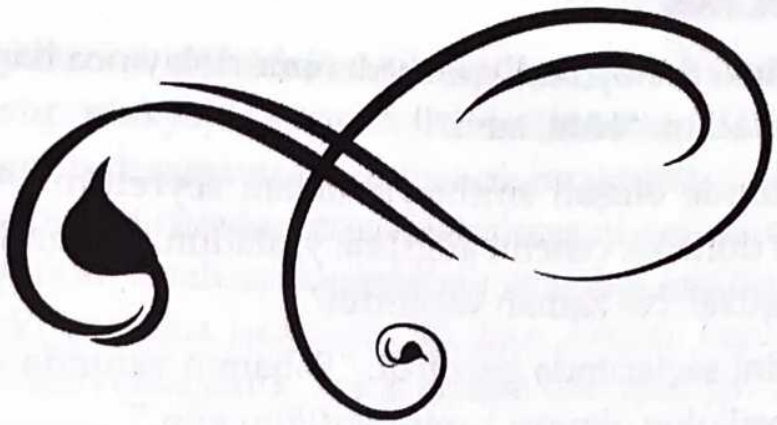
Siz yetersiniz bana... Sözleri içimdeki kapalı barajın kapağını açtı, içimdeki zehir oluk oluk aktı, gözlerimden döküldü. Kendi tırnaklarımla kazıyarak açtığım mezarın orta yerine iteledim o an çocukluğumu. Düşerken çıkardığı çığlık seslerini duymadım. Çocukluğumu babamın ayaklarının önünde öldürdüm. Annemin kalbine gömdüm. Tüm beklentilerimi bir bir katlettim. Mezar taşında yazan isim benim adımdı, ölen bedenin katili de yine bendim. Kollarımdaki adam, çocukluğumun yasını sildi kalbimden. Ben o mezara sadece küçüklüğümü değil, hastalıklı yanımı da gömdüm. Bana zarar veren her şeyi gömdüm. Ruhumu prangalayan esaretleri koparıp attım. Ailemden bir kez daha vazgeçtim.

Kollarımı her şeye rağmen yanımda olan adamın boynuna doladım. İçimdeki acılara set çekip, titreyen dudaklarımı dudaklarına yaslayıp içimdeki her şeyi özgür bıraktım. Belki de

tam bugün, şu anda yeni bir ben doğuyordu. Arslan'ın ıslak tişörtünü çıkarıp attım. Soğuk ellerimi ılık tenine yasladım.

"Beren..."İtiraz etmesine müsaade etmeden kendi tişörtümü çıkardım. Bu acıdan sadece bu şekilde kurtulabilirdim. "Sana ihtiyacım var." Alnını alnıma yasladı. "Emin misin?"

Ellerimi ensesine yerleştirip dudaklarını dudaklarıma yasladım. Saniyeler içinde ıslak kıyafetlerimiz yeri bulurken çıplak kalan tenlerimiz de birbirini buldu. Sert ve aceleciydi hareketlerimiz. Bir an önce kavuşmak istiyordum. Ancak bu şekilde susturabilirdim içimdeki amansız çığlıkları. Özgür kalan ruhum, acıyı bedenimden kovması için ona kucak açtı, yaralı ruhuma tek şifa o olurdu çünkü. Bacaklarımı ve kollarımı sıkıca bedenine doladım. Bedenlerimiz bütün olurken, içimdeki her şeyi bu şekilde serbest bırakıp ona sığındım, ona karıştım. Arslan içimdeki acıyı kovarken artık biliyordum. Herkes gitse bile o vardı, o hep benimle kalacaktı.

39. BÖLÜM

"Pusula"

Yüzüstü dönüp, parmak uçlarımı yavaşça Arslan'ın omzunun köşesindeki siyah dövmeye dokundurdum. Yönleri gösteren okların uçlarına dokunurken dövmesinin her köşesinde parmaklarımı gezdirdim. Bronz tenine kazınan siyah dövme, ona fazlasıyla yakışıyordu. Dudaklarımı üzerine bastırıp, kokumla karışan kokusunu içime çekerken dudaklarımı tenine sürttüm. Beraber geçirdiğimiz ilk gece aklıma gelince yüzümde ufak bir tebessüm oluştu. Onu yatakta tek başına bırakıp gitmeden önce dövmesini görmüştüm. O zaman korkarak öpmüş, sırtına bıraktığım kırmızı çizgiler yüzünden utanmıştım. Sırtı yine o sabahki çizgilerle süslenmişti. Bu sefer utanmadım, aksine hoşuma gitti. Bana ait olduğunu, onunla geçirdiğimiz anıların şahitliğini yapıyordu. Yanağımı sırtına yasladığımda sarı saçlarım çıplak tenine yayıldı. Sırtına hafif dokunuşlarla bir şeyler yazmaya başladım.

Aniden, "Ben de seni seviyorum," deyince irkildim.

Şaşkınlıkla, "Uyanık mıydın?" diye sordum.

Gülmeye başlayınca bedeni titredi. "O güzel ellerinle beni taciz ederken nasıl uyuyabilirdim ki?"

Uykunun boğuklaştırdığı ses tonuyla sarf ettiği sözler üzerine sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Hiç de öyle bir şey yapmıyordum."

Sırtüstü dönüp, kollarını bedenime dolayınca başımı göğsüne yasladım. "Hıhı, tabii."

Yüzümde oluşan sırıtmayla tavanı seyrettim. Ardından yüzüstü dönerek çenemi göğsüne yasladım. "Sırtındaki dövme çok güzel. Ne zaman yaptırdın?"

Ellerini saçlarımda gezdirdi. "Babamın yanında çalışmak yerine, psikolog olmaya karar verdiğim gün."

Parmağımı hafif tüylerle kaplı göğsünde gezdirdim. "Neden pusula?"

"Doğru ya da yanlış olsa da hayatımın rotası, doğru yönünü gösteren pusulası benim elimde. Bunun aksini kabul etmeyeceğimi anlayınca kararımı sırtıma kazıdım."

İçime çöreklenen hüzünle gözlerimi kaçırdım. "Pusulanı çaldım senden. Hayatının yönüne müdahale ettim."

Düz çıkan sesiyle, "Evet, öyle yaptın," dedi.

Ardından elini çenemin altına yerleştirip gözlerime baktı. "Ama iyi ki yaptın, aksini düşünmek dahi istemiyorum." Burukça gülümsedim.

"Artık pusulamın iki doğru yönü var, Beren. Biri sen, biri oğlumuz."

Dudaklarımı göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım. Konuşamadım. Kelimeler boğazıma dizilmişti. Hâlâ tüm bu olanlara, beni affetmiş olmasına inanamıyordum sanırım. Arslan, bedenimi kendine doğru çekip yüzünü saçlarıma gömdü

."Bizim hatamız hayatımız oldu, sarışın."

Mükemmel hatamız, hayatımızın temelini oluşturmuştu.

"Bu yüzden iyi ki Beren, iyi ki..."

Dudaklarıma mürdüm rengi ruju sürdükten sonra kapağını kapatıp makyaj masasının üzerine bıraktım. Üstümdeki mor tulumun duruşunu düzeltip, açık bıraktığım dalgalı saçlarımın çıplak sırtımdan aşağı dökülmesini sağladım. Daha sonra topuklu, siyah ayakkabılarımı ayağıma geçirip yatağın üzerindeki çantama uzandım. Bu gece Arslan, ben ve Ülkü beraber dışarı çıkacaktık. Teklif Arslan'dan gelmişti. İkimizin moralinin düzelmesi için yaptığı bu program, çok tatlı bir davranıştı. Oğlumu yalnız bırakmak istemediğim için gitmek istemesem de Arslan fazla ısrar etmişti. Saate baktığımda yediye geliyordu. Oğlumu öptükten sonra Aslı Hanım'a döndüm.

"Eğer herhangi bir sorun olursa lütfen hemen arayın beni."

Sıcak bakan gözleriyle gülümsedi. "Merak etme, güzel kızım." Teşekkür ettikten sonra evden çıktım.Aslı Hanım, ailemle olan tuhaf yüzleşmeme ister istemez şahit olmuştu. Bu yüzden bana karşı çok daha ılımlıydı. Sıcak tavırları, kabul etmem gerekirse hoşuma gidiyordu. Düşüncelerimin eşliğinde arabama atladıktan sonra arabayı yemek yiyeceğimiz mekâna sürdüm. Beraber boğaza nazır bir restoranda balık yiyecektik. Gaza basıp İstanbul sokaklarını arşınladım. İtiraf etmem gerekirse dışarı çıkmayı özlemiştim. Özellikle geçen günkü olaylardan sonra dışarı çıkmak iyi gelmişti. O anları hatırlamak ruhumu daraltıyordu. Bu yüzden o anıları anında aklımdan kovdum. Bu gece üzülmek yoktu. Sevdiğim insanlarla güzel vakit geçirecektim.

Yarım saatin ardından arabamı park ettikten sonra restorana girip, Arslan'ın rezervasyonunu yaptırdığı masaya oturdum. Anlaşılan ilk ben gelmiştim. Yaklaşık beş dakika tek oturduktan sonra Ülkü geldi. Üstündeki krem rengi, mini elbisesi ve pembe renkli topuklu ayakkabılarıyla oldukça güzel görünüyordu. Geçen günün aksine biraz daha iyi görünüyordu. Sanırım ufaktan toparlanmaya başlamıştı. Dikkatimi onunla beraber yürüyen adam çekti. Şaşkınlıkla yabancı adama baktım. Ülkü yanıma gelince ayağa kalkıp ona sarıldım.

"Bu da kim?"

Sorum üzerine geri çekilip, "Bu Erkan, bu da sana bahsettiğim arkadaşım, Beren," dedikten sonra elimi uzun boylu, esmer adama uzattım.

"Merhaba, memnun oldum."

Uzattığım elimi sıkıp kalın çıkan ses tonuyla, "Ben de memnun oldum," dedi.

Masaya oturacağımız sırada, ensemde hissettiğim karıncalanma üzerine arkama baktım. Arslan gelmişti ama işin asıl şaşırtıcı noktası yanında Selim de vardı. Dudağımı ısırdım. Bu gece işler fena hâlde karışacaktı.

Arslan bana doğru yanaşırken, yakıcı bakışları topuklu ayakkabılarımdan başlayıp üstümdeki mini tulumun açıkta bıraktığı uzun, beyaz bacaklarımda dolandı. Yanıma varınca, kolunu belime dolayıp şakağımı öptü.

Çatık kaşlarıyla, "Çok güzel olmuşsun," dedi.

Güzel sözlerinin aksine ses tonu fazla sert çıkmıştı. Hafifçe gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedim.

"Bu herif de kim?" "Sana ne be! Hem senin ne işin var burada?"Bakışlarım, daha ilk saniyeden tartışmaya başlayan Selim ve Ülkü'ye döndü.

"Erkan ben, memnun oldum."

Selim çatık kaşlarla adama dik dik bakarken, "Ben olmadım," dedi homurdanarak.

Ülkü sinirle, "Hödük!" dedi.Uzlaşmacı bir tavırla, "Hadi yemeğe başlayalım," deyince Arslan ve Selim masaya geçti. Yanımda oturan Arslan'ın kulağına eğilip sessizce, "Selim'in burada ne işi var?" diye sordum.

"Aslında bu geceyi Selim planladı ama sanırım işler pek yolunda gitmeyecek."

"Sanırım mı? Arslan, bu gece kesinlikle bir kaza çıkacak! Benden söylemesi."

"Bir soru sordum Ülkü! Bu adam kim?"

Ülkü'nün karşısında oturan Selim'in yüksek oktav sesi, dikkatimi tekrar ona vermeme neden oldu.Ülkü eğilip kısık gözleriyle Selim'e baktı. "Ben de sana bir soru sordum! Ne işin var burada?"

Selim, Ülkü gibi masaya eğildi. "Önce ben sordum."

Ülkü sinirle geri çekilip kollarını önünde bağladı. "Cevap vermeme hakkımı kullanıyorum!"

Selim de onun gibi geri çekilip sırtını sandalyesine yasladı. "İyi, ben de aynı hakkımı kullanıyorum."

Bu çocukça tartışmalarını bölmek adına, "Sipariş verelim mi?" diye sordum.

İkisi aynı anda, "Fark etmez," deyince gözlerimi kırpıştırıp, "Peki," diye mırıldandım.

Gerçekten uzun ve sıkıntılı bir gece olacaktı. Aradan geçen yarım saatin ardından masada sadece çatal, bıçak sesleri duyuluyordu. Arslan ile beraber her ne kadar muhabbet etmek için konu açmaya çalışsak da aldığımız kısa ve sinirli cevaplar bunu imkânsız bir hâle getiriyordu.

"Yemeğini yesene."

Bakışlarım Arslan'a döndü. "Bu gerginlikte mi? Hiç sanmıyorum."

"Böyle olacağını bilseydim, inan bana Selim'in bu geceyi ayarlamasına yardımcı olmazdım."

Sıkkın yüz ifadesine baktım. "Yapacak bir şey yok hayatım, Ülkü'nün yanında başka bir adamı getireceğini bilemezdik."

"Sen ne işle ilgileniyorsun, Arslan?"

Erkan'ın sorusu üzerine Arslan ona doğru döndü. "Psikoloğum."

Erkan hafifçe gülümsedi. "Güzel meslek."

"Öyledir."

"Erkan da pilot."

Ülkü'nün gülümseyerek söylediği sözler üzerine Selim, kısılan gözleriyle ona baktı. Bakışlarıyla Ülkü'yü boğuyordu sanki. "Bu ne ilgi böyle Ülkü Hanım? Görmeyeli hava olaylarına mı merak sardın?"

"Evet, gökyüzü güzel şey sonuçta."

Selim sıktığı dişleriyle öne doğru eğildi. "On gün içinde ilgi alanlarının bu denli bir hızla değişmesi, şaşırtıcı şey doğrusu."Selim'in sözleri üzerine kaşlarımı çattım. Bu ağır olmuştu. Ülkü çenesini kaldırıp dolan gözleriyle konuşmaya başladı. "Sen tam bir aptalsın!"

Titreyen sesiyle sarf ettiği sözler üzerine Selim öfkeyle soludu. "Evet, senin bana âşık olduğuna inanmakla büyük aptallık etmişim doğrusu! Ayrılalı bir ay bile olmadan, kendini başka adamın kollarına atmışsın!"

Ülkü, ayağa fırlayıp parmağını ona doğru uzattı. "Sen..."- Selim de onun gibi ayağa kalktı. "Ben ne?"

"Burada neler oluyor?"

Selim, şaşkınlıkla konuşan Erkan'a öfke dolu gözlerle baktı. "Kes lan sesini!"

Erkan ayağa kalkıp şaşkınca, "Sen Ülkü'yü neyle suçladığının farkında mısın?" diye sordu.İşler gittikçe karışıyordu. Ortamdaki atmosfer ise gittikçe daha gergin bir hâl alıyordu. Ülkü, Selim'e bakmaya devam ederek, "Boş ver Erkan, en azından ben artık öyle yapıyorum," dedi.Ardından uzanıp çantasını aldıktan sonra Selim'in gözlerine bakarak, "Gerçekten senin gözünde böyle biri miyim? Sana seni sevdiğimi söyledikten sonra başka erkeklerle vakit geçirebilecek biri mi? Ya da boş ver cevaplama," dedikten sonra sırtını dönüp yürümeye başladı.

"Ben onun kuzeniyim, bir hafta sonra da düğünüm var."Ortama bomba gibi düşen sözler üzerine hepimiz şaşkınlıkla Erkan'a döndük. En büyük şaşkınlık şüphesiz ki Selim'e aitti.

"Ülkü, son günlerde sürekli ağlıyordu. Nişanlım arkadaşlarıyla kız kıza buluşacaktı bu gece. Ben de Ülkü'ye eşlik etmek için buraya geldim. Ve sen gerçekten dediği kadar hödükmüşsün."

Erkan, Selim'e laf söylemeye devam ederken, ayağa kalkıp Ülkü'nün peşinden gittim. Tam mekândan çıkmıştı ki onu gördüm. Arkasından, "Ülkü bekle!" diye bağırdım.

Yüzünden akan yaşları silip bana doğru döndü. Ağladığı için çatlak çıkan sesiyle, "Onu neden çağırdınız ki?" diye sordu.

Ona doğru yaklaşıp kollarımı ince bedenine doladım. "Ben çağırmadım. Bu geceyi Selim ayarlamış. Ağlama lütfen."

Ülkü geri çekilip yüzündeki yaşları sildi. "Ondan nefret ediyorum! Bu saatten sonra asla birlikte olamayız artık!"Ülkü'nün kararlı sesini duyunca, kendime mani olamadan konuşmaya başladım. "Ülkü, bunu sana söylemem ne kadar doğru bilmiyorum ama belki anlattıklarımdan sonra onu anlayabilirsin."

Ülkü şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Selim üniversite zamanında bir kıza âşık olmuş, evleneceklermiş. Ama kız onunla sadece babasının parası için birlikteymiş ve şey, onu aldatıyormuş. Bu yüzden Selim kadınlara pek güvenmiyor sanırım. Ama Arslan, Selim'in seninle farklı olduğunu söyledi. Sadece biraz zaman ver ona."

Ülkü, kocaman açtığı öfke dolu gözleriyle yüzüme bakıyordu. Güzel yüzünde bir bir duygu değişimleri oldu. En son ise tekrar öfke dolu ifadesine döndü.

"Nasıl ya, elin kevaşesinin zamanında yaptığı pislik yüzünden mi bana böyle davrandı?"

"Sanırım."

Ülkü sinirle dişlerini sıktı. "Ah ulan Selim, görürsün sen şimdi!"

Ülkü tam içeri gireceği sırada Selim dışarı çıktı. Hızla Ülkü'nün yanına gelip kollarını beline doladı.

"Özür dilerim! Çok özür..."Daha sözünü bitirmeden, Ülkü geri çekilip Selim'in suratına sert bir tokat attı. Tokadın çıkardığı ses, sıçramama neden olmuştu. Ülkü'yü ilk defa bu kadar sinirli ve saldırgan görüyordum. Selim şaşkınlıkla elini kızaran yüzünün üzerine koydu.

"Acıttı ama sanırım hak ettim."

Ülkü geri çekilip sinirle soludu. "Fazlasıyla hak ettin!"

"Özür dilerim."Ülkü geri çekilip sinirle bağırmaya başladı. "Dileme, bitti Selim! Yoruldum! Beni sevmemenden, sürekli kalbimi kırmandan, geçmişinde takılı kalmış olmandan yoruldum! Artık bırakıyorum! Seni sensiz sevmeye devam etmeyi tercih ediyorum! Çünkü yokluğun varlığın kadar acıtmıyor!"

Ülkü tam sırtını dönmüş gidiyordu ki Selim kolunu tuttu. "Seni seviyorum, Ülkü. Kabullenmem zor oldu ama yemin ederim seni seviyorum. Yumuşak saçlarını, aşkla bakan gözlerini, şekeri andıran kokunu... Hatta nefret ettiğim pembe rengini bile senin üzerindeyken seviyorum."

Ülkü donmuş bir hâlde öylece durup kalmıştı. Bunlar, uzun süredir Selim'den duymayı beklediği sözlerdi. Belimde hissettiğim elle beraber, başımı Arslan'ın omzuna yasladım. Yüzümde oluşan gülümsemeyle ikisini izlemeye devam ettim.

"Beni bırakma, Ülkü! Sürekli üzüyorum seni ama bırakma lütfen."

"Ben bilmiyorum..."Endişeli bakışlarım Arslan'a döndü. "Sanırım Ülkü onu affetmeyecek."

Arslan gülümseyip başımı öptü. "Onunla evlenecek."

Arslan'ın sözlerini daha hazmedemeden, Selim aniden Ülkü'nün önünde diz çöktü. "Seni seviyorum ve benimle evlenmeni istiyorum, pembe prensesim."

Ülkü şaşkınlıkla ağzını kapatmış, Selim'e bakıyordu. "Sen... Benimle ne?"

Selim gülümseyip, Ülkü'nün avucunu öptü. "Evlen benimle. Az önce yaptıklarım yüzünden özür dilerim ama yemin ederim kıskandığım için saçmaladım."

Ülkü bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. Selim'i yerden kaldırıp sıkıca sarıldı. Selim, Ülkü'nün alnını öptükten sonra geri çekilip cebindeki yüzüğü çıkardı.

"Aslında planlarım farklıydı ama olaylar karışınca ancak bu kadar oldu."

Ülkü kollarını Selim'in boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum! Ve evet seninle evlenirim!"

Selim geri çekilip, "Ben de seni seviyorum, prenses," dedikten sonra alnını bir kez daha öptü.Gülen gözlerle Arslan'a doğru döndüm. "Anlaşılan düğünümüz var."

Yorucu ve her duygunun uç noktalarda yaşandığı geceden sonra eve gelince derin bir nefes aldım.

"Ne geceydi ama!"

Ayakkabımı çıkarırken Arslan'a döndüm. "Kazasız belasız atlattığımıza hâlâ inanamıyorum."

Kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti. "Ben de, bir an gece hiç bitmeyecek sandım."

Sözlerine gülümserken beraber sessizce üst kata çıktık. İlk önce Aren'in odasına uğradık. Uyuyordu. Birkaç saniye sessizce onu izledikten sonra odamıza geçtik. Yorgunca üzerimi değişip yatağa girdim. Gözümü dahi açamıyordum. Arslan yanıma gelince, göğsüne sokulup gözlerimi kapadım.

"Yoruldun mu güzelim?"

Kapalı gözlerimin ardından, "Hıhı," diye mırıldandım.

Aren yaklaşık bir saat sonra uyanırdı. O süre içinde uyumak istiyordum. Arslan'ın saçlarımı öptüğünün hayal meyal farkındaydım. Yorgun zihnim, kısa süre içerisinde uykuya yenik düştü.

Aren'in sesini duyunca, yataktan fırlayıp odasına doğru yürüdüm. Aren çığlık çığlığa ağlıyordu. Hiç bu kadar şiddetli ağlamazdı. Endişeyle kucağıma alıp, odadaki koltuğa otururak karnını doyurmaya çalıştım. Ama göğsümü ağzına almıyor, sadece ağlıyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Ayağa kalkıp odanın içerisinde gezdirmeye başladım ama faydası yoktu. Korkmaya başlıyordum. Dudaklarımı alnında gezdirdim. Teni fazla sıcaktı.

"Bir sorun mu var?"

Arslan yanıma gelince korku dolu gözlerimle ona baktım. "Bilmiyorum, sadece çok ağlıyor, mememi emmiyor ve sanki çok sıcak."

Arslan, Aren'i kucağına alıp ateşine baktı. "Çok ateşi var."

Ellerim titremeye başlarken korku tüm bedenimi hızla sarıyordu. "Ne yapabiliriz?"

"Doktora gidelim."

Üzerime hızla bir şeyler geçirdikten sonra Aren'i alıp arabaya bindik. Gece olduğu için trafik yoktu. Hastane yakın olduğu için kısa sürede varmış olsak da Aren o kadar çok ağlamıştı ki yol, sanki bir ömür sürmüş gibiydi. Arabadan indiğimizde artık ben de kucağımdaki bebeğim gibi ağlıyordum. Onu böyle ağlıyor görmek ve ona yardımcı olamamak canımı yakıyordu.

Arslan kötü olduğumu fark edince, Aren'i kucağına alıp çocuk acil tarafına yürüdü. Yanımıza gelen hemşireler Aren'i alınca, hızla nesi olduğunu anlatmaya başladı. İlk müdahale yapılırken sırtımı duvara yasladım. Gücüm bedenimden çekilmiş gibiydi. Bebeğim ağladıkça içim çekiliyordu.

Arslan yanıma gelip hafifçe sarıldı. Güçsüz bedenimi ona yaslayıp, "Arslan lütfen, bebeğim ağlamasın..." diye hıçkırdım.

"Sakin ol güzelim, o bebek böyle şeyler çok normal."

Korku dolu gözlerimi Arslan'a çevirdim. Yüzümdeki yaşları silerken titreyen sesimle, "Ona bir şey olmaz, değil mi?" diye sordum.

"Olmaz güzelim, sakin ol lütfen."

Daha sonra doktor gelip Aren'i incelemeye başladı. Yaklaşık iki saatin ardından Aren, özel odaya alınmış ve ağlaması durmuştu. Tüm testler yapıldıktan sonra ciddi bir şeyinin olmadığını, ateşine hava değişiminin neden olduğunu öğrenmiştik. Biraz da olsa rahatlamış, gözyaşlarımı durdurabilmiştim. Ama hâlâ başından ayrılamıyordum. Doktor sabaha kadar müşahede altında tutulmasını söylemişti.

Arslan yanıma gelince başımı omzuna yasladım. "İyi olacak, değil mi?"

"Olacak güzelim, lütfen artık sakin ol. O bebek, ateşlenip hasta olacağı zamanlar elbette olacak."Nefes alışverişlerini izlerken elimin tersini yavaşça alnında gezdirdim. Rengi bile solmuştu. Kısık bir sesle, "Biliyorum ama çok küçük baksana ufacık. Kaldıramaz," dedim.

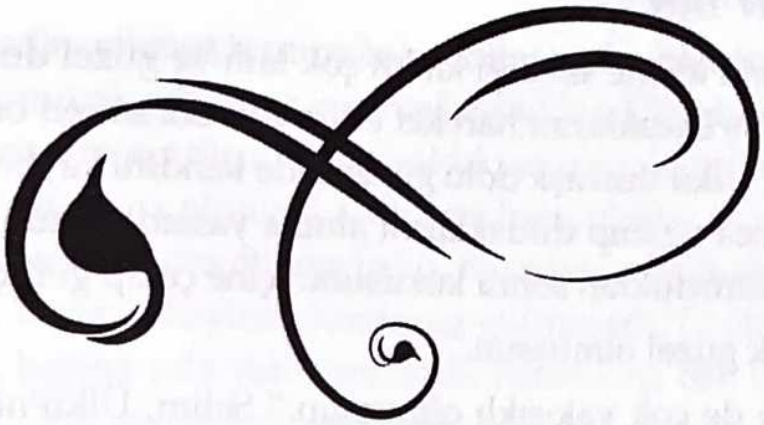
Arslan, odadaki siyah koltuğa oturup beni kucağına çekti. "Kaldırır, küçük ama güçlü."

Başımı göğsüne yasladım. "Ona bir şey olursa dayanamam."

Üşüyen bedenimi sıkıca kucakladı. "Ona bir şey olmayacak, bunu atlatacak.""Umarım," diye mırıldandım.

Sabaha kadar gözümüzü kırpmadan Aren Doruk'un başında bekledik. Sabah onu kontrole gelen doktor durumunun iyi olduğunu söyleyince, derin bir nefes alarak rahatladım. Arslan bir kez daha haklı çıkmıştı. Benim minik oğlum bu

durumu atlatmıştı. Ömrümden ömür de gitmiş olsa bunu da atlatmıştık.

40. BÖLÜM

"Masallar"

Genç kız aynanın karşısına geçip, mutluluk saçan gözleriyle kendini izlemeye başladı. Tam hayallerindeki gibi olmuştu. Üzerindeki uçuk pembe tonlarına sahip gelinliğiyle, küçükken annesinin okuduğu masallardaki prensesler gibiydi. Gelinliğin beyaz renk olması gerektiğini biliyordu ama daha beş yaşındayken pembe gelinlik giyeceğine karar vermişti. Beren de bu hayalini duyunca prenses model, Fransız dantelle süslenmiş bu güzel gelinliği tasarlamıştı. Mutlulukla gülümsedi. Bugün her şey hayallerindeki gibi ilerleyecekti. Bakışları aynadan yüzüne çıktı. Uzun saçları, su dalgası şeklinde sırtından aşağı dökülüyordu. Pastel tonlarındaki makyajı, yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı, açıkçası güzel olmuştu. Acaba Selim de onu beğenecek miydi? Çalan kapı üzerine bakışlarını aynadan çekti. Birkaç saat içinde evleneceği adam karşısında duruyordu şimdi.

İçini yakan gözleri, ağır ağır üzerinde dolaşmaya başladı. Harelerinde oluşan hayranlık pırıltıları, kızın nefesini kesmeye yetmişti. Kalbi hızlandı, onu gerçekten çok seviyordu. Aşkla bakan gözleri, siyah smokin giymiş olan Selim'in üzerinde gezindi. Her zamanki gibi çok yakışıklı olmuştu.Selim ise büyülenmiş gibi hissediyordu. Kapıda dikilmiş, kalbini zorla çalan güzelliği seyrediyordu. Onu tanıyana kadar nefret ettiği

pembenin içinde sevdiği kadın çok tatlı ve güzel duruyordu. Taşlaşmış bacaklarını hareket ettirmeye zorlarken ona doğru ilerledi. Ülkü'nün aşk dolu gözlerinde kendini kaybetti. Yanına varınca uzanıp dudaklarını alnına yasladı. Uzun bir öpücük kondurduktan sonra kokusunu içine çekip geri çekildi.

"Çok güzel olmuşsun."

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun." Selim, Ülkü'nün güzel yüzünü avuçlarının içine aldı. Az daha kendi hataları yüzünden kaybedecekti onu. Yüreği sıkıştı. İhtimalleri bile çok kötüydü. Farkında olmasa da geçmişe o kadar takılıp kalmıştı ki bugününü kaçırıyordu. Geçmişin yargısını geleceğiyle yapıyordu. Ama Ülkü, o menfaatçi kız değildi. Kollarındaki kız, ona gerçekten âşıktı ve birazdan tamamen ona ait olacaktı. Alnını alnına yasladı.

"Beni bırakmadığın için, aşkına sahip çıkıp aşkımı kazandığın için teşekkür ederim. İyi ki girdin hayatıma, pembe prensesim. Seni seviyorum."

Genç kız, Selim'in sözleri üzerine dolan gözlerini kırpıştırdı. Bu sözleri duymak için aylardır bekliyordu. Kendisi ilk gördüğü anda âşık olmuştu ama Selim öyle değildi. Her şeyin bittiği noktada elini tutmuş ve hayatının teklifini yapmıştı ona. Her şeyden önce kalbini açmış, anahtarı eline vermişti. Ülkü o anahtarı, ömrünün sonuna kadar kalbinin ücra köşelerinde saklayacaktı.

"Ağlatacaksın ama beni Selim!" dedikten sonra gözlerini yumdu. Kollarını boynuna dolayıp, titrek çıkan sesiyle konuşmaya başladı. "Her şeye rağmen iyi ki girdin hayatıma, Selim. Seni çok seviyorum."

Selim uzanıp Ülkü'nün dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Ardından istemeyerek de olsa geri çekildi. Elini sıkıca tuttuktan sonra, "Hadi bakalım güzellik, tamamen birbirimize ait olduğumuzu kanun üzerinde mühürlemeye gidelim," dedi.Ülkü heyecandan titreyen elleriyle avucunun içindeki eli sıkıca tuttu ve beraber yürümeye başladılar. Ge-

lin odasından çıkınca kırmızı halı serili merdivenlerden, çalan romantik müzik eşliğinde inmeye başladılar. Ülkü bakışlarını yavaşça etrafta gezdirdi. Teklifi aldıktan sonraki bir aylık süreçte her şey hazır olmuştu. Çok yorulmuş olsalar da değmişti. Gülümseyerek davetlilere baktı. Bakışları, oğlunu kucağında tutan Beren'e kayınca kocaman gülümsedi. O olmasaydı eğer, tek başına asla yetiştiremezdi. Beren ona çok yardımcı olmuştu. Onu gerçekten seviyordu.

Ardından bakışları, ona sevgiyle bakan ailesinin üzerinde gezindi. Kızının yaptığı güzel seçimden dolayı mutlu görünüyorlardı. İçine yayılan huzurla derin bir nefes aldı. Selim de tıpkı Ülkü gibi gelen davetlilere bakıyordu. Babasına takıldı gözleri. Yanında üvey annesi Burcu Hanım vardı. Keşke annem yaşasaydı diye geçirdi içinden. Bu acı düşüncenin onu ele geçirmesine izin vermeyerek, ona mutlulukla bakan babasına gülümsedi. Babasının yüzündeki ifadeye bakılırsa doğru seçim yapmıştı.

Yüksek sesli alkışlar azalırken, gelin ve damat yerlerini aldılar. Nikâh memurunun sorduğu kutsal sorulara iki âşık da yürekten 'evet' dediler. Beren ve Arslan, bu aşka şahitlik yaptı. Büyük bir alkış tufanı koparken, Selim bir kez daha eğilip sevdiği kadının alnını öptü."Artık ömrümün sonuna kadar benimsin." Ülkü mutlulukla gülümsedi. "Ömrümün sonuna kadar benimsin, Selim."

Rivayet edildiği üzere parmaklarına dolanmış olan kırmızı iplik, görünmeyen gücüyle onları birleştirmiş, bir daha çözülmemek üzere düğümlenmişti.

Beren Taşçı

Bir varmış bir yokmuş şeklinde başlayan masalların hayalleriyle büyüdük biz. Ama hayat, hayallerin aksine kolay değildi. Hangi masala ait olduğumuzu bulmak, masalımızın

gerçek prensine kavuşmak ise çok zordu.Ülkü kendi masalını zor da olsa bulmuş, hayalindeki mutluluğa adım atıyordu. Belki sonsuza kadar değildi ama ömrünün sonuna kadar sürecekti. Üzerinde uçuk pembe gelinliği, kolunda sevdiği adamla beraber kendi masalını yaşıyordu. Ben de kendime ait bir masal bulmak için çok uğraşmıştım. En son ise aramayı bırakıp kendi masalımı kendi ellerimle yazmıştım. Başımı, masalımın başkahramanının omzuna yasladım. Elini sırtıma yerleştirip alnımı öptü.

Şimdi masal ile hayat arasındaki büyük farkı yaşıyordum. Masallar tatlı yalanlardan ibaret oluyordu, biz ise gerçeğin ta kendisiydik. Ömrümüzün sonuna kadar devam edecek masalın içindeydi. Mutlu sonsuzluk denilen şey, bu oluyordu sanırım. Aren kucağımda kıpırdayınca bakışlarımı, üç ayını doldurmasına sayılı günler kalan güzel oğluma çevirdim. O kadar hareketliydi ki ele avuca sığmıyordu. Üzerinde papyonu ve kel kafasıyla çok tatlı görünüyordu. "Dur oğlum, bak teyze evleniyor."

Bana koca bir gığ sesi çıkararak karşılık verince gülmeye başladım. Ardından onu Aslı Hanım'a uzatıp, Arslan ile beraber şahitlik yapmak üzere Ülkü ve Selim'in yanına doğru ilerledik. Üzerimdeki bedenimi saran balık modeli, siyah dar abiyem, hareket özgürlüğümü engellediği için adımlarım yavaştı. Arslan ile beraber yanlarına varınca, ikisinin yüzündeki salt mutluluğa gülümseyerek baktım. İnsanın dünya üzerindeki gerçek aşkı bulması zordu. İkisi şu an zoru başarıyordu.

Nikâh memurunun sorusu üzerine sorulara cevap verildi. Bizler de imzayı atıp şahitlik yaptık. Selim, Ülkü'yü ilk danslarını yapması için piste doğru yönlendirdi. Arslan ile beraber ailesinin yanına gittik. Kibar Hanım, Aren'i kucaklamış seviyordu. Aren'i çok seviyorlar ve bu durum içimi ısıtıyordu. Oğlumun sevgi dolu bir ortamda büyümesi, benim için tarifsiz bir mutluluktu. Murat Bey uzanıp torununu kucaklamak istedi. Kibar Hanım önce istemese de ısrarları sonucunda Aren'i ona uzattı.

"Onu çok seviyorlar."

Arslan'ın bakışları bana döndü. "Seni de seviyorlar."

Sözlerinin üzerine bakışlarımı kaçırdım. Oğullarına yaptıklarımı bilmedikleri içindi bu sevgileri. Sessiz kalıp bakışlarımı dans eden çiftlere çevirdim. "Gecenin en güzel kadını?"

Bakışlarım, muzip bir şekilde konuşan Arslan'a döndü. Küstah bir gülümsemeyle, "Ben oluyorum," deyince sırıtmaya başladı.

"Dans et benimle."

Elimi avucuna bırakıp yavaşça başımı eğdim. "Tabii ki."

Beraber ayağa kalkıp piste doğru yürüdük. Kollarımı boynuna dolayıp ona doğru yaklaştım. Ellerini, incelmeye başlayan belime yerleştirdi. Bu güzel abiyenin içine girmek için bir ayda yaklaşık üç kilo vermiştim. Eski formuma kavuşmama az kalmıştı.

"Yine zayıflıyorsun."

Arslan'ın memnuniyetsiz sesini duyunca kıkırdamaya başladım. "Evet ve bundan çok memnunum."

Dudaklarını şakağımda dolaştırmaya başladı. "Ben değilim, kilo sana yakışıyor."

Başımı geriye atıp yüzüne baktım. "O zaman daha fazla zayıflamak yok."

"Olur. Çok güzel olmuşsun."

Üstümdeki zarif elbise, en nadide çizimlerimden biriydi. Sırt dekoltesi kalça çizgime kadar inen abiyem, sırtımın çıplaklığını transparan, üzerinde siyah dantel detaylarla süslenen tülle kapatıyordu. Arslan, belimi kavrayınca elinin sıcaklığı tenimi yakıyordu sanki.

"Teşekkür ederim."

"Etme," deyip dansına devam etti.

Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Hayatımın bu kadar yolunda gitmesine hâlâ alışamamıştım. Mutluy-

dum. Kelimenin tam anlamıyla çok mutluydum. Zoraki şekilde evlendiğim kocam beni seviyordu. Dünyalar tatlısı sağlıklı bir oğlum vardı. Güzel bir dostum ve beni seven Arslan'ın ailesine sahiptim.

Kendi ailem ise içimden atamadığım kanser gibiydi. Acısı sinsice saklansa bile içimde bir yerlerde olduğunu biliyordum. Onları en son benim evimde görmüştüm. Ülkü'nün dediğine göre geçen hafta yurt dışına çıkmışlardı. Onları hâlâ anlamıyordum. Sanırım hiçbir zaman sorunun kendilerinde olduğunu görmeyeceklerdi. Hep beni suçlayacaklardı. Ben de bu defa sürekli yaptığım gibi kendime bahaneler uydurmayacaktım. Onları olduğu gibi kabul edecektim. Bir elimde kaybettiklerim, diğer elimde ise kazandıklarımın asılı durduğu bir terazi vardı. Bu terazi, hayatın adaleti değil miydi? Yaptığımız en küçük şeylerin bile bedelini ödeyecektik. Ben beni sevmeyen, önemsemeyen bir aileyle ödemiştim.

"Ne düşünüyorsun?"

Bakışlarımı kollarında olduğum adama çevirdim. "Ailemi. Biliyor musun artık eskisi gibi canımı acıtmıyor. Bir şeyleri kabullenmeye başlıyorum."

Eliyle yavaşça yanağımı okşadı. "İnkâr aşamasından sonra kabullenme gelir. Bu zor ve acıtıcı olsa da en son aşamadır."Haklıydı. Kabulleniyordum ama bazen içimde saklanan kanserli hücreler nüksediyor, canımı yakıyordu. Ama biliyordum, bu son evreydi.

"Biz varız, güzelim. Her daim."

Hafifçe gülümseyip yüzünü okşadım. Sakallarının elime batarken verdiği his hoşuma gidiyordu. "Ve siz bana yetersiniz."Alnını alnıma yaslayıp gözlerini yumdu. "Biz sana yeteriz."

Ülkü ile Selim'in yanımıza geldiğini görünce geri çekildim. "Ülkü, çift değiştirebilir miyiz?"

"Olur."

Arslan'ın yanağını öperken kulağına, "Selim ile konuşmam lazım," diyerek geri çekildim.

"Çabuk ol," deyince gülümsedim.

Selim ile dans etmeye başladık. Hayranlık dolu bakışları Ülkü'nün üstündeydi.

"Selim, Ülkü seni çok seviyor."

Sözlerimin üzerine bakışları bana döndü. "Ben de onu çok seviyorum."

Başımla onayladım onu. "Selim, o çok hassas biri. Öyle geveze, esprili hâline bakma. O görüntüsünün arkasında çok hassas bir kız var. Özellikle sevdiklerine karşı daha kırılgan biridir."

Sözlerimin üzerine kaşları çatıldı. Sert çıkan sesimle, "Onu üzme, Selim. Sakın," dedim.

Yüzünde gülümseme oluştu. "İnan bana elimden geldiğince onu mutlu edeceğim. Ülkü'ye ve kanuna söz verdim, bir söz de sana vereyim. Onu koruyup seveceğime, üzmemeye çalışacağıma söz veriyorum, Beren."

Yüzümdeki sert ifade hiç olmamış gibi silindi. "Teşekkür ederim."Biten müziğin ardından geri çekildi. Arslan ile Ülkü yanımıza geldiklerinde, Arslan'a sokuldum.Ülkü merakla, "Ne konuştunuz bakayım siz?" diye sordu.

Ülkü'ye dönüp, "Hiç," deyince gözlerini kıstı.

"Nedense hiç inandırıcı gelmiyor."

Omuz silktim. Selim, kolunu Ülkü'nün omzuna sarıp onu kendine çekti. "Hadi biz misafirlerimize bakalım, güzelim."Ülkü söylenerek yürüyünce gülmeye başladım.

"Ne konuştunuz?"

Arslan'a bakıp omuz silktim. "Sözlerden."

Başını iki yana sallayıp alnımı öptü. "Şu cadılık damarını hâlâ aşamadık."

Sözlerinin üzerine kahkaha atmaya başladım. "O damarım hiçbir zaman aşılmayacak, Arslan."

"Oğlum, neden uyumuyorsun ama sen?" Aren'i kucağımda gezdirirken, kapanan gözlerimi açık tutmaya uğraşıyordum.

"Uyumadı mı hâlâ?"

"Hayır, Aslı Hanım'da da durmuyor. Yatağına bırakınca da ağlıyor. Hiç böyle yapmazdı."

Arslan yanıma gelip kucağına aldı. Yorgunca yatağa oturdum. Düğün iki saat önce bitmişti. Bir ayın yorgunluğunu uyuyarak geçirmeyi planlıyordum fakat oğlum benimle aynı fikirde değildi. "Neyi var acaba?"

Arslan sallamaya devam ederken bir süre sonra, "Uyudu sanırım," dedi.

Ayağa kalkıp yanlarına gidince uyumak üzere olduğunu gördüm. Sevinç çığlıkları atmak istiyordum. Aren'in odasına yavaşça yürümeye başladım. Yatağının örtüsünü açınca Arslan, yavaşça yatağa bıraktı Aren'i.

Derin bir nefes verdim. "Sonunda uyudu."Arslan kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. "Çok mu yoruldun sen?"

Ellerimi göğsünün üzerine koydum. "Hıhı.""O zaman seni yatağa götürelim."

Eğilip kollarını bacaklarımın altından geçirdi. Bedenimi tam kucağına alacağı sırada Aren tekrar ağlamaya başlarken, "Ama anneciğim ya!" diye yakardım.Şu an ben de ağlamak istiyordum. Hiç bu saate kadar uyanık kalmazdı. Arslan benim yerime doğrulup, Aren'i kucağına aldı ama susmadan ağlamaya devam ediyordu

."Bana ver."

Minik bedenini kucağıma aldığım an ağlaması kesildi. Bu hâline gülmeden edemedim. Kucağımda odaları gezerken, en son yatak odasına gidip yatağıma oturdum. Aren tekrar uyumuştu.

"Yanımızda uyusun."

O kadar yorgundum ki Arslan'ın önerisini reddetmedim. Aren'i yanıma koyup birkaç dakika sessizce bekledim. "Sanırım bu defa gerçekten uyudu."

Arslan yanıma gelip uzandı. "Ama ben karıma sarılıp uyumak istiyorum."

Gülümseyip yüzünü avucumun içine aldım. "Ben de."

Yatağa uzanınca Arslan belime sarıldı. "Seni özledim."

Derince iç çektim. Ben de onu çok özlemiştim ama reglim başladığı için beş gündür sarılıp uyumaktan başka bir şey yapmıyorduk.

"Seni çok iyi anlıyorum ama iki gün daha var."

Sıkkınca oflarken, "Bekleyeceğiz artık," dedikten sonra boynumu öptü.

Sırtımı göğsüne yaslayıp gözlerimi yumdum. Bilincim kısa sürede kendini uykuya teslim etmişti.

Sabah ısrarla çalan telefon sesi üzerine derin uykumdan uyandım. Kafam karışık bir şekilde uyanınca, Arslan'ın yanımda uyumakta olduğunu gördüm. Bakışlarım saate kaydı, saat neredeyse on ikiydi. Arslan'ın şimdiye kadar işe gitmiş olması lazımdı.

"Arslan, uyan!" Birkaç kez seslenmenin ardından uyanınca kısık gözlerle bana baktı.

"Saat on iki, işe geciktin."

Hızla yataktan doğrulup, çalmaya devam eden telefonuna bakarken, "Kahretsin! Daha önce hiç uyuyakalmamıştım!" diye söylenince kendime engel olmadan gülmeye başladım.

Tahminimce Arslan, hayatı boyunca hiç yanlış bir şey yapmamıştı. Uyuyakalıp bir yerlere gecikmek de buna dâhildi. Buna sebep olan Aren olmalıydı. Minik adam, gece boyunca ara ara uyanıp ağladığı için bizi pek uyutmamıştı. Aksi gibi saat yediden sonra ise hiç ses çıkarmadan mışıl mışıl uyumuştu.

"Her şeyin bir ilki vardır."

Başını telefondan kaldırıp bana baktı. "Bakıyorum da hoşuna gitti bu durum."

Başımı yastığa koyup gülmeye başladım. "Gitmediğini söylersem yalan olur."

Telefonu bırakıp, üzerime eğilince kollarımı boynuna doladım. "Nedense senin lisede şu çalışkan çocuklardan olduğunu düşünüyorum."

Gülmeye başladı. Kısılan gözleriyle fazla tatlı duruyordu. "Şu inek olanlardan mı?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Sürekli takdir almak ve derse hiç gecikmemek inek olmak anlamına geliyorsa, sanırım öyleydim."Yüksek sesle kahkaha atmaya başladım. O kadar çok güldüm ki Aren bile uyandı. Gözlerimdeki yaşı silerken Arslan gülen yüzüyle, "Neden bu kadar çok güldün?" diye sordu.

Kahkahalarımı durdurmak için derin bir nefes aldım. "Birbirimize bu kadar zıt olmamıza. Ben lisede hani şu mini etekli, boya küpüne düşmüş, dersleri kötü, tabiri caizse sürtük olan kızlardandım."

Sözlerimin ardından Arslan da gülmeye başladı. İkimiz beraber kahkaha atmaya başladık. Zıtlıklarımız bizi bütünleştirmişti. Ona sıkıca sarıldım. O sırada çalan telefon sesi üzerine Arslan doğruldu.

"Beni oyalamayı bırak, işe gecikiyorum."Kollarımı gevşettim. Arslan boynumu öptükten sonra yataktan kalkıp telefonunu cevapladı.

"Efendim Begüm?"

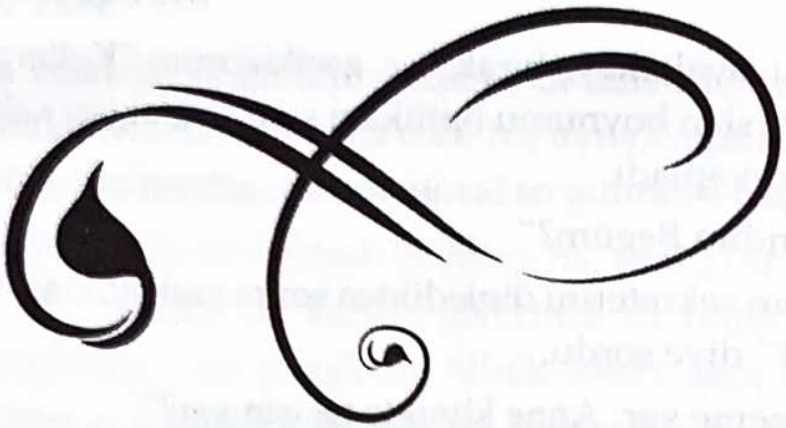
Arslan sekreterini dinledikten sonra şaşkınlıkla, "Ne? Annem mi?" diye sordu.

"Anneme ver. Anne klinikte ne işin var?"

Bir süre annesini dinledikten sonra telefonu kapatıp bana döndü. Yüzü sararmıştı. Ayağa kalkıp yanına gittim.

"Bir sorun mu var?"

"Annem klinikte, 'Beren'i al gel, sakladığınız şeyleri konuşacağız' dedi."Kahretsin! Nedense korktuğum başıma gelmiş gibi hissediyordum.

41. BÖLÜM

"Bozuk Terazi"

Elimde tuttuğum terazinin kayıplarını taşıyan kefesinin ağırlaştığını hissediyordum. Kol ağırlaştıkça denge bozuluyor, altında kalan kalbim eziliyordu. Nefesim daraldı. Artık daha fazla kişiyi kaybedip başka insanların nefretini kazanmak istemiyordum. Bunun düşüncesi bile çok kötüydü. Daha fazla kırılmaya yüreğim kalmamıştı çünkü. Arslan uzanıp, elimi tutunca uzun süredir yapmadığım alışkanlığımı yaptığımı fark ettim. Streslendiğim zaman sürekli yaptığım gibi tırnaklarımı kemiriyordum. Elimi indirip derin bir nefes aldım.

"Sakin ol lütfen, güzelim. Bir şey olduğu yok."

Bakışlarımı Arslan'a çevirdim. "Annen neyi öğrenmiş olabilir?"

Sıkkın bir nefes alarak, bakışlarını kısa bir an yoldan ayırıp bana çevirdi. "Açıkçası bir iki tahminim var ama onunla konuşmadan emin olamam."

Sakladığımız sırların hangisini öğrendiğini öğrenmeden, kalbimdeki ağırlıktan kurtulamayacaktım. Arslan arabayı kliniğin bahçesine park ettikten sonra bana döndü.

"Hadi gidip öğrenelim."

Derin bir nefes alıp, güçlü görünmeye çalışarak arabadan indim. Arslan yanıma gelip elimi tuttu. "Annemin ne öğrendiğini bilmiyoruz ama bir şeyleri de öğrenmişse eğer lütfen, sessiz ol ve işi benim çözmeme müsaade et, Beren."Tam konuşacakken parmaklarını dudaklarıma yasladı. "Beni koruma, kendini koru ve bunu yapmam için bana da izin ver."

Başımı aşağı yukarı sallayınca gülümsedi. "Aferin güzelim." Sözlerine gözlerimi devirince parmağını burnuma değdirdi. "Şimdi sorun neymiş öğrenelim."

İçime dolan stres yüzünden ağır adımlarla yürüyordum. Kötü bir şey olmamasını umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Attığım her adımla beraber, beni ayakta tutan sahte gücümün çekildiğini hissediyordum. Odanın kapısına varınca, derin bir nefes alıp içeri girdim. Korkunun ecele faydası yoktu. Bu yüzden konuşmayı bir an önce yapmak en iyisiydi.

Kibar Hanım, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde gözlerini cama dikmiş, oturuyordu. Üzerindeki zarif siyah elbisesi ve tatlı yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bakışları ağırca bize döndü. Düşünceli bakışları ikimizin arasında gidip gelirken, Arslan annesine doğru yürüdü. Annesi elini kaldırıp onu durdurdu.

"Anne ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?"

Elini çenesinin altına yerleştirip, "Düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Neyi?"

"Ne kadar iyi oyuncular olduğunuzu, bu kadar rahat yalanları nasıl söyleyebildiğinizi!"

İkimiz de şaşkınlıkla bakıyorduk. "Anne..."Tekrar elini kaldırıp Arslan'ı durdurdu. "Hepimizi kandırdınız. Bize âşık olduğunuzu, sevgili olduğunuzu söylediniz ama meğer gerçekler öyle değilmiş ve ben bunu oğlumun sekreterinden kırdığı pot sayesinde öğreniyorum."

Neyi, ne kadar öğrenmişti bilmiyordum ama ciddi bir şeyler öğrenmişti.

"Nasıl yaptın, Arslan? Hastanla nasıl birlikte olabilirsin?"

Bakışları bana döndü. "Peki sen Beren, nasıl doktorunla birlikte oldun? Sizin yaptığınız büyük bir suç. Hiç düşünmediniz mi bu gerçek ortaya çıkarsa ne olacak diye?" Öfke saçan gözleri Arslan'a döndü. "O çok sevdiğin, uğruna aileni karşına aldığın mesleğinin elinden alınacağını gerçekten hiç düşünmedin mi Arslan?"

Bakışları aksine sakinlikle söylediği sözler, esasında yüzüme çarpan sert tokat gibiydi. Boğazımda sert, kuru bir düğüm oluştu. Kelimelerim o düğüme takılıp kaldı. Sözlerinde haklıydı. Peki, benim yüzümden Arslan daha kaç kere azarlanacaktı?

"Ben oğlumu sevdiği kadınla evlendirdiğimi düşünürken olaylar bambaşkaymış. Hastasıyla yaşadığı bir anlık tutku ve dikkatsizlik meğer iki hayatı birden yakmış."

Arslan ellerini saçlarının içine geçirdi. "Anne öyle değil, dinle önce."

"Neyi dinleyeyim oğlum? Hastanı nasıl ayarttığını mı ya da onun seni nasıl ayarttığını mı?"

Utançla bakışlarımı yere indirdim. "Kibar Hanım, ben..."Arslan bağırarak, "Kes sesini Beren!" dedikten sonra sert bakışlarla bana baktı. Gözlerindeki ifade ve sert buyruğu üzerine dişlerimi sıkıp sesimi kestim.

"Anne bak, ikimiz de belli yaşa gelmiş bireyleriz. Hastamdı evet ama birbirimize karşı bir şeyler hissettik."

Annesi az önceki sakinliğinin aksine ayağa kalkıp öfkeyle, "Hâlâ yalan söylüyorsun Arslan!" diye bağırdı.

"Lanet olsun tamam, onunla yattık ve o hamile kaldı! Ben de bu yüzden ona evlenme teklifi ettim!"

Annesi içli bir nefes çekip elini alnına yasladı. Titreyen bedenimi sakinleştirmek için kendimi sıkıyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. "Ah inanamıyorum!"

Arslan odada dolaşmayı bırakıp, annesinin yanına giderek elini tuttu. "Ama onu seviyorum, anne. Yıllardır susan kalbim onun için konuşuyor. Onu çok seviyorum, o da beni seviyor. Tamam, bir hatayla başladı ama sonucunda mükemmel şeyler doğurdu."Sözleri bile bedenimdeki titremeyi durduramamıştı. Ben artık daha fazla kayıp, gerginlik istemiyordum. Olmayan gücümle sınanmak çok ağır geliyordu.

Kibar Hanım, elini Arslan'ın avucundan çekti. "Anlamıyorsunuz, siz yaşadığınız birtakım olaylardan sonra bir araya gelmişsiniz. Birbirinize liman olmuşsunuz. Sen baba, o anne oldu. Bu mükemmel bir his ve ikiniz aynı hisleri yaşıyorsunuz. Ama bu birbirinizi sevdiğinizi göstermez, öyle olduğunu sanıyorsunuz belki de."

Toparlayamadığım kafam daha fazla karıştı. Sözlerin manasını idrak edemiyordum ya da bunu yapmayı reddediyordum.

"Anne saçmalıyorsun."

"Hayır oğlum, düşün bakalım eğer birlikte olmasaydınız sen ona o gözle bakacak mıydın? Hayır. Ya da o sana? Birbirinize sığınırken kendinizi âşık olduğunuza inandırdınız belki de. Yaptığınız bir hata hayatınızın temelini sarstı. Karar verme yetinizi sizden aldı. En azından kendinizi kandırmayın."

Sözleri pimi çekilmiş bomba gibi ortaya atılmıştı. Dizlerimin dermanı çekilince sırtımı duvara yasladım. Bakışlarım yerde duruyordu. Zihnim düşüncelerle dolup taşmıştı. Benim planım zoraki bir şekilde bizi bir araya getirmişti. Belki de haklıydı. Arslan çocuğunun annesi olduğum için kendini bana âşık sanıyordu. Karışan kafamı ellerimin arasına aldım.

"Hayır anne, otuz iki yaşına geldim, çok şey yaşadım. Hayatımdan kadınlar geçti ama hiçbiri bana Beren'in hissettirdiklerini hissettirmedi. O hamile kalmasaydı eğer ben bel-

ki onun farkına varmayacak ve hayatımın aşkını bulmadan yaşayıp gidecektim. Ama öyle olmadı, bizim hatamız bizim hayatımız oldu. Lütfen bu konuyu irdeleme."Titreyen gözlerimi kararlı bir şekilde konuşan Arslan'a diktim. Ortaya iki tez atılmıştı, ikisi de güçlüydü. Bakışlarım bu defa Kibar Hanım'a kaydı. İkimize hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle baktıktan sonra başını iki yana sallayıp çantasına uzanırken, "Umarım ileride boşanıyoruz diye karşıma çıkmazsınız," dedikten sonra bizimle vedalaşmadan odadan çıktı.

Sessizce duvara sinmiş, orada öylece durmaya devam ediyordum. Arslan, içinde bulunduğumuz şartlardan dolayı kendini bana âşık sanıyor olabilir miydi gerçekten?

"Hey, ne düşünüyorsun?"

Düşünmeden aklımdan geçenler dilimden döküldü. "Baba oldun, yaşadığın bu his yüzünden beni sevdiğini düşünüyor olabilirsin."

"Ne?"

Kelimeler boğazımı kanatarak dilimden dökülmeye devam etti. "Annen haklı olabilir. Belki de kendini kandırıyorsundur. Beni sevmiyor..."Sözlerimi tamamlamama izin vermeden yanıma geldi. Öyle hızlı hareket etmişti ki nefesim kesildi. Elleri hızla kollarıma kenetlenip beni sertçe kendine doğru çekti. Bakışlarım yerde belirsiz bir noktanın üzerine düştü.

"Bana bak Beren!"

Bakmadım.

"Bana bak!" Bakmak istemiyordum ama sesi öyle öfkeli çıkmıştı ki buna engel olamamıştım. Dolan gözlerim, öfkeden kararmış yüzüne çıktı. "Sözlerinde ciddi misin?"

Yanıt vermeden sessizliğimi korudum. Aniden kollarımı bırakınca, geriye doğru sendeleyip sırtımı tekrar duvara yasladım. Yoksa dermansız dizlerimin üzerine düşmem kaçınılmazdı.

"Sana kendimi yeterince ifade ettiğimi düşünüyorum. Bu problemde yalnız başınasın, Beren. Kendin düşün, cevabını yine kendin bul."

Soğuk bir şekilde söylediği sözler üzerine titreyen dudağımı ısırdım.

"Şimdi gidersen işlerim var."

Ben ne yapıyordum böyle? Başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya başladım. Yine doğru dürüst düşünemiyor, sevildiğimi kabullenemiyordum. Kaybetme korkum öyle bir hâle getirmişti ki beni, bunu kendi ellerimle yapıyor, onu kaybediyordum. Aniden ileri atılıp kollarımı hızla boynuna doladım. Başımı boynuna gömerken ağlamaya başladım.

"Özür dilerim, ben sadece kendimi sana layık göremiyorum! Bu yüzden her bulduğum bahaneye sığınıyorum. Senin gibi birinin beni sevmesi inanılır gibi gelmiyor. Saçmaladım, düşünmeden konuştum, özür dilerim."

Kollarımı öyle sıkı dolamıştım ki boynuna nefes alması bile zordu. Elleri sırtımda gezinince gerilen bedenim gevşemeye başladı. Geri çekilip gözyaşlarımla ıslanan yüzümle ona baktım.

"Özür dilerim..."

Kısılı gözleriyle, "Bir daha şüpheye düşmeyeceğine söz verirsen affederim seni," deyince hevesle başımı salladım.

Gülmeye başlayıp kollarını açarken, "Gel buraya," deyince sözlerini ikiletmeden huzur kaynağı olan göğsüne, yuvama sığındım.

Daha sonra Arslan, "Hadi evimize gidelim," deyince geri çekildim.

"Bu saate kadar olan terapilerimi kaçırdım. Geri kalan iki terapiyi de yarına alırım," dedikten sonra beraber klinikten çıkıp arabaya bindik.

Kibar Hanım'ın tavırları ve sözleri aklımdan çıkmıyordu. Bize karşı, Aren'e karşı nasıl olacaktı merak ediyordum.

"Annemin öfkesi saman alevi gibidir, Beren. Şu an sinirli ama yakın zamanda sakinleşecektir. Bu yüzden üzülme lütfen ve asılsız sözlerine takılı kalma. O sadece yaşadığı şaşkınlıktan dolayı öyle konuştu."

Derin bir nefes verip, "Umarım," diye mırıldandım sadece.

Başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Kibar Hanım'ı gerçekten seviyordum. Umarım çok fazla kızgın kalmazdı bize

."Alo Aslı abla, yarım saate kadar evde olacağız. Aren'i ve küçük bir piknik sepeti hazırlayabilir misiniz?"

Bakışlarım şaşkınlıkla Arslan'a döndü.

"Peki, teşekkür ederim," dedikten sonra telefonu kapatıp bana doğru döndü.

"Neler oluyor?"

"Hazır bugün işe gitmemişken karım ve oğlumla beraber güzel bir gün geçirmek istiyorum."

İçime dolan heyecanla gülümsemeden edemedim. "Çok güzel olur!"

Uzanıp yavaşça yanağımı okşadı. "Siz yanımdayken olur elbette."

Eve gittikten sonra, Aslı Hanım ısrarlarımıza rağmen evde kalmayı tercih edince, Aren'i ve piknik sepetimizi alıp yola koyulduk. Arslan bizi, hamileyken geldiğimiz yere getirmişti. Gülümseyerek indim arabadan. O zaman ilkbahardı, ben hamileydim ve gerçekleri öğrenen Arslan çok öfkeliydi. Şimdiyse her şey çok değişmişti. Hayatıma sanki sihirli bir değnek değmiş gibiydi.

Geçen geldiğimiz ağacın altına ilerledik. Hafta içi olduğu için pek kimse yoktu. Arslan evden getirdiğimiz örtüyü çimlerin üzerine serince, Aren Doruk ile beraber oturduk. Aren'i evden getirdiğim pusetin içine koydum. Kıpır kıpır yerinde

durmadan sürekli hareket ediyordu. Dayanamayıp yanağına koca bir öpücük kondurdum.

"Minik adamım." Arslan gelip Aren ile oynamaya başladı. Aren de tuhaf tuhaf sesler çıkarıp arada sırada ufak gülücükler sundu bize. Tabii o gülünce içimde oluşan onu yeme isteğine karşı koymak çok zor oluyordu. İkisi oynamaya devam ederken sepetteki yiyecekleri çıkarmaya başladım. Aslı Hanım bizim için sandviç, kek, meyve tarzı şeyler hazırlamıştı. Sabah kahvaltısı yapmaya fırsatımız olmamıştı. Midem yaşanan tartışmadan ötürü düğüm düğüm olsa da bir şeyler yemeliydim.

Arslan ile beraber hazırlanan yiyeceklerden atıştırdıktan sonra malzemeleri topladım. Aren de açık havanın verdiği huzurla uyuyakalmıştı. Bebek çantasından çıkardığım ince örtüyü üzerine örttüm. Sağ ayağını hep olduğu gibi dışarı çıkardı. Kendime engel olamadan uzanıp bacak boğumunu öptüm. Ardından rahat uyuması için geri çekilip benim gibi onu hayranlıkla izleyen Arslan'a döndüm.

"Gün geçtikçe daha güzel oluyor." Gülümseyip alt dudağımı ısırdım. "Öyle."

Ardından uzanıp başımı dizine yasladım. Bakışlarım gökyüzüne çıkarken derin bir nefes aldım. Hava sıcak, gökyüzü pırıl pırıldı. Arslan, ellerini saçlarımda dolaştırınca gözlerimi yumdum. Az daha saçma bir hata yapacaktım bugün. Kendime sinir oluyordum ama sakin kafayla problemin köküne inince, neyin ne olduğunu daha iyi anlayabiliyordum. Ben her an Arslan'ı kaybetmeyi bekliyordum. Bu yüzden kendimi buna hazırlamaya çalışıyordum. Aksine inanamıyor, aniden gelen mutluluğa kucak açamıyordum.

"Kaybetmekten korktum, Arslan." Arslan derin bir nefes aldı. "Mutlu olmaktan korkuyorsun, Beren."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Bu yüzden kendimi hazırlamaya çalışıyorum."

Eğilip dudaklarını alnıma yasladı. "Sadece sana gelenleri kabullen, sarışın. Biz bir yere gitmiyoruz, artık korkma."

Geri çekilip, tekrar saçlarımla oynamaya başlayınca gözlerimi açtım. Gökyüzünde uçan kuşlara baktım. Boşa olan kuruntularımdan kurtulmalı, bugünü yaşamalıydım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama deneyecektim. Artık bana gelen her şeye mutluluk da dâhil kucak açacaktım. Hayat, yarını düşünmek için fazla kısaydı çünkü.

Çalınan kapı sesini duyunca, yatak odamdan çıkıp aşağı indim. Kimseyi beklemediğim için gelen kişiyi merak etmiştim. Kapıyı açınca karşımda Kibar Hanım'ı görmeyi beklemiyordum açıkçası.

"Ah, merhaba."

Bakışları üstümdeki geceliklerime kaydı. "Sanırım hâlâ uyuyordunuz?"

İçeri girmesi için geri çekildim. "Pazar günleri geç uyanıyoruz."

Buraya neden geldiğini bilmiyordum. Son görüşmemizin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Bize gelmemiş ya da bizi aramamıştı. Salona geçip oturunca karşısına geçtim.

"Ben Arslan'ı uyandırayım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, buraya seninle konuşmak için geldim. Oturur musun lütfen?"

İçimi saran endişeyle boğazımı temizleyip karşısına oturdum. Bakışlarımı elime indirip kendimi gelecek azarı işitmeye hazırladım.

"Geçen hafta sanırım biraz ileri gittim."

Sözlerinin üzerine bakışlarım şaşkınlıkla ona döndü.

"Sizin aranızdaki hislere karışmak bana kalmamıştı. Ayrıca Arslan haklıydı, hayatına kadınlar girdi. Bizi onlarla tanıştırdı. Ama hiçbirine sana baktığı gibi bakmamıştı."

Sözleri yüzümde ufak bir gülümseme oluşturdu.

"Sanırım kabul etmesem de her hata kötü şeyler doğurmuyor. Her şerde bir hayır vardır sözü de bu oluyor sanırım."

Kalbimden tonlarca ağırlıktaki yük kalkmış gibi hissettim. Kibar Hanım'ı gerçekten seviyordum. İlgisi, sıcaklığı daha önce hiç tatmadığım hisler yayıyordu içime.

"Geçen haftaki sözlerimi ciddiye almayın, kızım."

Dolan gözlerimi yüzüne diktim. "Kibar Hanım, ben..."

"Önce şu hanımı bir kenara bırak. Ben sana kızım dedim, mesafeleri bırakalım."

Dudağımı ısırdım. Cesaret edemediğim samimiyeti önüme sunmasına fazlasıyla sevinmiştim. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum ama desteğiniz için teşekkür ederim, anne."

"Hah şöyle!"

"Anne ne zaman geldin?"

Arslan şaşkınlıkla yanımıza gelince temkinli bir ifadeyle bize baktı. Ardından kararan yüz ifadesiyle yanıma doğru geldi. Elini çenemin altına yerleştirip yüzüme baktı.

"Yüzünün hâli ne böyle?"

Sert bakışları annesine döndü. "Anne, ne dedin Beren'e?"

Telaşla kolunu tuttum. "Arslan sakin olur musun? Bana bir şey demedi."

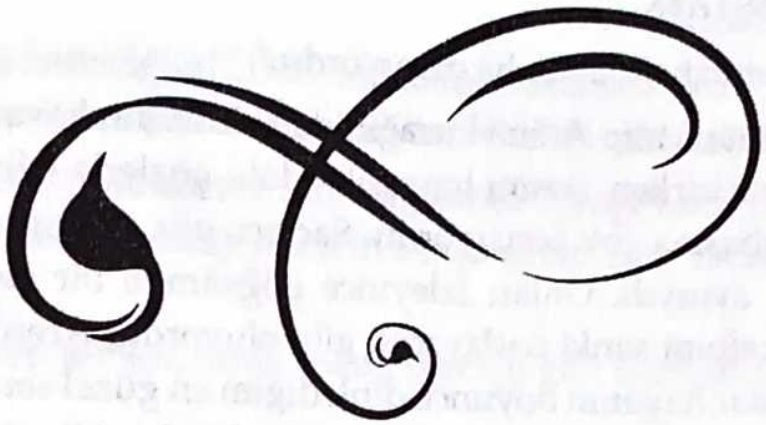
"Dedim aslında."

Arslan bastırdığı öfkesiyle annesine bakıyordu.

"Sadece onu kızım olarak gördüğüm için mesafeleri bırakalım dedim."

Sözlerinin üzerine gerginlik hızla dağıldı. Bir anda hep beraber gülmeye başladık. Arslan başımı öpünce gözlerimi kapattım. Beni kızları olarak görmeleri, ailelerine tamamen

kabul etmiş olmaları içimdeki kanser hücrelerini tedavi eden ilaç gibiydi. Tarifi imkânsız bir mutluluktu.

42. BÖLÜM

"Final: Aşkla Gelen Güzellik"

1 Yıl Sonra

"Aren yavaş oğlum ama!"

Çimlerin üzerinde koşan Aren'in arkasından ben de hızla koşmaya başladım. Tam düşmek üzereyken minik bedenini tutup sıkıca kucakladım. Yürümeye başlayalı henüz bir ay olduğu için dengesini henüz tam anlamıyla sağlayamamıştı. Küçük bedenini havaya kaldırdığım için şen kahkahalar atmaya başladı.

"Ne ara bu kadar yaramaz bir şey oldun sen?"

"Anne."

Güzel sesiyle sarf ettiği kelimeyi duyunca onu göğsüme yaslayıp, "Annem..." dedim.

Ardından, "Baba," deyince gülmeye başladım. Öğrendiği birkaç kelime vardı ve sürekli bunları söylüyordu. Ela rengi parlak gözlerine bakıp, "Aren'im," deyince, elini yüzüme uzatıp yanaklarımı okşamaya başladı. Çok çabuk büyüyordu. Buna üzülmediğimi söylersem yalan olurdu. Daha bu hâline doyamamıştım bile. Aniden belimde hissettiğim elle beraber Aren ile arkaya, Arslan'a doğru döndük. Güneşin altında parlayan kehribar rengi gözlerine aşkla baktım."Yine mi vukuat?"

"Evet babası, az daha düşüyordu."

Arslan uzanıp Aren'i kucağımdan aldı. Onu havaya kaldırıp eğlendirirken, ikisini hayranlık dolu gözlerle izliyordum. Aren babasına çok benziyordu. Saçları, göz yapısı ve burun şekilleri aynıydı. Onları izleyince göğsümde bir şeyler büyüyor, kalbim sanki patlayacak gibi oluyordu. Aren'in attığı kahkahalar hayatım boyunca dinlediğim en güzel senfoniydi. İkisini beraber görmek ise en şahane tablodan bile daha muazzamdı benim için.

"Beren, gelin hadi, kahvaltı hazır!"

Bakışlarım Ülkü'ye döndü. Elini beline koymuş, anne edasıyla bizi çağırıyordu. Küt kestiği dalgaları saçları boynunu okşarken, sarı elbisesinin içinde her zamanki gibi çok tatlı ve güzel duruyordu.

"Geliyoruz!"

Arslan ile beraber, Ülkü ile Selim'in yeni evinde kahvaltı yapmaya gelmiştik. Arslan bir kolunu belime dolayınca bahçede yürümeye başladık. Aren'i kucağıma alıp masaya geçtim. Ülkü'nün hazırladığı kahvaltı masasında yok yoktu. Fakat sucuk kokusunu aldığımda midem bulanmaya başladı. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Midemin bulanması, sanırım şüphelerimi doğruluyordu. Yine de kimseye söylemeden önce doktora gidip teyit etmek en iyisiydi.

"Yesene hayatım."

Mide bulantımı bastırmak için yutkunup, Arslan'a gülümsemeye çalıştım. "Yiyeceğim." Ufak bir ekmek parçası alıp, yavaşça çiğnemeye başlarken biraz daha iyi hissediyordum. "İştahın mı yok senin?"

Arslan'ın dikkatli gözlerine bakıp, "Trafik vardı ya, arabada uzun zaman geçirince biraz midem bulandı sadece," dedim.Ardından masayı karıştırmak isteyen Aren ile ilgilenmeye çalıştım. Yemek yemekten çok, dağıtmayı seviyordu, küçük bey. En son meyve suyunu peynir dolu tabağın içine döktü.

"Ama anneciğim!" Ülkü kahkaha atmaya başladı. "Aren'e laf yok, ben de kotası sınırsız onun. İstediği gibi dağıtabilir."

Ülkü'ye gülümsesem de dağıtmasını engellemeye çalışıyordum. Selim uzanıp Aren'in sarıya çalan, kısa saçlarını dağıttı.

"Aynen annesi, bırak çocuk istediği gibi kahvaltısını yapsın."

Selim'e dönüp başımı iki yana salladım. "Ah bu, canavarı serbest bırakmak demek."

Hep beraber kahkaha attığımızda, Aren de bizim taklidimizi yapıp gülmeye başladı. Selim eğilip Aren'in yanağını öptü. Ülkü de Aren'i çok sevdiğini söyleyip diğer yanağına koca bir öpücük kondurdu. Ülkü'nün hüzünlü bir şekilde iç çektiğini görünce, içime dolan hüzne engel olamadım. Dört ay önce iki aylık bebeğini düşürmüştü. Ne kadar zor bir durum olduğunu düşünmek dahi istemiyordum. "Güzelim, Aren Doruk'u bana ver. Sen de bir şeyler ye."

Hızla başımı iki yana salladım. Bir şey yersem eğer büyük ihtimalle kusacaktım. "Yok, sen ye, ben ilgilenirim."

Arslan önce reddetse de ısrarlarım üzerine kabullenip yemeğine dönmüştü. Daha sonra biten kahvaltı ardından Selim ile işe gitmek için ayağa kalktılar. Arslan, Aren'i öptükten sonra eğilip alnımı öptü. İçime derin bir nefes çektikten sonra, yüzünde oluşan muzip gülümsemeyle, "Hoşça kalın, sarışın," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne işler karıştırıyorsun acaba sen?"

Sorum üzerine sırıtıp, "Hiç," dese de açıkçası inandırıcı gelmemişti. Onlar gittikten sonra Aren'in uyku saati geldiği için onu uyuttum. Daha sonra Aren'i Ülkü'ye bırakıp, tahminlerimin doğruluğunu öğrenmek için hastaneye gittim. Kan tahlili verdikten sonra bekleme odasında oturup beklemeye başladım. İçimde oluşan strese engel olamıyordum. Eğer şüphelerim doğruysa hamileydim...Aren daha küçüktü. Ayrıca Arslan ile ikinci çocuk için hiç konuşmamıştık. Şu an

ikimizin de tek amacı Aren'i güzel bir şekilde büyütmekti. Ne tepki vereceğini kestiremiyordum. Her şeye rağmen içimde oluşan sevince engel olamıyordum. Ben bir bebeğe razıyken şimdi iki tane birden olacak olması... Elimi karnımın üzerine koydum. Ne olursa olsun onu da çok severdim. Heyecanım artarken bir saatin ardından doktorun odasına girdim. Adının Suat olduğunu öğrendiğim orta yaşlarındaki doktorum, kan tahlillerime baktıktan sonra gülümsedi.

"Tebrik ederim Beren Hanım, hamilesiniz."Büyük bir nefes verdim. Bunu planlamamıştım ama çok sevinmiştim. Tek sıkıntı Arslan'ın tepkisiydi. Bu haberi nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Yüzümde engel olamadığım gülümsemeyle ayağa kalkıp odadan çıktım. Arabama bindikten sonra hafifçe güldüm. Elim gayriihtiyari karnımın üstüne gidince gülümsemem büyüdü. Bir bebeğim daha olacaktı.

Gözlerimi kapadım. Sadece bir buçuk yıl içinde her şey öyle çok değişmişti ki... Yirmi dokuz yıllık yalnızlığımın diyeti bir buçuk yılda ödenmişti. Beni çok seven, sahiplenen yeri geldiği zaman dokunmaya kıyamayan bir kocam vardı. Dünyalar tatlısı, sağlıklı bir oğlum vardı. Arslan'ın annesi, ailemle olan mevzuyu öğrendikten sonra bana kendi annemin yapmadığı anneliği yapıyordu. Kızı Karmen'e gösterdiği ilginin, sevginin aynısını bana da gösteriyordu. Murat baba da öyleydi. Gerçek manada bir aileye sahip olmuştum. Bunlara kavuşmamı sağladığı için Arslan'a duyduğum minneti kelimelere dökemiyordum. Ve şimdi onun sayesinde hayatıma mükemmel bir varlık daha girecekti.

Gözlerimden akan mutluluk yaşlarını silip arabayı çalıştırdım. Yol boyu, bunu Arslan'a nasıl söyleyeceğimi planlayarak geçirdim. Sürpriz mi yapsaydım yoksa hiç dolandırmadan mı söyleseydim? Aklımdan geçen binlerce fikir ardından doğrudan söylemeye karar verdim.

Düşüncelerimle uğraşırken Ülkü'nün evine varmıştım. Aren de daha yeni uyanmıştı. Benim akıllı oğlumun da bir aydır neden meme emmek istemediğini de anlamış oldum.

Bizden önce fark edip anne sütünü bırakmıştı ve şimdi de abi olacaktı, miniğim.

Telefonum çalınca, Aren'i kucağımdan bırakıp çantama uzandım. "Efendim hayatım?"

"Beren, akşam ailemin evinde düzenlenecek yemeğe davetliyiz."Birdenbire bu davet de nereden çıkmıştı? "Neden?"

"İşim var güzelim, kapatmam lazım. Gelince görüşürüz."

Kapanan telefona şaşkınlıkla baktım. Ama ben ona bu akşam hamile olduğumu söyleyecektim. Ah, davetten sonra söylerdim ben de.

"Ülkü akşam davet varmış. Eve geçip hazırlanayım ben."

Ülkü bana bakıp yüzündeki gülümsemeyle, "Tamam canım," dedi.

Çekingen bir ifadeyle yüzüne baktım. "Sen nasılsın, Ülkü?"

Kahverengi gözlerine dolan keder, kalbimi acıttı. "Bilmiyorum, üzerinden aylar geçti ama hâlâ üzülüyorum."

Ardından yüzünde parlak bir gülümseme oluştu. "Ama iki ay sonra denemelere tekrar başlayacağımız için çok da üzülmemeye çalışıyorum."

Bu hâline gülümsedim. Ülkü her zaman olaya olumlu tarafından bakmaya çalışırdı.

"Beren, az önce nereye gittiğini söylemeyecek misin?"

Önce Arslan'a söylemek istediğim için başımı iki yana sallarken, "Hayır, zaten ufak bir işti, hemen hallettim," diyerek ayağa kalkıp oyuncağıyla oynayan Aren'i kucakladım. "Şimdi de gidiyoruz."

"Tamam, akşam görüşürüz."

Şaşkınlıkla, "Akşam mı? Siz de mi davete geleceksiniz?" diye sordum.

"Ay aman kafa mı kaldı! Sonra görüşürüz demek istedim. Neyse hadi görüşürüz."

Gülümseyerek, "Peki," dedikten sonra evden çıkıp arabanın kapısını açtım. Aren'i arka koltuktaki çocuk koltuğuna yerleştirip sürücü koltuğuna geçtim. Camdan dışarıyı izlerken, çıkardığı sesler eşliğinde başlayan yolculuğumuz eve varınca sona ermişti. Önce Aren'i doyurdum, sonra beraber duş almak için banyoya girdik. Kısa bir duşun ardından yatak odasına geçtik. Ah, asıl işkence şimdi başlıyordu. Aren ile beraber hazırlanmak o kadar uzun sürüyordu ki! Aslı ablaya böyle zamanlarda daha fazla ihtiyaç duyuyordum. Bir an önce tatilinden dönmesini istiyordum. Eğilip çıplak beyaz göbeğini öptüm.

"Abi mi olacaksın bakayım sen?"

"Anne."

"Annem!"

Boynunu öptükten sonra üstünü giydirmeye başladım. Daha sonra önüne oyuncaklarını döküp hızlı hareketlerle hazırlanmaya başladım. Üzerime bordo, midi boy kalem elbisemi giydikten sonra saçlarımı kuruladım. Kuruyan saçlarımın dalgalarını maşa yardımıyla belirginleştirip makyajımı yapmaya çalıştım. Tabii ara sıra ağlayan Aren'i odada gezdirdiğim için bu dediklerimi ancak iki saatte tamamlayabilmiştim. Arslan geldiğinde siyah stilettolarımı giyiyordum.

"Güzelim?"

Doğrulup yanına doğru ilerledim. Aren benden daha hızlı olduğu için ilk öpücüğü o kapmıştı. Yanına ilerleyince beni inceleyip kolunu belime dolayınca, "Çok güzel olmuşsun," dedikten sonra eğilip şakağımı öptü.

Dikkatli bakışları bedenimde dolandı. "Kilo mu aldın sen?"Stresle alt dudağımı ısırdım. "Bilmem."

"Daha güzel olmuşsun," dedikten sonra eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi.

Daha fazla içimde tutamayacaktım. "Arslan ben..."Aniden telefonu çalınca sözlerim yarıda kesildi. Aren'i bana uzatıp telefonunu cevapladı. "Efendim anne?"

"Tamam, bir saate geliyoruz."

Bana dönüp gülümsedi. "Hazırlanayım çıkalım."

"Tamam."

Arkasından dudaklarımı bükerek baktım. Anlaşılan eve dönmemizi bekleyecektim. Aren ile beraber salona geçip beklemeye başladık. Beraber oyun oynarken, yaklaşık yarım saatin ardından Arslan hazırlanıp aşağı inmişti.

"Hadi çıkalım."

Arabaya binince Arslan'a döndüm. "Ne daveti bu böyle?"

Göz kırpıp arabayı çalıştırdı. "Oraya gidince görürsün."Ardından yola koyulduk ama trafik bugün fena hâldeydi. Bu yüzden arabada geçirdiğimiz uzun dakikalar midemi bulandırmaya başlamıştı. Derin nefesler almaya çalışırken, dudağımı sertçe ısırıp başımı geriye yasladım.

"Güzelim iyi misin? Rengin bembeyaz oldu."

"İyiyim, biraz midem bulandı sadece."

"Emin misin?"

Endişeli ses tonu üzerine gözlerim açıp gülümsemeye zorladım kendimi. "Eminim."İşkence dolu geçen dakikalar ardından nihayet araba durunca, kapıyı açıp hızla çıktım. Ama aniden hareket ettiğim için gözlerim kararmıştı. Sırtımı arabaya yaslayıp gözlerimi kapadım. Yer ayağımın altından çekiliyormuş gibi hissediyordum.Arslan telaşla yanıma gelerek, "Güzelim neyin var?" derken sesindeki korku elle tutulacak cinstendi.

"Doktora gidiyoruz."

"Hayır, iyiyim." Gözlerimi açıp iyiyim desem de başını iki yana salladı. "Hayır, şu hâline bak, iyi falan değilsin. Aren'i anneme bırakıp doktora gidiyoruz." Bu ilgili hâlleri o kadar tatlıydı ki gülmeye başladım."Neden gülüyorsun?"

Kollarımı boynuna dolayıp, dudaklarımı bağımlısı olduğum dudaklarına yasladım. Onu yavaş yavaş öpmeye başlarken belimdeki tutuşu sertleşti. Aramızda sürekli tetikte bek-

leyen tutku hızla alev almıştı. Kendimi zor da olsa geri çekip ellerimi yüzüne yerleştirdim.

"İyiyim, sadece bir süre daha böyle olacağım."

Kafası karışmış gibi duruyordu. Dudağımı ısırdım. "Aslında bunu sana daha geniş bir zamanda söyleyecektim ama daha fazla dayanamayacağım."

"Neyi? Ne oluyor, Beren? Korkutma beni!"

"Hamileyim!"

Dudakları şaşkınlıktan aralanırken iri gözleriyle, "Ne?" diye tepki verince gülmeye başladım."Hamileyim, henüz çok yeni."

Gülmeye başlarken sıkıca belime sarıldı. Ayaklarım yerden kesilince, kollarımı boynuna dolayarak, "Hamilesin! Tekrar baba olacağım!" diye tekrarladı.

"Evet, Aren henüz küçük ama..."

Beni indirip yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bu adamı nasıl mutlu edeceğini biliyorsun."

Sıcak elini karnımın üzerine yerleştirip alnını alnıma yasladı. Dudaklarımı yakan nefesi, dudaklarıma çarpıyordu. "Bana bunları sen veriyorsun, Arslan. Hayatıma mucize gibi dokundun. Beni mutlu eden esas kişi sensin." Sıcak dudaklarını alnıma yasladı. "Teşekkür ederim, bana bu mutluluğu yaşattığın için çok teşekkür ederim, Beren."

Gözlerimi yumup yanağını süsleyen sakallarını yavaşça okşadım.

"Seni seviyorum, güzel sarışınım."

Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum. "Ben de seni çok seviyorum, senden çok."

Arslan geri çekilip sırıtmaya başladı. "Güya sana sürpriz yapacaktım ama asıl sen bana sürpriz yaptın."

Şaşkınlıkla, "Ne sürprizinden bahsediyorsun sen?" diye sorunca cevap vermeden Aren'i arabadan çıkardı.

Arslan elimi tutarken, "Benim minik oğlum büyümüş de abi olacakmış öyle mi?" deyince, Aren gülüp babasının yanağına vurdu. Kahkahama engel olamadım. Aren bizi genel olarak böyle seviyordu. Babasına vurarak, benim de saçlarımı çekerek.

"Bozuşacağız ama küçük adam." Bu sefer anlamadığımız bir şeyler söyleyip, eğilerek babasının yanağını öptü. Ve bu, Arslan'ın içinin erimesi için yeterliydi. Arslan da mutlulukla, "Güzel oğlum benim," diyerek yanağını öptü.

"Arslan, ne sürprizi böyle?"

Beni omzunun altına alıp eliyle gözlerimi kapattı. "Arslan ne yapıyorsun?"

Kulağıma eğilip, "Sabırlı ol ama güzelim," deyince oflamamak için kendimi zor tuttum. Sonra herkes bir anda, "İyi ki doğdun Beren!" diye bağırmaya başladı. Arslan elini çekince şaşkınlıkla bakakaldım. Ülkü, Selim, Kibar anne, Aslı abla, Murat baba... Hep bir ağızdan iyi ki doğdun diye alkışlıyorlardı. Gözlerim dolarken nasıl tepki vereceğimi şaşırmıştım.

"İyi ki doğdun, güzel karım."

Arslan, Aren'i bırakınca şaşkınlığımdan kurtulup kollarımı hızla boynuna doladım. Gözlerimden tutamadığım yaşlar akmaya başladı.

"Şişşttt, ağlama güzelim. Mutlu olman için hazırlandı bu gece."

"Ben beklemiyordum. Bu çok anlamlı, çok teşekkür ederim." Uzanıp yüzümdeki yaşları sildi. Yüzündeki sıcacık gülümseme ve gözlerindeki yoğun hislerle uzun uzun gözlerime baktı. "Ağlama güzelim, daha fazlasını hak ediyorsun."

"İyi ki doğdun güzel kızım!"

Kibar anne yanıma gelince, geri çekilip kollarımı hızla boynuna doladım. "Teşekkür ederim, anne."

Ardından orada bulunan herkes yanıma gelip, bana sarılırken samimiyetle doğum günümü kutlamaya başladılar.

Gözyaşlarımı tutmak için büyük çaba sarf ederken hepsine teker teker teşekkür ettim.

Ülkü yanıma gelince, ona sıkıca sarılıp, "Neden bana söylemedin?" diye sitem ettim.

"Sürprizdi tatlım, tabii ki de söylemeyecektim."

Yanağımı öpüp geri çekildiği sırada Gökçe bacağıma sarıldı. Eğilip güzel yüzünü avucumun içine alırken, "Hadi Barbie bebek, pasta üfleyelim," dedi tatlı ses tonuyla.

"Güzel Gökçe'm benim. Annen nerede?" Koca tatlı yanaklarını öptüm.

"Bilmem, işi var." Ayağa kalkınca, Arslan yanıma geldiğinde tekrar sıkıca sarıldım ona. Geçen doğum günümü baş başa kutlamıştık. Gecemiz güzel geçmişti ve ben bu kadar etkilenmemiştim. Ama bu gece hamile olmamdan dolayı mı bilmiyordum, fazlasıyla duygusal hissediyordum. Özellikle yirmi dokuzuncu yaş günümün aklıma gelmesi, içimde oluşan ağlama isteğini büyütüyordu. O gece öyle yalnızdım ki ebedi olacağını düşündüğüm yalnızlığım benim eceli düşmanımdı. Beni her geçen gün ağır ağır öldürüyordu. İşkencesi öyle çok acı veriyordu ki o günleri hatırlamak bile midemi düğüm düğüm ediyordu.Ben de o geceden sonra bir plan yapmış, yalnızlığın kasvetli varlığından kurtulmak için harekete geçmiştim. O planın tek mantıklı yanı, baba adayı olarak Arslan'ı seçmiş olmamdı. Bunu sağlayan ailenin kim olduğunu bilmiyordum ama iyi ki Arslan'ı bahçede, o küçük kıza sarılırken görmüştüm. İyi ki onu seçmiştim. O planın, yaptığım büyük hatanın sonucunun, bu kadar güzel şey olacağını asla bilemezdim. Gerçekler ortaya çıkınca üzülmüştüm, tekrar başladığım noktaya döndüğümü düşünmüştüm. Ama birbirimize duyduğumuz aşk sayesinde düştüğümüz çukurdan daha güçlü şekilde kalkmıştık. En önemlisi beraber kalkmıştık. Bir olmuştuk. Yaşadığımız aşkla beraber gelen güzellikler, sayamayacağım kadar çoktu.

Şimdi utanarak da olsa iyi ki diyordum, benim en büyük bencilliğim beni ölümcül yalnızlıktan kurtarmıştı. Doğum günü pastamdaki mumları üflememi bekleyen herkese gülümsedim. Ardından bir elimde sevdiğim adamın eli, diğer elimde oğlumun elini sıkıca tuttum. Gözlerimi kapatıp rahmimde can bulan bebeğimi hissetmeye çalıştım. Dudaklarımdan dökülen tek dilek, zor bulduğum bu mutluluğun ebedi olmasıydı ve o sırada sevdiğim adamın kulağıma 'seni seviyorum' diye fısıldadığı kelimelerin ömrümün sonuna kadar duymak istediğim sözler olmasıydı.

Ben Beren Taşçı. Çok hatalar yapmış, birçok pişmanlığa sebep olmuştum. Hayatımın büyük bir kısmını keşke diyeceğim anılarla döşemiştim. Yaptığım en son hataya kadar bu böyle devam etmişti...Şimdi ise hayatımın her anına kalbimi çalan adam sayesinde *'iyi ki'* kelimeleri büyük harflerle kazınmıştı. Ömrümüzün sonuna kadar da böyle devam edeceğini biliyordum. Ben de kollarımı açıp Arslan'ın dediği gibi bana gelen tüm mutlulukları seve seve kabul edecektim.

Son Söz

Salondaki kanepeye geçip masanın üstündeki bilgisayara uzandım. Benim laptopum yatak odasında olduğu için Beren'le izleyeceğimiz filmi, onun bilgisayarından açacaktım. Laptopun açılma süresini beklerken oyuncaklarıyla oynayan oğlumu izledim. Her gün biraz daha büyüyordu, güzel oğlum. Elindeki yapboz parçasını doğru yere takınca, bana bakıp gülümsedi. Sevgi dolu bakışlarla ben de ona gülümseyip açılan bilgisayara verdim dikkatimi. O sırada masaüstündeki klasörün ismi dikkatimi çekti.

Arslan Ulusoy'a

Bu da neydi böyle? Merakla klasöre tıkladım. İçinde bir video altında ise *"çocuğumuza"* yazıyordu. Videoya tıkladığımda Beren dağılmış, ağlayan ifadesiyle karşımda duruyordu ve hamileydi. Videonun üstüne gelip çift tıkladım. İçinde göreceklerim ise hayatımı bir kez daha güzel bir yönde değiştirecekti.

Şey, merhaba Arslan ve oğlum. Bu videoyu izliyorsanız sanırım işler pek de istediğim gibi gitmedi ve başıma bir şey geldi. Eh, hak etmediğimi söylemek olmaz sanırım. Çok büyük hatalar yaptım ben. Hayatım boyunca hatalarım ve onların doğurduğu acılar var etti beni. En son yaptığım şey ise kimine göre hata bana göre ise mucizeydi.

Genç kadın yüzündeki yaşları silip titrek sesiyle konuşmaya devam etmeye zorladı kendini.

Arslan, öncelikle senden özür dilemek istiyorum. Sana birçok haksızlık yaptım ama en büyük özrüm pişman olmadığım için. Yaptıklarımdan pişman değilim. Neler yaşadığımı en iyi sen biliyorsun ve ben artık o hayatı yaşamak istemiyordum.

İnsanlar istedikleri, arzuladıkları şeye sahip olamadıklarında büyük bir boşluğa düşüyormuş. Ben o boşlukta boğulmak üzereydim. Bu yüzden umut ışığımı kendi ellerimle yarattım. Bir çocuk parkında aldığım kararı, seni bir çocuğun önünde diz çökmüş hâlde gördüğüm zaman, seninle beraber hayata geçirmeye karar verdim.

Sen, çok yanlış bir zamanımda çok doğru bir şekilde hayatıma girdin. Sen beni her anlamda iyileştirdin. Bitmiş bir kadındım ben. Önce sözlerinle sonra bilmeden bana verdiğin bu büyük mucizeyle elimden tutup bana güç verdin. Şimdi ne desem yetersiz kalır minnetimi anlatmaya.

Sen bana bu kadar iyilik yapmışken ben, sana çok haksızlıklar yaptım, seni kandırdım. Tüm kalbimle tekrar özür dilerim pişman olmadığım ve bunu yaptığım için. Belki baba olmaya hiç hazır değildin, belki evlendin ama bebeğimize her koşulda bakacağını biliyorum. Bana kızma, yapmazsın biliyorum ama ne olur bana duyduğun öfkeyi ona yansıtma. Şey, bunu senden istemeye yüzüm yok ama ne olur oğluma bazen beni anlat. Akşam olduğu zaman, uyumadan hemen önce sadece birkaç kısa dakika da olsa, oğluma onu ne kadar çok sevdiğimi söyle.

Ağladığı için sesi boğuk ve kısık çıkıyordu, sertçe yutkundu.

Onu ne kadar çok istediğimi söyle ve ona iyi bak. Ona çok iyi bak. Muhtaç bir annenin senden son istekleri bunlar. Ve şey, beni affet, hak etmesem de çok uzun yıllar sürse de beni affet. Ah biraz fazla şey dedim galiba ama beni anla. Ne diyeceğimi bilmiyorum, bilemiyorum.

Bakışlarını oynadığı ellerine indirip acı dolu bir gülümsemeyle baktı.

Ve sen güzel oğlum, sanırım en çok kokunu merak edeceğim, anlatıldığı gibi cennet mi kokuyordun bilemeyeceğim... Sen benim için Tanrı'dan bir lütufsun, eşsiz bir mucizesin. Hayatım boyunca sahip olamadığım her şeysin! Mutluluğum, sevincim, yaşama nedenim, her şeyimsin... Bunu hiç unutma, olur mu? Evet, annen pek iyi biri değildi ama sana yemin ederim ki seni çok ama çok sevdim, çok istedim. Sana belki yanlış yollardan sahip oldum ama inan bana yine olsa yine yapardım. Seninle rahmime düştüğün ilk andan beri, yaşadığım zaman kısıtlı olsa da çok güzel çok değerliydi. Seni hissetmek, yaptığım her şeye değdi. Annen kötü biri olsa da seni çok sevdi, lütfen bunu unutma! Ve şey, beni de unutma, olur mu?

Ben belki yanında olamayabilirim, kötü bir rüya gördüğünde seni sakinleştiremeyebilirim, ağladığında sarılamayabilirim, düştüğünde kanayan dizlerini iyileştirip öpemeyebilirim... Belki hayat buna müsaade etmez ama hep yanında, o küçük kalbinin içinde olacağım. Hem belki ben olamayacağım yanında ama baban her anında yanında olup yokluğumu sana aratmayacak. Çünkü senin baban, benim aksime kusursuz ve mükemmel biri, bu konuda çok ama çok şanslısın, güzel oğlum. Baban benim kusurlarımı o güzel yüreğiyle kapatacak kadar değerli, onu kandırmama rağmen sana bakıp sevecek kadar yüce gönüllü biri. Bunu tüm kalbimde hissediyorum o, seni en az benim kadar sevip kollayacak. Bu yüzden bana bir şey olursa şayet, seni babana emanet ediyorum. Onu hep dinle, olur mu? Sizi birbirinize emanet ediyorum. Sen benim en mükemmel hatamsın! Kendinize iyi bakın, ben bakamadım ama siz bakın...

Video kapanırken gözlerime dolan engel olamadığım yaşlarla, arkamda olduğunu bildiğim karıma çevirdim gözlerimi. Beren yüzünü ıslatan yaşlarla, hüzün dolu gözlerle bakıyordu bana. Ona olan sevgim artarken, hafifçe gülümseyip yavaşça konuştum.

"Evet, bu bir hata ama ikimizin en mükemmel hatası."

-SON-

TEŞEKKÜR

Ah sanırım, şu an en zor kısmı yazıyorum. Evet, teşekkür kısmı çok zor çünkü teşekkür edeceğim bir sürü değerli insan var. Mükemmel Hata uzun, zor ve çok güzel bir yoldu. Büyük bir tereddütle başlayıp, iyi ki başlamışım dediğim bir serüven oldu benim için. Şimdi yolun sonu ya da en başı. Bu yolda yanımda olan, desteğini esirgemeyen başta sevgili okurlarıma çok teşekkür ederim, desteğiniz için her birinize minnettarım. İyi ki varsınız, hep olun...

Mükemmel Hata'yı kitap kokusuyla buluşturan Parola Yayınlarına çok teşekkür ederim.

Kitabı yazmaya başladığımdan beri sabırla yanımda olan, her türlü nazımı çeken, hem dostum hem tasarımcım olan güzel yüreklim Ezgi Yıldırım'a, tıkandığım kısımlarda bana her daim yardım eden can dostum Sinem Gökçe'ye, kitap olması için beni teşvik eden sevgili dostum Zelal Edin'e, ilk günden beri yanımda olan sevgili Ebru Mişha Solak'a, kitabı düzenlerken sabırla bana yardım eden sevgili Gülay Dizman ve Zeliha Gürbüz'e, çalışırken fazlasıyla titiz olan, en iyisini ortaya çıkarmak için büyük emek harcayan editörüm Zeynep Alkanat'a, çocukluk arkadaşım ve büyük destekçim olan Gülsüm Akbaş'a, ilk günden beri yanımda olan, beni her şekilde destekleyen sevgili ablam Fikriye Öztaş ve canım dostum Pınar Onur Meydan'a çok teşekkür ederim.

Son olarak annem ve abim Mehmet Salih Tan olmak üzere sevgili aileme sonsuz teşekkürler, iyi ki benim ailemsiniz.Saydığım isimlerin hepsi çok değerli. Siz olmasaydınız başaramazdım. İyi ki varsınız...

Playlist

Model / Yalnızlık Senfonisi

Sibel Alaş / Adam

İkiye On Kala / İyi ve Güzel Kadınlar Hep Ağlar

Bağzıları / Zaten Kırılmış Bir Kızsın

Ersay Üner / İki Âşık

Hiraizerdüş / Hiçsizliğin Dibi

Bengü-Hakan Altuğ / Sanki

Gülşen / En Sevdiğim Yanlışım

Emre Aydın / Sen Beni Güzel Hatırla

Mazhar Alanson / Yandım

Edis /An

Müslüm Gürses/Nilüfer